EXCENTRIEKE REIZEN

KAPITEIN DANRIT

DE VLIEGMACHINE

VAN DEN

STILLEN OCEAAN

AMSTERDAM
UITGEVERS-MAATSCHAPPY
ELSEVIER

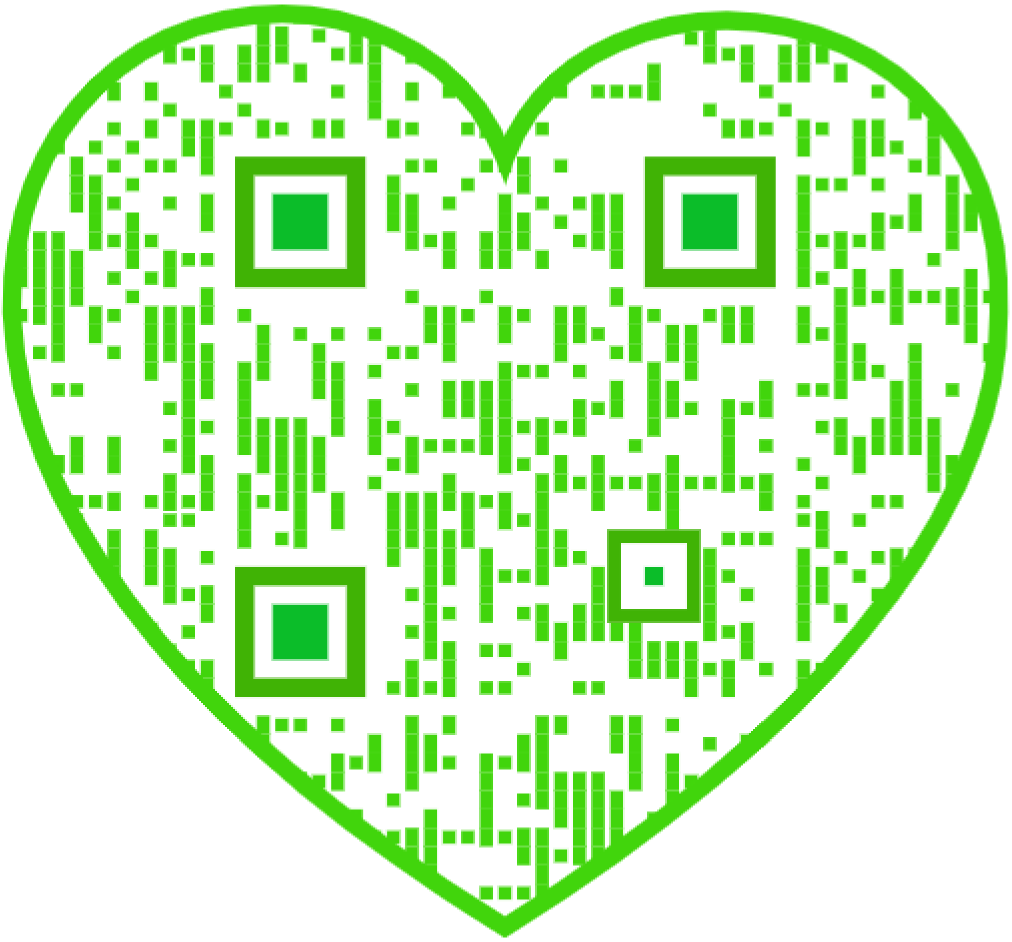

42

SCHEPERS'
BOEK- & MUZIEKHANDEL
LOCHEM

DE VLIEGMACHINE
VAN DEN STILLEN OCEAAN

UIT HET FRANSCH

VAN

KAPITEIN DANRIT

VERTAALD DOOR

J. HENDRIK VAN BALEN

MET 30 ILLUSTRATIES TUSSCHEN EN 18 GROOTE PLATEN BUITEN DEN TEKST, NAAR TEEKENINGEN VAN G. DUTRIAC

AMSTERDAM
UITGEVERS-MAATSCHAPPY „ELSEVIER"
1909

p 864 932 618
B 1001-897 013-2

BOEK-, COURANT- EN STEENDRUKKERIJ, G. J. THIEME, NIJMEGEN.

Informatiecentrum Jeugdlectuur

— Ja, daar vooruit, aan stuurboord! Pag. 2.

HOOFDSTUK I.

De Japansche torpedo's.

— Nu, mijn waarde ingenieur, waaraan geeft ge de voorkeur, aan de vliegmachine of aan den bestuurbaren luchtballon?

— Aan de vliegmachine, sir Archibald, zonder eenigen twijfel aan de vliegmachine; want zij is even eenvoudig als vlug en derhalve het vliegtoestel van de toekomst.

— Ja, dat is zoo, maar als ge er een ongeluk mede krijgt, zijt ge onverbiddellijk dood.

— Ach wat! Ten eerste komen ongelukken hoe langer hoe minder voor en ten tweede bezitten de motors tegenwoordig een graad van volmaaktheid, welke ze, wat veiligheid betreft, bijna met stoommachines gelijk stelt.

— Dat is waar. Bij de proeven, welke onlangs met vliegmachines zijn genomen, is gebleken, dat er zijn, die dertig uren aan één stuk in de lucht kunnen blijven. Dat is mooi! De tijd van zoeken, van nog weifelend beproeven, welke eindigde met de vlucht van Blériot over het Kanaal, ligt reeds een heel eind achter ons.

— Bovendien, vervolgde de ingenieur, zal het niet lang duren, of men zal de ongelukken voorkomen door middel van valschermen en van ballonnetjes, die zich in een oogenblik vanzelf spannen of door middel van vleugels, welke den luchtschipper toestaan, zich los te maken van zijn machine om te dalen.

En terwijl hij bij den officier van de wacht op de brug stond, maakte de jonge Franschman de beweging van vliegen, door zijn uitgestrekte armen te bewegen.

Een vroolijk gelach van luitenant Forster weerklonk in de nachtelijke stilte.

— En toch, mijn waarde heer Rimbaut, brengt gij ons op Midway een bestuurbaren ballon.

— Ja, bij gebrek aan beter, want als ik de vliegmachine, waarvan ik het model in mijn zak heb, had kunnen bouwen en beproeven, zou uw gouvernement niets anders gekocht hebben, dat verzeker ik u. Het is trouwens niets dan een kwestie van uitstel, want ik reken . . . .

Een driftige beweging van den Amerikaanschen officier, die hem plotseling bij den arm greep, onderbrak zijn woorden.

Met uitgerekten hals keek de officier in de richting van den voorsteven der pakketboot, terwijl hij vroeg:

— Hebt ge iets zien passeeren?

— Een schip?

— Ja, daar vooruit, aan stuurboord! . . . Een snel voorbijgaande schaduw . . . . Iets, dat zeer laag op het water lag.

— Ver?

— Vijf- of zeshonderd yards. In dezen donkeren nacht is het moeielijk een afstand juist te schatten.

— Neen, ik heb niets gezien. Dat komt door ons gesprek; ik was met mijn gedachten te veel in de lucht, om op het water te letten.

Over de leuning van de brug gebogen, onderzochten de beide jongemannen den omtrek, en gedurende eenige oogenblikken hoorde men slechts het langzame en regelmatige gehijg en gestamp van de machine en het kabbelen van de deining tegen den voorsteven.

— Een schip zonder lichten, midden in den Stillen Oceaan, mompelde de ingenieur, het is wel een beetje onwaarschijnlijk.

— Tenzij . . . .

— Wacht, sir Archibald, ik geloof, dat ik uw gedachten raad, tenzij dit schip een Japanner is.

— Juist. We hebben het te Port-Arthur gezien, dat die verwenschte Japs zich nòch aan het volkenrecht, nòch aan het zeerecht storen. En ik moet steeds denken aan alles, wat ik laatst te San Francisco heb gehoord omtrent den haat, welke deze gelen jegens ons koesteren. De verleiding, om, met het oog op het uitbreken van den onvermijdelijken oorlog met ons, de hand te leggen op de Hawaii-eilanden, moet voor hen groot zijn, want zij zouden zoodoende een prachtig station voor hun operatiën hebben, halverwege den afstand, welke hen van ons scheidt.

— Evenals die eilanden voor ons een steunpunt en een dreigende voorpost tegen de Japanners zijn.

— Dreigend? Ja, als deze kolonie iets anders was dan een broeinest van Japanners. Maar deze eilanden zijn letterlijk door dit gele ras overweldigd, mijn waarde heer. Weet ge, dat men daar zes gelen op één blanke telt; dat de bereiding der suiker nagenoeg geheel in hun handen is, en dat zij zich op alle eilanden vereenigen in bonden, die even gesloten als machtig zijn? Als men mij vertelde, dat zij regimenten vormen, zou ik er volstrekt niet verwonderd over zijn. En op den dag, dat de regeering van Tokio aan dit wriemelend ongedierte wapens zal zenden, zullen zij ons in zee werpen zonder ons te waarschuwen.

— Ha, nu zie ik ook iets, sir Archibald! riep de jonge Franschman op zijn beurt uit, ik zag daar iets aan bakboord.

— Dus heb ik toch goed gezien? We zullen den commandant waarschuwen.

En de officier boog zich over de leuning van de brug.

— Wilson! riep hij.

Doch de geroepen matroos antwoordde niet.

— De commandant is in zijn hut, is 't niet? vroeg de ingenieur.

— Ja, hij slaapt, want hij moet op de hondenwacht.

— Roep dan niet, ik zal zelf gaan.

De jongeman liep vlug de wenteltrap af, welke het dek verbond met de brug van den officier van de wacht, terwijl sir Archibald Forstêr, tweede officier op de *Mackenzie*, met scherpe blikken de geheimzinnige duisternis onderzocht, waarin zijn verhitte verbeelding hem de spookachtige vormen van schepen en schoorsteenen voortooverde.

* * *

De *Mackenzie* was een groot en mooi schip van de *Pacific-Mail*, dat geregeld dienst deed tusschen San Francisco en Yokohama. Het was niet een van die snelle loopers met machines, zoo groot als een fabriek, die een snelheid van 24 à 26 knoopen in het uur bereiken, maar een solied gebouwd schip, dat niet geheel uit machines bestond, maar een behoorlijke ruimte bezat, waarin de suiker en de melasse van de plantages van Hawaii, de geconserveerde ananassen en de trossen bananen, welke den rijkdom van deze eilanden uitmaken, benevens het staal van de ijzergieterijen van Honolulu, zoo gezocht in de Japansche arsenalen, plaats vonden.

Haar gewone snelheid van 15 à 16 knoopen, was teruggebracht tot 11, omdat zij gedwongen was, in de nabijheid te blijven van twee groote vrachtbooten, geladen met steenkolen, die bevel hadden, in het gezicht van de *Mackenzie* te blijven.

Men kon ze van de *Mackenzie* beide zien, de *Canadian* en de *Bonadventure*, de eerste op een halve mijl afstand en de tweede in het zog van de eerste, alle lichten brandend.

Het kleine eskader had den 23sten Mei San-Francisco verlaten met bestemming naar het eiland Midway, het meest westelijke van den krans eilanden, welke de groep der Hawaii- of Sandwichs-eilanden vormt. Aan de meeste zeevaarders nog onbekend, is deze rots de laatste van den archipel, welke tusschen den 157sten en 178sten graad O.L.

ligt. De groep gelijkt op een halssnoer van 2500 K.M. lengte, waarvan de grootste kraal of steen, de befaamde vulkaan Mauna-Loa, 4200 M. hoog is, en waarvan de kleinste het eiland Midway is, een eenvoudige rots van nauw 40 M. hoogte.

Maar van deze rots hadden de Amerikanen een fort van den eersten rang gemaakt, dat het belangrijke kolendepôt van deze wateren beschermde. Sinds eenige maanden was men er met koortsachtigen ijver aan het werk, om het fort te bewapenen, ten einde in geval van oorlog daar een depôt van krijgsvoorraden en levensmiddelen te bezitten, op 2000 K.M. van Yokohama, dus ongeveer op de helft van den afstand van San-Francisco naar Yokohama, welke 5500 K.M. bedraagt.

De *Mackenzie* had Honolulu, de voornaamste haven in dezen archipel, niet aangedaan en zou het slechts op de terugreis bezoeken, om er een lading suiker in te nemen. Zij had nu reeds twaalf dagen reis en bevond zich slechts eenige mijlen van haar bestemming.

De schepen liepen met een matige snelheid, omdat het vaarwater te midden van de riffen en klippen rondom Midway gevaarlijk was. De lading van de *Mackenzie* bestond slechts ten deele uit steenkolen, want het ruim bevatte nog een groote hoeveelheid projectielen voor 16-duims kanonnen, een aantal kisten roburiet en het materiaal voor een bestuurbaren luchtballon, dat drie maanden geleden uit de Fransche werkplaatsen van Moisson was gekomen.

Nu de ontwikkeling van de luchtscheepvaart opeens zoo'n groote vlucht had genomen, had de regeering van de Vereenigde Staten besloten, een luchtschip te gebruiken, om de verbinding tot stand te brengen tusschen Honolulu, de groote eilanden en Midway. Daardoor was deze onbeteekenende rots opeens van groot belang geworden, een belang, dat nog verhoogd werd door de verbinding met den trans-atlantischen telegraafkabel. Want hier kwam de kolossale onderzeesche stalen draad van 8000 mijlen lengte van Amerika op het land, om daar weer onder te duiken voor haar bestemming naar Azië en de Philippijnsche eilanden, aldus de drie werelddeelen, Amerika, Australië en Azië met elkaar verbindend.

Maar deze kabel kon doorgesneden worden, iets wat bij het uitbreken

van een oorlog zeker gebeuren zou. Wat de draadlooze telegrafie betreft, deze kon de prooi worden van een uit zee geschoten kogel, die zijn voeldraden verlammen zou.

De bestuurbare luchtballon daarentegen kon een bombardement trotseeren, want aan den voet van de rots van Midway had de natuur een ruime grot gevormd, een prachtige bergplaats, welke men eerst met steenkool had willen vullen, maar die, bij nader inzien, zóó'n prachtige loods opleverde, dat het idee, er een luchtballon te bergen, vanzelf moest ontstaan. Een luchtschip, dat den onmetelijken oceaan zou bewaken en de verspreid liggende eilanden met elkaar verbinden. Dat was een idée!

De Fransche ingenieur Rimbaut werd belast met de levering van den bestuurbaren ballon en de samenstelling van de bemanning. Nauw 30 jaar oud, was de jonge man, die de *Ecole centrale* afgeloopen had, een hartstochtelijk beoefenaar van de luchtscheepvaart. Gedurende vijf jaar was hij aan de ateliers van den bekenden Lebaudy verbonden geweest en de opdracht, welke hij gekregen had, was hem volkomen toevertrouwd.

Hij was een knappe en flinke jongeman van middelbare lengte, met heldere, open oogen en een zeer jeugdig uiterlijk, ondanks den zachten blonden baard, welken hij gedurende de reis had laten groeien. Zijn groote helderblauwe oogen werden nu eens verlevendigd door nieuwsgierigheid, dan weer getemperd door zachtheid en gaven aan zijn gezicht een zonderling beweeglijke uitdrukking. Men zou hem voor een blonden Zuid-Europeaan hebben gehouden, indien hij u zelf niet er aan herinnerd had, dat hij een zoon van de Fransche Lotharingers was en bovenal veel hield van Nancy, zijn geboortestad.

Toen boven Nancy de eerste bestuurbare luchtballons als voorposten van het leger verschenen, de *Patrie*, de *République*, de *Ville-de-Paris* en de *Ville de-Nancy*, had Rimbaut een waren hartstocht opgevat voor de wetenschap, welke de verovering van de lucht ten doel heeft, en sinds deze wetenschap, partij trekkend van de reeds vroeger verkregen resultaten, met reuzenschreden vooruitging, droomde Maurice Rimbaut van niets anders dan alle tot nog toe behaalde records te slaan, door een vlucht, welke alles, wat tot heden op dit gebied vertoond was, ver

achter zich te laten en Frankrijk bovenaan zou plaatsen op het gebied der luchtscheepvaart.

Maar terwijl hij thans op reis was naar de Sandwichs-eilanden, had hij er niet het flauwste vermoeden van, dat de gebeurtenissen hem een record zonder voorbeeld zouden doen slaan.

* * *

Toen Maurice achter den commandant van de *Mackenzie*, een ouden zeerob, die allerlei verwenschingen mompelde aan het adres van die „vervloekte Japs," de trap weer opklom, moest hij op het dek voorbij het schuitje van zijn bestuurbaren ballon, dat daar geborgen was.

Als vanzelf onderzocht hij de touwen, waarmede het vastgesjord was, iets wat hij elken morgen deed. Het was stevig aan de verschansing bevestigd en door een waterdicht zeil overdekt. Zoo geleek het op een massieve boot, zonder bizonderen vorm, waaraan vóór- noch achtersteven te onderscheiden was. Het omhulsel van den ballon had men opgevouwen op het geraamte opgehangen in het ruim, boven de kisten met roburiet. Om de temperatuur daar in de nabijheid van dat gevaarlijke goedje laag en gelijk te houden, had men er een ijskelder aangebracht, en de ballon profiteerde van deze inrichting meteen. In het ruim bevonden zich bovendien de talrijke cilinders met gecomprimeerd waterstofgas, voor het vullen van den ballon bestemd.

Toen zijn onderzoek afgeloopen was, liep de ingenieur, zijn schuitje den rug toekeerend, langs de verschansing, toen het knarsen van een katrol zijn aandacht trok.

Hij bleef staan.

Het geluid kwam van een der sloepen, die aan bakboord in de davids hingen.

En toen zag hij iets zeer zonderlings. Want deze sloep kwam langzaam naar beneden, ofschoon er niemand bij te zien was. In de duisternis was deze beweging zóó spookachtig, dat de ingenieur nader trad.

Plotseling richtte een gedaante, die in de sloep zat en het hijschtouw vast had, zich op en maakte een krachtige beweging. Een der touwen, die den voorsteven vasthield, schoot los, waardoor de sloep

alleen aan zijn achtersteven hing en de man, aan de davids hangende, werd thans geheel zichtbaar.

Hij had een korte broek aan en een donkeren gordel om. Zijn borst was bloot en in de duisternis flikkerde het staal van een bijl, welke hij in de hand hield en waarmede hij het tweede touw wilde kappen.

Maar hij miste zijn slag; daardoor ontschoot het wapen aan zijn hand en viel, op korten afstand van Maurice Rimbaut, kletterend op het dek.

— Commandant! schreeuwde de ingenieur en sprong op den geheimzinnigen man toe, om hem te grijpen, toen deze de davids, waaraan hij hing, losliet en in zee viel. De ingenieur meende hem, toen hij zich over de verschansing boog, in het schuim, door de schroeven veroorzaakt, te zien zwemmen.

Wat beteekende dit alles?

De ingenieur vroeg zich dit af, maar verloor geen tijd met overpeinzingen, doch spoedde zich naar de brug.

Maar eensklaps deed een vreemd geluid hem het hoofd oprichten en verbaasd rondkijken. Een zonderling gedruisch vervulde de lucht boven het schip, en men hoorde duidelijk het geluid van een zwaar lichaam, dat op eenigen afstand in het water viel, terwijl een flikkerend schijnsel de plaats aanwees, waar het voorwerp gevallen was.

Een groote lichtbundel scheen uit de golven te komen, alsof daar opeens een krater van een vuurspuwenden berg verrezen was, en het was zóó nabij, dat men een geruisch hoorde als van gas, dat zich een weg baant door een of andere onzichtbare opening.

De brug, ja, het heele schip werd verlicht, alsof het klaar dag was. De commandant stiet een vloek uit en snelde naar de spreekbuis van de machinekamer.

— Met volle kracht vooruit! schreeuwde hij.

Vervolgens, zich tot den tweeden officier wendend, riep hij:

— Laat uw stukken gereed maken, Forster!

— We hebben met Japanners te doen, commandant! riep de officier, zij alleen gebruiken die acetyleen-kogels!

Hij liet snel zijn fluitje hooren om het volk te roepen.

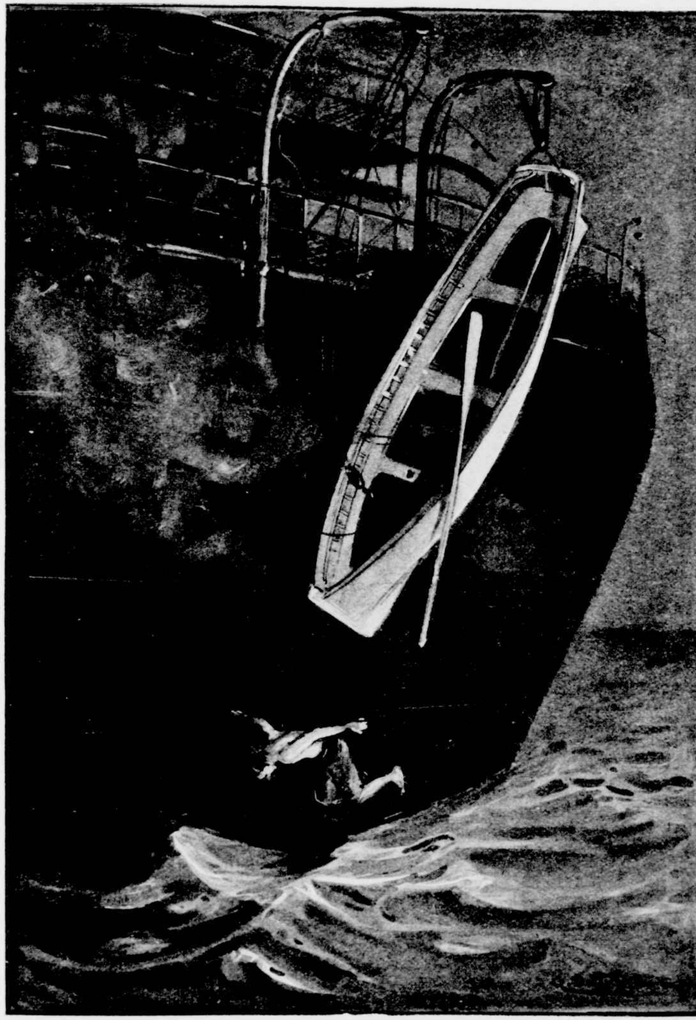

..... toen deze de davids losliet en in zee viel. Pag. 8.

Een verward geschreeuw gierde over de boot heen als een stormwind, en van alle kanten kwamen matrozen, die nauwelijks gekleed waren, te voorschijn.

— Doe de zeilen van de stukken af! schreeuwde de luitenant. En jij, Perry, gauw, haal munitie!

Maurice Rimbaut had den tweeden officier over het zonderlinge voorval, waarvan hij getuige was geweest, willen spreken, maar de aandacht van den commandant en den anderen was thans geheel in beslag genomen door wat hier gebeurde. De commandant tuurde in de duisternis, om het vreemde schip te ontdekken, dat deze plotselinge verlichting ontstoken had. Er was geen twijfel aan, of sir Archibald Forster had gelijk, dat deze acetyleen-kogel een Japansche was. De marine van Japan en van Duitschland gebruikten, zoover bekend, alleen deze lichtende kogels, welke bestemd zijn om in zekere gevallen de electrische zoeklichten te vervangen, die het groote nadeel hebben, dat zij de plaats van het schip, dat ze gebruikt, verraden.

Gevuld met carbiet, maar van lichte wanden voorzien, puntig en daardoor gemakkelijk zich bewegend, worden deze lichtende kogels geschoten uit een kanon met saamgeperste lucht; zij bezitten een buis, waarin het water doordringt, dat het acetyleen doet ontstaan; een natrium-vlam doet het projectiel, zoodra het afgeschoten wordt, ontbranden.

De lichtkracht van deze projectielen overtreft die van 1000 kaarsen en duurt van 10 minuten tot een uur; men kan ze derhalve onder de meest verschillende omstandigheden gebruiken.

Betrof het hier alleen een manoeuvre?

De Franschman had den tijd niet, om op deze veronderstelling verder in te gaan, want een dof gerommel aan den achtersteven deed iedereen daarheen zien. Het volk van de *Mackenzie*, langs de verschansing op een hoop gedrongen, begon te schreeuwen:

— De *Canadian!* Kijk de *Canadian* eens!

Op de plaats, waar men zooeven de drie lichten van die vrachtboot zag, verhief zich nu een reusachtige, geelachtige rookwolk.

— Een torpedo! riep de commandant van de *Mackenzie*.

En opnieuw naar de spreekbuis gaande, riep hij:

— Stook de vuren op! Stoken, stoken, met volle kracht!

Vervolgens wendde hij zich tot den roerganger:

— Veertien graden noordelijker, gauw, Johnston, gauw!

Een nieuw gerommel deed zich hooren; dwarrelende damp en stoom vermengde zich met vuurschichten en de rook van schietkatoen; de ketels van de kolenboot waren klaarblijkelijk gesprongen. De achter-

De achtersteven richtte zich loodrecht op.

steven richtte zich loodrecht op. Het hevige geweld van de schroeven, die in de lucht bleven rondwentelen, verstomde voor eenige oogenblikken het rumoer en de ontsteltenis, welke aan boord van de *Mackenzie* heerschten. Daarna werd het plotseling stil en alleen een rookwolk bleef op het water hangen op de plek, waar de pakketboot verdwenen was.

Deze ramp midden in den nacht, zoo plotseling, in vollen vrede, had iets ontzettends.

Een zwarte schaduw gleed opeens op een halve mijl afstand links langs het schip en de tweede officier schreeuwde:

— Aan de stukken! Gauw, Perry. Laadt! Zie aan bakboord, daar achter, vuur, vuur!

Maar aan boord van de *Mackenzie* heerschte een schromelijke verwarring. De matrozen liepen als versufd rond en de bootsman slaagde er niet in, de ploegen te verzamelen, welke voor de bediening der stukken noodig waren.

De twee kanonnen, welke het schip voerde, waren veertienponders van 76 m.M. kaliber. Bij het vertrek uit San Francisco waren zij geplaatst op het platform, dat iedere Amerikaansche pakketboot verplicht is, voor deze bewapening in te richten en vrij te houden. Toen de gouverneur van den Staat Californië hun plaatsing, welke de pakketboot in een hulpkruiser herschiep, bevolen had, had hij getoond, dat hij het gevaar van een onverwachten aanval voorzag. Maar met de zorgeloosheid van menschen, die te dikwijls gealarmeerd zijn, had de commandant van de *Mackenzie*, na veertien dagen, de manoeuvres met de kanonnen gestaakt, als overbodig werk; de munitie was opgeborgen en het duurde volle vijf minuten, vóór er projectielen voor den dag kwamen.

Maar waarop moest men nu vuren?

De donkere schaduw, welke men daarstraks had gezien, was alweer verdwenen.

Een onuitsprekelijke angst had zich van allen meester gemaakt. Iedereen begreep, dat een onzichtbare vijand rondom het schip zwierf, iedereen wachtte op de torpedo. En juist dat wachten is, volgens de bekentenis van alle zeelieden, welke zooiets hebben bijgewoond, om krankzinnig te worden.

De bemanning liep in het wilde rond. Eenige matrozen deden zwemgordels om, anderen maakten zich gereed, om naar de sloepen te gaan.

Plotseling weerklonk de kreet:

— Daar zijn zij, daar zijn zij!

— Vuur! klonk op dit oogenblik het commando vooruit.

De kogel werd op goed geluk in de dikke duisternis afgeschoten; men hoorde nauwelijks den knal, die verdoofd werd door een vreeselijk gerommel, en het geheele schip schudde, als een boom onder bijlslagen.

Een kolossale waterhoos stortte zich op de brug, en bijna dadelijk helde het schip over naar den kant, waar het getroffen was.

De Japansche torpedo had de *Mackenzie* ter hoogte van haar machine opengescheurd en, daar het schip geen waterdichte afdeelingen bezat, zooals oorlogsschepen en mailbooten, welke dienen om het spoedig zinken te verhoeden, zonk de boot snel.

Toen luitenant Archibald Forster, nadat de waterhoos teruggeloopen was, zijn commandant zocht, was deze verdwenen; met een stuk van de commandobrug was hij door de verschrikkelijke golf medegesleept.

Er heerschte nu een vreeselijke verwarring. De bemanning, welke door allerlei nieuwelingen voltallig was gemaakt, was niet gewend aan de discipline, welke op oorlogsschepen heerscht en waardoor in de meest kritieke omstandigheden de bevelen nog stipt worden uitgevoerd. Allen liepen door elkaar, als ratten in een brandend huis. Naar de bevelen der officieren werd niet geluisterd. Zij snelden in troepen naaar de booten; twee sloegen dan ook om, vóór zij zich van het schip hadden kunnen verwijderen. Eén bleef door zenuwachtige onhandigheid aan den achtersteven hangen, zoodat zij, die er in hadden plaats genomen, in zee stortten. Een doordringende zware rook verborg, als achter een gordijn, de tooneelen, die zich nu op het dek afspeelden en plotseling zonk de *Mackenzie* in een draaikolk van schuim. De kringvormige beweging had het schip vlak bij den lichtenden kogel gebracht, waarvan het ruischende geluid boven het hulpgeroep der stervenden uitklonk; de zuiging van het water voerde deze lantaarn mede naar den afgrond, de lantaarn, die dit ontzettende tooneel verlicht had, en alles zonk in de duisternis weg.

* * *

Na de uitbarsting van de torpedo had Maurice Rimbaut beproefd, luitenant Forster mede te nemen.

Maar de officier schudde het hoofd.

— De commandant is verdwenen, zeide hij, mijn plaats is hier. Vaarwel, red u.... als er nog tijd voor is.

Op de brug staande, overzag de jonge ingenieur het tooneel van wanorde, dat zich op het dek afspeelde en opeens, terwijl hij die razende menschen zich op de booten zag werpen, schoot het hem te binnen, dat hij over een boot beschikte, welke beter was dan alle andere, daar zij met kurk bekleed was en daardoor buitengewoon licht en tevens zoo stevig, dat zij tegen alles bestand was. Als de zee het schip straks verzwolg, zou deze boot als een groote boei weer opduiken en aan de oppervlakte verschijnen, want zij was geheel in een waterdicht zeil gepakt.

Bovendien zou niemand hem deze boot betwisten, daar geen mensch er naar keek, maar allen, evenals altijd bij zoo'n ramp, slechts aan de sloepen dachten. Weldra bevond hij zich dus bij de boot van zijn bestuurbaren luchtballon, en daar aan zijn voeten lag nog de bijl, door den vluchteling daarstraks achtergelaten. Een besturing van de Voorzienigheid mocht hij deze vondst wel noemen, een goede, gelukkige vondst.

Snel en zeker hakte Maurice Rimbaut de touwen door, welke de boot aan de verschansing verbonden en verzekerde er zich van, dat geen enkel touw meer vastzat. Aan den toenemenden hellenden stand van het dek bemerkend, dat het noodlottig oogenblik naderde, spoedde hij zich naar de brug. Sir Archibald Forster kwam er juist af, terwijl hij nog een bevel gaf.

Het was nu voor Maurice het werk van een seconde, om hem bij de polsen te grijpen, en zonder zich aan zijn tegenstand te storen, mede te trekken. Het dek verdween op dat oogenblik onder hun voeten en alleen door zich aan de verschansing vast te klampen, gelukte het den jongen Franschman, bij de boot te komen.

— Archibald.... hier.... houd je vast, hier tegenover mij!

Hij kon niets meer zeggen, want opeens veegde een kolossale golf alles van het dek, het bootje, waaraan onze vrienden zich vastklampten, als een strootje medevoerend. Er volgden eenige stooten tegen de schoorsteenen en een ontploffing van de machine, welke hen nogmaals een eind wegslingerde. Toen verdween de *Mackenzie*

in de diepte van den Stillen Oceaan, in de draaikolken, welke dat zinken veroorzaakte, de laatste sloep en de laatste overlevenden medevoerend.

Diepe stilte heerschte boven de schuimende golven, en de dikke duisternis, welke zich thans plotseling over het tooneel van deze verraderlijke overrompeling uitbreidde, onttrok aan de blikken der gelen, die op een afstand hun werk gadesloegen, den doodsstrijd van de bemanning en de redding van de beide menschen in de kleine boot.

Niet zonder moeite heesch hij zich in de boot.

HOOFDSTUK II.

Een bizondere boot.

De twee schipbreukelingen hadden zich vastgeklemd aan de katrollen, welke aan de zijden van de boot hingen en dreven zóó eenige oogenblikken te midden van het schuim, gestooten door allerlei overblijfselen, welke uit de diepte opdoken, zooals spieren, planken en lijken.

Het gelukte Maurice Rimbaut, twee der touwen los te maken, welke het zeil aan de randen van het schuitje bevestigden. Niet zonder moeite heesch hij zich in de boot en hielp toen zijn kameraad er in.

Op hetzelfde oogenblik klonk dichtbij hulpgeroep en terstond daarop werd een gerimpelde hand uit het water gestoken. Reeds aan de duisternis gewend, bespeurde Maurice die hand terstond en greep toe; hij zag nog even een hoofd en was juist gereed, den man op te

hijschen, toen de hand hem ontsnapte en de drenkeling plotseling verdween.

— Wat zou dat zijn? zei de jonge man; een maalstroom of zoo iets?

— Neen, zei luitenant Forster, een haai, het wemelt er hier van.

De ingenieur rilde. Daaraan waren zij dus mooi ontsnapt. Indien zij langer aan den rand der boot waren blijven hangen, zou dat ook hun lot zijn geweest.

— Kijk, zei de Amerikaan, daar heb je andere, die op buit wachten.

— Op ons liever niet, mompelde de jonge Franschman.

En in de duisternis kon men op korten afstand de donkere schaduwen zien, die tusschen de golven verschenen en verdwenen.

Zij spraken niet en, ondanks de zachte temperatuur van dezen tragischen lentenacht, rilden zij in hun natte kleederen en verstijfden bijna.

De Japansche torpedobooten konden niet veraf zijn; ongetwijfeld wachtten zij den morgen af, om op de plaats van hun misdaad de overblijfselen op te pikken of te vernielen.

De maan verscheen als een zilveren sikkel aan den hemel en steeg snel, terwijl zij op de kruinen der golven fraaie lichteffecten tooverde, toen een andere lichtstraal, uit dezelfde richting opduikend, het maanlicht deed verbleeken en als het ware wegvaagde. Het was een electrisch zoeklicht; maar het schip, dat dit licht afzond, was reeds ver weg en de Amerikaan maakte daaruit op, dat hun bootje in een van die talrijke stroomen was geraakt, welke den Stillen Oceaan doorsnijden en snel van het tooneel van de ramp was weggevoerd.

Eenige oogenblikken later zagen zij opeens in het westen een vlammenzuil, welke door een gerommel werd gevolgd, waarvan zij nu de beteekenis maar al te goed kenden.

— Nu is het de beurt van de *Bonadventure*, mompelde Archibald.... In vollen vrede, drie schepen, die geen tegenstand bieden....! O, die schurken! De wraak voor dit schelmstuk zal niet uitblijven, zoolang er nog één Amerikaan leeft.

De nacht scheen den twee schipbreukelingen eindeloos toe. Wat zou de aanbrekende dag hen brengen?

Zouden zij door de rondzwervende torpedobooten opgemerkt en gevangen genomen worden, of naar de een of andere afgelegen streek van deze eilandenwereld worden gevoerd, waar zij misschien van honger en ellende zouden sterven?

Vroeg in den morgen werd een rotsachtig eilandje, dat slechts eenige meters groot was, zichtbaar. De stroom voerde hen er gelukkig naar toe; want de vrees voor de haaien hield Archibald tegen, om te water te gaan en de kleine boot voort te trekken.

Zoodra men echter dicht genoeg genaderd was, sprong hij toch te water, voelde dadelijk grond en trok nu het bootje voort. Eerst wilde hij het op het strand trekken, toen hij een kleinen inham ontdekte, in de rots uitgehold. Een oogenblik later was de boot in deze natuurlijke kreek getrokken en aan het einde op het fijne kiezelzand gehaald. Zij was daar voor het gezicht geheel verborgen.

— Waarde ingenieur, zeide de Amerikaansche luitenant thans ontroerd, ik dank u het leven. Het is alles goed en wel om te zeggen, dat mijn plaats was geweest naast dien armen commandant, wiens lichaam op 't oogenblik door de golven wordt voortgestuwd, maar het is mijn schuld niet, dat dit niet zoo is. En als ik denk aan haar, die te Sint Louis op mij wacht en aan mijn lief kind, dat thans zijn eerste woorden zal stamelen op den schoot der moeder, dan ben ik u onuitsprekelijk dankbaar, dat ge mij, ofschoon tegen mijn wil, hebt gered. Als gij wilt, zullen wij voortaan vrienden zijn in leven en dood, zooals gij Franschen zegt.

En de jonge mannen omarmden elkander.

— Ik acht mij dubbel gelukkig, zeide de jonge Franschman, nu ik weet dat gij bemind en verwacht wordt. Met mij is nòch het een, nòch het ander het geval. Ik zou hebben kunnen verdwijnen, zonder dat iemand tranen om mij vergoot, dan een zeer oude moeder, die spoedig met mij vereenigd zou zijn. Deze ramp heeft dus toch één goede zijde, dat zij namelijk onze hechte vriendschap heeft bewerkt. Dat is reeds iets.

En zij drukten elkaar ontroerd de handen.

De dag brak aan, en toen het licht was, zagen zij, dat op den top van de rots, waarop zij zaten, een houten stellage stond.

— Dat is een signaal-toestel van de zee-hydrografie, zei luitenant Forster, maar dan moeten wij hier in het gezicht van Midway zijn! Ik ga eens kijken.

Hij beklom de rots, doch kwam bijna terstond terug.

— Een Japansche torpedoboot, op hoogstens een mijl afstand, zeide hij.

— Laten wij hopen, dat zij niet op het idée komen, hier te landen.

— Als ze ons vonden, zei de Amerikaan, zouden we van hen geen genade te verwachten hebben; want het is natuurlijk in hun belang, om geen enkelen getuige van hun verraderlijken aanval in het leven te laten.

— Zij kunnen toch niet denken, dat die gemeene streek onbekend zal blijven?

— Zeker niet. Maar gij moet denken, dat, vóór men in Amerika nauwkeurig weet wat er gebeurd is, zij de hand zullen hebben gelegd op de voornaamste punten van de Hawaii-groep. En dan zullen zij de versterkingen, die wij er sedert eenige jaren met veel moeite en kosten hebben aangelegd, tegen ons keeren.

— Dus denkt gij, dat hetgeen vannacht hier gebeurd is, op Honolulu en de andere eilanden herhaald is?

— Zeker. De Japs zouden zoo iets niet doen, om een eenvoudig kolendepôt te vermeesteren. Het gros van hun eskader is natuurlijk te Parel-Haven aan het werk, waar de nieuwe oorlogshaven van Oahu is, dicht bij Honolulu, en die voor hen van veel meer belang is dan de rots van Midway.

— Zijn de vestingwerken van Midway klaar?

— Ik geloof van wel. Ik meen, dat de *Mackenzie* er de laatste munitie voor de artillerie heen moest brengen.

— Alleen mijn arme bestuurbare luchtballon ontbreekt dan bij de verdediging, zei de jonge Franschman treurig.

— Ja, het omhulsel is naar de diepte gegaan en het schuitje zal nooit meer in de lucht zweven.

— Nu, als men mij, toen ik toezicht hield bij de vervaardiging, had voorspeld, dat dit schuitje ons van een schipbreuk zou redden en op een rots zou werpen, zou ik het nooit geloofd hebben.

— Als we hier maar niet moeten sterven, mompelde de Amerikaan.

En te ongeduldig om stil te blijven zitten, stond hij op en beklom de rots weer. Maar nog vlugger dan den eersten keer kwam hij beneden.

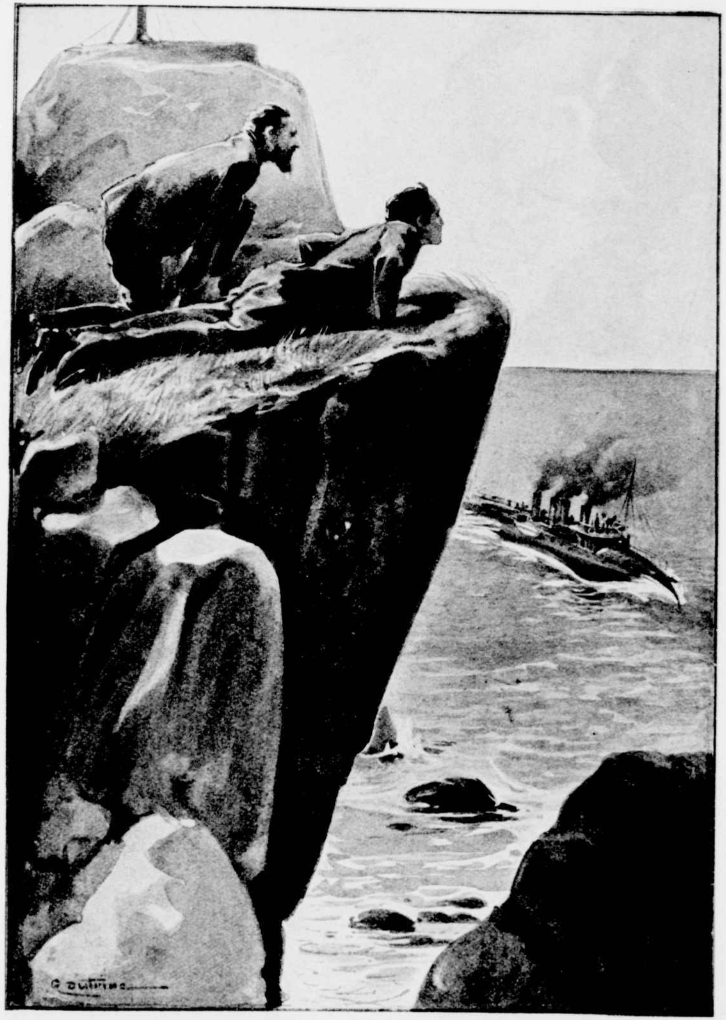

Dat is geen torpedoboot, maar een torpedojager. Pag. 23.

— Het is waarachtig, alsof die gelen onze tegenwoordigheid hier vermoeden, zeide hij.

— De torpedoboot?

— Ja, dezelfde van daarstraks; zij is nu vlak bij.

— Ik wil ze toch eens zien.

— Laat je vooral niet zien; het is hier diep en zij kan op honderd meter nog wel langs ons varen.

Plat op den buik liggend, met het hoofd nauwelijks boven de rots uitkomend, zag Maurice Rimbaut het schip naderen, en gedreven door een nieuwsgierigheid, die sterker was dan zijn voorzichtigheid, liet de Amerikaansche officier zich naast hem neer.

— Dat is geen torpedoboot, maar een torpedojager, zeide hij.

De boot, die niet diep ging, kwam, langzaam stoomend, schuins op het eiland aan. De oorlogsvlag met haar roode zon met vlammende stralen en haar zwarten rouwrand, woei van de gaffel. Zijn vier schoorsteenen, die bewezen dat het vaartuig geheel uit machines bestond en zijn scherpe voorsteven duidden den vernieler der torpedobooten aan.

— Het is de *Kasumi*, mompelde de officier, hij was in den zeeslag van Tsoushima.

De matrozen liepen bedrijvig heen en weer, terwijl ze het dek schrobden en het koper poetsten; aan den voet van een geschuttoren, welke een kanon van schitterend nikkel beschermde, stond een officier door zijn kijker te turen. Toen de Amerikaan de richting, welke de Japansche officier op deze wijze aanduidde, met zijn oogen volgde, onderscheidde hij in de verte een flauwe verhooging boven den waterspiegel.

— Midway, zeide hij verheugd, dáár ligt Midway!

— Ben je er zeker van?

— Absoluut zeker; er zijn hier slechts twee eilanden, behalve de riffen, zooals dit: het eiland Kuré, het meest westelijke van den archipel, doch dat slechts 6 M. boven de oppervlakte uitkomt, en Midway, dat een hoogte van honderd voet heeft. Ik kan mij onmogelijk vergissen; het komt mij zelfs voor, dat ik de twee kleine verhoogingen, welke het kronen, van hier kan onderscheiden; dat zijn de gepantserde koepels.

Zij zwegen thans en sloegen het schip gade.

Het lange stalen vaartuig, dat daar voor hun oogen voorbijgleed, scheen gereed om stil te houden; op het dek lag een omgekeerde boot, waarop de officier al zijn aandacht vestigde; want hij vreesde elk oogenblik, te zullen zien, dat deze boot te water gelaten werd om naar het eilandje te roeien.

Er gebeurde echter niets. Het huilende geluid van een sirene klonk tot hen over, en links wendend, verwijderde de torpedojager zich.

— Met hun rooklooze brandstof zijn zij vanaf het fort bijna onzichtbaar, zei luitenant Forster. Hè, met welk een plezier zou ik zien, dat een paar kogels van ons fort dezen torpedo-jager voor onze oogen in tweeën schoten.

— Verlang daar maar niet naar, Archibald, want de overlevenden zouden naar onze rots zwemmen en wij zouden ons moeten verbergen.

De schipbreukelingen keerden naar het strand terug.

— Als ik zoo'n avontuur als dit had kunnen voorzien, zeide de ingenieur, had ik wat levensmiddelen in het schuitje geborgen; al die gebeurtenissen hebben mij honger bezorgd.

— Bah, we behoeven hoogstens 24 uren te vasten. In den aanstaanden nacht zullen we beproeven, het eiland te bereiken.

— Hoever schat ge den afstand?

— Op zes mijlen, misschien zeven.

— Zijt ge zeker, dat we het zonder te verdwalen kunnen bereiken? Want er is geen baken of licht om ons te geleiden.

— Ik bezit een zakcompas met een lichtgevenden rand, waarop de windstreken zijn aangegeven. In den donkersten nacht zou ik je naar Midway kunnen brengen. Alleen hebben we wel een boot, maar nòch riemen, nòch zeil....

— Zouden wij geen mast kunnen maken van het houtwerk van dat seintoestel daarboven, en een zeil van het zeil dat de boot overdekt?

De Amerikaan schudde het hoofd.

— Als we den inhoud van het schuitje eens bekeken. Misschien vinden we iets, dat we kunnen gebruiken als riem, roei- of wrikriem, mast of zooiets.

Men ging terstond aan het werk.

De ingenieur kende overigens den inhoud op zijn duimpje, daar hij bij het plaatsen van zijn werktuigen tegenwoordig was geweest. De machine met de acht cylinders, twee aan twee gekoppeld, nam de halve ruimte van het schuitje in; de twee schroeven, uit elkander genomen en in zeil gewikkeld, waren aan den rand vastgemaakt; een kist met gereedschap aan den achtersteven, diende tevens als bank; verder waren er twee ankers, waarvan het eene een zeeanker, het ander een dreg- of sleepanker, en om den andere aan den voorsteven bevestigd drie opgerolde touwladders. Onder het touwwerk bemerkte luitenant Forster op den bodem van het schuitje een rij kruiken, met een dikke laag zeil bedekt.

— Daar zit zeker een voorraad olie in?

— Olie en essence.

— Wat? Ik dacht, dat uw voorraad essence in vaatjes van 100 liter was verscheept; ik meen zelfs zeker te weten, dat ik ze in het ruim van de *Mackenzie* heb zien laden.

— Dat is ook zoo; dit is niets anders dan een noodvoorraad voor het schuitje; ik heb dien er opzettelijk in gelaten.

— Maar.... riep de Amerikaan uit, dan kan de machine dienst doen! Waarom zouden we ze niet gebruiken om naar Midway te gaan?

— De machine, zei de ingenieur verbaasd, is altijd klaar om gebruikt te worden, maar de schroeven....

— Wel, laten we die in elkaar zetten, dat is toch eenvoudig genoeg.

— Zeer eenvoudig, zeker; want het is slechts een kwestie van eenige schroeven er in te draaien, maar ongelukkig kunnen wij ze, door hun manier van voortbewegen in de lucht, links en rechts van het schuitje, niet te water gebruiken.

— En waarom niet? Wel is waar zullen de schroeven slechts half onder water zijn, maar ze zullen toch wel zóó kunnen geplaatst worden, dat ze het schuitje voortbewegen. Of die schroeven nu water of lucht verplaatsen, ze zullen ons in beweging brengen en daarom is het slechts te doen. Door een plank van het signaaltoestel daarboven op de rots als roer te gebruiken, zullen we kunnen sturen.

De Amerikaan sprak zóó overtuigend, dat de ingenieur zich liet meeslepen.

Men haalde de schroeven uit hun foedraal en bevestigde ze aan de einden der assen; twee kruiken essence werden in het reservoir geledigd, en toen het schuitje daarop in het water geduwd was, bleef er niets anders over dan de kruk over te halen, om den motor in beweging te brengen.

Vóór men hiertoe overging, onderzocht de Amerikaan nauwlettend den omtrek. De torpedojager was verdwenen en de officier kon in het zuiden drie schepen onderscheiden, die achter elkander voeren, doch zij waren te ver weg om te kunnen zien, welke schepen het waren. Zonder twijfel had men echter met Japansche oorlogsschepen te doen.

Men kon dus zonder gevaar den motor beproeven. Een draai aan de kruk bracht hem in beweging en toen verbond de ingenieur hem met de schroeven.

Een watermassa als een hoos kwam rechts en links van het schuitje te voorschijn, en het water werd *zóó* hevig bewogen, dat Rimbaut maar net den tijd had om de verbinding te verbreken, ten einde te verhoeden, dat het schuitje met volle kracht tegen den tegenoverliggenden rotswand liep.

— De motor is voor zoo'n licht schuitje te sterk, zei hij. Tachtig paardenkracht voor zoo'n bootje, dat is precies alsof men een torpedoboot een machine van een kruiser gaf.

— Wat geeft dat, we zullen het evenwicht herstellen door wat dikwijls de verbinding te verbreken; hoofdzaak is, een middel te hebben om ons voort te bewegen. Indien de zee woelig was, zou zij ons leelijke poetsen kunnen spelen, maar zij is *zóó* kalm, dat er geen gevaar bij is. Het eenige schuilt hierin, een torpedoboot te ontmoeten, die door het gesnor van onzen motor wordt aangetrokken.

De rest van den dag duurde hun zeer lang; elkander aflossend sliepen zij eenige uren. De Amerikaan vond in een gat op de rots lichtgevende mosselen, waarvan hij een voorraad verzamelde, welke hij zijn vriend aanbood, toen hij dezen wekte. Op zijn beurt vond Maurice Rimbaut bij het signaaltoestel een beetje water, regenwater, door den laatsten regen daar verzameld, dat niet zout was, en waarmede zij hun dorst konden lessen. Het scheen hun de heerlijkste van allen drank toe.

Toen zij hun ledige kruiken er mede gevuld hadden, deed een gerommel, dicht bij hen, hen opschrikken. Het was ditmaal niet het lang aanhoudende gerommel, door de uitbarsting van torpedo's veroorzaakt, maar de grove, doffe slag van kanonnen van zwaar kaliber. De schipbreukelingen snelden naar den observatiepost en bespeurden de drie oorlogschepen, welke zij daarstraks gezien hadden. Zij gingen achter elkander langs het eiland, dat zij uit de verte zagen, en een tweede ontploffing, terstond gevolgd door een derde, rolde over het water.

— Daar begint het bombardement van Midway, zei de officier.

— Dat komt van het fort, dat snel en flink antwoordt, Archibald.

Een zuil van water spoot tusschen het eiland en de Japansche pantserschepen op. Men kon duidelijk zien, hoe veraf dit schot gelost werd, want eenige seconden, nadat zij het projectiel het water zagen opzweepen, hoorden zij den slag pas. Dit eerste schot van het fort scheen, naar den slag te oordeelen, goed te zijn aangekomen.

De luitenant van de *Mackenzie* had zijn horloge uitgehaald en maakte, den secondenwijzer volgend, snel eenige berekeningen.

— Dat klopt, zeide hij. Daar de aanvankelijke snelheid van onze projectielen, als zij den mond van het stuk verlaten, 700 M. en de verdere snelheid tusschen de 5e en 6e mijl slechts 300 M. in de seconde bedraagt, moest de knal, indien wij aannemen, dat het eiland op een afstand van zes mijlen ligt, 11 à 12 seconden noodig hebben om ons oor te bereiken [1]. Dat klopt; de afstand, dien wij vannacht moeten afleggen, is dus zes mijlen.

— Wat? Naderen de Japanners het eiland niet dichter? Op zoo'n afstand moet hun schieten totaal zonder uitwerking zijn.

— Ge vergist u. Ten eerste draagt hun geschut zeven mijlen, maar ten tweede is het hun doel niet, het fort te bombardeeren met kogels, die een groote blijvende snelheid bezitten, omdat zij toch niets zouden uitrichten op die granieten rotswanden. Hun doel is alleen, met die projectielen het een of ander punt te treffen, waar zij springen; want die dingen zijn complete mijnen, welke 120 à 150

[1]) Het geluid doorloopt in de seconde 333 M.

K.G. van het door hen uitgevonden ontploffingsmiddel, het „*Schimosa*" bevatten. Zij hebben bovendien de befaamde kapstok-projectielen [1]), welke zij in den zeeslag van Tsoushima gebruikten, nog meer volmaakt, en ik ben er zeker van, dat een schip, dat achter elkander een paar van die projectielen in zijn corpus kreeg, spoedig naar den kelder zou gaan, terwijl zijn bovenbouw totaal verwoest zou zijn en het volk gestikt. Maar een fort, dat is iets anders, vooral een fort, zooals dat van Midway.

— Gij denkt dus, dat een bombardement niets zal geven?

— Juist, en ik acht het zelfs onneembaar, omdat het onder bevel staat van een officier van den eersten rang, majoor Heuzey, een soldaat, die zich liever onder de ruïnes van de vesting zou laten verpletteren, of zich in de lucht zou laten vliegen, dan zich over te geven.

— Ja, men moest voor dezen gevaarlijken, afgelegen post ook wel iemand kiezen, die buitengewoon volhardend en dapper is en doorkneed in de krijgskunde... Is hij jong?

— Neen, veeleer oud, het is een officier van vijftig jaar, die zich op Cuba heeft onderscheiden met de *Rough-Readers* van onzen Teddy [2]), daarna op de Philippijnen. In ons leger heeft hij een reputatie van dapperheid, die spreekwoordelijk is geworden. En als hij goed voorzien is van munitie en levensmiddelen....

— Kijk, viel de Amerikaan hem in de rede, dat is een schot, hetwelk het rechtsche pantserschip een verrassing heeft bereid; ziet ge dien rook, welke aan den voorsteven van den Japanner opgaat?

— Ja, hij is geraakt.... en dat is nòg een gelukkig schot. Bravo, Midway!

En de officier, alle voorzichtigheid vergetend, sprong op en klapte in de handen.

De ingenieur waarschuwde hem op te passen, en de officier legde zich weer neer, doch eerst had hij nog het genoegen te zien, hoe

[1]) De Russen noemden deze projectielen „*chemodani*" of kapstokken; zij zijn van 305 m.M., lang 1.25 M., en gevuld met ontplofbare stoffen. De Japanners gebruikten ze voor 't eerst te Port Arthur.

[2]) Zoo noemen de Amerikanen den gewezen president Roosevelt.

het getroffen schip naar stuurboord overhelde en zich langzaam verwijderde.

— Voor zulke slimme lui als de Japanners zijn, hebben zij al een heel dom stukje uitgehaald, om dáár te gaan liggen, zeide de officier, zij hadden liever elk ander punt moeten kiezen dan dat.

— Waarom? vroeg de ingenieur.

— Wel, dit eilandje is natuurlijk een punt, dat men te Midway op de kaarten heeft aangeteekend en zij kennen daar dus den afstand precies. Nu de Japanners tusschen Midway en onze rots gingen liggen, wisten zij daarginds terstond, op welken afstand zij zich bevonden, vandaar, dat onze artilleristen dadelijk raak schoten.

— De Japanners schijnen er genoeg van te hebben, zei de jonge Franschman, de twee kruisers verwijderen zich ook.

— Ja en terwijl verdubbelen ze hun schoten, ten einde de aandacht van den getroffen kameraad af te leiden.

De zware stukken in de torens der schepen donderden nu onophoudelijk, en op de rots van Midway wezen kleine witte plekken de getroffen plaatsen aan.

Het getroffen schip kwam nu langs de rots, en men zag even boven de waterlijn een gapende opening in den voorsteven.

— Dat zijn geen pantserschepen, zei de Amerikaan, maar gepantserde kruisers. Deze is de *Ibuki*, een van hun laatste typen; het is een turbine-schip en loopt 22 knoopen. Zij hebben blijkbaar hun snelstvarende schepen hierheen gezonden, ten einde gemakkelijk aan ons eskader te kunnen ontsnappen, als dat hen op het lijf mocht vallen.

De Japansche kruiser helde sterk over en de afvoerbuizen tusschen de torens aan stuurboord stortten aanhoudend stroomen water in zee.

— Hij heeft een geducht lek, zei de officier. De oude Heuzey heeft er misschien geen flauw vermoeden van, dat hij hem zoo toegetakeld heeft.

— Ik hoop, dat wij het hem vannacht zelf zullen kunnen vertellen.

Zij zwegen. De zon ging onder en de kruisers, nu buiten het bereik der kogels, staakten hun bombardement en verdwenen in het westen.

Was de *Ibuki* ernstig genoeg getroffen, om verplicht te zijn naar Japan terug te keeren? En hoe zou het, in den toestand waarin hij

thans verkeerde, een overtocht van 2500 mijlen kunnen volbrengen? Dit vroegen de schipbreukelingen zich echter niet af. Zij hadden ook een overtocht te volbrengen, en ofschoon dit slechts een afstand van 6 mijlen betrof, was die niettemin met een zoo kleine en onhandelbare boot als de hunne, zeer gewaagd, te meer daar zij gevaar liepen, de torpedobooten te ontmoeten, welke zij gezien hadden.

De avond viel en de rots van Midway was aan den horizon verdwenen. Maar de tweede officier van de *Mackenzie* had met zorg de richting met behulp van de naald van zijn compas genoteerd, 176°. Het bootje werd bij den ingang van de kreek gebracht, welke in zee uitliep. Zij hadden het met het zeil overdekt, teneinde te voorkomen, dat het door de schroefbladen opgeworpen water in de boot zou dringen; het plankje van het signaaltoestel was aan den achtersteven verbonden en zou dienst doen als roer.

Archibald Forster belastte zich met sturen, terwijl de ingenieur op de machine zou letten, om telkens als het noodig was, de verbinding van den motor met de schroeven te verbreken, ten einde te remmen.

Hun bovenlichaam stak alleen boven het zeil uit en zoo geleken zij op de mannen van een reddingsboot, die een in nood verkeerend schip te hulp snellen.

Het was elf uur in den avond, toen het schuitje het beschermende rif, dat weldra voor een deel weer door den opkomenden vloed bedekt zou worden, verliet.

* * *

Had de Amerikaansche zee-officier er aan getwijfeld, of de schroeven werken zouden in een middenstof, waarvoor zij niet gemaakt waren, dan werd hij spoedig gerust gesteld. De motor van den bestuurbaren luchtballon bezat juist een bewonderenswaardige geschiktheid, welke hem veroorloofde door de beweging van één hefboom voor de toestrooming van carbietgassen, 200 of 2000 wentelingen te maken. De snelheid der beweging werd op het minimum gebracht en verzwakt door den weerstand van het water; zij oefende nu niet meer dien krachtigen druk op de schroeven uit, welke het schuitje zoo snel voortstuwde en waardoor een sterk gesnor ontstond.

Na een mijl te hebben afgelegd, was Archibald overtuigd, dat alles uitstekend zou gaan en putte zich uit in loftuigingen aan het adres van den motor en het regelmatige, kalme loopen daarvan.

— Wij zullen nauwelijks een uur noodig hebben, om die zes mijlen af te leggen, zeide hij, en ik had gevreesd, dat de halve nacht er mede zou heengaan.

De eenige hinderpaal was de dikke duisternis; elk oogenblik kon men vreezen, tegen een Japansche torpedoboot op te tornen, die zonder vuren, rondom Midway zou dwalen. Na eenige keeren oponthoud te hebben ondervonden, meenden zij ten slotte purperkleurige lichten te zien, die onduidelijk tegen den inktzwarten hemel afstaken, en veroorzaakt konden worden door de vonken en den rook van een schoorsteen van een torpedojager of het lichtschijnsel uit de schoorsteenen. Maurice Rimbaut liet den motor stilstaan en zij onderzochten nauwlettend de duisternis, terwijl ze scherp luisterden.

Het oog gericht op den lichtenden rand van zijn zakcompas, beval de Amerikaan: „Stop!"

Zij hadden anderhalf uur geleden hun rots verlaten en Midway kon niet ver meer zijn.

Maar geen enkel licht wees hun den weg; zij moesten het opkomen van de maan afwachten, die hun op korten afstand het silhouet van de rots zou toonen.

En gedurende een uur wiegde het bootje van den bestuurbaren ballon de beide mannen op de kleine kabbelende golfjes, welke opeens door milliarden phophoriseerende weekdiertjes verlicht werden, een verschijnsel, aan de tropische zeeën eigen.

Tegen twee uur kondigde een bleek licht het opkomen van de maan aan, en op een mijl afstands, een weinig links van hen, werd een groote, zwarte massa zichtbaar.

De zee-officier slaakte een kreet van verlichting, want hij had reeds gevreesd, te zijn medegevoerd door een stroom, evenals die van den vorigen nacht. En in dat geval, onbekend met de richting van dien stroom en geen middel bezittend om zich te oriënteeren, zouden zij den dag hebben moeten afwachten, om Midway te zoeken.

Maar tot het aanbreken van den dag in deze gevaarlijke zeeën

rondzwalken, zou gelijk gestaan hebben, met in handen der Japanners te vallen.

Twintig minuten later, zeer langzaam voortgaande, kwamen de schipbreukelingen in de nabijheid van de rots, welke door het fort van Midway bekroond werd.

Het geheel maakte op hen een legendarischen indruk, een enorme massa van steile rotswanden, zoo iets als zeekasteelen van Noormannen, aan den ingang van fjorden gebouwd.

Inplaats van een strand, zooals zij hoopten te vinden, stieten zij op

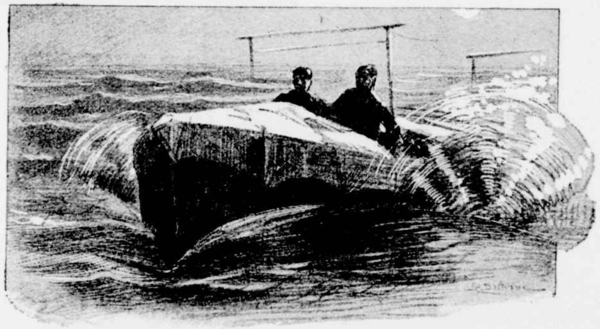

Tegen twee uur kondigde een bleek licht het opkomen van de maan aan.
Pag. 31.

een loodrechten muur en waren zij gedwongen, om het stille en sombere rotseiland de ronde te doen.

— Men zal natuurlijk op ons vuren, zeide de Amerikaan, want het spreekt vanzelf, dat er scherp wacht wordt gehouden.

En bezorgd zwegen ze.

Ten einde door het snorren van den motor de aandacht van de schildwachten niet te trekken, gingen zij verder en kwamen, na verscheidene vergeefsche pogingen, vóór den ingang van een klein kanaal, dat klaarblijkelijk door menschenhanden was gegraven en dat 20 M. verder scheen te verdwijnen in een tunnel, welke door de duisternis reusachtig groot scheen.

Het bootje werd door middel van het geïmproviseerde roer zachtjes in het kanaaltje gestuurd, maar bijna terstond stiet het tegen een versperring, aan de oppervlakte van het water aangebracht.

— Een palissadeering, mompelde de Amerikaan, als we hier verrast worden, zal het niet alleen met geweerschoten zijn, maar dan zal de mitrailleuse ons ook een warme ontvangst bereiden. Er zullen er daarboven wel een paar op deze plek gericht zijn.

Na verscheidene pogingen om te landen, moesten zij het opgeven. Loodrechte muren begrensden het kanaal en zij waren onmogelijk te beklimmen. Andermaal moesten zij zee kiezen.

— Dat verzekert ons tegen een nachtelijke poging der Japanners om hier te landen, bromde de Amerikaan, terwijl hij moeite deed om in deze ontoegankelijke rots een opening te ontdekken, maar dat helpt *ons* niet.

Plotseling schoot er een lichtstraal uit den top van de rots; een schitterend witte bundel licht viel op het water en zaaide myriaden lichtpunten op de koppen der golfjes. Na eenige beweging, heen en weer dwalend, richtte het licht zich op den mond van het kanaal, dat het bootje juist verlaten had.

— Het was tijd! zeide de ingenieur, een minuut later, en men zou ons met schroot verwelkomd hebben.

— Gauw, gauw! viel de ingenieur hem in de rede, verbind de schroeven.

De schroeven begonnen te werken en het schuitje vloog met een hevige vaart tegen den rotswand tegenover hen. De schok was zóó sterk, dat de officier, die, met zijn roerplank bezig, zich over den achtersteven had gebogen, bijna uit de boot vloog.

Maurice Rimbaut, vreezend dat de voorsteven verbrijzeld zou zijn, stapte over de machine heen, om zich van de aangerichte schade te overtuigen.

Maar toen bleek, dat de veerkrachtige kurken wanden van de boot den schok weerstaan hadden, en zij bevonden zich nu zóó dicht onder de rots, dat zij door de wanden-zelf beveiligd werden tegen de schoten. Nog een minuut of twintig dwaalde het electrische zoeklicht langs den voet der rots, maar in den dooden hoek, waarin zij

geraakt waren, drukten zij zich vast tegen den wand, zonder een woord te spreken, op het verdwijnen van het zoeklicht wachtend.

De maansikkel stond nu reeds hoog aan den hemel en de bajert van rotsen, welke den hoogen top van Midway omringt, was thans beter te onderscheiden. Het was een ware chaos van steile rotsen, iets als een reusachtige steenen dam van op elkander gestapelde erratische blokken.

Toen alles weer stil was, voeren zij het eiland rond, al wrikkend en de oneffenheden van de rots volgend, en zij hadden het nagenoeg geheel rondgevaren, toen zij een klein strand van ongeveer 20 vierkante meters vonden, dat door koraalblokken omzoomd werd.

Dat was hun geluk.

In het water te springen en de boot op het strand te trekken, was voor de schipbreukelingen het werk van een oogenblik, en nauwelijks was de boot halverwege op het strand getrokken, of een schot knalde, terwijl daarboven een lichte vuurstreep zichtbaar werd.

Op hetzelfde oogenblik hoorden zij de kogels in het water spatten en ze hadden maar net den tijd, om achter de laag koraalblokken neer te hurken, toen de kogels als woedende vliegen over hun hoofden gonsden.

— United States! schreeuwde de luitenant van de *Mackenzie*.
Pag. 37.

HOOFDSTUK III.

In het fort van Midway.

De schoten werden talrijker en gedurende eenige minuten, welke hun een eeuwigheid schenen, hoorden zij achter zich het water opzweepen door de kogels. Het zou de grootste onvoorzichtigheid zijn geweest, zich te vertoonen, te schreeuwen of gebaren te maken, ten einde zich bekend te maken; want de mitrailleuse, welke uit een onzichtbaar schietgat met zoo'n hevigheid schoot, werd bediend door mannen, die op alles schoten wat zij daar buiten zagen bewegen, en die toch niets zouden hooren van hun geroep. Het was derhalve beter, te wachten tot het geheel dag was.

Dat zou intusschen nog lang duren, en toen onze vrienden eindelijk de loodrechte wanden en de ronde verhoogingen van de

koepels, welke de rots kroonden, konden onderscheiden, bewees een verwijderd gerommel hun, dat de Japanners ook slechts op het aanbreken van den dag wachtten, om het bombardement te hervatten.

Drie schoten gingen met een verschrikkelijk gedruisch over hun hoofden; een vierde projectiel sprong, toen het op een rots aan de oppervlakte kwam, nauwelijks 50 M. van hen af, en dit was ontzettend. Een hevige stoot, de lucht trilde met verbazende kracht en belette hen adem te halen, alsof men b.v. het hoofd uit een portierraam van een sneltrein steekt. Een blauwachtige, dikke wolk, waarin allerlei andere kleuren dwarrelden, scheen uit den grond op te stijgen, alsof zich plotseling een krater tusschen de rotsen opende.

— Gauw, gauw, volg me!

En Maurice Rimbaut voelde, dat zijn makker hem meetrok naar zee; maar hij had geen tijd om na te denken en begreep ook niet, wat de officier wilde.

— Haal snel en diep adem en steek je hoofd onder water, vóór die rook ons bereikt.

De ingenieur herinnerde zich uit verslagen van den zeeslag van Tsoushima, dat de Japansche kogels een giftigen, verstikkenden damp verspreidden, maar hij wist niet dat de Japanners, die, tengevolge van hun succes in den krijg, zich geheel aan den oorlog gewijd hebben, door de uitvinding van een nieuw ontploffingsmiddel, sterker dan het *Schimosa*, een projectiel van zeer groote afmetingen hadden gemaakt en ingevoerd, dat bij ontploffing meer menschen doodde door de giftige gassen, welke het bevatte, dan door de rondgeslingerde scherven.

In de zee-oorlogen van de toekomst zullen eenige projectielen van deze soort, als zij een schip treffen, veel zekerder de bemanning dooden door verstikking, dan het beste schroot kan doen.

Maurice Rimbaut volgde den raad van den Amerikaan op. Toen de dichte blauwachtige wolk hen inhaalde, als heete damp over het water trekkend, verdwenen de beide hoofden onder water en daar Archibald Forster wist, dat zijn vriend goed zwemmen kon, trok hij hem, voor meerdere zekerheid, mee naar de open zee, waar men weer adem kon halen.

Toen zij, ditmaal iets verder, opnieuw aan land gingen, zagen zij opeens boven den top van een rotsblok, dat met zeewier overdekt was, een hoofd verschijnen en een geweer werd op hen aangelegd.

— United States! schreeuwde de luitenant van de Mackenzie.

Het geweer ging omhoog en twee andere hoofden, gedekt door den breedgeranden, bekenden hoed van de Amerikaansche soldaten, vertoonden zich te midden van dezen chaos van rotsblokken.

Het was een patrouille, uit het fort gezonden, om de verdachte schaduwen daar beneden te zoeken, die juist op tijd kwam om onze beide vrienden op te vangen.

De soldaten der patrouille toonden veel haast om weer in het beschermende fort te komen. Ongetwijfeld koesterden zij vrees voor een Japanschen „kapstok", zooals er daareven een gesprongen was, en zonder te luisteren naar de opheldering, welke Archibald Forster poogde te geven, duwden zij hun gevangenen vooruit naar een soort ceintuurbaan, in de rots uitgehouwen en rondom het geheele eiland loopend. Deze was juist breed genoeg voor één man, en van uit zee was men op dien weg niet zichtbaar, omdat deze 1.80 M. diep uitgehouwen was. Van afstand tot afstand waren er schietgaten in aangebracht, welke den schildwachten, die hier op geregelde afstanden heen en weer liepen, veroorloofden, den geheelen omtrek van de rots ongezien te surveilleeren.

Honderd meters verder verdween, na talrijke slingeringen, deze rondloopende weg in een diepte, een kruisweg van drie gangen, waarvan een, die breeder was, onder een gewelf, dat in de rotsen was uitgehouwen, verdween.

Dat was de ingang van het fort.

Om de poort tegen rechtstreeksche schoten te beveiligen, was de tunnel in een gebogen richting gemaakt en op het punt der bocht verlicht door een van buiten onzichtbaar electrisch licht, dat op den grond de rails deed glinsteren van een spoorbaan met smal spoor, in het beton van den weg gemetseld.

Het doffe „werda" van een schildwacht trilde onder het gewelf, waarop een van de patrouille het antwoord gaf: „United States", hetzelfde wat luitenant Forster, zonder te weten dat dit het wachtwoord was, even te voren had geroepen.

Een soldaat dook uit een in den rotswand uitgehouwen schildwachthuis op en velde het geweer.

Het parool werd met zachte stem gegeven en op bevel van den schildwacht werd het onderaardsche vertrek verlicht, en bij dat licht zagen de schipbreukelingen opeens een gracht van 5 à 6 M. breedte. Op hetzelfde oogenblik daalde langzaam maar zeker een massieve deur, waarin twee schietgaten waren, naar beneden en paste zich, met het grondvlak waarop zij bevestigd was en waarover mede rails liepen, aan de rails in de gang of den tunnel. De silhouetten van verscheiden soldaten, allen met het geweer tot vuren gereed, werden door de opening zichtbaar. Weer werd men aangeroepen en opnieuw een wachtwoord gewisseld en toen werden de schipbreukelingen over de gracht geleid.

Zij waren in het fort Midway.

Nauwelijks had men de brug overschreden, of deze ging weer omhoog en tegelijkertijd drong het geluid van een nieuwe uitbarsting daarbuiten, doch dof, alsof het zeer ver weg was, tot hen door.

Zij kregen een gevoel, dat zij hier achter deze granieten muren veiliger waren dan in het sterkste pantserschip.

Het geheele fort was, zooals zij begonnen te begrijpen, uitgehouwen in deze rots, welke op den bodem van den oceaan onwrikbaar gegrondvest was. De kogels der Japanners sprongen aan stukken tegen deze granieten muren, terwijl het verschrikkelijke geluid, dat zij daarbuiten maakten, nauwelijks tot hierbinnen doordrong.

Het vertrek, waarin Maurice Rimbaut en Archibald Forster waren gebracht, was een groote maar lange zaal, door een electrische booglamp verlicht, welks licht tot in alle hoeken en gaten doordrong en niets in het duister liet. Het was het wachtlokaal van de politiewacht van het fort; er bevonden zich een vijftiental soldaten, in khaki gekleed, met een patroongordel over den schouder, halve, khakikleurige laarzen en een vilten hoed met breeden rand, versierd met de kokarde der sterrenbanier. Drie hunner droegen een donkerder uniform en een pet met een klep van het bekende model, dat door de meeste gymnasiasten in de verschillende landen gedragen wordt; het waren kanonniers.

Op houten banken zittend, hadden zij zich verzameld rondom een mitrailleuse, welke op een gegoten spil rustte, die op den bodem was

bevestigd. Door het nauwe schietgat, dat uitzicht op het strand had, scheen het daglicht als door een kelderraam.

Er trad een officier binnen, iemand zonder baard, met een opgewekt voorkomen en zeer sterk gespierd. Geen enkele soldaat stond op om hem te salueeren, want in het leger van de „Unie" acht men in tijd van oorlog het verrichten van eerbewijzen onnoodig. Zijn uniform bestond geheel uit khaki, zonder galon, tressen of blinkende knoopen, of welk ander onderscheidingsteeken hoegenaamd ook, maar vertoonde alleen een grootere fijnheid der stof, en eleganter snit en een zilveren sterretje op den kraag, om zijn rang aan te duiden. Een revolverriem, schuin over de borst, verving bij hem den patronengordel der manschappen.

Hij stelde zich voor als Sir Harry Spark, van het 2de regiment koloniale troepen, en nadat de schipbreukelingen zich hadden bekend gemaakt, deelde hij hun mede dat de commandant, vermoedend dat zij overlevenden waren van het in den vorigen nacht door de Japanners vernielde eskader, hen terstond wachtte.

— We zullen u gaarne volgen, zei Archibald Forster.

Terwijl zij met hem medegingen, ondervroeg de luitenant hen en maakte daarvan aanteekeningen voor zijn chef. Door overwelfde gangen met rails, waarlangs zelfs de grootste kanonnen en affuiten gemakkelijk vervoerd konden worden, kwamen ze in een groote ronde zaal, waar twee booglampen haar electrisch licht uitgoten over een complete fabriek in miniatuur.

Daar scheen al het mechanisme en de lichtverwekkende kracht van het fort vereenigd: dynamo's, die zoo duizelingwekkend snel draaiden, dat de gepolijste vliegwielen onbeweeglijk schenen; gasmotors, welke zonder het minste geluid draaiden; hydraulische persen, die de zware gepantserde geschutkoepels gemakkelijk naar den top van de rots ophieven; schaaf- en draaibanken, gereedschappen van allerlei soort; toestellen om projectielen van een nieuwe lading te voorzien, enz., enz.

Bij het gezicht van al deze werktuigen, zóó verschillend, zóó machtig en zóó nieuw, begreep men het groote verschil tusschen den oorlog van thans en van een eeuw vroeger.

Het verschil tusschen dit op-en-d'op moderne fort en de oude vestingen, was even groot als dat tusschen de forten van Vauban en de versterkte Romeinsche legerplaatsen uit den tijd der Batavieren. De wetenschap, welke in den loop der laatste veertig jaren met reuzenschreden was vooruitgegaan, had alles veranderd: de krijgskunst ter zee, het aanvallen en verdedigen van forten, de manier om elkander te herkennen en verbindingen tot stand te brengen enz. enz. Een fort was een fabriek geworden, waar natuur-, schei- en werktuigkunde samenwerkten om de meest mogelijke verwoesting bij den vijand aan te richten.

Een twintigtal mannen zaten over de werktafels gebogen, te midden der drijfriemen en draden met guttapercha omwoeld, welke electrische kracht en licht naar de verst verwijderde hoeken van Midway overbrachten.

De officier, die de beide schipbreukelingen geleidde, schoof een gegoten ijzeren deur open en betrad een rondloopende gang; hij bleef op een kruispunt van gangen terzijde staan in de positie, met de hand aan den hoed, voor een groep menschen, die plotseling uit de duisternis opdook.

Een gewonde, met een met bloed bedekt gezicht, uitgestrekt op een draagbaar, werd door vier man gedragen. Achter de draagbaar volgde een jong meisje, groot, slank met een knap, bleek gelaat en blond haar, op wier voorhoofd zich een paar rimpels vertoonden van verdriet. Zij was zeer eenvoudig in het wit gekleed, met een schort, dat op de over de schouders loopende draagbanden een klein rood kruis vertoonde. Een witte strik in het haar, dat onder het electrisch licht als met gouden loovertjes met lichtenden weerschijn schitterde, deed haar een verschijning uit een sprookje gelijken.

Zij beantwoordde den groet van de drie mannen met een lichte buiging van het hoofd, en de uitdrukking van onbevangen verrassing, welke zij bij het gezicht der schipbreukelingen, die zij niet kende, toonde, verleende haar aanvankelijk treurig gezicht plotseling een onbeschrijflijke lieftalligheid en schoonheid.

De verwondering der schipbreukelingen van de *Mackenzie* was op het gezicht van dit meisje zóó groot, dat zij haar in stomme verbazing bleven staan nakijken, toen zij reeds lang in de gang verdwenen was.

— Dat is miss Kate Heuzey, de dochter van den commandant, zeide luitenant Spark; haar vader is de ziel van het fort en zij is de ziel van haar vader. Wij beschouwen haar als een ster, die van het firmament is nedergedaald, en er is niet één man op het fort, die bij de gevaren van het bombardement niet meer vrees koestert voor haar, dan voor zichzelf.

— Hoe is het mogelijk! riep Maurice Rimbaut uit, dat uw commandant zijn dochter heeft kunnen veroordeelen tot een gevangenschap als deze hier.

De Amerikaansche luitenant aarzelde te antwoorden, doch vreezend, dat zijn zwijgen door deze onbekenden, in wie hij personen van gewicht vermoedde, verkeerd zou worden uitgelegd, zei hij langzaam en met nadruk:

— Majoor Heuzey is sedert eenige maanden weduwnaar; zijn vrouw stierf op 't oogenblik, dat haar man met een zeer gewichtige zending werd belast. Hij kon zich aan die opdracht niet onttrekken en zijn dochter wilde niet alleen te San Francisco achterblijven. Hij besloot derhalve, haar mede te nemen. Overigens, mijne heeren, is het u bekend, dat het klimaat van deze eilanden zóó uitmuntend is, dat de menschen uit San Francisco er gezondheids-etablissementen oprichten. Hoe had trouwens de majoor kunnen vermoeden, dat hij zijn eenig kind in een vuurhel zou brengen, zooals die verwenschte Japanners ons hier hebben bereid?

— En nu, mijne heeren, wees zoo goed mij te volgen, aldus vervolgde hij na eenige oogenblikken, wij moeten den commandant niet laten wachten.

Eenige schreden verder bleef hij voor een deur staan, hief een zwaren bronzen klopper op en liet dien vallen.

— Binnen! klonk het op ernstigen toon.

Het vertrek van den commandant van Midway was een overwelfde kazemat, van 6 à 7 M. lengte, bij een breedte van 4 M. en 15 M. diep, onder den top van de rots gelegen. Het zeer eenvoudige ameublement bestond uit een schrijfbureau, dat overladen was met papieren en dat met den rug tegen den muur stond. Terwijl Maurice

Rimbaut binnentrad, zag hij daarboven, in een zeer in 't oog vallende lijst het portret van een vrouw, over wier schouder het lieve gelaat van een meisje keek, de dochter van den commandant. Aan den muur hing een Lee-Metford-karabijn en een automatische revolver, terwijl in een hoek een Maxim-mitrailleuse op een affuit stond, klaar om op het strand te worden gericht.

In het midden van dit vertrek stond een man van een hooge gestalte, met den rug naar hen toegekeerd, door een der schietgaten kijkend, waarvan hij het zware, gegoten, geopende blind vasthield.

Hij overzag dat gedeelte van den Oceaan, dat door dit schietgat te zien was, en sloot toen het luik weer, waardoor tengevolge van een fijne spleet in het metaal, een smalle streep daglicht naar binnen drong.

Toen hij zich omwendde, stond hij in den vollen schijn van het electrisch licht en men zag een breed voorhoofd, doorploegd met rimpels, magere wangen, zorgvuldig opgestreken grijze haren, die een zilveren glans vertoonden. Een fier opgestreken, borstelige knevel stak als een witte vlek af in het kleurige, blozende, energieke gezicht, dat door twee blauwe oogen werd verlevendigd, hetzelfde blauw, dat daar straks in de gang de schipbreukelingen zoo getroffen had bij de dochter.

Luitenant Spark hield hem het blaadje van zijn aanteekenboekje voor en noemde de namen van de schipbreukelingen.

Majoor Heuzey keek hen een seconde scherp aan, sloeg toen de oogen op het papier, om terstond een paar pas voorwaarts te doen en met een even hartelijk als snel gebaar hun de hand toe te steken.

— Weest welkom, hier, zeide hij, gij luitenant die, daarvan ben ik zeker, het verlies van uw schip zeer betreurt, en gij, mijnheer, die tot een bevriende natie behoort en ons een machine bracht, welke jammer genoeg verloren is gegaan. Uwe natie heeft altijd aan het hoofd gestaan van de nieuwste uitvindingen.

Wat de ramp van uw eskader betreft, ik had niet gedacht dat er nog iemand aan ontkomen zou zijn. In den loop van den afgeloopen nacht hebben wij geraden wat er voorviel; had ik kunnen denken, dat gij gered waart en hulp noodig had, dan zou ik onze stoombarkas

Weest welkom hier, zeide hij. Pag. 42.

wel uitgezonden hebben, de eenige boot waarover wij nog beschikken. O, die Japanners zijn schurken! En dan te weten, dat zij verraderlijk zijn en niet daaraan te denken, dat is juist de grootste fout. Hebben wij er leering uit getrokken, dat zij den oorlog in Mandschoerije begonnen vóór de oorlog verklaard was en Port-Arthur op een verraderlijke manier aanvielen? Gelukkig heb ik hen steeds gewantrouwd.

Hij had langzaam en met nadruk gesproken, terwijl hij met zijn duim op een groote kaart wees, die aan den muur hing en die de kusten van Amerika aan de eene en van Azië aan de andere zijde voorstelden, gescheiden door den égaal blauwen Stillen Oceaan, met de kleine ronde vlekjes, welke de Hawaii-groep voorstelden.

Met een buiging van zijn lang, droog en beenachtig lichaam, welke de ouderwetsche wijze van groeten in herinnering bracht, noodigde hij hen uit, plaats te nemen en verzocht hun, hem te vertellen hoe de aanval op de schepen had plaats gehad en hoe zij gered waren.

Toen hij alle bizonderheden vernomen had, zeide hij:

— Het is verschrikkelijk en de oorlog, welke nu begint, zal er een zonder genade zijn. We zullen hem voeren, steunende op ons goed recht, maar vooral op onze kracht; want er bestaat voor geen volk ter wereld recht meer, als het de kracht niet bezit, dat af te dwingen. Wee den overwonnene en schaamte over den overwinnaar, dat is het laatste woord van de moderne beschaving! Gelukkig is Amerika sinds ongeveer tien jaren, sinds haar oorlog met Spanje in de rij der groote mogendheden opgenomen; zij heeft zich een ontzaglijke vloot gebouwd, iets wat alle vredelievende organen van de wereld ons verweten hebben. Wel, heeren, als we ons stoorden aan de dwaze theorieën van het humanitairisme, aan die waanwijze droomers, welke gelooven aan de almacht van het woord en aan allerlei utopieën, hoever zouden we er dan zijn gekomen?

Hij vertelde daarop, hoe hij in den nacht vóór den verraderlijken aanval op de *Mackenzie*, een woedenden aanval van een afdeeling Japansche landingstroepen had afgeslagen. Zonder dat de oorlog verklaard was, kwamen zij plotseling, vroeg in den morgen. Gelukkig had hij door allerlei dingen argwaan gekregen en was op zijn hoede. Zoo werd plotseling in den nacht vóór de ramp van de *Mackenzie*

elke telegrafische verbinding afgebroken. Met een tusschenruimte van drie uren, hield eerst de electrische telegraaf en toen de draadlooze op te werken; de toestellen raakten onklaar en nog andere verschijnselen deden zich gelden. Men bespeurde schepen, die heen en weer stoomden, torpedobooten, welke het eiland naderden, zonder de voorgeschreven lichten te voeren.

Met het oog op al deze bizonderheden, had hij de wachten laten verdubbelen en het fort was voornamelijk verdedigd door zijn ontoegankelijkheid: de onbeklimbare rotsmuren en de diepe gracht met steile wanden.

— Hebt ge niet gevuurd, commandant? vroeg luitenant Forster.

— Enkel eenige mitrailleuse-schoten, bij de valbrug en repeteervuur, toen zij zich overhaast weer inscheepten, meer niet. Ze hebben minstens een vijftigtal mannen verloren; precies kan ik het niet zeggen, daar zij hun dooden en gewonden hebben medegenomen, maar het was genoegzaam op te maken uit de vele bloedsporen op de rotsen en de talrijke achtergelaten wapens.

— En het bombardement?

— Dat is gister pas begonnen, gij zijt er getuige van geweest. Ge begrijpt wel, dat als zij vroeger waren begonnen, zij u op de *Mackenzie* gewaarschuwd hadden, en dan zoudt gij zonder twijfel uw koers hebben veranderd en Honolulu hebben bereikt.

— Denkt u dan, dat Honolulu nog niet in hun macht is?

Majoor Heuzey maakte een gebaar van twijfel.

— Alles is mogelijk, zeide hij; ons eskader is ver weg en de verdedigingswerken van Parelhaven zijn nog niet gereed. Indien de Japanners genoeg strijdkrachten bezitten, zijn zij zonder slag of stoot in de stad gekomen en kunnen de forten, die nog maar ter nauwernood voltooid zijn en die Honolulu beheerschen, van daar uit bedreigen. Onze fout is, dat wij te veel Japanners hier hebben toegelaten. Sinds een jaar komen er elke week te Honolulu geheele scheepsladingen aan en het was te voorzien, dat ze ons zouden opeten. Al die landverhuizers zijn met geen andere bedoeling gekomen, dan om de taak van het eskader gemakkelijk te maken.... Maar wat den toestand hier betreft.... ik weet niet wat ik doen moet, ik ben ten einde raad!

— O, riep Maurice Rimbaut, als ik mijn ballon maar had!

— Ja, mijn waarde ingenieur, zei de commandant, dat is zoo en ik beken, dat wij hem met ongeduld gewacht hebben. Ofschoon ik, om eerlijk te zijn, meer heb gedacht aan de verstrooiing en afleiding, welke zulke opstijgingen ons zouden geven, dan aan het nut. Uit een militair oogpunt zouden wij er misschien toch geen partij van hebben kunnen trekken. Zijt gij er zeker van, dat de bestuurbare luchtballon reeds zoo'n graad van volmaking heeft bereikt, om een vlucht van dien afstand te kunnen doen? Weet ge wel dat het van hier tot Honolulu in rechte lijn 1400 mijlen is en van Honolulu naar San Francisco bijna 2000?

— Mijn bestuurbare luchtballon heeft bij de beproeving een snelheid van 70 K.M. per uur bereikt; hij is twee dagen in de lucht gebleven, dank zij het ondoordringbaar omhulsel, dat onze school voor luchtscheepvaart te Meudon heeft uitgevonden. En indien ik gecomprimeerd gas had medegenomen, zou hij nog wel langer in de lucht zijn gebleven. Ik zou met het mooie weer, dat men in deze streken heeft, binnen 30 uren te Honolulu zijn geweest.

Het gelaat van den majoor gaf de grootste verbazing te kennen, maar die uitdrukking was van voorbijgaanden aard, zij verdween snel, en het hoofd schuddend, zeide hij:

— Ik geloof u, mijnheer, maar ongelukkig is dit alles slechts een droom, daar uw luchtschip op den bodem der zee ligt. De weg door de lucht is dus evenzeer voor ons gesloten als die over zee, en het is een wonder dat het u gelukt is....

Hij viel zichzelf in de rede en, opstaande, liep hij op de jonge mannen toe en bevoelde de stof van Sir Archibalds kleederen; toen drukte hij terstond op een electrisch knopje op zijn schrijfbureau, terwijl hij mompelde:

— En ik babbel maar en laat u uw avonturen vertellen, zonder te bedenken dat ge doornat zijt, dat ge haast omvalt van vermoeienis. Excuseer mij, vervolgde hij luider op beleefden toon.

Een oppasser, met de hand groetend aan den rand van zijn hoed, stond in de geopende deur.

— Tommy, weet je ook of miss reeds terug is?

— Ja, commandant, met den gewonde gaat het goed en miss is in haar kamer.

De majoor drukte weer op een knopje, en een oogenblik later werd in een hoek een deur opgeschoven, en in de opening verscheen het bleeke, lieve gezichtje van Kate Heuzey. Zij boog het hoofd met een vragende uitdrukking op het gezicht, en op een teeken van haar vader trad zij binnen.

— Mijn kind, zeide de commandant, ik stel u twee dapperen voor, die zich hebben weten te redden van de ramp van den vorigen nacht en hier zijn gekomen, zonder een schot te ontvangen, wat al even verwonderlijk is als aan de Japanners te ontsnappen. Laat zoo spoedig mogelijk een lunch voor deze heeren gereed maken, want zij sterven van honger.

— Ik had er op gerekend, vader, de lunch is klaar.

— Gaat het met uw gewonde goed?

— Ja, de dokter zegt, dat een wond aan het hoofd òf doodelijk òf onbeteekenend is; nu de bloeduitstorting hem niet heeft gedood, zal hij binnen enkele dagen weer kunnen loopen.

Maurice Rimbaut vroeg:

— Is die wond veroorzaakt door het bombardement van gister, miss Heuzey?

Hij wendde zich opzettelijk tot haar, als om haar te dwingen, zelf te antwoorden, want de betoovering van die stem, zoo heerlijk liefelijk, had hem opeens getroffen en hij snakte er naar, die nogeens te hooren.

— Ik geloof dat het boven in den koepel gebeurd is, zei ze, maar vader weet het beter dan ik.

— Ja, het gebeurde in den noordelijken koepel, zei de majoor. Een zeer bizonder geval was het. Gedurende de enkele seconden, dat die gepantserde koepel zich boven de rots vertoont, om een dubbel schot uit de beide stukken af te geven, treft een horizontaal gesprongen bomscherf hem; deze kan den stalen wand geen schade veroorzaken, maar de hevigheid van den schok was zóó groot, dat een schroefsleutel, die daar binnen aan een haak hing, aan stukken sprong en den armen kerel in den nek trof als een kogel. Ja, met den dienst in die pantserkoepels valt niet te spotten, mijnheer de ingenieur.

Als om zijn woorden te bevestigen, vernam men opeens een ontzettenden slag, gevolgd door een seconde stilte, waarop een vreeselijke ontploffing volgde.

Het bombardement begon weer.

Majoor Heuzey opende het zware gegoten ijzeren blind van het schietgat en onderzocht den omtrek.

— Zij zijn aan den anderen kant gaan kruisen, zeker in de hoop, daar een meer kwetsbaar punt te vinden, zeide hij. Nu, ze zullen al hun kruit voor niets verschieten en als hun kruitkamer leeg is, kunnen ze onverrichter zaken heengaan. Als men hier slechts levensmiddelen en water heeft, kan men maanden en maanden standhouden. Wel, ik heb levensmiddelen en water genoeg en zal, als het noodig is, maanden en maanden standhouden ook.

Majoor Heuzey onderzocht den omtrek.

Hij sloot het luik weer en op de deur wijzend, waardoor het jonge meisje inmiddels verdwenen was, zeide hij:

— Kate wacht u, heeren. Gij kunt hier even kalm de lunch gebruiken als de groote Fransche koning deed onder de boomen te Versailles.

De groote koning! Versailles! Dat waren echte herinneringen om een Franschman aangenaam te stemmen, en het was voor Maurice Rimbaut, alsof hij zich in het kasteel van een ouden Franschen edelman bevond, die juist van Fontenoy was gekomen, en dat hij daar een aanbiddelijke jonge markiezin aantrof uit de salons van de gade van den maarschalk de Luxembourg, een jonge vrouw, die met de heldere blikken uit haar mooie blauwe oogen alles verlevendigde.

Wat luitenant Forster betreft, die tegen wil en dank bibberde in zijn natte kleederen, hij vond dat de kazematten van Midway zeer vochtig waren, en dat hij, alvorens te gaan eten, dankbaar zou geweest zijn voor droge kleederen en een warm vuurtje.

— Mijnheer Rimbaut, ik drink op Frankrijk. Pag. 52.

HOOFDSTUK IV.

Het gemeenschappelijk vaderland.

Aan een lichte rilling van den luitenant bemerkte het meisje, dat de gasten van haar vader vóór alles behoefte hadden aan droge kleederen.

Zij maakte derhalve haar vader daarop opmerkzaam, en de majoor verontschuldigde zich, daaraan niet eer te hebben gedacht. Onmiddellijk droeg hij luitenant Spark op, geschikte kleederen voor de heeren te zoeken en een half uur later verschenen onze schipbreukelingen, in de uniform van de groote republiek gekleed.

Deze stond hun zeer goed en zij gevoelden zich thans veel behaaglijker. Zij namen zich voor, den commandant en zijn dochter dadelijk

voor hun zorg te bedanken, maar toen zij de kazemat binnenkwamen, waar de lunch klaar stond, bleven zij op den drempel als vastgenageld van verwondering staan.

Zij hadden een eenvoudig gedekte tafel verwacht, met een vlug klaargemaakt sober tweede ontbijt, zooals men dat in een fort kon verwachten, maar zagen een weelderig gedekte tafel, schitterend van kristal en zilver en overladen met de uitgezochtste gerechten; oud fraai tafelzilver prijkte op een prachtig geborduurd tafelkleed, dat omzoomd was met kostbare Venetiaansche kant.

Maar toch was het minder dit antieke zilver en kristal en die Venetiaansche kant, welke hen zoo verbaasde, maar de overvloed van groen, welke de tafel als een lijst omvatte.

Hoe was dat mogelijk? Op dezen dorren uithoek van Midway, op deze kale rots, waar men in het graniet geen kubieke meter teelaarde kon vinden, hoe kwam men daar aan dat groen en die zeldzame bloemen, met die warme en schitterende kleuren, met dat groen, dat op de randen als het ware in trossen afhing?

De jonge Franschman kon dan ook een uitroep van verbazing niet terughouden.

— Mijn waarde gasten, zeide de majoor, toen de heeren hun plaatsen, aan weerszijden van de jonge gastvrouw, hadden ingenomen, laat mij eens van uw verwondering genieten en u de verzekering geven, dat mijn dochter daarvan nog meer genoegen heeft dan ik. Want zij heeft plotseling het idée gekregen, om van uwe afwezigheid gebruik te maken en deze versiering aan te brengen, welke ik hier nog nooit anders heb gezien dan op Kerstmis en op zekere familiefeestdagen.

— Maar het is een wonder, mompelde Maurice, en de tegenstelling tusschen deze kale afgelegen rots en die heerlijke bloemen is kolossaal.

— Ja en hoe hebben deze krachtige en weelderige planten hier kunnen tieren, nietwaar? Dat is het werk van mijn dochter, die haar tehuis liefheeft en een hartstochtelijke tuinierster is. Bij ons vertrek van San Francisco heeft ze, wel wetend dat zij mij alles mag vragen, mij rust nòch duur gelaten vóór ik er in toestemde, in een opzettelijk daarvoor gehuurde vrachtboot, een geheele lading van die heerlijke

vruchtbare bladaarde mede te nemen, welke Californië zoo vruchtbaar heeft gemaakt. Nauwelijks waren we hier, of ze heeft een tegen de felle winden beschut hoekje opgezocht en daar een tuin aangelegd. Ik verzeker u dat ik haar gister, op het oogenblik dat men den noordkant bombardeerde, heb moeten verbieden, uit te gaan. Zij zou zich onder het vuur van den vijand buiten wagen om haar bloemen te verzorgen . . . .

— Er was geen gevaar, vader. En u weet toch, dat die arme planten op tijd moeten begoten worden, na zonsondergang. Ik zou er onder lijden als zij wegkwijnden.

— Mejuffrouw, zeide de jonge ingenieur levendig, indien ik hopen mocht, op deze rots eenigen dienst te kunnen bewijzen, op deze kale rots, waar u gelegenheid hebt gevonden een klein Paradijs te scheppen, dan zou ik wel wenschen, dat u mij wilde belasten met het begieten en verzorgen uwer bloemen. Want ik ben dol op bloemen, ik heb er zelfs een beetje verstand van, en die daar zijn zonder weergade.

— Mijnheer, zeide de majoor lachend, als mijn dochter er rond voor uit durfde komen, dan zou zij u moeten bekennen, dat deze bloemenversiering, die wel wat overdreven gelijkt in een belegerde vesting, niets anders is dan een hulde aan uw vaderland. Verlangt u een andere uitlegging, wel, u zult die vinden in den toast, welke ik thans zal drinken.

En opstaande, het glas hoog opgeheven, zeide hij ernstig, maar met een stem die trilde van aandoening:

— Mijnheer Rimbaut, ik drink op ons gemeenschappelijk vaderland, op Frankrijk, dat *zóó* schoon, *zóó* edel, *zóó* energiek en volhardend is.

En zich vervolgens tot den Amerikaan wendend, vervolgde hij:

— En ik drink ook op mijn aangenomen vaderland, mijn waarde gast, op dat groote, mooie Amerikaansche vaderland, waar mijn voorouders twee eeuwen geleden hun bloed vermengden met het uwe.

Nauwelijks had de majoor weer plaats genomen of Maurice riep uit:

— Ons gemeenschappelijk vaderland? Dus gij stamt van Franschen af?

De jonge man twijfelde nu niet meer. Hoe had hij dat niet eer geraden? Die krachtige, kranige figuur van den ouden soldaat, zijn flinke gang, zijn fraaie opgekrulde knevels, die grijze oogen, waarin

zoo'n spotachtige uitdrukking kon zetelen, vertoonde dat alles niet het type van den Franschen kolonel?

En dan dat aanbiddelijke jonge meisje! Verried alles in haar niet de Française? Bezat ze niet die aangeboren bevalligheid, die zachte fijne trekken, die smaak in haar toilet, die goed gevormde lenige gedaante, die onovertroffen bekoorlijkheid, welke de geboren Française kenmerken?

Intusschen vertelde de majoor, hoe zijn adellijke voorvader, baron Claude Heuzey, aan de zijde van den beroemden generaal La Fayette had gestreden in de onvergetelijke worsteling voor de onafhankelijkheid. Hij was een vriend van den generaal, beiden hadden zij hun opleiding aan het college te Clermont ontvangen. Eenzelfde edelmoedigheid, dapperheid en zin voor avonturen vereenigde hen. Zij streden te Yorktown en te Saratoga in de voorste rijen.

— Maar toen La Fayette naar Frankrijk terugkeerde, om er het leven vol gevaren te leiden, dat hem eerst op het fort Olmutz bracht en later, tijdens de groote revolutie, commandant van de Nationale garde maakte, toen volgde Claude Heuzey hem niet, daar een jong meisje, uit den omtrek van Washington, hem voorgoed geboeid hield.

— *Zóó* ontsproot daar in het nieuwe vaderland een nieuwe stam. Want zij kregen kinderen, die niet voor de stamouders onderdeden. En wat wel iets bizonders is in dit land van zaken-menschen en trust-fabrikanten, zij bewaarden de militaire neiging van hun voorvaderen, die onder de Lodewijken den degen droegen. Als de geschiedenis van de laatste zestig jaren van Amerika u goed bekend was, zoudt ge menige bladzijde vinden, gewijd aan Robert Heuzey, die zich roem verwierf gedurende den vreeselijken en bloedigen oorlog van de Noordelijke- tegen de Zuidelijke Staten, evenals die, gewijd aan Simon Heuzey, die vergaan is met de eerste onderzeesche boot, terwijl hij op den Potomac een monitor der Zuidelijken in de lucht liet vliegen.

— Onze baronie in Frankrijk was verdwenen, daar na de revolutie de adellijke titels in ons vaderland, zooals gij zult weten, werden afgeschaft en de bezittingen verbeurd verklaard. Maar wij schiepen ons hier een nieuwen adeldom, dïen van den degen, daar onder de

mannelijke afstammelingen van Claude Heuzey altijd de militaire loopbaan hoog in eere is gebleven. Een van mijn broeders commandeert thans den gepantserden kruiser *Colorado*, en wie weet of het toeval dit schip, dat een der mooiste schepen van onze vloot is, niet in den loop van den oorlog, welke pas begonnen is, in de wateren van Midway zal brengen. God geve het!

Een doffe slag, gevolgd door een schok en een klank van metaal, deed den majoor plotseling zijn rede staken. Een projectiel der Japanners was op de rots gesprongen en een van de scherven had het gegoten ijzeren blind getroffen, dat het schietgat sloot.

Maurice rilde en keek het jonge meisje aan.

Zij had zich niet verroerd, geen enkele beweging van schrik gemaakt. Hoe jong nog, scheen zij reeds tegen de verschrikkingen van het gevaar, dat altijd aanwezig was, gewapend. Wel was zij een waardige afstammeling van den wapenbroeder van La Fayette.

De jonge man keek haar met bewondering aan en voelde dat hij aangedaan werd; gevoelde dat een plotselinge sterke sympathie in hem opsteeg voor deze mooie Française, wier wezen en schoonheid hem deed denken aan verschillende bekende figuren uit de 18de eeuw.

Het was, alsof er in deze sombere kazemat van haar licht en warmte uitstraalde. Evenals de plantjes, door haar op een verloren hoek van deze rots gekweekt, deze herschiepen in een Paradijs, zoo ook veranderde het inwendige alleen door hare tegenwoordigheid.

Reeds klopte Maurice Rimbaut's hart sneller, als de oogen van het jonge meisje toevallig de zijnen ontmoetten, en onder den invloed van die betooverende persoonlijkheid, kwam thans alles hem anders voor; zijn redding en de daarop gevolgde ontgoocheling, toen hij tot de ontdekking kwam, gevangen te zijn op deze rots, gedoemd tot een ondraaglijke ballingschap, waaruit hij niet eens door middel van zijn bestuurbaren luchtballon kon ontkomen, dat alles was nu vergeten. Een nieuwe dageraad scheen voor hem te lichten en zonder het zelf te bemerken, verlevendigden deze gewaarwordingen zijn geest, zijn oogen, zijn blikken op een wijze, welke luitenant Forster in stilte deed glimlachen. En begrijpend, wat er omging in het hart van den jongen Franschman, besloot hij hem behulpzaam te zijn en knoopte

een gesprek met majoor Heuzey aan over de noodzakelijkheid, dat Amerika een even sterk leger als vloot moest scheppen, aldus den jongen man de gelegenheid gevend, zich alleen met miss Kate te onderhouden.

De oude officier volgde luitenant Forster op het terrein, waarop hij hem gebracht had, met vuur. Zeker, het Amerikaansche leger moest een waardig pendant van de machtige vloot worden. Men besprak de bewapening, de kansen van den oorlog.

Zoo werden de gesprekken op verschillend terrein gevoerd, maar met evenveel belangstelling. Want de hardnekkigheid, waarmede Maurice volhield, noopte miss Kate eindelijk de terughouding, welke zij tot nog toe in acht had genomen, op te geven. Trouwens, zij vond het discours met den jongen Franschman zoo geheel anders dan de gesprekken, welke zij tot nog toe met Amerikaansche jongelieden had gevoerd, dat zij zich spoediger gaf. En toen eenmaal het ijs gebroken was, kreeg de herinnering aan het oude dierbare stamland de overhand en verdiepte zij zich met geestdrift in de herdenking van Frankrijks roem en grootheid.

Het was voor haar, alsof de regeering van Lodewijk XIV en XVI dateerden van gister. Die tijdperken waren in haar herinnering niet gescheiden door de revolutie, waarvan zij weinig wist, de revolutie, welke voor zoovele Franschen het begin van de geschiedenis is en waarvan men de kennis noodzakelijker vond dan die der oude monarchieën. Die herinneringen waren Kate bijgebleven door de kronieken van het Fransche Hof, door de poëzie van Ossian, de novellen van Bernardin de St. Pierre en de schilderijen van Creuze, verbonden en gevoed door de familieboeken, een soort dagregisters van dien tijd, door haar voorvaderen gehouden. Dit alles boeide het jonge meisje veel meer dan de geschiedenis van haar aangenomen vaderland. Zij gevoelde zich meer Fransche dan Amerikaansche en sprak met groote kennis over de Fransche overwinningen en veldtochten van den Heiligen Lodewijk, van Jeanne d'Arc en den koning der Bourgondiërs, van Lodewijk XVI en van de groote dichters der 16de eeuw, de „gouden eeuw".

Maurice Rimbaut luisterde gretig naar haar; hij zag dat hij een

rein wezen had gevonden, met veel liefde, goedheid en goeden smaak begaafd, en hij kon niet nalaten het toeval te zegenen, dat hem op een dorre, kale rots in het afgelegen Polynesië, zoo'n schat had doen vinden.

De majoor, eindelijk zijn lang gesprek met luitenant Forster afbrekend, zeide:

— Ik hoop, mijnheer Rimbaut, dat Kate u amuseert met haar gebabbel. Zij heeft het zeker weer over Frankrijk, „la douce Frances," zooals mijn voorouders zeiden. Ik heb haar een reis naar Frankrijk beloofd, zoodra ik van mijn commando word ontheven. Maar God weet, wanneer dat zal gebeuren, nu wij dezen verschrikkelijken oorlog in 't vooruitzicht hebben.

Het meisje bloosde bij deze opmerking van haar vader en Maurice was juist bezig, hem de verzekering te geven, hoeveel genot hij had gehad in Kate's onderhoud, iets wat luitenant Forster goedkeurend knikkend aanhoorde, toen het gesprek door een ongeduldig geklop op de deur werd onderbroken.

Nog vóór het „binnen," trad de man, die klopte, in de kazemat, en onze vrienden beschouwden hem met verwondering; want het was niets minder dan een reus, een groote duivel met een zeer woest voorkomen, lange opgedraaide knevels, het type van een ruiterkapitein uit vroeger eeuwen. Hij had een degen op zij en een revolver in den bandelier. Hij nam nauwelijks de moeite, zijn sjako af te zetten.

— Commandant! begon hij haastig.

Maar majoor Heuzey was opgestaan en met een zeer hoffelijk gebaar, zeide hij:

— Heeren, mag ik u voorstellen, mijn tweeden kapitein, den heer Brodway....

— Commandant, viel de andere hem weer snel in de rede. Wil mijn bruusken inval excuseeren en miss Heuzey ook, maar....

Hij was zóó opgewonden, dat hij niet voort kon gaan.

— Ge brengt toch geen slecht nieuws, Brodway! riep de majoor uit. Onze koepels....?

— Zeer slecht nieuws, commandant, maar het betreft de gepantserde koepels niet.... Het reservoir echter....

— Wat? wat is er met het reservoir? Spreek!

— Ledig, commandant, leeggeloopen vannacht! Dat is een nieuwe streek van die vervloekte Japanners! En het is niet te ontdekken, waar het water gebleven is, hoe het er uit komt!

— Wat?

— Ja, onmogelijk. Ik ben te water gegaan en heb gezocht, 't gaf niets. Ten einde raad ben ik hierheen gekomen.

Werkelijk zag men, dat de beenen van den kapitein nat waren tot aan de knieën en het water sijpelde op het karpet waar hij stond.

Het gezicht van den majoor, dat plotseling betrokken was, werd nu hoog rood en hij stormde naar buiten.

Luitenant Forster volgde hem terstond.

— Mijn God! riep miss Kate, plotseling verbleekend, dat is het grootste ongeluk dat ons kon overkomen!

Maurice Rimbaut, die op het punt was, den majoor te volgen, bleef bij dezen uitroep op den drempel staan.

— Dat is zeker het eenige waterreservoir van het fort, is 't niet miss?

— Ja, mijnheer, en vader zei gister nog, toen hij er om dacht, dat de waterschepen niet verder konden zijn dan Honolulu: „Onze reservoirs waren door den regen van Maart en April gevuld. En nu? 't Is de achtste maand dat we geen regen hebben gehad. Wat moet daarvan worden?"

— Ik ga zien, hoe het er mede staat, zei Maurice, en ik zal terstond terugkomen; ik hoop, miss, dat we een middel kunnen vinden om in den nood te voorzien.

— God behoede ons, zeide zij, de handen vouwend.

* * *

Zich richtend naar het geluid der voetstappen, had Maurice spoedig de anderen ingehaald. Zij doorliepen twee gangen als de kazematten, gingen daarna een in de rotsen gehouwen trap af, met ijzeren in de rots bevestigde leuningen, en van afstand tot afstand verlicht door ouderwetsche olielampjes. Aan den voet van de trap bevond zich weer een gang en aan het einde daarvan kwam men door een

massieve ijzeren deur in een gewelf, dat geheel bekleed was met geëmailleerde tegels. Men kon er net staan en hier waren twee groote evenwijdig loopende bassins aangelegd, van 8 à 10 M. lang en 3 à 4 M. breed. De betonnen wanden waren nog nat van het weggeloopen water, en van afstand tot afstand zag men in die wanden de op traliewerk gelijkende filters, welke het water doorlieten in de buizen, die als een vernuftig uitgedacht net door het fort liepen. Een der bassins bevatte niets meer, het andere nog slechts een paar voet water, terwijl het, als het gevuld was, 3 M. hoog stond.

— Maar hoe komt het, dat het water weggeloopen is? riep de majoor met een stem, die van ontroering trilde.

Maurice Rimbaut was intusschen vlug het bassin rondgeloopen. In een der hoeken ontdekte hij een witten hefboom, welke door zijn kleur nagenoeg onzichtbaar was. Hij bekeek dien nauwkeurig en toen rees hij op en sprong opeens in het andere, nog ten deele gevulde reservoir.

Hier bukte hij, voelde rond, stak den arm geheel in het water en stond toen op.

— Dit heb ik afgesloten, zeide hij.

— Maar hoe, wat.... herhaalde de majoor zenuwachtig, met half verstikte stem.

— Geef mij uw hand, Archibald, zei Maurice, en help mij er uit.

Maar reeds stak kapitein Brodway den jongen man zijn reusachtige hand toe en trok hem zonder de minste krachtsinspanning op uit zijn geïmproviseerde badkuip.

Druipend van het water, nam Maurice ze allen mede in het ledige bassin, waar hij hun den hefboom toonde.

— De ingenieur, die deze bassins heeft gemaakt, zeide hij, heeft er openingen in aangebracht, welke men sluiten en openen kon door middel van schroefstoppen, die met een hefboom bewogen worden. Zie maar. Zij zijn wit geëmailleerd, opdat zij onzichtbaar zouden zijn. Indien zij van koper waren, zouden zij te zichtbaar zijn geweest, terwijl dit ook voor het water niet goed zou zijn. Ten overvloede heeft men ze onder stopverf bedekt, toen de bassins gereed waren en vóór men ze vulde. Op deze wijze ontsnapten zij geheel aan de aandacht.

— Dan is het vast een Japansche ingenieur geweest, die dit gemaakt

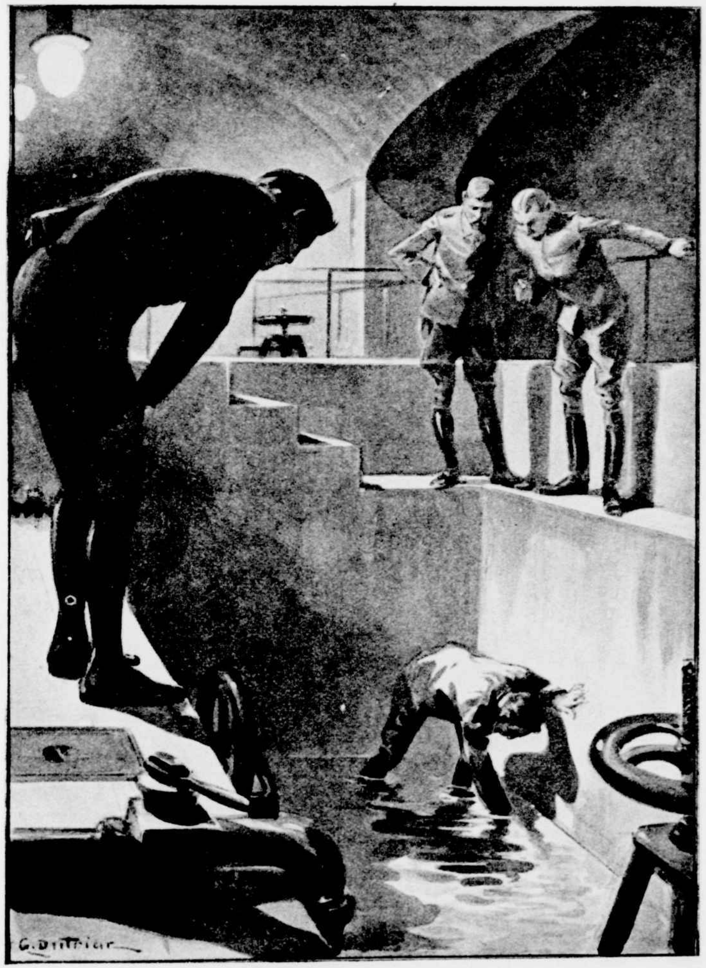

Hier bukte hij, voelde rond, stak den arm geheel in het water en stond toen op. Pag. 58.

heeft, zeide de majoor. Maar dan blijft nog altijd de vraag over: Wie heeft deze hefboomen overgehaald om het water te doen wegloopen?

Niemand gaf op deze vraag antwoord, ofschoon dat antwoord op aller lippen lag: „alleen een verrader, een spion, een Japanner natuurlijk heeft dit gedaan."

— De schavuit, die dit stukje heeft uitgehaald, riep kapitein Brodway uit, is genoodzaakt geweest, zijn kop 3 M. onder water te stoppen. Dit is een aanwijzing welke als basis kan dienen bij het gerechtelijk onderzoek, en dat kan er misschien toe leiden hem te vinden.

Maar op dat oogenblik toonde luitenant Forster, die aan het snuffelen was in den hoek van het bassin, waar de ingenieur er het eerst ingesprongen was, een lang ijzeren koord, dat aan het eene einde een soort van sleutel vormde, terwijl het andere einde een kruisvorm had.

— De schurk heeft toch geen nat pak gehaald! riep hij uit, ziehier den sleutel, waarvan hij zich heeft bediend om de leiding te openen; hij heeft er zich van ontdaan, toen hij ze niet meer noodig had. Gij ziet dat dit een vooraf beraamd plan was.

Majoor Heuzey was verslagen van schrik.

— Zijt gij er zeker van, vroeg hij, dat het kanaal daar gesloten is?

Er volgden eenige oogenblikken van stilte op deze vraag, want men moest waarnemen of het water in het bassin op dezelfde hoogte bleef.

— Ja, het blijft staan, zei de ingenieur eindelijk.

— Gij hebt uw aanteekenboekje toch bij u, Brodway?

— Zeker, commandant.

Door zijn groote wilskracht scheen de majoor zijn ontroering te hebben overwonnen.

— Schrijf de cijfers op, die ik u zal opgeven; het zijn de afmetingen der bassins, ik ken ze uit het hoofd: 19 voet 5 [1]) en 8 voet 2; de diepte van het water welke, uit het rapport van gister bleek, was 5 voet 3. Geef mij nu vlug den normalen inhoud op. Dat cijfer heb ik niet meer in het geheugen, vlug Brodway!

---

[1]) De Engelsche voet is gelijk 0.48, de oude Fransche voet 0.32 M. — De pint is gelijk 0.56 liter.

De reus, wiens handen beefden, schreef onhandig, schrapte door en begon opnieuw.

De ongeduldige majoor nam hem het boekje uit de hand.

— Hier, jongmensch, dat is iets voor u, zeide hij, het aan Maurice Rimbaut gevend. De kapitein is te zenuwachtig om een becijfering te maken.

— U moet den inhoud der twee bassins weten?

— Ja, en in gallons.

— Een gallon is gelijk 4.54346 liters.

— Uw gallon is gelijk aan goed vier en een half van onze liters.

— Ik weet, dat het bijna negen van onze pinten is, maar onze gebruikelijke maat is de gallon.

De jonge man cijferde vlug.

— Elk bassin, zeide hij, heeft een inhoud van 20.150 gallons of 90.675 liters.

— Dat wil zeggen, dat wij dus in de beide reservoirs een inhoud van 40.000 gallons hebben, derhalve één gallon per man en per dag, of 300 dagen water. En nu? Wat blijft er nu nog over?

Dat was een kritieke vraag.

Er werd een sergeant geroepen, die een lat haalde van 1 M. lengte en de ingenieur peilde hiermede zorgvuldig de diepte van het water. Het bleek minder te zijn dan men dacht, want er stond niet meer dan één voet water.

— Er is niets meer dan 3.200 gallons of op zijn hoogst 14,500 liters, verklaarde de ingenieur.

— Voor een garnizoen van 140 man! Hoeveel is dat per dag?

— Drie en twintig.

Het beslissend cijfer werd onder een doodelijke stilte aangehoord en de heldere weerspiegeling van het water in dit sombere gewelf scheen onheilspellend.

Als gehypnotiseerd door de spiegeling van het water, bleef de majoor in gedachten verzonken zwijgend staan.

Kapitein Brodway verbrak de stilte.

— Wij hebben nog niet eens voor drie en twintig dagen water, majoor, zeide hij. Er moeten machines worden voorzien, die geen

zeewater kunnen gebruiken, zooals de acetyleen-machines enz. Ook voor andere dingen hebben we zoet water noodig; 3.200 gallons zijn nog voor vijftien dagen niet toereikend.

Maurice dacht aan de bloemen van miss Kate, die evenals zijzelf water noodig hadden, en wel zoet water, maar geen zeewater.

— Wij moeten ons allen op rantsoen stellen, zeide de majoor; er is niets aan te doen, want deze voorraad moet duren tot de komst van ons eskader.

— Ons eskader zal nog in geen vijftien, twintig, ja zelfs nog in geen vijf en twintig dagen hier zijn, commandant. Daar ons elke gelegenheid, om ons met het vaste land in verbinding te stellen, ontbreekt, is er geen kans dat men omgekeerd zich met Midway in verbinding zal stellen.

Het was luitenant Forster, die dit zeide en daar er geen enkele redelijke aanmerking tegen zijn bewering viel te maken, heerschte er een poos lang een benauwende stilte.

Luitenant Spark verbrak deze, door opeens op een zeer zenuwachtigen toon te zeggen:

— Commandant, gij kunt er van overtuigd zijn, dat het die ellendige Narvan is, die ons deze poets heeft gebakken.

— Narvan? De kok?

— Ja, commandant, want hij heeft toegang tot de bassins, voor zijn keuken. En nu herinner ik mij dat het dikwijls gebeurde, b.v. gister nog, dat hij de sleutels van de ijzeren deur had, onder voorwendsel dat hij moest zien naar het water, dat ten behoeve van zijn keuken uit de reservoirs komt.

— Er is nog een andere grond van verdenking, zeide kapitein Brodway, zijn groote vriendschap met den telegrafist, die den dag vóór het bombardement is verdwenen.

— Laat Narvan in de boeien sluiten en onmiddellijk zijn bagage doorzoeken, zeide de majoor. Als het bewezen wordt, dat hij aan deze misdaad schuldig is, dan zal hij onmiddellijk gefusileerd worden. Maar nu herinner ik mij, dat wij de krijgswet hier nog niet van kracht hebben verklaard. Ik zal terstond de order daartoe uitvaardigen met de namen der leden. Gij zult er president van zijn, Brodway.

De reus boog, maar luitenant Spark schudde het hoofd.

— Narvan is in den afgeloopen nacht verdwenen, commandant, zeide hij; zijn helper in de keuken, dien ik er naar vroeg, heeft hem gisteren voor het laatst gezien en beweert, absoluut niets omtrent hem te weten.

— Hij heeft onmogelijk het eiland kunnen verlaten, zei de commandant, en moet zich ergens tusschen de rotsen hebben verborgen. Men moet terstond een patrouille uitzenden.

— Ik denk niet dat die iets zal vinden, commandant, zei de tweede officier van de *Mackenzie*, want ik herinner mij nu, dat wij in den afgeloopen nacht, toen mijn vriend en ik vol ongeduld achter de rotspunten wachtten, bij het eerste ochtendkrieken een eigenaardig geluid hebben gehoord, alsof iets zich door het water bewoog. Dat is zeker Narvan geweest, die door zekere aan hem alleen bekende teekens, geweten heeft dat op dat tijdstip een Japansche torpedoboot of een ander bootje op korten afstand zou passeeren en er heen gezwommen is.

Maurice Rimbaut bevestigde dit met een knikje.

— Wij schijnen door een bende spionnen omringd te zijn! riep de majoor verbitterd uit.

— Ja, overal bedrog, commandant, zei kapitein Brodway. Het is trouwens het meest geliefde wapen der Japanners, maar ook het meest te vreezen.

— Zoodoende zullen wij op zekeren dag zien, dat onze torens weigeren te werken, dat onze kanonnen weigeren te vuren en dat het electrisch licht ook weigert.

Hij streek zenuwachtig met zijn vingers door zijn grijze haren, en zijn armen over de borst kruisend, zeide hij:

— Heeren, de toestand schijnt van oogenblik tot oogenblik ernstiger te worden. Heden is het honderdmaal erger dan gister. De discipline moet verscherpt worden. De Amerikaansche troepen hebben zich steeds van de Europeesche onderscheiden door een zekere losheid en minder discipline, familiariteit tusschen chefs en minderen, een zekere onverschilligheid of, hoe moet ik het noemen, maar dat moet veranderen. Gij zult hieraan wel willen denken, heeren!

— Verder moet men met levensmiddelen en munitie zeer zuinig zijn. Er moet een geregelde surveilleerende dienst zijn, nauwkeurig georganiseerd. Men moet op alles bedacht zijn, kortom er is een absolute hervorming noodig in alle graden, onder alle rangen. Ik eisch van een ieder, er heden mede te beginnen.

Na deze toespraak liep hij weer naar den rand van het bassin.

— Vijftien dagen water! riep hij wanhopig uit. Gij zult er wel aan willen denken, heeren, dat, als er geen uitkomst komt, ik over vijftien dagen gedwongen zal zijn, dit fort over te geven.

Midway overgeven!

Dit idee leek hem zóó verschrikkelijk, dat hij het uitschaterde, iets wat bij energieke menschen dikwijls voorkomt door de zenuwen, in plaats van een andere uiting van droefheid.

Hij deed eenige schreden naar Maurice Rimbaut en hem de hand op den schouder leggend, zeide hij met bewogen stem, als om zichzelf moed in te spreken:

— Er is in de geschiedenis van Frankrijk onder alle edele en grootsche figuren één die uitblinkt onder allen, namelijk die van Bayard, den trouwen ridder, trouw aan plicht en koning. Evenals hij, wil ik zonder vrees, maar vooral zonder blaam, mijn plicht doen. Daarvoor heeft de Voorzienigheid mij hier op dezen post geplaatst, en ik zal de plaats, welke zij en het Amerikaansche volk mij toevertrouwden, tot het uiterste verdedigen. Eer zal ik den kolenvoorraad in brand steken en de rots laten springen; liever de lucht in, dan Midway overgeven!

Kapitein Brodway en luitenant Spark bogen, als om een bewijs van instemming te geven.

— Beschik over mij, commandant, zei luitenant Forster. Ik zou liever hier zijn verschenen, aan boord van mijn mooien kruiser *Connecticut*, maar men heeft zijn bestemming niet zelf te kiezen. Ik stel mij Midway voor als een pantserschip voor anker, met den kop naar den vijand gekeerd. En als het noodig is en u beveelt het, zullen wij het laten springen.

— En gij, mijn waarde vriend en broeder, zeide de commandant op zijn ouden, opgewekten toon tot Maurice, wat zult gij uitvoeren?

Uw kennis als ingenieur komt ons goed te pas, al ware het maar om vóór wij Midway laten springen, dien enormen kolenvoorraad te verwoesten. Wij hebben twaalf dagen om ons op het einde voor te bereiden, d. w. z. te verbranden of te verdrinken. Gij behoort tot een neutraal land en misschien wilt gij ook hier neutraal blijven. Welnu, gij kunt doen wat gij wilt. Welke rol wilt gij spelen?

— Ik ben er zeker van, zeide de jonge man, dat u mijn antwoord reeds weet, zonder dat ik het heb uitgesproken. Zonder mij in de hoogte te steken, geloof ik dat ik u van dienst kan zijn. Laat mij dan onder u dienen, evenals uw voorvaderen onder Washington dienden.

— Ik verwachtte niet anders, mijn vriend, zeide de majoor, Maurice krachtig de hand drukkend. Wij zullen beproeven, onze voorvaderen na te volgen in militaire deugden, eergevoel en zelfopoffering. Wij bezitten meer dan 300.000 pond roburiet in onze magazijnen. Dat is meer dan er noodig is om een geheele stad te vernielen. Wilt gij er u mede belasten, de goede plaatsen uit te zoeken voor de mijnputten, welke Midway naar den sterrenhemel zullen doen verhuizen? Ik behoud mij alleen de eer voor, er den brand in te steken.

En toen de jonge man niet dadelijk antwoordde, vervolgde de majoor:

— Of geeft gij er de voorkeur aan, u te belasten met de vernieling van den kolenvoorraad? Dat is eveneens een moeielijke taak, ja misschien wel de moeielijkste. Want dezen voorraad over te laten aan de Japanners, deze enorme hoeveelheid, welke onze admiraliteit hier heeft doen opslaan onder bescherming van onze kanonnen, dat zou gelijk staan met onzen aartsvijanden de gelegenheid te verschaffen naar San Francisco te stevenen en dat te verbranden.

Maurice Rimbaut scheen niet meer zoo vol moed als daareven. Zijn blik ontmoette dien van den majoor, en deze, die de hand van den jongen man nog altijd vasthield, voelde een lichte trilling.

— Welnu, mijnheer Rimbaut? vroeg hij.

— Commandant, stamelde de jonge man, op een toon, zóó zacht en dof, dat het een zucht geleek, en miss Kate?

Een smartelijk gevoel maakte zich van den ouden soldaat meester. Hij gaf geen antwoord en het was, alsof hij een slag in het gezicht kreeg.

Een oogenblik vergat hij zijn geheelen plicht en de groote verant-

woordelijkheid, welke op hem rustte voor het kind, dat hij boven alles liefhad. Dat hij aan haar niet had gedacht, en deze vreemdeling,

— Vergeef mij, vader, maar ik was te ongeduldig om langer te wachten. Wat gebeurt er toch? Pag. 68.

die haar slechts sinds een paar uren kende, hem aan haar moest herinneren!

Op hetzelfde oogenblik knarste de deur op haar hengels, een kleine hand stiet haar open en het aardige kopje van Kate met de groote gazellenoogen vertoonde zich. Die oogen, welke door angst nog

grooter schenen, dwaalden van haar vader naar de officieren; zij scheen iets te vermoeden.

— Vergeef mij, vader, maar ik was te ongeduldig om langer te wachten.... Wat gebeurt er toch?

— Ach, mijn arm kind.

En majoor Heuzey, die de tranen wilde verbergen, welke in zijn oogen opwelden, liep op haar toe en kuste haar op het voorhoofd.

— Laten wij naar boven gaan, zeide hij, en ik zal je daar alles verklaren.

Plotseling werd hij weer meester van zichzelf, en op 't oogenblik, dat hij door de zware deur verdween, keerde hij zich om en zeide:

— Natuurlijk verwacht ik, dat iedereen zijn plicht doet, heeren.

De doffe ontploffing van een Japansche bom daarbuiten scheen zijn woorden te bekrachtigen.

De mesties keek verbaasd naar de ontwerpen. Pag. 74.

HOOFDSTUK V.

Het ontwerp van den ingenieur.

Maurice Rimbaut had de kelders der reservoirs verlaten en was naar de machinekamer teruggekeerd. Hij was nog geheel onder den indruk van de ramp en kon een gevoel van treurigheid niet van zich afschudden.

Meer dan eens had hij zulke drama's gelezen, waarin plicht en liefde in botsing met elkaar kwamen, doch hij had dat steeds beschouwd als fantasie van den romanschrijver. Thans echter had hij de werkelijkheid voor zich, de treurige werkelijkheid, waarin plicht en liefde in strijd kwamen met elkaar en de laatste tot de meest grootsche en smartelijkste opoffering zou worden gedwongen.

Want hij behoefde er niet aan te twijfelen, of majoor Heuzey had zijn dochter hartstochtelijk lief.

Zij was zijn alles. Het was voldoende, te zien met welke blikken van oneindige teederheid hij het meisje beschouwde en de zorg, waarmede hij haar omringde, om te begrijpen, dat dit geliefde kind het eenige was, wat het hart van den ouden edelman verwarmde.

Welk een smartelijken blik had hij daarstraks op haar gevestigd en welk een angst lag er in zijn woorden, toen hij zeide: „Ik verwacht, dat iedereen zijn plicht zal doen.” Arme vader! En als iedereen zijn plicht deed, tot welk een prijs zou dat zijn?

Maurice Rimbaut had gehuiverd, toen hij die twee zag vertrekken, terneergebogen door het ontzaglijk zware leed, neergedrukt door de zwaarte van een onverbiddelijk noodlot. Hij merkte thans, dat hij de smart van dien vader even sterk gevoelde, hij gaf zich met een ongewone en zonderlinge helderheid rekenschap ervan. Alles werkte samen om dit meisje met een aureool te omgeven: de eenzaamheid hier, het gevaar, haar afkomst, waardoor zij de gratie en de liefelijkheid van de Française uit vroegere tijden had bewaard. In deze omlijsting kwam zij hem als een hoog, verheven wezen voor.

En als hij dan aan het te brengen offer dacht, was het alsof daaraan geen ontkomen was, alsof het gevaar daarvoor met elk oogenblik grooter werd.

Hij had moeite, zich het plan van majoor Heuzey te binnen te brengen, een plan dat de totale vernietiging van alles beoogde, bijna niet te verwezenlijken, als men dacht aan het groot aantal menschenlevens, dat er van afhing.

Wat hij omtrent den energieken soldaat wist betreffende zijn moed, zijn voorouders, zijn verleden, deed zijn optimisme in rook verdwijnen. De commandant van Midway behoorde niet tot de practische menschen, het egoïstische geslacht van zijn eeuw; hij was een held, die niet onderdeed voor den dapperste, waarvan de geschiedenis van Frankrijk gewaagt. Hij zou echter zijn dochter kunnen doen ontsnappen aan den afgrijselijken dood, welke het gevolg zou zijn van de verwoesting van Midway. Er was nl. nog een kleine boot met een petroleum-motor, de „Petroleumboot” genoemd. Hij zou haar kunnen noodzaken, daarmede het eiland te verlaten, vóór de verwoesting begon.

De vraag was echter of zij zou willen.

Helaas, Maurice gevoelde dat hij op deze vraag ontkennend moest antwoorden.

Want haar blik, haar stem hadden hem bewezen, dat zij de energie bezat om een grootsch besluit te nemen. Zij zou een catastrophe, waarbij haar vader omkwam, niet willen overleven, maar vooral zou zij niet in de handen der Japanners willen vallen. Zij zou zich op zoo'n oogenblik te zeer Française gevoelen, om zich te onttrekken aan het lot der anderen. Zij zou zonder twijfel het lot van haar vader en haar bloemen willen deelen.

— Welnu, zei Maurice peinzend, dan, als het niet anders kan, dan zullen we samen in de lucht vliegen. Ik zal mijn best doen, haar op 't beslissende oogenblik moed in te spreken.... O, als ik slechts even haar hand in de mijne mocht houden!

Deze gedachte deed hem trillen van ontroering.

De liefde had zich van zijn hart meester gemaakt met dezelfde kracht, als de zee zich den vorigen nacht op de *Mackenzie* had gestort. En bij het licht van die liefde verdwenen de verschrikkingen van de toekomst voor hem.

— Ik heb nog vijftien dagen, om met haar door te brengen, zeide hij opgewekt. O, indien zij slechts van mij kon houden...! Die vijftien dagen zouden genoeg zijn voor een geheel leven!

Daarboven donderden twee salvo's uit de kanonnen in de pantserkoepels, maar hij hoorde het niet, doch de komst van luitenant Spark was voldoende, om hem tot de werkelijkheid terug te brengen.

— De toestand kan toch niet zoo hachelijk zijn als de commandant denkt, zeide de Amerikaan. Hebben we niet allerlei hulpmiddelen, zooals voedsel en munitie? Kunt gij geen distilleertoestel vervaardigen, om zeewater drinkbaar te maken?

Bemerkend dat de jonge Franschman zoo verstrooid was, dat hij nauwelijks luisterde, wendde hij zich tot een werkman, die met aandacht naar de werking van een boormachine keek.

— Zoudt gij dat niet kunnen, Kerdok? Ik bedoel, een toestel maken om zeewater te distilleeren?

De man keek op met een domme uitdrukking op zijn gezicht, een

uitdrukking, welke een groote tegenstelling vormde met zijn persoon. Hij had een athletische gestalte, zeer bruine, met grijs gemengde haren en kleine, listige oogen, verborgen onder zware wenkbrauwen.

Zijn blik weer vestigend op de kleine stukjes metaal, waarin de boormachine gaten boorde, zeide hij kortaf:

— Een defect aan het buizennet, luitenant?

— Nu ja, maar alleen aan die, welke naar het ledige bassin leidt en die toch nergens toe dient, zeide luitenant Spark ontwijkend.

De werkman schudde het hoofd.

— Een machine of toestel verwerkt niet veel water.

Luitenant Spark wendde zich weer tot Maurice Rimbaut.

— Ik wed dat Kerdok, onder uw leiding, gemakkelijk zoo'n toestel zou kunnen maken. Kerdok, zou je niet denken? Mijnheer Rimbaut, hij is een bizonder knap werkman, de beste van ons atelier.

— Ofschoon een beetje zonderling, voegde de luitenant er zacht aan toe. Hij is uit Canada afkomstig, een halfbloed, van een Indiaansche en een Portugees afstammend. Zoo komen er veel in ons leger voor.

Toen keek hij Maurice aan, en de armen over de borst kruisend, zeide hij:

— Neen, ik geloof nooit dat de commandant tot dat uiterste zal komen, waarvan hij straks sprak. Toen ik de uitwerking zag van uw woorden, mijnheer de ingenieur, toen gij van miss Kate spraakt, zie, toen begon ik te twijfelen. Wat mij betreft, ik acht het absoluut onmogelijk dat dit bewonderenswaardige jonge meisje zóó zou worden opgeofferd. Voor ons is het wat anders; het behoort bij ons vak, maar zij.... zij...!

En uit dit ééne woordje „zij" sprak de stille bewondering van den officier.

Maurice's voorhoofd betrok, want deze ontdekking was hem alles behalve aangenaam. De ziekte maakte reeds groote vorderingen. En toch, dwaas die hij was! Hij had toch niet anders kunnen verwachten, dan dat de lieflijke verschijning, welke hij aanbad, ook op de overige bewoners van deze sombere gewelven haar invloed had doen gevoelen.

Hij begaf zich naar de kazemat, welke hem tot verblijf was aangewezen en wierp zich op zijn bed. Maar de slaap wilde zich niet

over hem erbarmen, en na zich herhaaldelijk om en om gewenteld te hebben, werd hij ten prooi aan een hevige agitatie, welke in koorts overging. Werktuigelijk stond hij op en liep naar zijn kleederen, die over stoelen te drogen hingen....

Zou hij ze niet kunnen aandoen en de uniform uittrekken, welke hem op al de andere verdedigers van Midway deed gelijken en vooral op luitenant Spark?

In den zijzak van zijn jas voelde hij zijn portefeuille, zwaar en dik gevuld, niet met banknoten, want daarvan had hij nooit veel last gehad, maar met ontwerpen, plannen en berekeningen voor vliegmachines.

En toen schoot het hem te binnen, dat die papieren, welke voor hem zooveel waarde bezaten, wel veel door het water zouden geleden hebben en als hij ze niet spoedig droogde, het schrift op vele plaatsen wel kon zijn uitgewischt.

Voorzichtig haalde hij ze uit de portefeuille, ontvouwde ze en spreidde ze op de tafel uit. Toen uitte hij opeens een kreet van verrassing; want één er van was een zeer uitvoerig plan, dat weinig geleden had, daar het met oost-indischen inkt was bewerkt; alleen daar waar roode inkt gebruikt was, was er iets beschadigd en deze teekening stelde een vliegmachine voor. Geen aeroplane, in schotten verdeeld, met een zwaar achterstuk, zooals die van de eerste Fransche uitvinders Turina, Delarange en Voisin, die het vliegen van den mensch hebben voorbereid; ook niet de biplane van de gebroeders Wright, die zulke gevaarlijke proeftochten moesten doen, maar een aeroplane, die de meeste overeenkomst vertoonde met den bouw van den vogel, vooral wat de buiging en den vorm der vleugels betrof. Er waren twee plans van die soort, waarvan het eene het beste was, daar het 't andere overtrof in de lengte der vleugels, en wel met twee derden.

Gedurende verscheidene minuten bleef de jonge man gebogen over dit werk, dat een arbeid van twee jaren vertegenwoordigde.

Daarna beschouwde hij een ander plan, dat in hoofdzaak hetzelfde was, met meer ronding in de vleugelbocht, en ook dit bekeek hij geruimen tijd onderzoekend.

Opeens scheen hij een ingeving te krijgen. Hij kleedde zich snel aan, ging naar de werkkamer en de beide plans op tafel uitspreidend, nabij Kerdok, zeide hij in het Engelsch:

— Kijk eens, Kerdok, weet je wat dit voorstelt?

De mesties keek verbaasd naar de ontwerpen en wierp toen steelsgewijs een blik op den ingenieur, maar zonder te antwoorden.

— Nu, begrijp je het niet? herhaalde de ingenieur.

Na een oogenblik van stilte kwam er antwoord, zonder dat Kerdok echter het hoofd oplichtte.

— Mechanische vogel .... dien ken ik wel .... heb er verleden jaar een te Quebec gezien bij den luchtvaart-wedstrijd.

— Zijt ge op de hoogte met den benzine-motor?

— Vijf jaren lang aan automobielen gewerkt.

— Goed, kijk dan eens naar deze rechtsche ribben; zij zijn van aluminium, staal of metaal, als men geen aluminium kan krijgen. Is hier ook T-ijzer voorhanden?

Een ontkennend hoofdschudden was het antwoord van den mesties, die geen vriend van praten scheen te zijn.

— Dat is de zaak van den sergeant, bewaker van het magazijn. Ken het magazijn niet.

— Nu, dat is dan van later zorg. Ziehier het geheele geraamte. Denk je, dat je dat zou kunnen maken onder mijn leiding?

De mesties nam de teekening en bekeek deze lang en nauwkeurig als een kenner. Toen vroeg hij:

— Waarom dat maken? Om te vliegen?

— Natuurlijk, welke reden zou mij anders drijven?

— Werkelijk vliegen?

— Zeker. Luister, dat soort van aeroplane heeft zijn proef reeds afgelegd. Ik heb een model gezien, minder volmaakt dan dit, en het vloog *dertig uren lang!*

De kleine oogen van den mesties vestigden zich op den jongen man, alsof hij hem tot in de ziel wilde lezen en daar de bevestiging van die stoute bewering wilde vinden.

— Dertig uren? herhaalde hij. En met welke snelheid?

— Zeventig zeemijlen in het uur, en met gunstigen wind negentig.

Een lichte rimpeling van het voorhoofd verried de verbazing van den mesties.

Opnieuw keek hij naar de teekening, terwijl hij ophield met boren van het blok staal.

— Dus u wilt een aeroplane maken? . . . Hier? . . .

— Ja.

— Om te vliegen?

— Zooals ik gezegd heb.

— Om Midway te verlaten?

— Natuurlijk, niet om er rondom te vliegen.

— U hebt dan een motor noodig.

— Dien heb ik al.

— Met die kracht?

— Tachtig paardenkracht.

De mesties vestigde opnieuw zijn doordringende oogen op den jongen Franschman; deze raadselachtige man scheen een groote belangstelling voor het idee te gevoelen.

Opnieuw onderzocht hij de plans.

— Uw vleugels zijn beweegbaar?

Deze vraag verbaasde den ingenieur. Het was het bewijs, dat die man een grondige kennis van de aeroplane bezat, want in de buiging der vleugels en de beweeglijkheid der uiteinden zat juist de meerdere bruikbaarheid boven toestellen, zooals die, met welke de gebroeders Wright proeven hadden genomen.

— Ja, antwoordde Maurice, de ombuiging heeft plaats bij de derde tusschenruimte, door een heen en weer bewegend scharnier.

— Waar is de hefboom?

— Die is er niet, het is de vlieginrichting zelf, welke deze beweging uitvoert door uit zijn verticalen stand te gaan; onder het vliegen trekken de vleugels naar één richting bol, in rust naar de andere zijde.

— Dus dan zou één man het kunnen besturen?

— In geval van nood, ja, en indien hij niet naar de machine behoeft om te zien.

— Voor hoeveel personen is die aeroplane?

— Voor twee; het zou onvoorzichtig zijn voor een groot traject er meer mede te nemen; drie zou te zwaar zijn.

Er heerschte een poos stilte. Toen vervolgde de mesties:

— U hebt een motor?

— Dat heb ik al gezegd.

— U bedoelt dien in dat bootje, dat u buiten hebt gelaten?

— Ja.

— Dat zou wel eens vernield kunnen zijn. Er zijn daar veel houwitserbommen neergekomen.

— Ik hoop niet er in, zei Maurice; het bootje is door de rotsen grootendeels verborgen.

Maurice kon niet nalaten, zich te verbazen over de zoo juiste vragen. Deze werkman, die de aeroplane zoo goed kende, was geen gewoon werkman. Indien het idee, dat in zijn brein was opgekomen, kans had om verwezenlijkt te worden, dan moest deze man hem helpen bij het werk. Maar dat moest hij eerst weten, want hij wilde majoor Heuzey zijn gewaagd voorstel niet doen, als hij niet zeker was, te zullen slagen.

— Nu, we zullen zien, begon hij weer. Gij gelooft wel, dat het mogelijk is, met de middelen waarover wij hier beschikken, dit geraamte te maken?

— Wij hebben alles wat er voor noodig is.

— Denkt ge, dat we het binnen drie dagen, op z'n hoogst vier, klaar zouden kunnen hebben?

De mesties schudde het hoofd.

— Met z'n hoevele smeden ben je hier?

— Twaalf.

— Dat is toch meer dan genoeg, als je dag en nacht werkt. Wie is de meesterknecht?

— Die ben ik.

— Nu, ja of neen. Wil je met me meewerken om deze aeroplane te maken?

— Ik wil wel, zeide de mesties, na een oogenblik te hebben nagedacht, maar op één conditie.

— Welke?

— Dat ik met u vertrek.

Dat antwoord verbaasde Maurice niet minder dan de zonderlinge manieren van den werkman. Het was hem bekend, dat de reputatie van den Amerikaanschen werkman en die van den Amerikaanschen soldaat zeer verschillen, daar de eerste niet de minste achting bezit voor zijn superieuren en de laatste een voorbeeld van discipline is. Maar

Zij scheen hem moed in te spreken. Pag. 78.

hier had hij met een werkman te doen, die tegelijk soldaat was, en dat was een type, zooals hij er zich geen had kunnen droomen. Geplaatst op een post van vertrouwen en onderworpen aan de militaire reglementen van het fort, zou men blindelingsche gehoorzaamheid hebben verwacht en deze man durfde voor zijn medewerking aan een gewoon militair doel condities stellen.

Teleurgesteld antwoordde Maurice, dat hij op geen condities kon ingaan en alleen de majoor het recht had daarover te beslissen, en

antwoordde verder niet meer op de vragen, welke Kerdok deed.

Toen daarstraks het denkbeeld bij hem was opgekomen om een aeroplane te maken naar zijn modellen en te beproeven, daarmede Midway te verlaten, om een der eilanden van de Stille Zuidzee te bereiken, vanwaar hij een telegram omtrent den toestand van het fort naar Amerika zou kunnen zenden, had hij niet aan een chauffeur gedacht, die hem zou vergezellen. En toch was dat onvermijdelijk, want hij kon niet alleen gaan. Ten slotte kon het wel eens blijken, dat deze handige werkman juist de persoon was, dien hij noodig had, maar misschien was hij in het fort onontbeerlijk voor tal van werkzaamheden. In ieder geval kon Maurice zich tot niets verbinden. Daarom zeide hij:

— Ik heb geen rang hier, maar ik zal den commandant over mijn plan spreken en die zal u zijn orders geven.

De mesties maakte een gebaar, dat zooveel wilde zeggen als: „Doe wat ge wilt." Zijn kleine oogen schitterden een oogenblik levendig, doch terstond daarop vestigde hij zijn aandacht weer op zijn werk. Hij wierp een riem over zijn boormachine en hervatte zijn arbeid.

Reeds was Maurice bij de deur, waarop geschreven stond: „Bureau van den Commandant." Hij had in den doolhof van gangen en trappen zonder moeite zijn weg gevonden. Tweemaal liet hij den bronzen klopper neerdalen en duwde toen, zonder antwoord af te wachten, de deur open. Deze stond aan, en de ingenieur, geheel opgaande in zijn gewichtig plan, was reeds een paar passen in de kamer, vóór hij opkeek. Toen stamelde hij een verontschuldiging.

Want achter den majoor, die aan zijn tafel zat, stond Kate, met de armen om haars vaders hals geslagen en scheen hem moed in te spreken.

Zij richtte zich op, en den jongen ingenieur ziende, trachtte zij met een glimlach zijn aandacht van de zaak af te leiden.

Maurice stamelde verlegen verontschuldiging op verontschuldiging.

— Mejuffrouw, commandant .... als het geoorloofd is .... Het komt, ziet u, omdat ik een middel meen te hebben gevonden, een middel tot ons behoud, en ik kon de verzoeking niet weerstaan, het u dadelijk te vertellen en te laten zien .... Vergeef mij, zoo ik ....

De majoor richtte zich op en deed moeite, zijn oude flinkheid te toonen. Maar Maurice bespeurde terstond dat hij geweend had. Dat trof hem zeer, en bij deze levende voorstelling van Antigone, die haar ouden vader troost, herkreeg de ingenieur zijn gewone koelbloedigheid. Hij kreeg plotseling een ingeving: deze menschen moest hij redden, hij zou al zijn kennis en energie gebruiken om dat doel te bereiken.

Zonder weifelen spreidde hij zijn schetsen op de tafel uit en gaf den majoor in het kort de noodige inlichtingen. Indien de majoor hem slechts het noodige werkvolk gaf en materialen, dan maakte hij zich sterk, de aeroplane, die hij zoo precies in het hoofd had, in een week gereed te hebben. Hij was zeker, met deze vliegmachine een snelheid van 150 à 180 K.M. in het uur te bereiken en zou dus Honolulu in één dag kunnen halen. Vandaar zou hij een telegrafisch bericht naar San Francisco kunnen zenden, iets wat men hem wel zou toevertrouwen.

Toen hij zweeg, wisselden vader en dochter een langen blik. Beiden hadden dezelfde gedachte. Het was een edelmoedig idée, maar een hersenschim, een onzinnig, levensgevaarlijk plan, dat hun ontvouwd was. En de jonge Franschman, de ontwerper van deze fantastische denkbeelden, kwam die niet uit het land van Tartarin? Indien hij, zooals hij verteld had, uit Lotharingen stamde, die oude Fransche provincie, dan had hij misschien onder zijn voorvaderen mannen gehad als die Cyrano uit de 17de eeuw, die *l'Autre Monde* had geschreven, en die door zijn groote fantasie zijn tijdgenooten verbaasde, toen hij hen vertelde van zijn reis in een vliegmachine naar het land der vogels.

— Mijn waarde ingenieur, zeide de majoor, gij hebt een goed hart en ik twijfel niet aan uw kunde. Maar indien al uw machine goed gemaakt was, zou zij toch geen langen tocht kunnen maken. Ten eerste zoudt u weken noodig hebben, misschien wel maanden, om het gereed te maken, ten tweede zijn wij op een uithoek der aarde, op Midway. Het naaste eiland waar gij zoudt kunnen rusten, ligt op duizenden mijlen van hier. Nooit, al zoudt gij uw machine ook nog zoo goed kunnen maken, zou ik u toestaan, uw leven te wagen in een halsbrekende poging, die toch faliekant zou uitloopen, want ge

zoudt onvermijdelijk in zee vallen. Geloof mij, gij kunt hier veel nuttiger voor ons zijn.

Maurice Rimbaut protesteerde krachtig.

— Ik bezweer u, commandant, zie mij niet voor gek aan. Laat ik u zeggen, dat ik jaren en jaren over deze plannen heb gewerkt en dat veel machines, die heel veel minder waard waren, gevlogen hebben, vele minderwaardige, begrijpt u wel? Er zijn er, die dertig uren achtereen gevlogen hebben. Bedenk, dat ik van hier kan vertrekken in een uitstekende machine met een besten motor, geheel vervaardigd zooals de vooruitgang ons dat geleerd heeft, er op berekend om het gewicht te verminderen. Ik neem aan dat gij niet op de hoogte zijt van de vorderingen der wetenschap en techniek, op dit punt in de laatste jaren in Frankrijk. Na de sensationeele proeven van Wright en anderen, die met hem het geheim hebben gezocht van de standvastigheid der machine in de vlucht, is men thans op het punt, dit te zien verwezenlijken. Men werkt in de werkplaatsen even hard als in de studeerkamers der instituten voor luchtvaart, en het vraagstuk is haar oplossing nabij. Wat mij betreft, ik herhaal, dat ik mij sterk maak met den motor van 80 paardenkracht, waarover ik beschik, hulp voor u te gaan halen, vanwaar u maar wilt.

De jonge man had gesproken met een vuur, waaruit een diep gewortelde overtuiging sprak. De majoor antwoordde slechts door het hoofd te schudden.

Toen wendde Maurice, ten einde raad, zich tot het jonge meisje.

— Miss, zeide hij, wees gij bij uw vader de advocaat voor mijn zaak, evenals gij de goede geest van dit eiland zijt, en ik zweer u, dat ik aan zal komen. Ik zal .... ik gevoel in mij een kracht, een vertrouwen, waarover ik zelf verbaasd ben. Ik wed dat ik zelfs San Francisco zou kunnen bereiken, indien ik slechts onderweg gelegenheid had om benzine in te nemen. U weet niet, welk een kracht en welk een snelheid zoo'n aeroplane heeft. En bovendien, is het toeval of de Voorzienigheid, dat ik juist deze plans in mijn zak had, de schetsen van een machine, zóó eenvoudig van constructie, dat ze overal kan gemaakt worden, waar ijzer, een smidse en handige werklieden zijn?

— Nu, dat alles hebben we hier. Waaruit bestaat het geheele

werk? Het is een stalen geraamte, dat hier gemaakt en in elkaar gezet kan worden, met een zeilen dek, dat zelfs door vrouwen zou kunnen worden vervaardigd. Nu, het personeel is aanwezig; gij hebt zelfs een werkman, een zekeren Kerdok, heeft luitenant Spark gezegd, die een kunstenaar in zijn vak is, en die, onder mijn leiding en toezicht, alles even goed zal maken als in de bekende smederijen van Billancourt en Puteaux.

— Wat zegt gij, miss, vervolgde hij, op een toon, die vleiend zou genoemd kunnen worden, indien er niet zooveel wilskracht in geklonken had, wat zegt gij er van, gij, die als het ware in mijn binnenste kunt lezen en gemakkelijk de waarheid van de dwaling zult kunnen onderscheiden? Het is mijn hoogste wensch, om dit stukje van uw vaderland, dat thans ook het mijne geworden is, evenals mijn land vroeger het uwe was, te redden en u tevens. Ik zal mij gelukkig rekenen, ja, er trotsch op zijn, te slagen.

En zacht voegde hij er bij:

— En ik zal, indien ik, vóór ik mijn taak heb volbracht, in de diepte stort en verongeluk, ruim beloond zijn door uw medelijden.

De blikken der jongelieden ontmoetten elkaar. De edele, vurige taal van den ingenieur, zóó warm, zóó welsprekend, won het pleit.

Maar het jonge meisje had niet kunnen vermoeden te hooren, wat zij nu vernomen had. Ja, zij had in zijn hart gelezen als in een opengeslagen boek en gezien, dat deze vreemdeling, in wien zij aanvankelijk niets anders had gezien dan een prettigen kameraad, een hartstochtelijk man was, die bereid was, zich voor haar op te offeren met die heldhaftigheid, waarvan de geschiedenis nu en dan gewaagt en zij ondervond een zonderlinge gewaarwording.

Haar bleekheid nam toe en haar arm sloot zich vaster om den hals van haar vader, alsof zij bij hem bescherming zocht tegen het gevoel, dat haar overweldigde ondanks zichzelf. Het was een onvergetelijk oogenblik, want zij gevoelde, dat zij in haar hand de beslissing had over het leven van deze beide wezens, waarvan de een in edelmoedigheid niet onderdeed voor den ander.

Gedurende de drukkende stilte, welke nu volgde, zongen de Japansche kanonnen hun tragisch lied, alsof zij er hen aan wilden

herinneren, dat er nog heel wat moed en doodsverachting aan den dag zou moeten worden gelegd, vóór zij scheidden.

Eindelijk nam Kate het woord:

— Vader, zeide zij op een beslisten toon, ik vertrouw er op. Mijnheer Rimbaut moet zijn toestel maken en ge moet hem alles geven, wat hij noodig heeft.

— Maar kind, je vergeet, dat het tot Oahu 2000 kilometers is, en meer dan 5500 tot San Francisco; ge vergeet, dat zonder twijfel de Japanners Honolulu reeds in hun bezit zullen hebben, waardoor de verbinding verbroken is. Hoe kunt ge denken, dat een aeroplane, op goed geluk af in alle haast hier gemaakt, zonder zelfs een plaats te hebben, waar zij beproefd kan worden, in staat zou zijn, zonder oponthoud, want dat zou gelijk staan met den ondergang, zoo'n traject te kunnen afleggen, iets wat nog nimmer gebeurd is? Ik zeg je, dat het gekkenwerk is, idioot, onzinnig, iets wat ik in geen geval zal toestaan....

— Commandant, viel Maurice Rimbaut hem in de rede, toen Pilâtre de Rozier met den eersten luchtballon opging, onder de regeering van uw en mijn koning, Lodewijk XVI, maakte men die onderneming ook uit voor gekkenwerk; ook den markies d'Arlandes maakte men voor gek uit. En toch, en toch....

— Vader, viel het jonge meisje hem hier met koortsachtige haast in de rede, ik zeg u, dat ik er vertrouwen in heb en *mij* zult u toch wel vertrouwen.... Het hindert in ieder geval niets, deze vliegmachine te maken, en als hij gereed is, kan mijnheer Rimbaut ze eerst beproeven, door eens rondom het eiland te vliegen, gevolgd door een boot. En als dan op den een of anderen dag de Japanners ons met rust laten en u overtuigd zijt, dat de machine met gemak vliegt, dan.... Ja, vader u *moet* het toestaan. Geloof mij, uw Kate heeft er een voorgevoel van, dat het goed zal gaan en voorgevoelens hebben mij nog nooit bedrogen.

Weer ontmoetten de blikken van Kate en Maurice elkaar, en over het blanke voorhoofd van het jonge meisje vloog een donkere blos, als een voorbijtrekkend zomerwolkje.

— Gij hebt het goede middel gevonden om mijn tegenstand te

— Vader, zei zij op een beslisten toon, ik vertrouw er op. Pag. 82.

breken, mijnheer Rimbaut, zeide de oude officier. Nu Kate op uw hand is, geef ik het op en kapituleer. Maar dit zal ook mijn eerste en laatste kapitulatie zijn. Ik stel dus alle smeden en bankwerkers van het garnizoen tot uw beschikking en gij zult alles hebben, wat ge noodig hebt, om uw aeroplane te vervaardigen. Versta u maar met luitenant Spark, die de verantwoordelijke persoon is en wien ik mijn orders zal geven. Maar als ik u laat vertrekken — bedenk echter, dat ik mij daartoe nog niet heb verbonden — dan gaat gij alleen.

— Neen, commandant, dat kan niet, ik heb in ieder geval één man noodig voor het bedienen van den motor, een mécanicien, die zorgt voor den motor, de benzine, het smeren van de verschillende deelen, want het is mij onmogelijk, het toestel zelf aan een ander over te laten, dat moet ik zelf behandelen. Bovendien moet ik vóór mijn vertrek zeer lang slapen, ten einde in staat te zijn, het 48 uren zonder slaap uit te houden. Dien man, dien kameraad, die met mij mede zal gaan, geloof ik reeds te hebben gevonden in Kerdok.

— Kerdok, zeide het jonge meisje hoofdschuddend, waarom juist dien?

— Omdat hij het mij gevraagd heeft en omdat hij chauffeur is en derhalve den motor kan bedienen.

— Het is mogelijk, dat hij een knap smid is, maar als metgezel op zoo'n tocht, . . . dat is iets anders. Wat zegt gij er van, vader?

— Miss, zei Maurice glimlachend, laat ik even opmerken, dat in een aeroplane elke kameraad te vertrouwen is, tenzij hij iemand is, die met den vijand heult, want elke aanslag tegen hem, die de machine bestuurt, zou noodlottige gevolgen voor beiden hebben, dus ook voor hem. En dan . . . !

— Dat begrijp ik, zeide het jonge meisje; maar ik zou niet gerust zijn als ik u met hem zag vertrekken. Gij hebt reeds met hem gesproken, hebt ge hem ook reeds geëngageerd?

— Neen, miss.

— Nu, beloof hem dan nog niets.

— Goed, ik zal den reismakker nemen, dien u kiest.

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en op het „binnen" van den commandant verscheen luitenant Forster. Hij boog, en zich tot Maurice wendend, zeide hij:

— Het doet me genoegen, je hier te vinden, want ge zult het zonder twijfel hoog noodig achten, den commandant te verzoeken, het schuitje van den luchtballon binnen het fort te laten brengen, of ten minste hetgeen het bevat, want het ligt daar gevaarlijk; ik geloof, dat er vlak bij een bom is gesprongen.

— Maar het wordt toch beschermd door de rots, waarachter wij het hebben verborgen?

— Tegen plongeerende schoten is geen schuilplaats te vinden, mijn waarde vriend, en de Japanners schieten tegenwoordig steeds op die manier, ten einde onze pantserkoepels, die zij niet kunnen zien, te treffen door zulke nederwaarts gerichte schoten.

— Laten we dan gauw naar het schuitje gaan! riep de ingenieur, want daarop is al mijn hoop gevestigd. Indien de motor vernield of slechts beschadigd werd, zou mijn plan onuitvoerbaar zijn.

— Welk plan? vroeg luitenant Forster.

— Dat, om een aeroplane te maken. Ze zijn reeds in onderzoek. Daar liggen de plannen.

— Ik hoop, dat ge mij zult medenemen! riep de luitenant terstond uit. Dat is het eenige middel, om op mijn kruiser te komen.

— Dus ge twijfelt in het geheel niet aan het slagen? vroeg Maurice, maar zijt ge bekend met motors?

— Evengoed als met torpedo's en dergelijken, want ik ben torpedist geweest. Weet ge dan niet, dat, toen ik nog in de beschaafde of liever bewoonde wereld was, dat ik toen volgens alle regels der kunst een zestig-paardekrachts auto bestuurde? Kijk, als twintig jaar geleden marine-officieren aan wal kwamen, huurden zij in de manége een paard en gingen rijden, zonder souspieds zelfs. Tegenwoordig nemen zij een auto, en als ge dus een chauffeur noodig hebt, teeken ik terstond.

— Als een onderneming slagen moet, zei het jonge meisje glimlachend, dan is, dank zij de Voorzienigheid, steeds de aangewezen persoon bij de hand en altijd op het juiste oogenblik. De heer Forster komt op het juiste oogenblik om u te beletten, een keus te doen, die ik ongaarne zou gezien hebben. En ik heb er toch geen grondige reden voor.

— Het vrouwelijk voorgevoel, miss, zei de luitenant, dat is een zintuig, dat *ons* ontbreekt, en ik heb er nimmer spijt van gehad, als

ik er mij aan stoorde, ten minste als mijn vrouw zoo'n voorgevoel had. Zeer dikwijls kwam haar voorgevoel uit. Daarom, mijn waarde vriend, raad ik u aan, net als ik te doen.... als ge getrouwd zijt.

Maurice was te verbluft, om te antwoorden. Voor de derde maal ontmoetten zijn blikken die van Kate en het meisje bloosde hevig; om haar verlegenheid te verbergen, begaf zij zich naar het kijkgat en sloeg de twee Japansche kruisers gade, welke op de kalme zee in de verte zichtbaar waren als donkere vlekken.

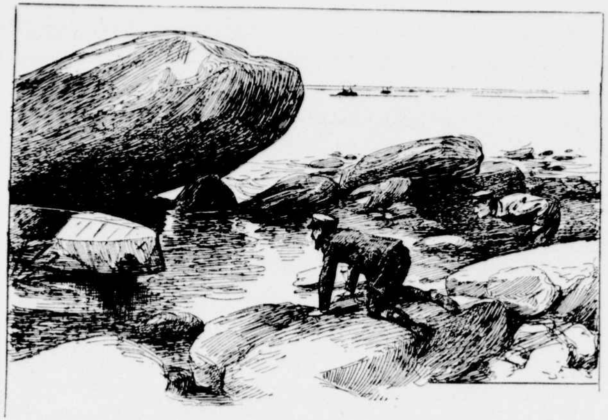

Toen men, langs de rotsen kruipend, bij het schuitje kwam. Pag. 98.

HOOFDSTUK VI.

De Sterrenbanier.

Nog geen uur was er verloopen, nadat de majoor zijn toestemming had gegeven, of alle smeden van het fort waren ter beschikking van den Franschen ingenieur gesteld.

Iedereen wist ook reeds, wat er gedaan moest worden.

Een kolossale nieuwsgierigheid bezielde de 140 verdedigers van Midway en veroorzaakte een hevige opgewondenheid, want sedert de telegrafische verbinding totaal verbroken was, waren zij geheel afgezonderd van de buitenwereld. Aldus waren zij teruggekeerd tot den tijd, toen berichten van het vaste land slechts éénmaal in de twee of drie maanden doordrongen tot Hawaii, als er toevallig Hollandsche of Engelsche schepen passeerden, die naar de Soendastraat gingen. Iedereen die, zooals wij thans, gewoon is, bijna dagelijks per post of per telegraaf het een of ander te ontvangen, kan begrijpen, wat het

zeggen wil, zoo geheel van de buitenwereld te zijn afgesloten. Geen wonder derhalve, dat allen op het afgelegen fort het denkbeeld, om weer met de buitenwereld in betrekking te komen, met vreugde begroetten en majoor Heuzey was ten slotte zeer in zijn nopjes, dat hij zijn toestemming had gegeven, want het was, alsof er opeens rondom hem een veel opgewekter geest heerschte en een oplevend vertrouwen op de vroegere verslagenheid volgde.

Dit nam niet weg, dat al die menschen, van af den hoogsten officier tot den laagst geplaatsten soldaat, voorbereid waren op een bloedige worsteling en vastbesloten, den hun toevertrouwden post voor het vaderland te behouden. Als kolendepôt bezat dit station voor de vloot evenveel waarde dan als magazijn van ontplofbare stoffen, omdat men er de munitie kon aanvullen. Maar ondanks die toewijding hoopten zij er altijd nog op, dat men hun uit Amerika te hulp zou komen. En thans was de toestand zóódanig, dat zelfs de snelste hulp nog niet te vroeg zou komen. En binnen hoeveel tijd kon die hulp er zijn? Dit vroeg iedereen zich af, toen het leegloopen van de reservoirs bekend was geworden.

Het was bekend, dat er voor de tweede maal moeielijkheden waren ontstaan tusschen de regeeringen der Vereenigde Staten en Japan omtrent de kwestie der emigratie van Japanners naar Amerika, en dat, als een gevolg daarvan, de Amerikaansche vloot om Kaap Hoorn naar den Stillen Oceaan op weg was. Deze vloot had reeds den Atlantischen voor den Stillen Oceaan verwisseld, om een reis rondom de wereld te doen, ten einde overal de machtige vloot te vertoonen en daarna een vast station te bezetten, nl. Oakland, dat de Amerikanen in minder dan vier jaren tot een der grootste oorlogshaven hadden gemaakt. Hiermede bezat Amerika thans als het ware in het gezicht van Japan een versterkte plaats, waar alle moderne oorlogsmateriaal voorhanden was, alsmede dokken, herstellingsplaatsen voor geschut, werven, enz.

Onder deze omstandigheden was de kuststreek van den Stillen Oceaan nu goed verdedigd, en menige Amerikaan vroeg zich af, of men het nu weldra aan den stok zou krijgen met de Japanners. Doch met hun doorzicht en voortvarendheid, waarvan zij reeds bij Port-Arthur hadden blijk gegeven, toen zij op 't onverwachts de Russische

vloot aanvielen, hadden de Japanners niet gewacht, tot het zoover kwam. Op 't onverwachts had het Keizerrijk van den Mikado den beslissenden stap gewaagd en zich op de prooi geworpen, die het dichtst bij lag, de Hawaii-eilanden.

Op den dag, dat de telegraafkabels rondom Midway werden afgesneden, had de Amerikaansche vloot juist Callao en de kust van Peru verlaten en kon zich op de hoogte van Panama hebben bevonden. Zij had vandaar minstens nog negen dagen noodig, om Oakland te bereiken. Aangenomen nu, dat het afsnijden van den kabel hun argwaan zou wekken en langs verschillende wegen ook andere berichten tot hen konden komen, die op het uitbreken der vijandelijkheden wezen, dan zou zelfs, indien zij haar snelheid vergrootte, de vloot niet vóór den 15den of 16den Juni te San Francisco kunnen zijn.

Als nu de aeroplane binnen 6 à 7 dagen, dus op den 12den of den 13den Juni, gereed, was, kon zij binnen 24 uren Honolulu bereiken en vandaar uit naar San Francisco seinen, juist op den morgen, dat de vloot daar moest aankomen.

Want het voornaamste, wat men van de vliegmachine kon hopen, was, dat zij een der groote eilanden zou bereiken, waar òf een kabel òf een toestel voor draadlooze telegrafie was. Gesteld nu, dat de kabel tusschen Honolulu en San Francisco was doorgesneden, evenals die tusschen Honolulu en Midway, en de Japanners Honolulu reeds overmeesterd hadden, dan zou zij zeker het groote eiland Hawaii wel kunnen bereiken, dat 300 K.M. verder lag en waar zij zeker zou zijn, een station der draadlooze telegrafie te vinden.

Al deze redeneeringen en berekeningen deden de ronde door het garnizoen van Midway, zoodra het bekend was dat die Fransche ingenieur een vliegmachine wilde maken, en dat hield er den moed in. Want indien het eskader slechts gewaarschuwd kon worden, dat Midway zich nog staande hield en dat daar kolen en munitie te bekomen was, dan zou de vloot binnen 7 of 8 dagen voor het eiland verschijnen, d. w. z. den 22sten of den 23sten Juni zou men in het Oosten de rookpluimen kunnen zien opdagen.

Maar het was bepaald noodig, allen op rantsoen te stellen, want als men dat niet deed, zou den 20sten het laatste water verbruikt zijn.

Er was dus geen oogenblik te verliezen, en met koortsachtig ongeduld wachtten werklieden en werktuigkundigen op het oogenblik, waarop men met het vervaardigen van de aeroplane zou beginnen.

* * *

Maar wat was er gedurende de 36 uren, dat het daarbuiten gelegen had, onder het vuur der Japansche granaten, geworden van het onmisbaarste deel van de vliegmachine, den motor in het schuitje?

Er was niets te beginnen, vóór men op deze vraag zekerheid had en Maurice Rimbaut verweet zich, niet vroeger, vóór hij nog van zijn ontwerp had gesproken, den commandant verlof te hebben gevraagd, dat schuitje binnen te halen en veilig op te bergen. Toch was dit zelfverwijt onverdiend, want de commandant mocht in geen geval meer dan strikt noodig was, menschenlevens blootstellen en geen man van het fort zou de sterkte hebben mogen verlaten, om een stuk wrak te halen, dat voor de verdediging van hoegenaamd geen nut was. Nu hij echter overtuigd was geworden, dat het maken van de vliegmachine niet onmogelijk was, nu gaf de commandant Maurice Rimbaut en luitenant Forster verlof, naar het schuitje te gaan zoeken, en ofschoon de ophaalbrug nooit neer bleef voor patrouilles of verkenners, zou zij in dit bizondere geval tot middernacht neer blijven.

Het was juist een der weinige oogenblikken, dat de Japanners het vuur staakten en de commandant liet order geven, ook uit de pantserkoepels niet te vuren, ten einde geen tegenvuur uit te lokken. Want het ging hier in zee al evenals op het land: vuren lokt uit tot vuren.

— Ik zal u van boven gadeslaan, zeide de majoor en luister nu goed: Er bevindt zich dicht bij den zuiderkoepel een gepantserde observatiepost, waaruit men dat gedeelte van het eiland kan overzien, waar wij u gevangen namen. Ik zal zorgen, dat ik u vóór mijn kijker heb, en als gij het vaartuigje onbeschadigd terugvindt, geeft ge mij met uw pet een teeken en dan zend ik direct een patrouille met de noodige handspaken en touwen uit het fort, om uw barkas naar den verdekten weg te brengen. Daar zult ge een kleine lorrie op de rails

vinden staan, welke u rechtstreeks binnen enkele oogenblikken in onze machinezaal zal brengen.

Op het oogenblik dat haar vader deze laatste orders gaf, kwam Kate Heuzey de kazemat binnen.

— Vader, zeide zij, waarom zoudt u zich daarboven op die slecht beschermde plaats aan gevaar bloot stellen? Gij hebt het zelf gezegd, dat het daar gevaarlijk is, want u hebt aan een der officieren, die het u vroeg, verboden, daar langer dan 2 à 3 minuten te blijven.

— Ik zal er ook niet lang blijven, lief kind, maar ik wil het ook niet voor je verborgen houden, dat ik te gelijk van de gelegenheid wil profiteeren om te voldoen aan een formaliteit, waarvan je mij al te lang hebt terug gehouden....

Een verwonderde blik van het jonge meisje deed hem ophouden.

— Weet je dat niet meer? vroeg hij. Je handwerk is af, de laatste ster staat er op, zooals je mij gister hebt gezegd.

— Dat is waar, vader; gij vergeet toch niets! Maar laat ik u dan vergezellen.... Want denk er aan, dat u mij hebt beloofd, dat ik de vlag zelf mocht hijschen....

Maar de oude officier viel haar in de rede:

— Dat nooit, kind. Wat mijn belofte betreft, die doelde alleen op vredestijd, en thans is het oorlog. Het is dus *mijn* werk alleen, om op ons fort de sterrenbanier te hijschen.

— Vader, dan....

— Neen Kate, in geen geval. Maar wil je onzen gasten een pleizier doen, laat hun dan je werk eens zien.

En terwijl het meisje de kamer verliet, zeide de majoor:

— Ik ben er zeker van, dat gij er verbaasd over zult zijn geweest, van ons fort de Amerikaansche vlag niet te zien wapperen. Dat is eigenlijk haar schuld. En ik heb er spijt genoeg van gehad, dat ik haar verzoek heb ingewilligd, want als een onzer schepen op een afstand passeert en onze vlag niet ziet, kan hij denken, dat het fort reeds in handen der Japanners is. Dat komt, omdat Kate wilde, dat haar eigengemaakte vlag van het fort zou waaien. Deze is nu klaar; zij heeft er de laatste hand aan gelegd.

— Wij zouden die vlag met groote feestelijkheid hijschen, vervolgde

Het was een lieflijke verschijning, zooals het meisje daar stond. Pag. 95.

de majoor droevig. Het geheele garnizoen zou er bij tegenwoordig zijn, onder het geschetter der trompetten en het lossen van een saluut van één-en-twintig schoten. Kate zelf zou de vlag hijschen en evenals ik mij herinner, dat in Frankrijk steeds gebeurt, zou ik er een toespraak bij hebben gehouden .... Maar al die mooie plannen zijn in het water gevallen. Toch zal de ceremonie niet minder indrukwekkend zijn, al moet zij nu uit den aard van de zaak eenvoudiger zijn. We zullen de vlag hijschen, zoodra gij met uw schuitje terug zijt, want wij moeten de aandacht der Japanners nu niet trekken; we zullen haar thans hijschen aan den stok, die er reeds staat, zonder toespraak, maar inplaats dat *ik* spreek, zullen thans onze kanonnen spreken; zij zullen een salvo geven, maar met onze zware houwitserbommen en zoo scherp mogelijk mikkend.

— De beste toespraak ter wereld kan zoo'n salvo niet overtreffen, mijnheer de ingenieur.

De jonge man keek hem met heldere, vroolijke blikken aan. Dat zou nogeens iets zijn, die kanonnade, die slag, het gevaar, dat was zijn leven. Voorwaarts dan!

— Laat mij niettemin het verzoek van miss Kate ondersteunen, majoor, zeide hij, en stel u niet bloot.

— Vrees niet, ik heb altijd geluk gehad, op Cuba en elders, en vooral, sedert ik niets heb dan haar; maar ik kan deze gelegenheid niet voorbij laten gaan.

Miss Kate kwam thans binnen met een fraaie vlag over beide armen uitgespreid, roode en witte strepen van zijde, zacht en glanzend en in het blauwe vak in den bovenhoek schitterden 45 zilveren sterren, het getal der staten aanduidend, welke de Vereenigde Staten vormen. Het was een lieflijke verschijning, zooals het meisje daar stond, gracieus, grooter schijnend door de lange plooien, waarin zij als het ware geheel gehuld was en die achter haar als een lange sleep op den grond lagen.

— O, miss, riep Maurice Rimbaut uit, blijf even zoo staan, als 't u belieft, want u doet mij denken aan een heldensage van een onzer beste schrijvers, Esparbès ....

— Schrijver van „Guerre en dentelles", viel het meisje hem lachend in de rede. Ik heb het gelezen, het is mooi, maar wat opgesmukt,

half waarheid, half legende. Ik aanbid die heerlijke visioenen, die zoo verschillen van de practische manieren van den tegenwoordigen tijd. Toen zeide men b.v. „Schiet maar het eerst, heeren Engelschen", en men wisselde kogels, terwijl men beleefd den hoed voor elkaar afnam. Tegenwoordig doet men het in het geniep, in den nacht, verraderlijk.

— Maar welke vertelling herinnert u aan mijn geïmproviseerde japon?

— Den naam weet ik niet meer, maar ik zie het nog, alsof ik het gister pas had gelezen en herinner mij de namen zelfs. De dragonders van Villeguen droegen zeer opzichtige uniformen met een goud rooden uitmonstering. Men noemde ze daarom aan het Hof de „Diamanten". Maar koning Lodewijk verweet hun kolonel, dat zij veel te schitterend gekleed waren en den dienst niet naar behooren verrichtten.

— Wacht, mijnheer Rimbaut, viel het meisje hem in de rede, dat herinner ik mij: Terneergedrukt door dit verwijt en in zijn eer beleedigd, doordat de koning het regiment geen geluk wenschte met het succes, dat het in den oorlog had behaald en de dappere daden, welke de dragonders bedreven hadden, verwijderde hij zich en voerde zijn mannen opnieuw in den krijg tegen Duitschland, van Lawfeld naar Fontenoy, en toen het regiment weer te Versailles terugkeerde, telde het slechts.... 15 man, en deze waren nog allen gewond.

— En graaf Villeguen vroeg toen een audiëntie bij den Koning aan en dit onderhoud....

— Ja, en dit weerzien is werkelijk een der meest treffende tooneelen van Esparbès. Het is mij, alsof ik het geschilderd voor mij zie.... Het eind van het verhaal was, dat....

— Vertel verder, Kate, zei de majoor, ik ken het niet eens.

— Nu dan, vader, toen de koning met zijn prachtig gefriseerde hovelingen met madame de Pompadour in de zaal kwam, schrikte hij op het gezicht van die vijftien dragonders, gekleed in een fastastische kleeding, ieder verschillend van den andere, op hun borst zijden draperieën, barbaarsche teekens, sterren en opgestopte vogels dragend.

— Wat beteekent dat? Is dat een nieuwe maskerade van de Villeguen, mompelde de minister Argenson halfluid.

Vertoornd vroeg de koning:

— Wat is dat voor een grap, graaf, die draperieën, linten en franjes zijn overbodig! Houdt ge u tegenwoordig bezig met uniformen uit te denken?

— Sire, zeide de kolonel, nu kunt u tevreden zijn, deze zegeteekens hebben het leven gekost aan vierhonderd dragonders.

— Wat bedoelt ge?

Kolonel de Villeguen nam zijn sjako af en zeide:

— Die opschik, Sire, bestaat uit vijandelijke vaandels en veldteekens, door mijn dragonders veroverd ten koste van vierhonderd man.

Het jonge meisje had haar verhaal geëindigd met een ernst, die indrukwekkend was, en haar schoonheid des te meer deed uitkomen. Al de trots van haar geslacht, alle roemrijke deugden van haar voorvaderen teekenden zich in haar blikken, die zoo zacht en toch zoo fier waren, iets, dat Maurice Rimbaut met bewondering vervulde. En toen zij zich als het ware uit de zware plooien van de vlag losmaakte en de sterrenbanier aan haar vader gaf, om als het symbool van bescherming boven het fort te wapperen, geleek zij in zijn oogen een jonge, schoone Walkyre.

In heftige gemoedsbeweging en in zijn geestdriftige liefde, zeide hij met heldere stem, de vlag in de hand nemend:

— De kleuren van Frankrijks driekleur vind ik in deze banier weer, miss, en ik zweer u bij dit symbool van ons beider vaderland, dat ik, indien ik het eiland mag verlaten, het niet weer zal zien, zonder mijn zending te hebben vervuld.

— Maar u *moet* terugkeeren, zeide zij; wij verwachten u als den bevrijder.

— Dus gij gelooft vast en zeker, dat mijnheer Rimbaut naar San Francisco zal vliegen? vroeg de majoor nog steeds ongeloovig.

— Ik ben er zeker van, vader, dat heb ik u reeds gezegd. Mijn voorgevoel zal mij niet bedriegen. Dat voorgevoel, ik weet niet van waar het komt, zegt mij, dat ik hopen moet. En dan wil ik er nog wel bijvoegen, dat ik het zeer pleizierig zou vinden, onze redding verschuldigd te zijn aan.... een Franschman.

— Commandant, stotterde de ingenieur, wiens hart bij deze woorden hevig klopte.... mijn scheepje.... ik moet er heen.... alles hangt er van af.

— Maar geen onvoorzichtigheid, mijnheer Rimbaut, zeide het jonge meisje veelbeteekenend. Bedenk, dat ge daartoe het recht niet meer hebt.

En zij dreigde hem waarschuwend met haar vinger.

— Ik ga naar boven, zeide de majoor, en als ge het geweld hoort van onze kanonnen, dan weet ge, dat het 't saluut is aan de vlag en aan de Japansche oorlogsschepen.

* * *

Toen de jonge Franschman, langs de rotsen kruipend, bij zijn schuitje kwam, ontsnapte hem een kreet van wanhoop, waarop luitenant Forster, die achter hem liep, een verwensching uitte.

Een gedeelte van het schuitje was doorboord en er vertoonde zich een gapende scheur van eenige meters; het ijzerwerk begon reeds te roesten, door het zeewater; de kiel lag geheel bloot en de schroeven waren verwrongen; dat was geen beschadiging, maar een vernieling, terwijl de metalen draden door elkaar geslingerd waren. Een van die projectielen, welke de Russen „kapstokken" noemden, had deze vernieling aangericht, want het lag op eenigen afstand, duidelijk zichtbaar op het donkere graniet, waar het projectiel een rood spoor had achtergelaten.

Op het strand, waar de golven het wrak bespoelden, lagen een paar stukken gereedschap en een touwladder, als herinnering aan de verwoesting.

— Maar de machine is onbeschadigd! riep luitenant Förster uit.

— Denk je?

— Goddank! Zoover ik zien kan, hapert er, behalve de schroef, die gemakkelijk hersteld zal kunnen worden, niets aan . . . .

Een uitbarsting sneed zijn woorden af, want een Japansche bom sprong kort bij hen; de luchtdruk, welke door deze uitbarsting ontstond, geleek op een stormvlaag.

Zonder een woord te zeggen, gaf Maurice Rimbaut met zijn pet het teeken, dat afgesproken was en wachtte op de patrouille. Zij ontrolden snel de touwen en bevestigden die links en rechts aan de

uiteinden van het vaartuig en aan de assen der schroeven. Maurice zou liever de laatsten er afgenomen hebben, opdat zij bij het sleepen van het schuitje over de rotsen niet beschadigd zouden worden, maar dat zou te veel tijd hebben gekost, en hij wist dat achter die hooge granieten rots een paar lieve oogen hem gadesloegen, oogen, waarin hij het verzoek las, zich toch te haasten.

De mannen kwamen gebukt aansluipen. De ingenieur zorgde er voor, dat de horizontale schroefassen niet beschadigd werden door het schuiven van het scheepje; hij spande de soldaten voor de beide treklijnen en gaf bevel, voorwaarts te gaan.

De vrees voor de projectielen verdubbelde de kracht der mannen en binnen enkele oogenblikken was het schuitje in den bedekten weg gebracht, op de lorrie geladen en naar de ophaalbrug gerold, vanwaar het in het fort kwam. De geheele karwei had nog geen 20 minuten geduurd.

Toen Forster omkeek, zag hij, dat allen binnen waren, behalve Maurice Rimbaut.

— Nu, waar blijft ge, Maurice? riep hij.

— Ik kom, Archibald!

Want nu de machine in veiligheid was, bekroop den jongen Franschman de lust, de vlag van Kate te zien wapperen boven Midway. Hij liep daartoe een eindje verder, want waar hij zich bevond, vlak onder de muren, kon hij niets zien. En plotseling, terwijl daarboven een ratelend onweer uit de koepels brak, zag hij een schitterende blauwe vlek, welke omhoog zweefde. Toen schudde de rots onder het gedonder der zes kanonnen en de twee kolossale stukken paarden hun zwaar dreunend geluid daaraan; twee lange vuurstralen doorflitsen de lucht, en de groote kanonnen verdwenen weer in hun stalen koepels, die tegelijk daalden.

Op hetzelfde oogenblik gromde en ratelde het in de lucht en een kolossale bom kwam aansuizen.

Het antwoord der Japanners liet niet op zich wachten, de kanonnen der kruisers van het rijk van de Rijzende Zon werden goed bediend, want de bom spatte tusschen de koepels uiteen.

Van het witgloeiend ijzeren omhulsel van dat projectiel, dat in

duizend gruizels uiteenspatte, schoot een vuurzuil op, welke dikke wolken blauwachtigen damp uitbraakte en voor de oogen van Maurice verdween de sterrenbanier.

Een ontzettende angst greep hem aan.

Daarboven was Kate's vader; hij had juist de vlag geheschen, een eer, welke hij voor zich gereserveerd had; zoo had hij gezegd .... Was dat niet onvoorzichtig van hem geweest? Indien hij eens getroffen was, zou hij dan wel de kracht hebben gehad, aan de vergiftige dampen te ontvluchten, welke thans daarboven hingen, als een zware kruitdamp?

Hij snelde naar de ophaalbrug.

— Vlug! riep kapitein Brodway, die juist aankwam.

— We moeten naar boven, naar den commandant. Welken weg moeten wij uit?

— Iedereen is binnen.

— Ja maar, goede hemel, de commandant moet in gevaar verkeeren?

— In gevaar? De commandant? Waar?

— Daarboven. Er is een bom gevallen!

Zij stormden de trap op, en in het halfdonker der eerste batterij, waarop de kazematten uitkwamen, bespeurde Maurice een witte japon.

Kate wachtte hem dus.

— Nu, zeide zij, glimlachend tegen den muur leunend, gelukkig is de machine niet beschadigd. Ik heb u het signaal zien geven. Ik was in de kazemat der artillerie gegaan, wat is daar een materiaal voor ....

Maar plotseling hield zij op, daar zij op het gezicht van den jongen man een grooten angst en onrust las, inplaats van de voldoening, welke zij er op had gehoopt te zien.

— Wat is er? vroeg zij ongerust.

En daar Maurice niet antwoordde, maar een poging deed om haar te passeeren, ten einde naar boven te gaan, kreeg zij eenig vermoeden.

— Vader ...? O, mijn God!

En haar rokken bij elkaar nemend, volgde zij de beide mannen de trap op.

Toen Maurice achter Brodway op het kleine platform kwam, waar de vlaggestok in 't midden stond, dwarrelde nog de rook met een

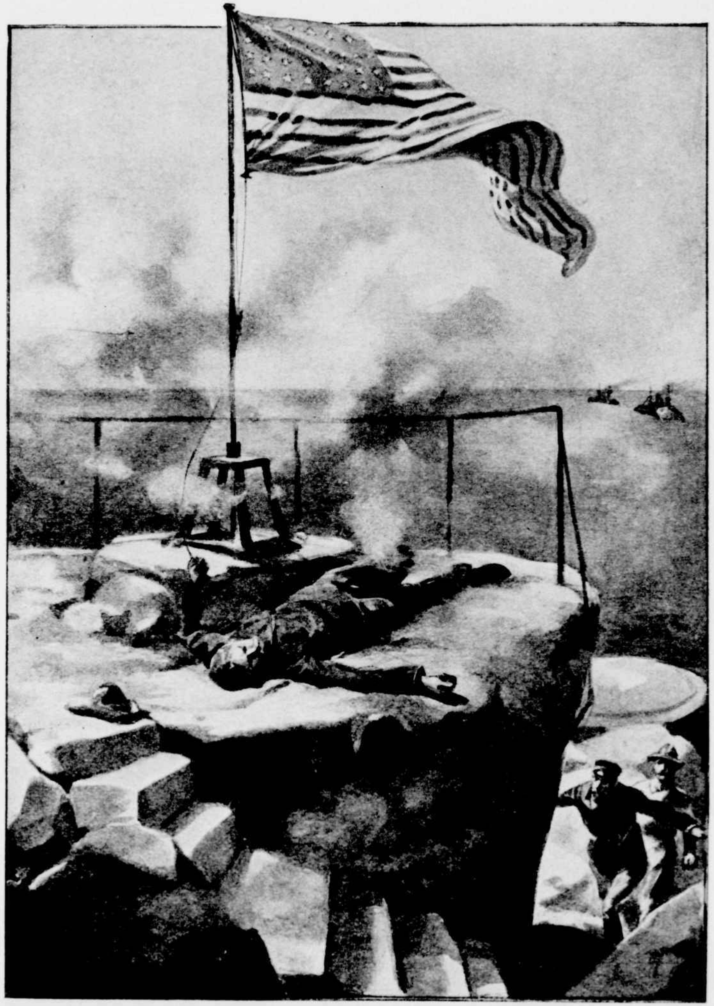

en aan den voet van den vlaggestok lag majoor Heuzey. Pag. 103.

kringelende beweging om den top van de rots, en aan den voet van den vlaggestok lag majoor Heuzey, de armen uitgestrekt, onbeweeglijk, terwijl zijn witte haren rood waren van het bloed.

Kapitein Brodway stiet een kreet van woede uit en lichtte den majoor op.

Het gelaat was reeds blauwachtig, de mond stond open, de oogen waren gesloten.

Op zijn beurt bracht de ingenieur, ten prooi aan een hevige aandoening, het lichaam in een zittende houding. Maar reeds was Kate daar en wierp zich op haar vader, terwijl zij hartverscheurende kreten slaakte.

— Vader, spreek, kijk mij aan! O, vader, lieve....

Op 't zelfde oogenblik gevoelde de ingenieur, dat zijn hoofd zwaar werd, en hij herinnerde zich de waarschuwing van Forster. In deze vergiftige atmosfeer te blijven stond gelijk met te stikken. Wat Brodway betreft, die zag er uit als een dronkaard.

De jonge Franschman klopte hem op den schouder.

— Vlug, kapitein, neem den commandant op en laten wij ten spoedigste heengaan.

Ondanks de dofheid, welke zich van hem meester maakte, begreep hij toch, wat er aan de hand was, en het lichaam van den ouden soldaat op den schouder nemend, daalde hij de trap af.

— Miss, ik smeek u, kom gauw mede.

Maurice greep haar bij de hand en wilde haar meetrekken, toen hij bemerkte dat zij reeds duizelig werd. Snel nam hij haar in zijn armen en Brodway volgend, daalde hij met zijn kostbaren last de twintig treden af. Zoodra hij zich buiten den invloed van de stiklucht gevoelde, bleef hij staan, zette het meisje op den grond en leunde tegen den muur.

Zij bevonden zich in de smalle gang alleen.

Beneden hoorde men een geweldig rumoer, tengevolge van de komst van den gewonden commandant. Er klingelden electrische schellen en allen schenen door elkaar te loopen. Men hoorde roepen: „de dokter, de dokter!”

— Miss, zeide Maurice met een stem, die van aandoening beefde.

Zij zuchtte diep, opende de oogen en bleef een oogenblik, als het ware zonder bewustzijn, voor zich uitstaren.

Gelukkig had zij slechts weinig van den giftigen damp ingeademd en kwam weldra weer tot zichzelf. Opeens stond ze op en zeide:

— Vader! Waar is hij?

— Kom, miss, steun op mij.

Zij nam zijn hand, en hij voelde hoe zij beefde, maar Maurice beefde ook.

Bedenkend, hoe groot haar smart moest zijn, ondervond hij een oneindig medelijden, en de groote liefde, welke hij voor haar gevoelde, uitte zich in een stil verlangen, haar te beschermen.

En toen hij haar een oogenblik later het lichaam van haar vader zag omvatten en hij haar in wanhoop hem in het Fransch hoorde toespreken, alsof in dit ernstig oogenblik alleen de echo van de taal zijner vaderen instaat zou zijn, hem tot het leven terug te roepen, voelde hij een traan over zijn wang biggelen.

Maar de majoor gaf geen teeken van leven.

— En als de Japanners hier ooit binnendringen. Pag. 107.

HOOFDSTUK VII.

De Aeroplane.

Majoor Heuzey was niet dood.

Na twee lange en bange uren, welke het jonge meisje, aan het voeteneinde van het bed gezeten, een oneindigheid schenen, en gedurende welke de dokter de gewone middelen toepaste, die men bij drenkelingen of gestikten aanwendt, begonnen er teekenen van herleving te komen. De borst van den lijder ging op en neer en het gelaat kreeg zijn normale kleur. Toen hield Dr. Sanderson, dien Maurice Rimbaut thans voor het eerst zag, zich uitsluitend bezig met de wond, door de bom veroorzaakt, en welke het den majoor onmogelijk had gemaakt, te vluchten.

Het hemd openknippend, kwam de wond voor den dag; de schouder

was geheel ontvleesd; het bovengedeelte van het opperarmbeen was blootgelegd en liet een gedeelte van de verscheurde borstspieren zien, welke door de scherf van de bom waren stukgereten.

Als men de oude bommen vergeleek bij de nieuwe, bespeurde men terstond het groote verschil; die ouderwetsche projectielen waren onschuldig, bij deze moorddadige wapens vergeleken. Gevuld met een springstof van enorme kracht, waren zij voorzien van een zeer dun stalen omhulsel, dat onder de toenemende hevige drukking bij het springen in een groot aantal stukken scheurde, welke ieder op zichzelf, tengevolge van de kolossale kracht welke er in zat, in hoekige, scherpe of spiraalvormige stukken veranderden en vreeselijke wonden veroorzaakten.

De majoor was een buitengewoon krachtig en taai man, die misschien wel tweemaal zooveel had kunnen doorstaan, maar toch was hij maar net aan den dood ontsnapt.

Kate scheen weer te herleven.

Maurice Rimbaut had haar willen troosten, bemoedigende woordjes willen influisteren, maar luitenant Spark was er en bewaakte haar als een trouwe hond.

De jonge Franschman maakte zich wijs, dat het jonge meisje zeker deze stille vereering, deze aanhankelijkheid van den officier, dien zij reeds zoo lang kende, aanmoedigde of ten minste tolereerde, inplaats van troost te zoeken bij hem, die toch nog slechts een onbekende was, al was hij haar sympathiek. En deze gedachte bedierf wel een beetje van zijn genoegen.

Eindelijk opende de majoor de oogen en zijn eerste blik viel op Kate, die in angstige verwachting naast hem zat.

— Kate, mijn lief kind, ... stamelde hij met zwakke stem, ik dank God, dat hij mij het leven heeft terug gegeven, al ware het maar alleen om je weer te zien.

— O, vader, snikte het meisje, u zult blijven leven .... ik wil het. Is het niet waar, dokter, u koestert heelemaal geen vrees meer?

— Uw vader heeft volstrekte rust noodig, miss.

— O, ik zal stil zijn, maar zeg hem .... zeg hem dan ten minste, dat hij ons niet zal verlaten.

En zij wrong in vertwijfeling de handen. Een tranenfloers verduisterde haar oogen, zij boog het blonde hoofd voorover en haar lokken vielen als schitterende guirlandes op zijn schouders. Het was, alsof haar hoofdje door een stralenkrans was omgeven, die haar schoonheid treffend deed uitkomen.

De dokter maakte echter een teeken van afweer, inplaats van haar aan te moedigen, en allen begrepen, dat zij zijn bevel, om den gewonde nu met rust te laten, moesten opvolgen. Toen zij zich wilden verwijderen, vestigde de majoor echter de oogen op Maurice en gaf een teeken, dat hij hem wat te zeggen had.

— Is uw scheepje ongedeerd, vriend?

— Ja, commandant, antwoordde de jonge man, getroffen door deze hartelijkheid.

— En zijt gij nog steeds van plan, uw idée te verwezenlijken .... te vliegen .... onze vloot op te zoeken?

— Zeker.

— Nu, dan verzoek ik u thans, doe het, maar doe het vlug. God zal mij misschien juist nog lang genoeg laten leven, om u terug te zien komen.

— Uw verzoek is voor mij een heilig bevel, commandant, ik zal gaan.

— Binnen hoeveel dagen?

— Binnen zeven dagen, misschien zes.

De gewonde scheen iets uit te rekenen en zeide zachtjes:

— Tot zoolang zal ik leven.

Toen reikte hij den ingenieur de hand, welke niet gewond was en zeide:

— Dank voor uw belofte. Wilt ge mij elken dag op de hoogte houden van de vordering van het werk?

— Ik beloof het u, commandant, ik ben veel te gelukkig, dat gij mij toestaat, u dit te melden.

— Dank nogmaals. En gij, Brodway, neem het commando over. Mijn rol is afgespeeld. Maar denk er aan, Brodway, ge moet volhouden, volharden, hoe ook, hoor!

— Reken op mij, commandant, zeide de reus bewogen.

— En als de Japanners hier ooit binnendringen, dan weet je, wat je te doen staat. De geheime order ....

— Die ken ik.... ik weet het, commandant!

— De sleutels van het kruitmagazijn vindt ge in mijn bureau, in de lade.

— Gij wordt te moede, majoor, zei Dr. Sanderson. Ik verzeker u....

— Ja, ik zal u gehoorzamen, dokter. Kate, verlaat mij niet, kind,

En het hoofd van den ouden officier viel vermoeid in de kussens terug.

* * *

Toen de jonge ingenieur den majoor had verlaten, had hij slechts één gedachte, nl. de vliegmachine zoo spoedig mogelijk gereed te hebben.

Kerdok, de meesterknecht, was reeds bezig met het nazien van den motor, die in de machinezaal gebracht was. Ondanks zijn schijnbare domheid, maakte hij allerlei opmerkingen, waarmee de ingenieur zijn voordeel kon doen.

— Een echt stuk horlogewerk, zeide hij, als een kenner, het zal nooit weigeren te werken.... een machine als deze is....

— Hebt ge ze bekeken?

— Ja, niet in werking gebracht, maar goed bekeken.

— Uw eerste werk moet zijn, de schroeven te herstellen en dan vooral het gewicht te verminderen. Ge laat het volk die schroeven op de vijl-machine afvijlen, in 't midden tot op één centimeter dikte, aan de kanten tot op een millimeter. Daarmede winnen we verscheidene kilo's gewicht uit.

Daarna trok hij met krijt over de boorden van het schuitje lijnen, waarnaar de werklieden moesten werken bij het uitzagen, zoodat er slechts zeer weinig overbleef, alles om het gewicht zoo gering mogelijk te maken. Van de 6 M. lengte, welke het had, zou het verkleind worden tot 2.5 M., met een platform voor de machine, de twee passagiers en hun benoodigdheden. Aan dit solide bouwwerk, waarin de motor stevig stond, zouden aan weerszijden beschermende stalen wanden bevestigd worden, waaraan de groote vleugels verbonden moesten worden.

Maurice berekende nauwkeurig de plaatsing en houding van deze groote vleugels, want het evenwicht van den kolossalen vogel moest zorgvuldig bewaard worden.

Ten einde het meest gevreesde te voorkomen, dat een aeroplane kan treffen, nl. het evenwicht te verliezen, was het noodig, dat het zwaartepunt zoo laag mogelijk werd geplaatst. Dit nu was niet te verwezenlijken, dan door de vleugels op voldoende hoogte recht boven de machine te bevestigen.

Dit werk, dat door Kerdok met verwonderlijke vlugheid werd begrepen, werd onder zijn leiding uitgevoerd, terwijl Maurice zich met de vleugels bezig hield.

Want dit was het voornaamste en moeilijkste gedeelte van het werk; nieuw en van zijn eigen vinding, moest het tot in de kleinste onderdeelen met de grootste zorg worden gemaakt. De bestaande vliegmachines liepen op dit punt zeer uiteen. Het meerendeel der luchtvaarders hield het bij de biplane, die beter het evenwicht bewaarde en meer zekerheid gaf. Het vliegtoestel van de Gebrs. Wright was het eenvoudigste voorbeeld van dit systeem: twee groote boven elkander liggende vlakken, op voldoenden afstand van elkaar en licht binnenwaarts gebogen. Farman, Voisin, Delagrange en Ferber hadden in dezelfde richting gewerkt, maar met dit verschil, dat zij het in vakken met verticale tusschenschotten van zeildoek hadden verdeeld. Zij, die het met de monoplane hielden, Blériot, Esnault-Pelterie, Santos-Dumont en Levasseur, beweerden, dat alleen *hun* systeem het minst tegenstand bood aan de lucht en dus de meeste snelheid moest bereiken; dat men er naar moest trachten, zooveel mogelijk de natuur na te bootsen, d. w. z. de vliegorganen van den vogel, iets wat men een plan op zichzelf kon noemen.

„De natuur nabootsen!" hadden de tegenstanders lachend uitgeroepen. „Heeft de mensch dan soms ook de natuur nagebootst, toen hij de spoortreinen uitvond? Bestaat er één dier, dat zich per rad of iets wat daarop gelijkt voortbeweegt? En desondanks beweegt de mensch zich per wiel voort en heeft daarmede snelheden bereikt, grooter dan eenig dier in de natuur."

„En waarom zou men zich dan uitsloven, om den vogel na te bootsen?"

Maurice Rimbaut nu had een systeem bedacht, dat het midden hield tusschen de beide andere. De vleugels behoorden voor $^2/_3$ hunner

lengte aan de biplane en, wat de uiteinden betreft, tot de monoplane. Daardoor had hij verkregen, dat zij op de plaats, waar zij aan het lichaam gehecht waren, een groote stevigheid en aan de uiteinden een groote buigzaamheid bezaten, welke herinnerde aan de buitengewone elasticiteit der vogelvleugels. De algemeene vorm van zijn machine geleek niets op die, welke men te Mans of Châlons had zien vliegen. Het ontwerp had de meeste overeenkomst met die van Wright en van Voisin, ofschoon het, wat de vleugels betreft, op geen van beiden geleek.

De ingenieur had den vorm gekozen naar dien der vleugels van verschillende groote zeevogels en voornamelijk naar dien van de mantelmeeuw, welke ook aan onze kusten voorkomt.

Deze zeevogels kunnen zonder moeite de hevigste stormen doorstaan, men ziet ze kalm op den waterspiegel drijven en zich het volgend oogenblik tot in de wolken verheffen.

De vorm der vleugels eenmaal bepaald zijnde, bleef er nog de voornaamste kwestie over, nl. die van den gebogen stand of houding, iets waaraan de Gebr. Wright het eerst hun aandacht hadden gewijd en wat gedurende langen tijd hun de superioriteit over hun mededingers had verzekerd. Het buigen van den vleugel, d. w. z. dezen zoo'n stand te doen aannemen, dat het evenwicht van het toestel in de lucht onder alle omstandigheden verzekerd is, ziedaar de moeilijkste kwestie.

Maurice Rimbaut had deze kwestie opgelost. Hij had beproefd, aan de vleugels een buigende beweging te verzekeren, door middel van scharnieren, met welke zij aan den romp waren verbonden, doch dit had het nadeel, dat deze beweging te grooten invloed uitoefende op die van het geheel; en het geheele toestel te laten afhangen van één buiging, van één verkeerde beweging dier deelen, waardoor die beweging zich mededeelde aan den geheelen vleugel, dat kon niet; doch het bleek hoogst moeilijk, om die buigende beweging te beperken tot de vleugelpunten, maar na veel zoeken had hij ook dit verkregen door een stelsel van koorden, met heen- en weerloopende katrollen, onder aan de vleugelpunten aangebracht en onder den vleugel doorloopend.

* * *

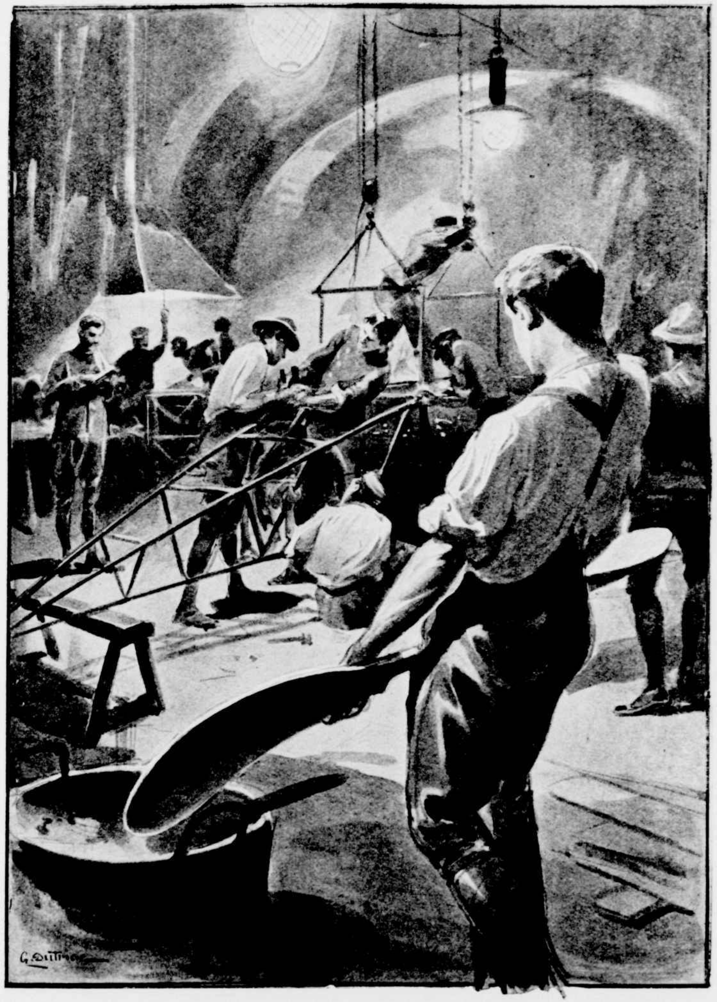

Een ware werkkoorts had iedereen op het fort aangetast. Pag. 113.

Een ware werkkoorts had iedereen op het fort aangetast. Magazijnen, voorraadkelders, machines, werklieden, alles werd ter beschikking van Maurice gesteld. Zijn eerste zorg was, materiaal te vinden om de vleugels te maken. Onder alle ijzeren staven, welke hem getoond werden, koos hij een soort, welke een maximum weerstandsvermogen bezat bij een minimum gewicht. Het was ijzer, dat gebruikt was bij het maken van de brug en waarvan luitenant Spark nog genoeg voorhanden had. Deze staven waren 6 à 8 M. lang, toevallig juist lang genoeg, daar de ingenieur zich voorgenomen had, een aeroplane of machinalen vogel te maken met een vlucht van 18 M. Deze ijzers moesten dienen voor den buitenrand der vleugels; zij werden in de smederij terstond van de noodige inkepingen voorzien en onderling verbonden door staal, dat eerst verhit werd en daarna geklonken. De dwarsstangen werden gemaakt van hout van den Australischen tuiya, waarvan in het fort een massa aanwezig was, omdat men het gebruikte voor de spoorbaan, welke door de galerijen van het fort liep.

Maar toen nu een der vleugels in geraamte gereed was en op den grond in de machinezaal lag, kwam men tot de ontdekking, dat het onmogelijk zou zijn, in deze ruimte ook den tweeden vleugel te maken, daar het lokaal te klein bleek. En toch was het zaak, zoo snel mogelijk te werken.

— Een tweede werkplaats in de grot, stelde Kerdok op zijn eigenaardige manier van spreken voor.

— Werkelijk, zei luitenant Forster, dáár alleen kunnen we den tweeden vleugel maken en de geheele machine opstellen. De ruimte zal ons daar niet ontbreken, want dan zou uw machine van vleugelpunt tot vleugelpunt 60 M. moeten zijn.

— Zijt ge er geweest?

— Neen.

— Laten we dan gaan kijken.

Men kwam in de grot langs een in de rots uitgehouwen trap, welke naast de kazemat van den commandant liep, die er op uitkwam.

Toen hij met den meesterknecht in de kolossale ruimte kwam, door de zee daar gemaakt, kon de ingenieur een kreet van bewondering niet weerhouden.

Het was een enorme uitgestrektheid, een bijna geheel regelmatig gevormde zaal van 80 M. lang en 25 M. breed, terwijl zij op het hoogste punt 15 M. hoog was; de bodem, die uit reusachtige ruwe blokken steen bestond, was met een geelachtig zand bestrooid.

Op een der pilaren van deze bazaltrots scheen iets met menschenhanden geteekend te zijn; zij vormden samen een groote kathedraal, welke deed denken aan de een of andere ruïne van een kerk.

Aan een der zijden zag men, tengevolge van het doorsijpelen van regenwater door den rotswand, verblindend witte, fraaie stalagmieten.

Drie booglampen verlichtten deze zaal tot in de verste hoeken, terwijl het bovengedeelte, dat tengevolge van de reflectors in de schaduw bleef, op een koperkleurig gewelf geleek.

Alsof een gril der natuur deze fraaie rotsspelonk had willen beschermen, vormde deze aan den ingang een hoek, zoodat de vliegmachine er volkomen veilig zou zijn. Bovendien had men aan dien ingang groote massa's steenkool-briketten opgestapeld.

Deze muren van briketten trokken onmiddellijk de aandacht van den ingenieur.

De groote voorraden steenkool maakten Midway juist zoo aantrekkelijk voor den vijand. Het fort bestond om de kolenbergplaats, en elke vijand zou er terstond aan denken, die voorraden te vernietigen, zoodra hij kon.

En al konden nu die briketten als brandstof de vliegmachine niet van dienst zijn, zij boden haar in ieder geval een uitstekende gelegenheid om te vertrekken. Want er waren daar vele honderdduizenden tonnen opgestapeld langs de beide oevers van het kanaal, dat Maurice Rimbaut en Forster gevonden hadden, toen zij op de rots landden. Daar men over een groot getal handen kon beschikken, was het niet moeielijk, van die briketten regelmatige rechthoekige hoopen te maken, met gangen er tusschen, welke men kon opvullen met het gruis der hoopen gebroken briketten. Binnen 24 uren zou men, in den nacht, zonder de aandacht van de vijandelijke schepen te trekken, tusschen de kust en den ingang van de grot een platform kunnen opstapelen van 25 à 30 M. lengte en 10 M. breedte. De briketten lagen vanzelf zeer vlak, en als men dan die oppervlakte bedekte met een planken

vloer, kon de machine zich van dit platform afwerpen, om haar vlucht te beginnen.

— Denkt ge, dat 25 M. genoeg is, om uw aanloop te nemen? vroeg luitenant Forster, toen de ingenieur hem zijn plan ontvouwd had.

— Ik zou genoegen nemen met de helft, nu de conditiën om van wal te steken zoo gunstig zijn als hier, mijn waarde vriend; van zoo'n verheven standpunt is 't zoo mooi vliegen als men slechts kan wenschen.

— Ik dacht, dat de machine sekuur èn een tijdje lang moest werken èn een zekeren afstand doorloopen, om een snelheid van 40 à 50 K.M. te bereiken, welke wij noodig hebben voor een flinke vlucht.

— Ik zie, dat gij nog denkt aan het voortbewegen op fietsraderen, zooals de eerste Fransche uitvinders het deden, of over rails met een trektouw als tegenwicht, zooals de Amerikaansche uitvinders. Dat is allemaal ouderwetsch, mijn vriend, en onze Fransche school heeft een veel beter middel gevonden, dat veel zekerder werkt, om de machine van den grond te heffen, en veel sierlijker staat, men noemt dat „losmaken."

— Hoe is dat?

— Kent ge den Congrevischen vuurpijl? [1])

— Ik heb er nooit een gezien, maar weet wel, wat het is. Men gebruikt ze allang niet meer, want ze zijn totaal verouderd.

— Verouderd, dat is zoo, maar toch een goede uitvinding. Vindt maar eens een kanon uit, dat te gelijk een projectiel is en nog wel een projectiel, dat zonder kanon afgeschoten wordt. Ziedaar een curieuze uitvinding.

— Dat kan zijn, maar dan toch een vooruitgang, waaraan men niet veel heeft gehad, daar alle legers het hebben afgeschaft.

— Men heeft ze laten varen als middel van vernieling, dat is zoo, maar men is er weer op terug gekomen in den vorm van een hulp-vliegtoestel.

— Mooi, en hoe gaat dat dan?

— Het werkt evenals het schieten van signalen, wat nog in alle

1) Lontstok met ontplofbare kogels om brand te stichten en ook gebruikt bij verkenningen.

legers in gebruik is. Dit is een groote gesmede kardoes, van boven gesloten door een geladen projectiel, waarvan de lont, op het hoogste punt gekomen, de uitbarsting veroorzaakt; in het onderste gedeelte zit een gesmeed ijzeren sluitstuk, bevestigd door geperste lucht. Een richtstok doorloopt de kardoes geheel en deze geeft voornamelijk de richting aan. Men doet in deze kardoes met behulp van de hydraulische pers een springstof, welke weinig verschilt van het oude buskruit en brengt er van achter vuur bij.

— Nu begrijp ik het. De werking van het kruitgas van achter brengt het projectiel in beweging, dit snelt er van voren uit en stijgt met steeds grooter wordende snelheid. Hieraan is waarschijnlijk de uitdrukking ontleend: „loopen, alsof het vuur je op de hielen zit."

— Neen, zeide de ingenieur lachend, dat is het geval niet; ik denk, dat deze uitdrukking ouder is en van bijbelschen oorsprong; denk maar eens aan de 300 vossen van Simson met een brandende fakkel aan den staart, losgelaten in de korenvelden der Filistijnen.

— Maar om tot de zaak terug te keeren, het projectiel kan 6 à 7 K.M. afleggen, en indien men slechts zijn loop kon regelen of besturen en het punt, waar het neerkomt, verzekeren, dan zou het een ideaal projectiel zijn.

— In de Engelsche arsenalen kan men er nog een paar vinden, in den vorm van het schietgeweer-Hale, waaraan deze uitvinder een ronddraaiende beweging heeft gegeven, door er kleine, gebogen vleugeltjes aan toe te voegen. Maar in Frankrijk zal men ze weer invoeren, doch gemoderniseerd en zeer veranderd, in de werkplaatsen voor vliegmachines. Ge kunt nu eens nagaan, welk een voordeel men zou kunnen trekken van dien druk van het kruitgas, indien men eens 2 à 4 van deze soort vuurmonden achter de aeroplane kon zetten, om haar een flinken voorwaartschen stoot te geven.

— Prachtig.... en denkt ge dan, dat men, door het uitvoeren van deze mooie manoeuvre, het onmiddellijk vertrek van de aeroplane zou bevorderen?

— Dat denk ik niet, want men dient met zulke groote gevaarten met uitgespreide vlerken rekening te houden met het gevaar van beschadiging; wèl gevoel ik veel voor het denkbeeld, door schieten

de opstijging te bewerken, omdat dat ons niet zou noodzaken, het vrij groote gewicht der raderen in de lucht mede te voeren.

— Maar moet ge nu dus tóch rails hebben?

— Neen, twee eenvoudige houten schenkels, zooals men aan sleden heeft, een gladde oppervlakte en de noodige ruimte, waardoor je, na de lanceering, glad voortglijdt en zonder moeite ga je de ruimte in.

Toen zij in de grot terugkeerden, installeerde Kerdok er reeds een verplaatsbare smidse, welke door de soldaten werd aangebracht.

— Een prachtige ruimte voor de monteering, zeide hij, als u het goed vindt, blijf ik tot het vertrek hier slapen.

Maurice had daar niets tegen.

De bereidwilligheid en de toewijding van dezen handigen werkman schenen Maurice een bizonder gelukkig toeval. Hij was alleen maar bevreesd voor de ontgoocheling, als Kerdok hoorde, dat hij niet mee kon. En daar hij er niet van hield, dit op de lange baan te schuiven, zeide hij:

— Kerdok, de commandant heeft zijn begeerte te kennen gegeven, je hier te houden. Het schijnt, dat ge broodnoodig zijt voor de machines hier. Als er b.v. iets haperde aan de machinerie der torens, zoudt gij de eenige zijn, die het kon herstellen of in orde maken. Derhalve kunt ge niet mede gaan.

— Gaat u dan alleen?

— Neen, luitenant Forster zal meegaan.

Er heerschte een poos stilte; op het taankleurige gelaat van den mesties was niets te zien; zijn schitterende kleine oogen staarden op één punt. Eindelijk zeide hij enkel:

— 't Is een bevel... 't Zal gebeuren.

En hij vatte zijn werk weer op. Vóór den avond was zijn geïmproviseerd atelier in orde en de tweede vleugel werd op het zand van de grot uitgelegd. Het werk vorderde snel; want in dit atelier werden acht werklieden geplaatst. Tengevolge van de groote ruimte, welke men hier had, werden alle deelen van de machine daar gebracht, waar men alles nog eens kon nazien vóór het werd afgewerkt. Maurice Rimbaut stond er op, dat men van den nacht zou profiteeren om er het schuitje heen te brengen, dat nu in de machinezaal stond.

Onvoorziens rees er een moeielijkheid, waarop men niet had kunnen rekenen. De twee vleugels zouden bekleed worden met zeildoek, en miss Kate had op zich genomen dit te doen met khaki, dat men in magazijn had. Maar als zij dat nu moest doen in de grot, zou zij al dien tijd haar vader moeten verlaten, wiens toestand dit eigenlijk niet gedoogde.

Maurice besloot haar daarover te spreken, want er moest iets op gevonden worden. Zachtjes klopte hij aan de deur van het Centraal-Bureau.

Er verscheen een oude vrouw met witte haren en een schort voor, en nauwelijks had deze hem de deur geopend of miss Kate verscheen achter haar.

Met den vinger op de lippen naderde zij den ingenieur.

— Vader slaapt, zeide zij; zijn zenuwachtigheid verontrustte mij. Als hij maar eenige uren gerust kan slapen, zal hij, ondanks het onrustbarend hoofdschudden van den dokter, veel beter zijn, denk ik. En, mijnheer, uw werk?

— Gaat sneller dan ik dacht, dank zij de bereidwilligheid, waarmede allen werken. En wat Kerdok betreft, ik geloof, miss, dat ge u vergist hebt; hij is de beste werkman van allen.

— Het kan zijn, mijnheer Rimbaut. U weet dat het slechts een idee, een voorgevoel was, zooals vrouwen wel meer hebben, geloof ik. En daar hij toch niet met u medegaat, wil ik met genoegen mijn oordeel opschorten. Trouwens Olivia denkt precies als ik en zij is een goede raadgeefster — Olivia, mijnheer Rimbaut.

Na deze voorstelling ging de oude gouvernante aan het bed van den majoor zitten, haar bril op den langen, spitsen neus geklemd. Zij zette een geheele rij geneesmiddelen, verbandlinnen en watten gereed, welke dokter Sanderson haar had gegeven.

— Ik kon niet nalaten, mijnheer Rimbaut, om u Olivia voor te stellen. Zij is geen gewone gouvernante. Sinds 48 jaar is zij in onze familie en zij heeft mijn arme moeder evenzeer opgevoed als mij, en alleen reeds haar besluit om zich niet van ons te scheiden, maar zich hier met ons te laten opsluiten, bewijst, welk een nobel hart zij heeft. Zij was ongesteld, ziek, toen dit onheil ons trof en opeens vergeet

zij alles en vindt de kracht om zich aan mijn zieken vader te wijden. Maar zeg eens, de dokter heeft, toen gij met hem meegingt, toch niets bizonders gezegd?

— Niets, miss.

— Ik smeek u, als hij iets gezegd heeft, zeide zij, zacht pratend, verberg mij niets. Ik meende in uw oogen iets te lezen, iets, dat gij voor mij met moeite verbergt. Ge moet eens wat dichter bij het bed komen.

Maurice naderde op de teenen.

Het bleeke gezicht van den slapenden majoor had een treffend voorkomen. Het kwam hem voor, als hij die oogen zag, die spitse kaken en vooral die ivoorachtige tint van het gladde voorhoofd, dat de dood hem reeds had geteekend, en het kalme geruste voorkomen van Kate deed hem smartelijk aan. Hoe verschrikkelijk zou het voor haar zijn, indien de dood hier binnenkwam.

— God, sta ons bij, mompelde hij zacht.

Om den loop van zijn gedachten een andere richting te geven, vroeg hij, of zij nog meende aan haar voornemen gevolg te kunnen geven om de vleugels van de machine te bekleeden.

— Ja zeker, zeide zij .... als ik het *hier* kan doen.

Zij spraken af, dat Maurice haar de stukken khaki, op maat afgeknipt, stuk voor stuk zou doen toekomen. Zij zou ze dan afwerken en aan elkaar zetten.

Hij bedankte haar en was op het punt heen te gaan, toen hij zich bedacht.

— En uw bloemen, miss, hoe moet het daarmee?

Zij maakte een droevig gebaar en wees naar den zieke, als wilde zij zeggen, dat zij andere zorgen had dan die.

— En dan, zei zij, daar wij op rantsoen gesteld zijn, heb ik geen water, en ik heb het recht niet, mij thans deze luxe te veroorloven. Alle planten en bloemen, welke gij gisteren op onze tafel hebt gezien, worden nu opgeofferd, de bloemen afgeknipt .... Wat kan men er aan doen?

— Sta mij toe u te vragen, welke gij het liefst zoudt willen houden.

— Waarom? zei zij .... Laat ik er liever niet meer aan denken ....

— Er was zoo'n aardige cyclame bij, die ik op reis meegenomen heb, in de kajuit, omdat ik er bezorgd over was. Hier heb ik ze buiten gezet, omdat het in de frissche lucht beter was. Dan is er een polletje aschkruid, dat ik met veel moeite in het leven heb gehouden.... Dat zijn de mooiste bloemen uit mijn arm tuintje. Maar zooals ge weet, hecht men zich altijd het meest aan de zwakste en dat was mijn cyclame.

Naar het bed terugkeerend, boog zij zich angstig over het bleeke, zenuwachtige gelaat, dat voortdurend door zenuwtrekkingen bewogen werd en luisterde naar de onrustige ademhaling van den gewonde. Toen Maurice zacht de deur opende en vertrok, groette zij hem vriendelijk met de hand.

De schemering viel reeds, toen hij zich verwijderde. Hij kwam bij de wacht en, zonder hem iets te vragen, liet men de brug voor hem neer. Den sergeant zeide hij, dat hij den ingang der grot moest onderzoeken, zonder de ondergrondsche trap te gebruiken. Maar zoodra hij op den bedekten weg was gekomen, richtte hij zich naar den anderen kant, daar hij zich herinnerde van den majoor te hebben gehoord, dat aan deze zijde het tuintje van Kate gelegen was. Een bom vloog achter langs hem en kwam tegen de rots aan, waar hij in duizend stukken uit elkaar sprong, terwijl het in zijn ooren klonk als het rollen van den donder. De ingenieur was aan dit geweld reeds gewoon en liep alleen snel door, om het gas te ontwijken. Om zich heen kijkend, zag hij opeens een violet plekje in een rotsspleet, dat scherp afstak tegen het zwarte graniet. Het was een groepje zoethoutstruiken. Dat was dus het tuintje. Vóór zich bespeurde hij een kleine trap in de rots, en toen hij die opging, kwam hij op een klein platform waar Kate's tuintje was.

Zijn hart klopte onstuimig, nu hij zijn doel bereikt had. De verwoesting van den oorlog was overigens ook hier merkbaar. Het was een klein vierkant hoekje, door de natuur als het ware op de rotsen uitgespaard. Het was een alleraardigst mengelmoes, dat op dit stukje uit Californië medegebrachte aarde was gekweekt. De uitbarstingen der bommen hadden de stengels der Aronskelken geknakt, en de prachtige kleurenrijke pioenrozen vernield. Het poeder van kruit

lag op de groote bladeren der *cineraria's*, op de gouden regens en op de prachtige bloemkelken der *campanules*; pollen *begonia's* en sarazijnkruid groeiden in de rotsspleten en doezelden weg in de laatste stralen van de ondergaande zon.

— Arme Kate, mompelde de jonge man, gij verliest alles te gelijk. Opeens ontwaarde hij achter de laatste struiken een kleinen pot, die omgerold van het platform gevallen was; het waren fraaie bloemen met rosekleurige kelken. De pot was gebroken, maar de plant leefde nog. Dat was de cyclame, waarvan zij gesproken had en die zij in de kajuit verzorgd had, toen zij van San Francisco kwam.

Hij bukte zich, nam het plantje op, en zijn zakken met aarde vullend, snelde hij terug naar de kazemat, zoo gelukkig alsof hij een schat had gevonden.

Dat was de cyclame, waarvan zij gesproken had.

Na elk bezoek van den dokter schreide het meisje. Pag. 127.

HOOFDSTUK VIII.

Een verrader.

Gedurende zes dagen zweeg de artillerie, die anders het vuur van de Japanners beantwoordde; de corvéeërs, die anders met de liften de monsterachtige projectielen in de munitiekamers opstapelden en in de koepels brachten; de wachten die anders Midway bewaakten, die allen, geen enkel man uitgezonderd, waren druk bezig aan de monteering van de aeroplane. Zij, die niet bekend waren met smeden, soldeeren of schroeven, maakten het platform van steenkool-briketten gereed, 30 M. lang en 10 breed, met een helling naar den zeekant. Men wachtte den nacht af om deze helling te bedekken met planken,

uit vrees dat een bom der Japanners het werk op het laatste oogenblik mocht verwoesten.

Hoe meer het werk vorderde, des te grooter werd de belangstelling der belegerden voor deze prachtige uitvinding, die in staat zou zijn hun noodkreet over te brengen naar de Amerikaansche vloot. Geen enkel schip verscheen aan den horizon, behalve de drie Japansche kruisers, die hun best schenen te doen om binnen 24 uren hun geheelen voorraad te verschieten, en iedereen was overtuigd, dat er geen hulp zou komen opdagen, tenzij de luchtbode admiraal Hopkins kon bereiken, den chef van de Stille-Oceaan-vloot.

En thans was de kunstmatige vogel bijna gereed. Kate en haar gouvernante hadden, dank zij een uit San Francisco medegebrachte naaimachine, de stukken khaki aan elkaar genaaid. Werklieden, die vroeger schoen- en kleermakers waren geweest, bevestigden het met een bizonder sterk soort draad op de vleugelgeraamten. Daarna werden de vleugels zelf aan het middenstuk bevestigd, een platform, dat men echter het schuitje noemde en onderling verbonden, van voren door stalen staven, welke het een grootere sterkte verleenden. Om het werk te vergemakkelijken, had men het toestel aan kettingen aan de zoldering der grot opgehangen, en zoo scheen de groote vogel, op 1 M. boven den grond hangend, reeds te zweven. Dien morgen had men er van voren het hoogteroer, en van achter het richtingsroer aan bevestigd.

Het hoogte-, ook daalroer genoemd, was gelijk aan dat van de Gebr. Wright. Het was nergens beter bij te vergelijken dan bij een klein soort biplane, naar voren en ter hoogte van het hoofd van den luchtschipper, het verlengde vormend van de staven, waarop het geheel rustte. Al naar men het liet buigen naar boven of naar beneden, steeg of daalde de vliegmachine. Een der twee stuurraderen der oude modellen bleef gehandhaafd.

Het hoogteroer was met dit stuurrad verbonden en, zooals wij weten, bewerkte dit zelfde rad, door een voor- en achterwaarts werkende beweging, het buigen of bewegen der vleugelpunten. Op deze wijze was de stuurman in staat, door zeer eenvoudige bewegingen het evenwicht der machine te bewaren en hoog te laveeren.

Het tweede stuurrad was weggelaten als overbodig en vervangen door een eenvoudigen hefboom, als die van een automobiel; met dezen hefboom kon men de richting van het stuurroer regelen.

Het tweede roer had de vrij aanzienlijke lengte van 6 M., uitloopend in een horizontaal vlak, waarop een vertikaal raam stond, bespannen met doek, dat op zijn plaats werd gehouden door een paar spijltjes en door steviger doek. Dit werktuig deed dienst om het evenwicht te bewaren, terwijl het vertikale raam de verandering van richting beheerschte.

Zoo zag de Rimbaut-aeroplane er oppervlakkig uit, een zeer eenvoudig vliegtoestel, zooals men ziet. Toch moest er, zooals nu bleek, iets aan worden toegevoegd, waaraan de ingenieur niet had gedacht, nl. iets om de vliegmachine, wanneer deze eens bij ongeluk in zee viel, drijvende te houden.

Dit ernstig gebrek had de aandacht van Archibald Forster getrokken, die als zeeman, daarop het eerst lette. Hij sprak er met Maurice over, die hem gaarne toestond er een toestel aan te verbinden, om, in geval de motor daartoe niet in staat was, het boven water te houden.

Indertijd had Santos Dumont in zijn hydroplane en de ingenieur Charpentier in zijn aeroplane, voor de marine vervaardigd, den vorm van dit toestel aangegeven. Het bestond uit een stel drijvers, aangebracht onder het schuitje, tusschen de verbindingsstaven, en die welke den voet van het toestel vormden, de schenkels, waarop de aeroplane van de helling gleed.

Deze drijvers hadden den vorm van een cylinder, eindigend in een ronde, granaatvormige punt, gemaakt van hout, overtrokken met doek en vervolgens een dik caoutchouc omhulsel, dat een absoluut ondoordringbaar foudraal vormde. Elke drijver was 5 M. lang, zij waren op 1 M. van elkaar aangebracht. Een eenvoudige berekening, gebaseerd op de wet van Mariotte en de kennis van het totale gewicht der aeroplane, bewees dat zij in staat waren het gewicht te dragen, en zij nog slechts met $^2/_3$ van hun hoogte onder water lagen. Zoo zou men ook in staat zijn, indien de enorme vogel eens, door een of ander defect, genoodzaakt zou zijn te dalen, te blijven drijven tot men het hersteld had en weer met eigen kracht op te vliegen, door

zich eerst een eind door den wind te laten voortdrijven. Maurice had echter zijn vriend één conditie gesteld. nl. dat het gewicht der drijvers totaal niet meer dan 30 kilo mocht zijn.

Werkelijk woog de geheele aeroplane met toebehooren, kant en klaar, slechts 680 K.G., terwijl de draagoppervlakte 66 vierk. meter was. Elke M^2. draagt 12 K.G., totaal dus 792 K.G. welke de vliegmachine dragen kon. Het verschil in gewicht, vermeerderd met het gewicht der drijvers, 30 K.G., liet den ingenieur nog een speelruimte van 80 K.G., wat aan het geheel ten goede kwam.

Binnen drie dagen waren de drijvers klaar, met caoutchouc overtrokken en op hun plaats gebracht.

Kate had af en toe een kort bezoek gebracht aan de grot, om de vordering van het werk te zien. De vinding van luitenant Forster had zij uitbundig toegejuicht, want wat zij altijd het meest had gevreesd, was een gebrek aan den motor, dat de vliegmachine in zee zou doen storten en de onmogelijkheid om dan te blijven drijven.

En gesteld dat zij, in zoo'n geval door middel van zwemgordels of een boei zich drijvende konden houden, terwijl de machine zonk, hoe zouden zij dan nog op den onmetelijken oceaan, die zoo weinig bevaren wordt, opgemerkt en gevonden worden? Daarentegen was de vliegmachine, drijvend op haar drijvers, op meer dan 3 mijlen afstands zichtbaar, en indien zij al eens niet in staat mocht zijn, weer op te vliegen, zou men haar tenminste van verre kunnen zien.

Achter in het bootje, in de buizen van het platform, had Maurice twee geweren laten maken, die op zijn aanwijzing daar waren aangebracht en door middel van een weinig schietkatoen in een kleine capsule konden worden afgeschoten. Het was voldoende om aan een koperdraad te trekken, waarvan het uiteinde zich vlak bij het stuurrad bevond. Maurice Rimbaut had het daar dus in zijn macht; hij was alleen meester over zijn machine en elk onderdeel er van.

Twee andere geweren werden als reserve in het schuitje geborgen. Archibald Forster was belast met de zorg voor de voorraden. Hij had in de magazijnen van Midway verscheidene bussen met olie en benzine gevonden, welke hij achter den motor geborgen had.

Het ergste, wat de vliegmachine kon overkomen, was gebrek aan

benzine en als gevolg daarvan het stoppen van den motor. Er moest dus in de eerste plaats voor gezorgd worden, dat het nooit aan voorraad ontbrak, en om het bijvullen niet te vergeten, had Maurice Rimbaut op het reservoir, dat 80 liter bevatte, een soort van lens met goed helder glas laten soldeeren, vlak vóór de zitplaats van Forster, zoodat deze steeds met één oogopslag kon zien hoe het er mee stond.

Wat de levensmiddelen betreft, deze werden tot het minste en eenvoudigste teruggebracht. Er werd voor niet meer dan vier dagen medegenomen, daar de ingenieur niet langer dan 45 à 50 uren in de lucht dacht te blijven. Zij bestonden uit doosjes conserven en geperste kaas, welke veel voedsel bevatten bij weinig gewicht, alsmede capsules pepton, eenige flesschen oude wijn, gezonden door Kate, koffie-extract en een flesch kola, om de luchtschippers uit den slaap te houden. Ziedaar alles. Vier knalsignalen en vier potten rood Bengaalsch licht, werden voor de hand geplaatst, om in geval van nood als signalen te dienen, om hulp te vragen.

Den avond van den zesden dag had Maurice Rimbaut den motor gedurende drie uren achtereen op zijn snelst laten snorren. De regelmatigheid der beweging en de lichte gang voldeden hem uitstekend; de schroeven hadden 1800 slagen gedaan; met deze snelheid, geholpen door den wind, zou de vliegmachine 160 à 170 K.M. per uur kunnen maken.

De wind was juist gunstig, want er woei een Oost-passaat.

* * *

Gedurende die zes dagen arbeid, had Maurice slechts drie uren per nacht geslapen. Hij was overal, het kleinste stukje smeedwerk naziend, wegend, onderzoekend, elke fout zelf verbeterend, het zwaartepunt nauwkeurig bepalend en het evenwicht met zorg vaststellend.

Te midden van zijn becijferingen en berekeningen had hij steeds het bleeke gelaat van Kate voor oogen, gebogen over het bed van haar vader, en telkens had hij de gelegenheid aangegrepen om eens naar den commandant te gaan zien. Maar de zorgvolle toestand waarin de gewonde bleef verkeeren, was oorzaak dat zij over niets

anders spraken dan over zijn toestand of de vordering van het werk. Van haar kant bespeurde Kate geen beterschap; de koorts en de uitputting namen toe, en dat boezemde haar zorg in en maakte haar dagen somber en treurig. Na elk bezoek van den dokter, schreide het meisje. De oude Olivia nam haar dan in haar armen om haar moed in te spreken en Maurice Rimbaut, die een gevoel kreeg, alsof de dood in deze kamer rondwaarde, dacht met schrik aan den tijd dat hij zou vertrokken zijn. Als de noodlottige slag viel, zou hij ver weg zijn en alleen Spark zou er zijn om het meisje te troosten. Deze gedachte hield hem vaak bezig en ontnam hem alle hoop en moed. Dan snelde hij naar de grot, ging met koortsachtigen ijver aan het werk en dreef de werklieden tot spoed aan. Somtijds, als deze gedachten hem al te zeer bezielden, snelde hij naar buiten, zichzelf aan het gevaar blootstellend om door de bommen te worden getroffen.

Van de verhevenheid van het steenkolenterras sloeg hij de Japansche schepen gade, wier schoten nauwkeurig genoeg waren, maar geen uitwerking hadden. Zij kruisten steeds op grooten afstand en schenen den spot te drijven met de schoten, uit Midway op hen gedaan. Dan kwam de wensch bij hem op, het fort te kunnen redden en misschien den vader van Kate terug te vinden, hersteld of ten minste levend.

Dan ging hij weer aan het werk, dat hem geheel in beslag nam, ofschoon hij er soms toe kwam, spijt te gevoelen dat hij moest vertrekken. Hij kwam niet in zijn kazemat, dan om zijn cyclame te begieten met een gedeelte van het water van zijn eigen rantsoen, dat hem elken morgen werd toegemeten, evenals iedereen; want hij had nadrukkelijk verklaard, gelijk te willen worden behandeld met de overige verdedigers.

Wat den majoor betreft, zijn zwakte nam toe en hij leefde slechts op als de ingenieur bij zijn bed kwam. Hij luisterde oplettend naar alle uitleggingen, die hem kort maar duidelijk elken dag gegeven werden. En in den zenuwachtigen handdruk, welken hij dan ontving, voelde Maurice het stille verzoek, het vertrek te verhaasten en den wensch, te mogen leven tot zijn terugkomst, dat wil zeggen tot het oogenblik, waarop de oude majoor zijn fort ontzet zou weten en zijn dochter in veiligheid.

* * *

Met groote handigheid had Maurice Rimbaut een dag weten uit te winnen. Dank zij de intelligentie, welke Kerdok bij het monteeren van de vliegmachine bezielde, had men op den middag van den zesden dag het werk gereed. Dit was een Donderdag. De namiddag besteedde men om den motor opnieuw te beproeven, het werken van de verschillende toestellen na te gaan, het regelen van het smeren, de werking der roeren, van de vleugels enz.

Toen zijn werk dus klaar was, bedacht Maurice opeens, dat hij, door dienzelfden avond te vertrekken, nog 12 uren zou uithalen. Doch luitenant Forster vond het onverantwoordelijk, te vertrekken, zonder de machine eerst te hebben geprobeerd.

— Een proeftocht? riep de ingenieur uit, maar dat zou nergens anders toe dienen dan om de aandacht der Japanners op ons te vestigen en ons een salvo toe te dienen! En als er een zeven of achttal van die bommen op ons afkomen, zijn wij met onze machine voor de haaien!

— Het is toch altijd mogelijk dat er een fout in uw berekeningen is, en als wij dan bij ons vertrek direct in het water vallen, bijvoorbeeld....

— Neen, zeg ik je, de berekening is alles! Op elk gewichtig punt komt alles precies uit. En bovendien, de tijd om proeven te nemen is voorbij, vooral met een aeroplane en met zulk gunstig weer als het thans is. Het is heel anders met een ballon, waarvan het gas aan temperatuur onderhevig is en aan de drukking der lucht.

— Misschien hebt gij gelijk, waarde Maurice, maar ik zou geruster zijn, als wij eerst een paar kilometers rondgevlogen hadden vóór wij ons in dezen oneindigen oceaan van lucht en water wagen. Bedenk dit eens, gij stoutmoedig mensch; dit is mijn voornaamste bezwaar.

— Gij vertrouwt mij dus niet meer?

— Integendeel, ten volle, zonder dat zou ik in 't geheel niet gaan. Maar waarom moeten we alles ineens op het spel zetten?

— Er bestaat nog een andere reden, Archibald, waarom ik uw verzoek niet kan inwilligen, en dat is, dat, als ik na een proefvlucht weer op Midway wilde landen, ik de vleugels zou breken op de rotsen en zóó alles weer verliezen. Wij zijn nog niet zoo ver als de vogel, die kalm zijn vleugels uitstrekt en zich neerzet waar hij wil. En ons landings- of dalingspunt, het platform, is zoo klein en daarachter verheft zich de muur, waartegen wij ons te pletter zouden stooten. Weldra zal het nacht zijn en hoe zou ik in de duisternis het platform terug kunnen vinden? Indien ik het miste, al kon ik ook op een andere plek zonder schade, goed neerkomen, zou men mij toch niet meer kunnen helpen om alles te verplaatsen; deze machine van 600 à 700 kilo over de rotsen te transporteeren, van de zuidkust naar de noordkust, is onmogelijk. Neen, geloof mij, Archibald, eenmaal van wal gestoken, kun je er niet meer aan denken, hier terug te komen.

Door al deze redenen overtuigd en niet het minst door het groote vertrouwen dat Maurice in zijn werk stelde, gaf Forster het op. Men sprak af, dat men den volgenden morgen bij het ochtendkrieken zou vertrekken, dat de machine aan den anderen kant van Midway, waar de kruisers hen niet konden zien, een halven cirkel rondom het fort zou maken, ten einde zeker te zijn dat alles goed werkte, en dat ze zouden trachten terug te keeren als iets niet in orde bleek, maar indien alles goed ging, terstond naar het Oosten zouden vliegen.

Maurice Rimbaut ging nu naar de grot om Kerdok zijn laatste orders te geven.

De meesterknecht was ook van meening, dat men een proeftocht moest maken; hij had gedacht dat daaraan de volgende dag zou worden besteed en de machine dan van den nacht zou gebruik maken om voorgoed te vertrekken, de sterren tot richtsnoer nemend, en als de maan om 11 uur hoog aan den hemel zou staan. Toen de ingenieur ontkennend antwoordde, sprak hij er niet meer over.

— Alles zal klaar zijn, zeide hij, maar u moet wat rust nemen, mijnheer.

— Daar denk ik ook over. Ik zal vannacht eens goed uitslapen.

— Maar toch niet op uw matras, zooals andere nachten? U moet eens goed rusten, in de kazemat, in uw bed.

— Je hebt gelijk, Kerdok, ik ga terstond slapen, maar denk er aan, zooals gewoonlijk, hier een wacht bij de machine te zetten.

— Vannacht zal ik zelf hier blijven.

— Maar ge moet morgen ook op zijn.

— Ik zal later al den tijd hebben om te slapen.

Maurice Rimbaut drukte de handen van den meesterknecht met vuur. Dat hij zoo goed geslaagd was, was voornamelijk aan Kerdok te danken, en de jonge man dacht aan die eerste vermoedens, welke hem hadden ingefluisterd, hem niet te vertrouwen.

Met die gedachten ging hij de trap op, welke hem in de kazemat van den commandant bracht, maar eerst liep hij zijn eigen kamer binnen en nam het potje met de cyclamen mede.

— Ik wachtte u, zeide het meisje, hem de deur openend; vader is er slecht aan toe.... ik vrees.... het komt mij voor dat hij met den dag erger wordt.... O, mijn cyclamen!

En haar bleek gelaat werd door een bekoorlijken blos verlevendigd.

— Ik had er gaarne langer voor willen zorgen, zeide hij. Sinds vijf dagen staan ze boven mijn bed. Maar wie zou ze bij mijn afwezigheid verzorgen? Ik breng ze u dus, miss.

— Dank, dank, stamelde zij. Dat is een lieve attentie, echt Fransch; een ander zou er niet aan gedacht hebben.

Een ander? Hij dacht aan Spark en deze opmerking deed hem pijn; hij was op het punt haar te zeggen, dat hij haar in zijn hart met zich omdroeg, dat hij haar beminde, maar bij het gezicht van den zieke, die misschien reeds stervende was, begaf hem de moed.

Zij keek hem met haar lieve, heldere oogen aan en toen gaf zij hem een klein gouden medaillon.

— Ik weet niet of dit een schutspatroon voor de vliegmachine zal zijn, zeide zij, evenals de heilige Christoffel dat voor de automobielen is, maar ik geef u dit medaillon van de Heilige Maagd, met verzoek het zóó in de machine op te hangen, dat ge het steeds voor oogen hebt.

Hij bedankte haar met vuur, toen zich van het bed een smartelijk gesteun liet hooren.

— Hoor, zei zij, arme vader, hij gaat een slechten nacht tegemoet, evenals den afgeloopen nacht.

— Ik zweer u, begon Maurice, laat mij hier blijven, bij hem.... bij u.... gij doodt uzelf, miss, door zoo weinig rust te nemen.

— Wij lossen elkander af, Olivia en ik, en vaak komt de dokter ook nog.

— Laat mij dan vanavond, evenals de dokter, waken; het is onze laatste avond, voegde hij er zacht bij.

— Neen, mijnheer Rimbaut, dat zal ik nooit toestaan, want gij weet dat gij juist van nacht flink moet slapen, om lang te kunnen waken in de vliegmachine, wij hadden dat afgesproken.

— Ik kan toch niet slapen, dat weet ik vooruit.

— Gij zult slapen, omdat *ik* het wil....

Er was een oogenblik van stilte, toen een tweede aanval, erger dan de eerste, den zieke deed kreunen.

— Dat gaat mij door merg en been, fluisterde zij bedroefd; als ge wist wat ik uitsta!

Zij liep naar het bed, bukte zich er over en keerde toen weer tot Maurice terug, die bescheiden naar de deur was gegaan.

— Ach, zeide zij, gij moest mij dat medaillon teruggeven.

— O! riep hij uit....

— Wees niet bang, ik neem nooit terug wat ik eenmaal heb gegeven; maar ik vraag het omdat ik op een goed idée kwam. Ik wil het namelijk zelf op zijn plaats bevestigen.

— Nu?

— Neen, even vóór uw vertrek.

— Dan zou ik u kunnen toevoegen tot straks?

— Ja, tot hoe laat?

— Morgen ochtend 4 uur.

— En hoe laat gaat de aeroplane uit de grot?

— Om half 4, dus een half uur vóór het vertrek. Alles is gereed om de machine snel op het platform te brengen. Men moet de planken, waarover de machine moet glijden, nog er op leggen.

— Hoe laat gebeurt dat?

— Ik denk om 8 uur.

— Luister dan eens. Gij gaat minstens een uur of zes kalm slapen. Het *moet*, in het belang van uw zending. *Ik wil het*, herhaalde zij met een soort van autoriteit, terwijl zij hem flink aankeek. Is dat afgesproken?

— Ik zal doen wat gij wilt, zeide hij.

— Goed, ik zal ook zoo doen. Olivia zal mij aflossen en ik zal haar weer aflossen om 2 uur vannacht. Dan komt gij mij even halen.

— Op dat uur?

— Ja, dat uur of een ander komt er voor ons niet op aan. Nood

breekt wetten; wij zijn hier buiten de beschaafde wereld in een belegerde vesting, dat is heel wat anders.

— Ik zal komen.

— Wij gaan dan naar de aeroplane om het medaillon te bevestigen.

— Zult ge ook bij mijn vertrek tegenwoordig zijn?

— Op het platform niet, maar ik zal in de een of andere kazemat zijn om u te zien vertrekken.

— In welke kazemat?

— Dat zeg ik u niet, want gij moogt niet van uw werk worden afgeleid bij zoo'n gewichtigen arbeid. Gij moogt u zelfs niet omkeeren om naar mij te kijken. Maar wees overtuigd dat ik er ben .... en op uw verzoek.

— Dank, dank, stamelde hij.

— Nu, ga nu terstond rusten, ik wil het, hoor! En om 2 uur hier zijn.

Zij reikte hem haar mooi handje, waarop hij snel een vurigen kus drukte en toen vertrok hij in de grootste opwinding en zocht terstond zijn kazemat op.

De soldaat, die hem als oppasser was toegevoegd, wachtte op hem. Hij gelastte hem, zonder fout hem om half 2 te wekken en sliep toen in, terwijl zoete droomen en lachende visioenen hem verkwikten.

* * *

Sinds acht dagen had Maurice bijna niet geslapen, en het was dus zeer goed, dat hij vóór zijn vertrek eenige uren rust genoot. Lang vóór het bepaalde uur, was hij echter op en gekleed, gereed te vertrekken.

Hij keek of hij niets had vergeten: mes, kompas en ander zakgereedschap, want eenmaal in de aeroplane, kon men niets meer krijgen; men diende er dus voor te zorgen, alles bij de hand te hebben. Op het punt heen te gaan, zag hij aan den muur de revolver hangen van den luitenant, in wiens kazemat hij sliep.

Het was een Smith & Wessen, een bij uitstek goede revolver; hij onderzocht het wapen en bemerkte dat het geladen was. Bedenkend

dat deze revolver hem nog wel eens te pas zou kunnen komen en dat de luitenant gemakkelijk een andere kon krijgen, stak hij het wapen bij zich.

Toen bemerkte hij dat hij nog een heelen tijd over had voor zijn ontmoeting met Kate. Wat zou hij gedurende dien tijd doen?

Hij dacht er over om naar de grot te gaan, maar daar had hij niets te doen: alles was daar in orde. Het was totaal overbodig, Kerdok na te gaan.

Zonder zich er rekenschap van te geven, bevond hij zich opeens voor de deur van de kazemat van den commandant. Hij duwde er tegen en de deur ging zacht open. Maurice ging naar binnen, in de vaste meening Olivia bij het bed van den majoor te zullen vinden.

Maar het was Kate.

Zij stond onmiddellijk op en liep op hem toe.

— Eigenlijk moest ik u beknorren, zeide zij, de oogen strak op hem gevestigd houdende, maar daar ik wel begreep dat ge veel te vroeg zoudt komen, heb ik de deur maar aangezet.

— Dank u, zeide hij zacht, de gedachte dat ik vertrek, u verlaat, heeft mij geen rust gelaten en mij weer spoedig doen ontwaken. Maar gij zelf?

— Vader is niet goed en ik gaf er de voorkeur aan te waken. Mijn onrust klimt met den dag .... Mijn God, als hij eens heenging .... nu al ...! Ik heb gevraagd of de dokter nog eens kwam.

De jongeman wilde antwoorden; zijn hart klopte. Maar daar klonk in de stilte een zacht verzoek:

— Kate, mijn liefste, kom ....

Beiden keken naar het bed, waar zij den majoor met koortsgloed in de oogen zagen rondkijken.

— Is het nog geen tijd om mijn verband te vernieuwen, Kate? Ik heb zoo'n pijn!

— Ja, vader.

En een rol verbandlinnen opnemend, zeide zij zacht tot Maurice:

— Als ik dit gedaan heb, zal het juist tijd zijn. De dokter heeft mij iets gegeven om de pijn te kalmeeren. Arme vader!

— Kan ik u helpen, miss?

— Geef dat fleschje eens, of giet maar wat op deze watten.

De tanden op elkaar geklemd, om het niet uit te schreeuwen van pijn, volgde de majoor met de oogen de bewegingen van den jongen Franschman. Toen het nieuwe verband gereed was, scheen hij te herademen en dankte Kate met zijn blikken. Zijn trekken ontspanden zich en hij herstelde zich langzaam, terwijl hij Maurice aankeek.

— Gaat ge vertrekken?

Maurice knikte.

— Ja, commandant, binnen een paar uren.

— Gij zult aankomen, niet waar? Gij .... *moet* aankomen!

— Ik *zal* er komen, commandant.

Majoor Heuzey haalde lang en diep adem en vervolgde toen op zwakken toon:

— Het mag niet .... de vlag daarboven mag niet in hun handen vallen .... Ziet ge .... de Japanners zijn wilden, alleen maar een beetje gemoderniseerde wilden .... Eigenlijk zijn ze even wreed als de Chineezen .... Als zij Midway nemen .... zijn zij in staat .... daar men in Europa van niets afweet .... En Kate? Wat dan?

Hij eindigde zijn zin niet, maar sloeg de handen voor het gezicht.

Maurice greep zijn hand en hield die lang in de zijne.

Er heerschte eenige oogenblikken stilte, slechts afgebroken door het beangstigend ademhalen van den majoor.

Maurice stond zachtjes op en verwijderde zich, maar toen opende Majoor Heuzey de oogen weer, en op een aan den wand hangenden kalender wijzend, zeide hij:

— Wij hebben vandaag den 12^{den} Juni. Wanneer komt ge terug?

— Ik kom terug met het eskader, commandant, want het zou dwaasheid zijn met de aeroplane terug te komen, daar ik geen vasten weg voor mij zou hebben. Ik zou in dezen uitgestrekten oceaan Midway niet terug kunnen vinden.

— Natuurlijk moet ge met het eskader terugkomen, maar welken dag?

Tot ieder ander zou de ingenieur hebben gezegd, dat hij het op geen dag of vijf, zes na kon zeggen, maar toen hij Kate aanzag, begreep hij dat ook zij op een antwoord wachtte. Hij zag in dat hij een datum moest noemen, en na een oogenblik te hebben nagedacht, zeide hij:

— Ik zal den 21sten Juni hier terug zijn.

— Den 21sten Juni, herhaalde de oude soldaat, dat is nog negen dagen. Ik zal de uren tellen. Dank, mijn beste vriend, dank en dat God u geleide en weer tot ons terug brenge ....

Uitgeput door het praten, sloot hij de oogen en zweeg, terwijl een piepend geluid aan zijn borst ontsnapte.

Op dit oogenblik kwam dr. Sanderson binnen.

Hij voelde den pols van den grijsaard, doch liet niet blijken wat hij dacht. Alleen zeide hij zachtjes tot den jongen ingenieur, toen deze met hem ter zijde ging:

— Het is onbegrijpelijk. Zijn ziel schijnt niet van het lichaam te kunnen scheiden; ik begrijp er niets van.

— Hebt gij nog eenige hoop?

— Neen, zei de dokter zacht; die wond is ongeneeslijk.

— Dus zal ik hem niet terugzien? vroeg de jonge man, naar de deur gaande.

— Neen! Maar denkt gij dan nog terug te komen?

— Ik hoop van wel, dokter.

— Gij denkt zeker een grooten afstand af te leggen met uw vogel. Ik heb hem eens bekeken.

— Ja, mijn toestel is goed; het is geen fabriekswerk. Het geheel is zóó sterk als ik maar wenschen kan. Het groote voordeel van de vliegmachine boven ballons bestaat voornamelijk uit den eenvoud van zoo'n machine. Heeft men daarbij het geluk een motor te bezitten, die u niet in den steek laat ....

— De uwe is, naar het schijnt, verbazend goed.

— Dat is hij; hij draait uur op uur, dag aan dag. Dank zij de enorme snelheid, heeft hij niet veel afkoeling noodig en deze geschiedt dus zonder water; de geregelde gang der veiligheidskleppen, de uitstekende inrichting der oliepotten, dat alles kan niet falen. Alles bij elkaar genomen is mijn motor zoo goed als de beste stoommachine. Nog mooier, hij loopt met wat voor soort olie ook, zelfs met alcohol, en daartoe heb ik maar een kleinigheid te veranderen aan de oliehouders. Zoodat, als ik op de eilanden geen benzine vind, ik er stellig wel alcohol zal kunnen krijgen. Hoe zou ik dan onder zulke voorwaarden niet slagen?

— Als er iemand moet slagen, verdient gij het, zeide de dokter. Red Midway .... Al onze wenschen gaan met u.

En Kate ziende, gereed om uit te gaan, vroeg hij:

— Gaat ge naar de grot?

Zij had een langen auto-sluier om het hoofd geknoopt, die de schouders bedekte en zich verder om haar taille slingerde.

— Ik ga even met mijnheer Rimbaut de aeroplane bekijken, die ik nog niet heb gezien, zeide zij. Ik kom zóó terug en laat vader zoolang onder uw hoede.

De beide mannen drukten elkaar de hand ten afscheid.

Gevolgd door Kate, daalde Maurice de trap af die naar de grot leidde. Eenige oogenblikken later stonden zij vóór den grooten vogel, die aan het gewelf was opgehangen. Hij geleek werkelijk met zijn beide regelmatig gebogen vleugels op een dier voorwereldlijke dieren, half dikhuid, half vogel, waarvan men de geraamten in Amerika in de „Bad Lands" nu en dan vindt. Er onder stond op de rails de lorrie klaar, om hem op te nemen, in een oogenblik uit de grot te brengen en op het platform te plaatsen, dat op een dertig meter afstand als een zwarte muur zichtbaar was.

— Als men hem daar zoo ziet hangen, lijkt hij enorm groot, merkte het meisje op.

— Weet u hoe hij heet, miss?

— Heeft hij een naam?

— Ja, kijk maar.

En op een der dwarsstangen achter aan de machine las zij met witte letters:

„Kate's Vogel".

— Vindt ge het goed? vroeg hij.

Zij antwoordde met een knikje en met een blik van innige liefde.

Maurice Rimbaut's hart klopte snel.

Dat alleen-zijn met haar, die hij zoo liefhad, in deze groote grot, maakte hem zenuwachtig. Hij dacht er niet eens aan hoe het kwam, dat de aeroplane geheel onbewaakt was; hij dacht niet aan de wacht, die daar steeds geweest was van den eersten dag af, nòch wat er

van Kerdok was geworden, wiens bed ledig was, daar in den hoek bij de bazalten trap.

— Ik zal het medaillon er aan bevestigen, zeide zij, maar eerst moet ik weten waar uw plaats is.

— Daar op dien zetel, vóór het stuurrad.

— Kan ik het aan het stuurrad zelf bevestigen? Zoudt ge er dan steeds het oog op hebben?

— Zeker .... wacht, we zullen het met een schroefje vastmaken, dan zit het secuur vast.

Toen viel de afwezigheid van Kerdok hem eerst op.

— Waar is Kerdok toch? vroeg hij, toen hij opeens op het idée kwam, bij de machine een getuige van hun samenkomst te zullen hebben. Maar daar hij liever alleen bleef, wilde hij niet roepen, doch zocht schroef en schroevendraaier zelf op.

— Help mij nu het er aan te schroeven, zeide zij, wacht, ik zal op uw plaats gaan zitten en het zelf er aan schroeven, daar bij het handvat.

Hij hielp haar in het schuitje te komen, dat nog ongeveer 1 M. boven de lorrie hing, en toen zij zat, scheen de groote vogel onder het schijnsel der booglampen te bewegen. Toen zij gereed was, nam zij een bloem van haar boezem, met een blauw lintje aan het steeltje, en bevestigde dit ook bij het medaillon.

Maurice Rimbaut herkende een der cyclamen.

— De andere heb ik bewaard, zeide zij, gij zult ze nog levend terugzien als ge terugkeert. Deze zal verleppen, maar gij zult, niettegenstaande dat, Midway niet vergeten.

— O, miss! protesteerde hij met vuur.

— Men zegt dat de vogels, als zij vliegen, de herinnering verliezen, zeide zij glimlachend. En opstaande vervolgde zij:

— Nu wil ik u nog even op uw post zien, de Heilige ....

Maar plotseling zweeg zij, en haar arm uitstrekkend naar den muur van briketten, zeide zij:

— Wat is dat?

— Wat, miss?

— Lichtstralen die zichtbaar worden en verdwijnen, daar boven op het kolenplatform?

— Ik zie niets.

— Dat komt omdat ik hooger zit dan gij zijt. Van hier zie ik.... Men zou zeggen schitterende glazen voorwerpen, die bewegen. Kijk eens rood.... en wit....

Ongerust geworden, ging Maurice naast haar staan op de lorrie en keek.

Toen uitte hij een gesmoorden kreet.

— Gauw, miss, weg!

Hij reikte haar de hand om haar te helpen, op den grond te springen, want de aeroplane schommelde sterk. Toen trok hij haar snel naar de trapdeur.

— Miss, ga snel naar boven, vraag den dokter of hij terstond kapitein Brodway wil wekken en hem met eenige mannen ten spoedigste hier zenden.

— Maar gij?

— Ik blijf hier.

— Maar wat gebeurt er dan?

— Ik ben bang dat er iets verschrikkelijks gebeurt, die Kerdok....

— Ik verlaat u niet. Zijt gij gewapend?

— Ja, maar ik smeek u, ga vlug!

— Wat zult gij dan doen?

— Naar boven gaan, dáár, en uitkijken. Er is daar iemand die signalen geeft, hij loopt heen en weer...

— Aan wien dan?

— Wel, aan den vijand natuurlijk.

— Zweer mij dat gij u niet zult blootstellen, vóór ik met Brodway terug ben.

— Dat kan ik u niet zweren.... gij verbeuzelt uw tijd....

Hij hield op, want de lichten werden weer zichtbaar op het platform.

Hij greep het meisje bij de hand en trok haar tegen den muur. Als zij de trapdeur wilden bereiken, liepen zij thans gevaar gezien te worden. Het terras, waarop de lorrie rustte, wierp haar schaduw in een gedeelte van de grot. Daar heen liep Maurice, bleef er staan en zij drukten zich tegen den wand, den adem inhoudend.

Tegenover hen deed een lichte pas de planken kraken tusschen de

rails; de man die de signalen had gegeven kwam naar beneden. Toen hij bijna aan het einde van het kolenplatform was, sprong hij er af met de vlugheid van een aap en verscheen nu in het volle licht.

Het was Kerdok.

Maurice zag hem en zag ook, dat hij een lantaarn met gekleurde glazen in de hand had, waarmede hij had geseind. Toen hij nader kwam, had hij de lantaarn niet meer in de hand.

De meesterknecht begaf zich naar een plek in de grot, waar het uiteinde van den ketting bevestigd was, waaraan de aeroplane was opgehangen. Het liep over een katrol en was aan een balk stevig vastgemaakt.

Toen hij daar gekomen was, stond Kerdok stil; hij was juist bij een der vleugelpunten en hij keek zoo verschrikt alsof hij een geest zag.

Een geest, ja, want de vleugels bewogen zich zachtjes.

Want toen de ingenieur Kate uit de vliegmachine had geholpen, had hij zich geen tijd gegund, den vogel geheel tot rust te brengen.

Wat beteekende dat?

Een oogenblik bleef de mesties onbeweeglijk staan, met gefronste wenkbrauwen naar den grooten vogel kijkend.

Weldra bespeurde hij het medaillon en de cyclame, met het blauwe lint daar aan het stuurrad, en zijn ongeruste trekken werden weer kalm.

Hij begreep dat de dochter van den commandant hier was geweest, terwijl hij er niet was, dit souvenir had achtergelaten en weer teruggekeerd was, een eenvoudige idylle dus.

Een wreede glimlach liet zijn groote, gele tanden zien en de beide jonge lieden, in de schaduw voor hem onzichtbaar, zagen hem in alle richtingen zoekend rondkijken en toen het hoofd naar de trap wenden.

Met uitgerekten hals deed hij twee pas in die richting, scherp luisterend, en deze houding was *zóó* zonderling, *zóó* wonderlijk, dat Maurice de hand in zijn zak stak en de revolver greep.

De hand van het meisje greep den bewegenden arm en zij drong zich dicht tegen hem. De jonge man gevoelde dat zij beefde en fluisterde:

— Wees niet bang.... geen beweging meer, stil!

Hij greep haar hand en hield die vast.

Zij scheen zich thans veiliger te gevoelen, maar Maurice liep een rilling van genot over het lichaam, nu hij dit bewonderenswaardige meisje, dat hij zoo lief had, tegen zich aanvoelde, bescherming zoekend bij hem. Hij voelde heur haren zijn wang raken en de odeur er van snoof hij met welbehagen in. En zachtjes fluisterde hij:

— Kate, ik bemin je, wees niet bevreesd.

De kleine hand in de zijne beefde.

— Ik houd zoo veel van je, herhaalde hij.

En ofschoon zijn stem niet meer geluid maakte dan de vleugelslag van een vlinder, begreep hij toch dat zij hem verstaan had, want zij zuchtte aan zijn oor:

— O, Maurice....

Hun vrees overwinnend, wachtten zij bedaard af.

Kerdok, gerustgesteld door de stilte, sloot de trapdeur met een grendel af. De ingenieur had dien grendel nooit opgemerkt en zeker wist niemand van zijn bestaan. Want waarom zou het noodig geweest zijn, deze trap af te sluiten? Voor hen die in het fort waren, toch zeker niet. Juist voor hen die van buiten konden binnendringen was dit noodig. Want zóó alleen zou men het fort bij verrassing kunnen nemen, na de grachten, de mitrailleuses en de torens gepasseerd te zijn. Stellig had Kerdok zelf deze deur gemaakt, en uit voorzorg sloot hij hem nu. En wat zou hij nu doen? Hij keek even rond, toen liep hij naar den ketting, maakte dien los en vierde hem.

Langzaam daalde de vliegmachine op de lorrie.

Toen sprong de meesterknecht er heen, heesch zich op de machine en nam achter uit het bootje een instrument, dat hij daar van te voren scheen te hebben neergelegd. Hij maakte een schroef los, lichtte het deksel op van een der ontploffingskamers en krachtig op een veer drukkend, maakte hij het einde van een der veiligheidskleppen los.

Een oogenblik later had hij deze er uit gelicht, en naar een draaibank loopend, die daar stond, zette hij ze in een bankschroef.

Toen greep hij een vijl en men hoorde het knarsend geluid van een vijl op het staal.

— De schurk! mompelde de ingenieur.

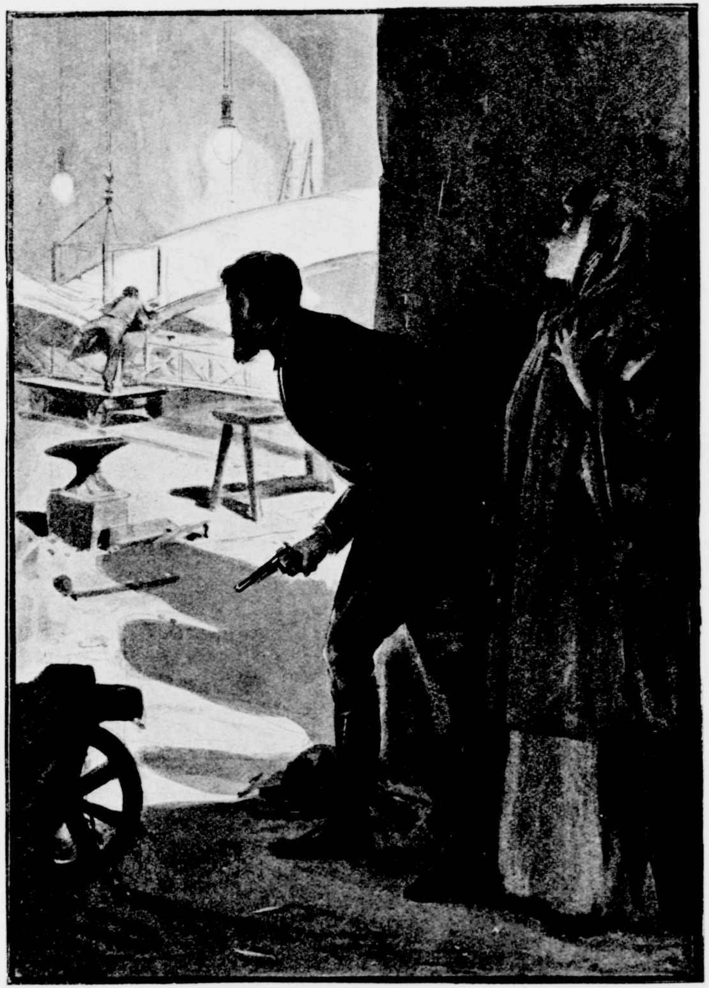

Toen sprong Kerdok er heen, heesch zich op de machine. Pag. 140.

Het doel van Kerdok was thans duidelijk; hij ging de veiligheidskleppen half doorvijlen, om ze daarna weer in elkaar te zetten. Als men een paar mijlen met de machine had afgelegd, zouden zij breken.

Dit beteekende de totale vernieling van den motor; dadelijk daarop zou men in zee storten; want zelfs al had men reservekleppen, dan zou deze reparatie onmogelijk in de lucht te doen zijn. Onder het vijlen keerde de mesties zich met den rug naar hem toe.

Maurice kreeg een oogenblik het idée, hem ongemerkt te naderen en een kogel in den kop te schieten. Maar deze zou kunnen missen. En dan zou hij, als deze ellendeling gewapend was, Kate aan gevaar blootstellen. Hoe laat was het toch? Eén uur in den nacht. Hoe kon Kerdok zich toch zoo veilig gevoelen, om nu nog, slechts één uur voor dat alles klaar moest zijn, dit werk te durven ondernemen.

Met koortsachtige haast repte de verrader zich. Zeker had hij eerst laat in den avond de werklieden en schildwachten, die tot middernacht gewerkt hadden, kunnen verwijderen.

Daarbij scheen een misrekening te komen, want hij had ongetwijfeld zijn werk tot het laatst uitgesteld, in de meening nog tijd genoeg te hebben, maar nu de proeftocht niet zou plaats hebben, kwam hij tijd te kort.

Hij liep nu naar het schuitje terug, bekeek de bewerkte klep, door die tegen het lamplicht te houden en scheen over zijn werk tevreden, want hij zette ze weer op z'n plaats. Hij deed dit alles met groote behendigheid, want deze stukken waren den monteurs goed bekend; hij zette ze goed in de bus, die ze omsloot, waardoor men er niets van kon merken en nam een tweede.

Misschien zou hij op deze wijze alle kleppen half doorvijlen, misschien de inlatingskleppen ook, en de ingenieur voelde het koude zweet op zijn voorhoofd parelen; want hij had er slechts zes in reserve en zij zouden op Midway niet gemaakt kunnen worden.

Het werd hoog tijd een eind te maken aan dit gevaarlijk spelletje.

— Kate, fluisterde Maurice het meisje in het oor, blijf hier en houd je stil.

Zij antwoordde niet, maar drukte haar arm op zijn schouder, alsof zij bevreesd was dat hij heen zou gaan.

— Het *moet*, hernam hij, anders is de machine weg en alles is verloren.

— Hier, Maurice, zeide zij, pak aan!

En zij gaf hem een kleinen ponjaard, welks lemmet in een koperen schede stak. Hij verstond nauwelijks dat zij zeide: „Pas op, vergiftige punt!" zoo beefde zij.

Hij rilde. Waarom droeg zij zoo'n wapen bij zich?

Zijn plan was gemaakt; hij zou den schurk zacht naderen en hem dooden.

— Kate, fluisterde hij, vóór hij zijn gevaarlijken tocht ging uitvoeren, wat heb ik je lief.

— Ik jou ook, Maurice, klonk het als een ademtocht zoo zacht aan zijn oor.

Hij gevoelde zich gesterkt en ging.

Het dikke zand verdoofde zijn schreden en het geknars van de vijl belette Kerdok, iets te hooren. Hij liep zoo langzaam als hem mogelijk was en bleef zoo lang mogelijk in de beschermende schaduw. Toen hij genoodzaakt was in het licht te komen, snelde hij vlug achter het bootje, aan den tegenovergestelden kant van den meesterknecht.

Kerdok had niets gehoord.

Van de plaats waar hij was, had hij den schurk kunnen neerschieten, want hij was nog geen 5 M. van hem af. Maar Kerdok stond gebogen over de draaibank en zou dus misschien slechts gewond worden. Daarom wachtte hij nog.

Een minuut verliep, toen begaf hij zich weer naar de machine.

Maar op dat oogenblik werd van de plek waar Kate stond een doffe kreet gehoord en Maurice begreep dat het meisje, door zenuwen overmand, zich had verraden.

Maurice sprong op en greep zijn revolver. Doch reeds snelde de mesties met opgeheven dolk naar de plaats, vanwaar hij het geluid had gehoord.

De gedachte aan het gevaar, dat haar, die hij zoo liefhad, bedreigde, gaf den jongen Franschman vleugels. Uit de schaduw komend, sprong hij op Kerdok toe. Deze, iets achter zich hoorend, keerde zich om.

Maar vóór hij den arm kon opheffen, trof een kogel uit Maurice's

revolver hem tusschen de oogen en Kerdok stortte neer als een blok. Maurice bukte en gaf hem voor alle zekerheid een tweeden kogel in het oor. Toen snelde hij voort naar Kate, die in zwijm lag tegen den muur en nam haar in zijn armen.

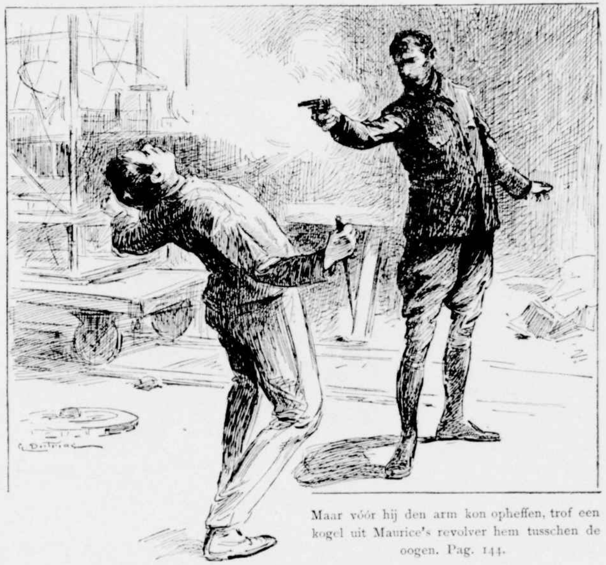

Maar vóór hij den arm kon opheffen, trof een kogel uit Maurice's revolver hem tusschen de oogen. Pag. 144.

— Kate, mijn liefste, ik ben het, fluisterde hij.

Zij kwam terstond bij, en nog onder den indruk van den angst, welke zij had doorstaan, leunde zij vertrouwelijk tegen hem aan en fluisterde:

— Maurice, Maurice....

— Wees niet bang, zeide hij, hij is dood. Kom nu gauw, laten wij gaan vóór zij komen.

Hij ondersteunde haar, want zij was op het punt weer in zwijm te vallen, toen zij het lijk bemerkte.

— Maurice, hoe zal ik je danken? vroeg zij.

— Kate, fluisterde hij, haar aan zijn borst drukkend, mijn verloofde.

— Ja, zeide zij, je verloofde, die op je zal wachten of je niet zal overleven, als je omkomt.

En in de schaduw van de kazemat kusten zij elkaar.

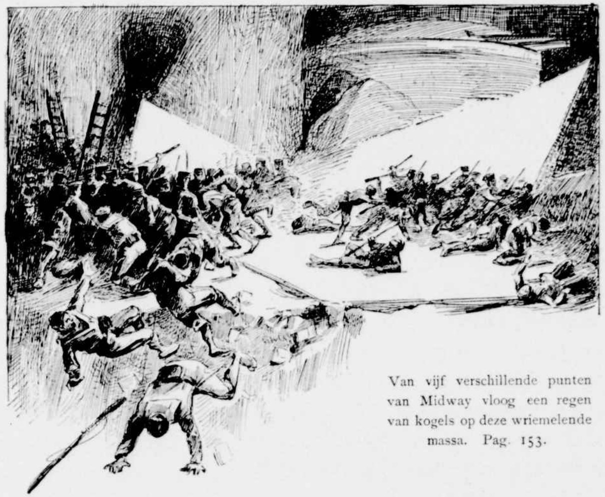

Van vijf verschillende punten van Midway vloog een regen van kogels op deze wriemelende massa. Pag. 153.

HOOFDSTUK IX.

De vlucht in den ochtend.

Nadat hij Kate in haar kamer had gebracht, ging Maurice snel kapitein Brodway opkloppen, want de spelonk lag zoo diep van alle andere deelen van het fort verwijderd, dat men nergens iets van de beide revolverschoten had gehoord.

De kapitein, hoogst ongerust geworden door het verhaal, dat de jonge man hem deed (waarin hij over Kate zweeg), liep naar het lokaal van de wacht, vanwaar een net van electrische draden naar alle deelen van het fort liep en maakte alarm.

Hij vernam dat de schildwacht bij de aeroplane tegen middernacht door Kerdok was weggezonden. Nu beval de kapitein, patrouilles te

zenden door het geheele fort en een ieder te wapen te roepen. Want de signalen, door Kerdok gegeven, konden geen ander doel hebben dan de Japanners te waarschuwen, dat zij konden komen. Het was duidelijk dat het zijn voornemen was geweest, de Japanners in de grot toe te laten en hun langs de geheime rotstrap in het fort te brengen. Daarom had hij aan beide zijden van die deur grendels gemaakt.

Door een detachement van den vijand langs die trap naar de kazematten en het wachtlokaal te brengen en de brug te overweldigen, zou hij aan het gros gelegenheid hebben gegeven, langs den gewonen weg binnen te komen en dan zou alle verdere tegenstand nutteloos zijn geweest. En al ware het dan nog de bezetting gelukt om de indringers de trap af te werpen, dan zouden zij toch vasten voet hebben gehad in de grot, en de Japanners beschikten over zulke verwoestende ontploffingsmiddelen, dat men in dat geval toch weinig meer aan het fort zou hebben gehad. Ten slotte zou de aeroplane natuurlijk in handen der gelen zijn gevallen. Dat zou dan het resultaat zijn geweest van zes dagen hard werken en de laatste hoop van het garnizoen zou in rook zijn vervlogen.

Kapitein Brodway gaf zich van al deze dingen rekenschap, terwijl hij kalm zijn laatste bevelen gaf. Hij dankte met vuur den jongen Franschman, dat hij op het juiste oogenblik daar in de grot was geweest, om het verraad nog intijds te ontdekken, en aldus Midway van een wissen ondergang had gered. Des te meer reden had hij om hem te bedanken, omdat, zooals hij zeide, dit juist *thans* gebeurd was, nu hij het bevel van den commandant had overgenomen en er nu dus zijn persoonlijke eer mede was gemoeid. „Gij hebt mij het leven weergegeven, waarde vriend, aldus besloot hij, en dat zal ik nooit vergeten.”

Maurice had hem wel willen toeroepen:

— Neen, kapitein, het is Kate Heuzey, de beschermengel van het fort, mijn beminde, die ons gered heeft. Want als zij niet plotseling het idée had gekregen, de grot te bezoeken, lang vóór den tijd van vertrekken, toen Kerdok zich daar alleen waande; als haar liefde haar niet op het denkbeeld had gebracht, dáár dat medaillon en die bloem aan het stuurrad te bevestigen, dan zou de booze toeleg van den

verrader gelukt en zouden de Japanners reeds op Midway zijn . . . .

Maar hij zweeg er over en stelde zich ter beschikking van kapitein Brodway, om diens orders op te volgen. Toen dacht hij opeens aan de gekleurde lantaarn, die hij niet meer had gezien en die zeker ergens verborgen was, ja misschien wel ergens neergezet, om het punt van aanval aan te duiden.

Hij ging naar de grot en klom op het platform.

Aan den horizon verdween de maan, op de oppervlakte van het water haar laatste lichtglimpjes tooverend, en de eerste grauwe ochtendschemering kon niet ver meer zijn. Het was het uur, dat na het verdwijnen van het maanlicht de duisternis weer overheerschte, hemel en zee in den nacht verbergend. Aan den buitenkant van het platform vond hij werkelijk twee lantaarns, met het licht naar de zee gekeerd. Ze waren van een groot soort en zóó gemaakt, dat zij slechts aan één zijde licht gaven. Waarschijnlijk had Kerdok ze zelf gemaakt.

Juist wilde hij ze wegnemen, toen hij een ingeving kreeg. Als hij ze eens liet waar zij waren? In het fort zou men thans met alles wel klaar zijn. Indien men de Japanners liet naderen en zich ontschepen, kon men hun een ontvangst bereiden, welke hen lang zou heugen.

En Maurice liet de lantaarn staan. Maar bij kapitein Brodway teruggekomen, bedacht hij weer, dat, als men met de mitrailleuses van het fort zijn platform beschoot, als de Japanners daar binnendrongen, dat wel zóó zou gehavend worden, dat de slede van de aeroplane er niet gemakkelijk langs zou kunnen gaan.

Maar luitenant Perry, die de artillerie commandeerde, en dus met de bediening van de mitrailleuse belast was, gaf hem de verzekering, dat het schroot er over zou scheren en de stapel briketten niet beschadigd zou worden.

Er werden nu twintig man in de grot zelf geplaatst, om de aanvallers, die nog mochten ontsnappen aan het moordend vuur, aan beide zijden van het platform, à bout portant neer te schieten. Zoo zou de aeroplane geen letsel krijgen. Uit voorzorg liet Maurice de lorrie achter in de grot brengen.

Een weinig zenuwachtig door het wachten, beklom Maurice het platform. In de diepe stilte, welke er thans rondom heerschte, kwam

het hem voor alsof hij wapengekletter vernam; het gekletter van wapens of het geklots der golven tegen de rotsen, hij kon er niet goed uit wijs worden. Over den planken vloer loopend, kwam hij aan het einde, dáár waar zijn aeroplane zou afvaren, of liever de ruimte zou kiezen. Hier hoorde hij datzelfde geluid beter. Geen twijfel, de vijand ontscheepte zich, de mannen klauterden aan wal. Het was alsof hij hoorde roepen uit het kleine kanaal, het verlengde van het groote kanaal, dat tusschen muren van steenkool was ingesloten. Allengs aan de duisternis gewend, ontwaarden zijn oogen nu de eerste rotsen en toen meende hij een slingerende lijn van hoofden te zien.

Maar hij vernam geen voetstap; de Japanners liepen zeker op bloote voeten; ook geen wapengekletter, want zij hadden de sterkst kletterende dingen zeker in de booten gelaten en er flikkerde zelfs geen loop van een geweer, want die hadden zij zwart gemaakt.

Zachtjes voortkruipend, bereikte Maurice de grot, waarschuwde den officier, die daar bevel voerde en zocht toen kapitein Brodway op, die in een soort van blokhuis van pantserstaal zat, vanwaar hij het uitzicht had op de muren boven de ophaalbrug. Daar bevonden zich drie electrische reflectors, met hun licht naar het zuiden gericht. Elk van die toestellen kon men over een gezichtsveld van 120 graden bewegen. Men kon derhalve het licht naar alle richtingen werpen en twee op één punt concentreeren, b. v. op een schip dat ver weg voorbij voer.

— Zij komen, zeide de jonge man, ik heb ze daarnet gezien.

— Ik weet het, zei kapitein Brodway kalm, de wacht heeft het mij reeds gemeld door de posten, die op den verdekten weg staan en die van verplaatsbare telefoontoestellen zijn voorzien. Dank zij deze inrichting, ben ik reeds gewaarschuwd. De eerste boot is reeds ontscheept.

— En ge laat ze kalm landen? vroeg Maurice verbaasd.

— Ja, dat is het beste. Ik zal ze op 't juiste oogenblik in het zonnetje zetten. Er behoeft geen schot te worden gelost vóór ik de zoeklichten in werking breng. Men moet die gelen tot op 't laatste oogenblik kalm hun gang laten gaan en hun een verrassing bereiden, zooals zij nooit hebben kunnen denken. Leuk hè?

De bedaarde manier waarop deze reus dat uitlegde, stelde Maurice gerust en bracht hem tot kalmte.

— Dus gij laat uw licht nog niet schijnen?

— Neen, ik heb nog een minuut of tien den tijd. De Japanners, die ons willen overrompelen, hoopen zich natuurlijk opeen bij het punt dat zij willen nemen; zij schreeuwen hun oorlogskreet „Banzai!” uit en werpen zich plotseling voorwaarts. Zij verzamelen zich vooral bij het platform, waarheen die schurk van een Kerdok hen met zijn signalen heeft geroepen. Ik zal hun tijd genoeg geven, zich er te verzamelen.

— Zij hebben stormladders....

— Zeker, en als zij....

Opeens brak een helder klinkend belletje het gesprek af. De Amerikaan drukte het oor tegen den hoorn van het toestel, dat aan den stalen wand van zijn blokhuis bevestigd was, en na te hebben gehoord, zeide hij:

— Acht booten, dat zal dan ongeveer 225 man zijn.

— Zijt gij zeker dat zij zich niet op een ander punt ontschepen?

— Ja, let nu eens op. Dit bericht krijg ik van een gemaskeerden observatiepost, die op den top van een rots is geplaatst, welke in zee vooruitsteekt. Kerdok heeft zijn vrienden zeker niet kunnen inlichten omtrent het bestaan van dien post, die nagenoeg onzichtbaar is, want de vijandelijke booten zijn er voorbij moeten gaan en nog wel op slechts enkele meters.

— Ik zou wel bij u willen zijn op het beslissend oogenblik, zei Maurice. Heb ik nog tien minuten den tijd?

— Nog meer.

— Dan kom ik terug.

— Gaat ge naar uw aeroplane? Koester daar geen vrees voor. Ik heb de noodige bevelen gegeven aan den sergeant, die de grot bewaakt; hij moet op elk oogenblik de lampen kunnen aansteken en de Japanners....

Maar Maurice hoorde niets meer. Neen, hij ging niet naar de aeroplane; hij dacht aan Kate. Naar haar ging hij. Was zij gewaarschuwd? Zou zij door de groote fusilade, welke spoedig zou losbarsten, niet schrikken?

Onder het voorwendsel haar weer te zien, ging hij en klopte aan de deur.

De deur stond aan, evenals vroeger, en Kate kwam stil en vlug nader.

Hij trad zacht binnen.

De majoor sliep, de dokter was er niet. Zij drukten elkaar hartelijk de hand.

— Kate, begon hij, ik wilde je vragen .... wil je me zeggen, dat het je niet spijt dat je daarstraks in de grot .... Vergeef mij ....

Zij viel hem snel in de rede.

— Neen, Maurice, het spijt mij niet, ik heb je lief en .... ik gevoel mij gelukkig. Dit eiland, deze rots lijkt mij een Paradijs, sedert ik weet dat je mij liefhebt. Hoe dat komt, begrijp ik niet. Van het eerste oogenblik af heb ik gedacht, dat ge mij niet onverschillig waart. Toen wij over Frankrijk spraken, was het mij alsof ik u reeds lang kende, alsof er tusschen ons reeds een band bestond. En toen ik u aan het werk zag, om ons het offer te brengen van dien gevaarlijken tocht, toen, o, toen werd mijn sympathie grooter, dat heb ik je gezegd.

— Wat heb ik je lief, Kate, en wat zal ik je nog liefhebben.

— Je hebt mij lief, Maurice, ik ben een beetje bang .... ziet ge .... Op deze rots schijn ik misschien in uw oogen .... maar als ge vergelijkingen kondt maken met .... Françaises, van die mooie, aardige, kokette ....

— Maar mijn liefste, een Française zijt gij .... ik heb je lief en nooit, hoor, nooit zal ik ....

Maar hij hield plotseling op; waarvoor was hij ook gekomen? De minuten vlogen om, en straks, bij het geweld der fusilade, zou de majoor wakker worden, schrikken en misschien beweging maken; dat zou gevaarlijk kunnen zijn voor hem ....

En hij bracht haar vlug op de hoogte.

— Ik wist het reeds, zeide zij, van luitenant Spark, die het mij vertelde.

— Luitenant Spark, is die hier geweest?

En een zucht was het einde van den zin.

Zij scheen er niets van te bemerken en naar het bed gaande, zeide zij:

— Kom straks nog even terug; ga niet weg, voordat wij elkaar nog eens gezien hebben. Ik wacht je hier.

Toen de jonge man kapitein Brodway weer in zijn blokhuis opzocht, klonk het gebel van de telefoon weer.

— Gij komt juist op tijd, mijn waarde ingenieur, zeide de reus, kijk, ga voor dit horizontale schietgat zitten en doe uw oogen zoo ver mogelijk open. Het schouwspel zal de moeite waard zijn.

Toen zeide hij met een kalme, bedaarde stem, alsof hij een manoeuvre commandeerde:

— Er zij licht!

En hij haalde de kruk van het electrische licht over.

Opeens bescheen een verblindend licht het platform van briketten. Het was geheel gevuld met Japanners, die als haring in een ton opeengepakt waren. Dat plotselinge licht had een uitwerking op hen alsof er een straal kokend water op hen werd gespoten.

Iedereen trachtte te vluchten, struikelde, en door de achtersten opgedrongen, vielen zij, die aan de kanten stonden, over den muur op de rotsen. Maar op hetzelfde oogenblik flikkerden van uit de schietgaten vlammenzeeën, vergezeld van een geluid als van zeildoek, dat verscheurd wordt. Van vijf verschillende punten van Midway vloog een regen van kogels op deze wriemelende massa. Daarna verplaatste een der zoeklichten zich en verlichtte een andere groep, ineengedrukt onder tegen den muur van het platform, en andere mitrailleuses namen deze weer onder vuur.

Te gelijker tijd werden in het verblindende licht de stormladders zichtbaar, met rissen soldaten er op. Zij vielen over elkander heen naar beneden en stortten te pletter op de rotsen.

In minder dan twee minuten was er op het platform niets meer over dan een massa lichamen, van welke sommigen zich nog bewogen en zich trachtten voort te sleepen buiten het bereik der kanonnen, welke voort gingen hen te vernietigen. Van alle zijden zag men schaduwen over de rotsen sluipen en springen, die de booten trachtten te bereiken.

Plotseling verdwenen de lichten en de fusilade hield op.

Het gevecht, of liever de slachting, was geëindigd. Het had slechts

een oogenblik geduurd, den tijd van een snelvuur en deze executie had iets afgrijselijks.

Doch na een paar minuten werd het gevecht voortgezet, toen de booten, welke de ongelukkigen droegen, van wal staken om naar de schepen te vluchten. Achtervolgd door het zoeklicht, verloren de vermetelen in een oogwenk twee derden van de overgeblevenen, want tegen dat vernielende vuur der Maxims van 600 kogels in de minuut, was niets bestand. De mitrailleuses beslisten het pleit en de infanterie had nauwelijks een schot kunnen lossen. En zij, die in de grot waren, hadden in het geheel geen gelegenheid gehad om te schieten. Alleen een paar Japanners, die voor het doodend vuur tegen de bajonetten in vluchten, hadden zij afgemaakt. — „Geen gevangenen!" had kapitein Brodway gezegd, en, werkelijk had men er ook geen gemaakt.

Iets zonderlings, dat vroeger reeds te Port-Arthur was geconstateerd, werd hier andermaal waargenomen. Er kwam nl. uit dien geheelen hoop gewonden en stervenden geen enkele kreet. Geen klacht, geen smartkreet werd gehoord, alleen vernam men een gerochel, wat, toen het licht weg was, des te sterker werd opgemerkt. De gewonde Japanner zwijgt als een stervend paard.

Toen Maurice met Dr. Sanderson in de grot ging, om te zien of de bezetting ook gewonden had, stiet hij op het lijk van Kerdok, dat bij de deur lag.

Hij bemerkte toen, dat op zijn borst een teekening van een draak getatoeëerd was, wat hem deed vermoeden, dat de schurk een Chinees was, toen hij onder de oksels een ander tatoeëersel bemerkte, voorstellend een zon, omgeven door vreemde letterteekens, zeker het teeken van het een of ander geheim genootschap, dat de Japanners op de huid aanbrengen.

Hoe het zij, Chinees of Japanner, Philippijn of Javaan, want er waren nog andere teekens te zien, Kerdok was een verrader geweest, die gedurende twee jaren in hun midden had geleefd. ja zelfs bij het bouwen tegenwoordig was geweest.

Geduldig had hij zijn tijd afgewacht om de Japanners in het fort te brengen en terzelfder tijd had hij getracht, door het vernietigen

van de aeroplane, elk middel om hulp van buiten te bekomen te vernietigen.

Dit was reeds de derde verrader, welke men in acht dagen tijds in het fort had ontdekt.

Zouden er nog meer zijn?

Een moeielijke vraag voor de verdedigers om te beantwoorden.

Deze voorvallen deden de minderwaardigheid uitkomen van een leger, als dat van Amerika, dat zijn soldaten onder allerlei nationaliteiten moest aanwerven. Spionnen hadden de telegraaf verwoest, de bassins laten leegloopen, hadden getracht, den vijand in het fort te brengen, en zou men dan nog niet een vierde poging verwachten, door het fort te laten springen?

En onder den indruk van deze overwegingen, met de wetenschap dat elke Japanner met vreugde zijn leven opoffert voor het vaderland, bepaalde kapitein Brodway na afloop van het gevecht, dat voortaan, uitgezonderd de officieren, niemand meer in de kruitkamer zou worden toegelaten.

* * *

Majoor Heuzey, door zijn dochter op de hoogte gebracht van den te verwachten aanval, had als in een droom de fusilade gehoord, spijtig dat hij zelf niet in staat was iets te doen. Zijn oogen schitterden echter, toen luitenant Spark hem kwam berichten, dat de Japanners vluchtten. Zijn blikken schenen als in een droom het visioen van de bevrijding van Midway te zien, want hij kuste Kate snel en koortsachtig, terwijl het meisje voor het eerst sinds langen tijd glimlachte.

Hij ving een blik op van den vertrekkenden luitenant, die zeer eerbiedig boog, en zeide toen, hem een wenk gevend te blijven:

— Kate.... liefste....

En toen zij zich over hem heen boog, sloeg hij zijn arm om haar hals en drukte haar lieve kopje tegen zich aan.

— Luister eens meisje, zeide hij zachtjes.... En vooral huil niet.... Ik denk wel, dat Maurice Rimbaut met zijn aeroplane een plaats zal bereiken vanwaar hij een telegram zal kunnen zenden aan de vloot.

— Misschien zelfs zal het hem gelukken, den oceaan over te komen, maar ik denk niet dat ik zoolang zal leven, om op zijn terugkomst te wachten .... negen dagen, dat is nog lang.

— Neen, mompelde hij na eenige oogenblikken stilte, ik heb geen negen dagen meer te leven .... ik voel het.

— O, vader, lieve vader, zeg dat niet ....

— Het is onnoodig te huichelen, mijn kind. Zie, het kost mij groote inspanning, adem te halen. Het is dus beter, dat wij er geen doekjes omwinden, maar het noodige bespreken, nl. het plan, dat ik heb gevormd om je niet alleen achter te laten op de wereld. Er is geen betere dag om over zooiets te spreken dan een dag, waarop wij zoo'n aanval schitterend hebben afgeslagen.

— Vader, ik smeek u, snikte Kate.

— Stil, laat mij uitpraten. Luitenant Spark heeft je lief, dat weet ik en gij zijt slim genoeg om dat te hebben opgemerkt. Hij is een officier van goede familie, een man, dien ik ken, die edele gevoelens koestert en een goede toekomst voor zich heeft. Hij is het in alle opzichten waard, in onze familie te komen en onze militaire tradities op te houden Wilt ge dat ik gerust heenga, kindlief, neem dan loyaal de hand aan, die hij je biedt, en laat ik, nu ik nog in staat ben mij er in te verheugen, getuige zijn van je verloving.

Het meisje had den grijsaard in de grootste verwarring aangehoord en toen hij ophield, rolden dikke tranen langs haar wangen.

— Miss, nam luitenant Spark nu het woord, wees er verzekerd van dat ik niet had kunnen droomen, vandaag reeds den wensch te hooren uitspreken, die mij zoo na aan 't hart ligt. Maar uw vader heeft juist gezien en ik dank hem voor het groote vertrouwen dat hij in mij stelt. Vergun mij u te zeggen, dat de eerbiedige bewondering, welke ik voor u gevoel, dateert van het oogenblik dat gij hier zijt gekomen en dat van uw besluit mijn innigste wensch, mijn leven afhangt.

— Kate, mijn kind, antwoord, fluisterde de majoor.

Het meisje had het tooneel, dat in de grot was afgespeeld, voor haar vader geheim willen houden; het gevaar dat zij daar geloopen had, de wonderlijke positie waarin zij daar geraakt was, het bijwonen

van een even kort als bloedig drama, dat zoo diep in haar ziel was geprent, dat alles zou den zwaar gewonden en zieken man te zeer hebben aangegrepen. Het was een geheim tusschen haar én Maurice. Moest zij dat haar vader vertellen, hem bekennen, dat zij den jongen Franschman liefhad, op 't oogenblik dat hij iets geheel anders van haar verlangde?

Zette zij niet alles op het spel? Zou het hem niet ten grave kunnen slepen? Want ofschoon de majoor veel sympathie voor den jongen Franschman gevoelde, zou hij het niet aangenaam vinden, als zij niet met den Amerikaan wilde huwen. Zij was erfgename van een aardig fortuintje, en terwijl de majoor geen bezwaar zou maken dat aan luitenant Spark, dien hij kende, af te geven, zou hij er zeker bezwaar in hebben dit aan een onbekend man als Maurice Rimbaut te doen, die evengoed een fortuinzoeker kon zijn, want hij wist niets van hem.

Deze gedachten verdrongen zich in het hoofd van het meisje en op de dringende vragen van haar vader antwoordde zij:

— Vader, toe, praat daar nu niet over. Ik wil niet, dat u mij verlaat en ik verlaat u ook niet.

— Gij aarzelt, kind, maar geef mij liever vlug het antwoord, dat ik verwacht. Bedenk toch hoe ik er naar verlang.

Luitenant Spark verwijderde zich bedroefd en ontmoette in de deur Maurice Rimbaut, die juist binnenkwam.

* * *

De jonge man kwam hun mededeelen, dat hij dadelijk zou vertrekken. Op zijn verzoek was men bezig de lijken van het platform weg te ruimen. Men wierp ze beneden op de rotsen, waar de opkomende vloed ze in zee zou voeren. En nu het platform nog geheel in orde bleek te zijn, had de ingenieur besloten vóór het dag was en vóór het bombardement weer zou beginnen, te vertrekken. Hij had Archibald verzocht, alles gereed te maken en de aeroplane op het platform te plaatsen met gespannen vleugels, nauwkeurig het stuurroer te richten en de beide door Kerdok vernielde kleppen door nieuwe te vervangen. Ten overvloede zou hij den motor nogeens beproeven.

Hij kwam dus nu afscheid nemen van Kate, om haar te herhalen, dat hij op haar zou wachten, dat hij gelukkig was met haar liefde en haar vragen of hij haar wel zoo zou terugvinden als hij haar verlaten had, of hij niet den invloed van haar vader op haar had te vreezen.

Maar toen hij nu voor haar stond, vergat hij dat alles, want haar groote, mooie, trouwe oogen bevestigden hem alles. Zij hield haar vinger op de lippen om hem aan het verstand te brengen, dat haar vader zeer zwak was. Toen nam Olivia haar plaats in en zij kon hem even naar buiten volgen.

Een snelle blik in het rond overtuigde haar, dat zij alleen waren.

— Maurice, zeide zij, ik behoor jou toe en ik zal op je wachten. Maar geef mij het wapen, dat ik je vannacht gaf, terug.

Een diepe rimpel groefde zich in zijn voorhoofd.

— Ach, mijn liefste, zeide hij, hoe kan ik u in het bezit laten van zoo'n vreeselijk wapen? Waarom heb je dien vergiftigen dolk noodig?

— Om desnoods aan den marteldood door de Japanners te ontsnappen, als zij hier mochten binnendringen vóór ge terug zijt.

Hij kon niet antwoorden, maar zijn bewondering steeg en hij gaf haar den dolk terug.

Toen drukte hij haar met koortsachtige haast in zijn armen en zij kusten elkaar tot afscheid.

* * *

Zij dachten alleen te zijn, maar dat was zoo niet. Want achter op de donkere trap had een man hen gadegeslagen, op de trap, welke toegang gaf tot de magazijnen, die hij moest bewaken.

Die man was luitenant Spark.

Een hevige smart drong als een dolk in zijn hart; zijn gelukkige droom vervloog op hetzelfde oogenblik, dat hij gehoopt had dezen vervuld te zien. Hij had er een voorgevoel van gehad, van het oogenblik dat die vreemdeling hier was binnengedrongen. Een vreemdeling, een Franschman, ontstal hem het liefste wat hij had en Kate zou dus nooit de zijne zijn.

Hij begreep nog niet ten volle de grootte van de ramp, welke hem getroffen had, maar een hevige woede beving hem en er schoof een roode nevel voor zijn oogen. Neen, zoo liet hij niet met zich spotten. Hij zou er een eind aan maken, hoe dan ook; hij zou

— Om desnoods aan den marteldood door de Japanners te ontkomen.
Pag. 158.

Maurice terstond uitdagen en hem dooden in een duel of zelf gedood worden.

En vast besloten, met gebalde vuisten de trap afgaande, herhaalde hij hardop: „Een van ons zal binnen een uur verdwenen zijn!"

De beide jongelieden waren reeds van elkaar gegaan, Kate naar haar vader en Maurice naar de grot, zonder het minste te vermoeden van het drama dat zich achter hen voorbereidde.

De aeroplane stond reeds boven op het platform. Van onder gezien

geleek hij op een reusachtigen roofvogel met uitgespreide vleugels, zich uit de lucht op zijn prooi stortend. Zes mannen hielden hem vast, uit vrees dat de machine door een windstoot van stapel zou loopen vóór de schroef werkte. Op den planken vloer getuigden donkerroode plekken van de daar aangerichte slachting.

— Laat maar gaan, had luitenant Forster koelbloedig gezegd, toen men het wilde wegboenen, dat bloed zal het glijden van de aeroplane bevorderen.

Maurice Rimbaut kwam met kapitein Brodway aan, die er bij wilde zijn als hij vertrok, ten einde den commandant verslag te kunnen doen. Hij wierp een onderzoekenden blik naar zee.

— Laten we ons haasten, zei luitenant Forster, de Japanners zullen de handen nog vol hebben met hun gewonden, maar het zal niet lang duren of zij zullen komen opdagen om wraak te nemen.

Aan den horizon zag men werkelijk in de verte een paar rookpluimen donker tegen de omringende schemering afsteken. De dag begon aan te breken. Binnen enkele minuten zou het gele gevaarte daar tegen de rots aan voor de verrekijkers der Japanners zichtbaar zijn; er was dus geen minuut te verliezen.

Het geheele garnizoen wist, dat de ondernemende vliegers vertrekken zouden, en er heerschte een algemeene opwinding, nog heviger dan tijdens den aanval.

Van alle kanten langs de kanonnen, door de schietgaten van de muren, bij de torens zelfs, zich onvoorzichtig buiten de beschermende pantserkoepels wagend, zag men hoofden gluren naar den grooten vogel, een wonder, in zes dagen tijds door dien Franschen ingenieur gemaakt. Zou hij werkelijk vliegen?

Zou hij, als hij van die planken afgleed, werkelijk de lucht in gaan en niet in zee vallen? Zou hij niet te pletter vallen op de rotsen daar beneden, wier punten zes meter onder de machine omhoog staken?

Een onbeschrijflijke nieuwsgierigheid hield al deze menschen in opwinding; nooit hadden zij kunnen denken, dat er een poging tot hulp zou gedaan worden op deze manier en met zoo'n fantastisch gedrocht als die vogel.

— Voorwaarts, Archibald, zei de ingenieur kort en krachtig.

Luitenant Forster bewoog den hefboom en de motor begon te snorren, een geluid dat met korte stooten, die in de stilte duidelijk gehoord werden, op de rotsen weerkaatste, want iedereen hield den adem in, om niets van het schouwspel te verliezen. Het gedruisch van ontsnappend gas snerpte in de lucht.

Maurice nam plaats aan het stuurrad en dadelijk vielen zijn oogen op het medaillon en de cyclame, welke hem gedurende dezen moeilijken tocht een zoete herinnering aan Kate zouden zijn. Toen hij opkeek, ontmoette hij den blik van luitenant Spark, die juist aankwam en hij werd getroffen door de zonderlinge uitdrukking daarvan.

Want Spark's oogen hadden ook de cyclame met het blauwe lint gezien en terstond begreep hij, dat *haar* hand die daar had bevestigd; zijn woede werd nog heviger.

Hij zag dat Rimbaut had plaats genomen, hij hoorde hem het bevel geven, de houtblokken weg te nemen, die voor de slede lagen, hij zag de schroeven werken. Het dreunde dof door het platform, en nu begon de groote vogel zich te bewegen, en ofschoon Spark een stap had gedaan in de richting van Maurice, bleef hij plotseling, als gehypnotiseerd door het ongewone schouwspel, staan.

Het vreemde van dit tooneel, de aantrekkingskracht, welke van dezen vogel uitging, het wonderlijke van deze nieuwigheid, een mensch te zien vliegen op zoo'n zwaar toestel, tegen de wetten der zwaartekracht in de lucht doorklievend, het idee dat hij misschien machine en passagiers naar beneden zou zien storten, als de schroef enkele slagen had gedaan, neerstorten in den 3000 voet diepen Oceaan en ten slotte de vreemde gewaarwording, welke de verdedigers van Midway bij dit schouwspel bezielde, dat alles was oorzaak, dat de arm, welken Spark reeds had opgeheven, weer zakte.

Andermaal trok er een roode nevel langs zijn oogen; hij wilde die cyclame wegrukken en haar zijn medeminnaar in het gezicht werpen.

Hij weifelde echter.

Er werd door Forster een zeil gespannen tusschen de twee dwarsstangen, die de vleugels verbonden, want het was hem plotseling te binnen geschoten, dat hij hierdoor het draagvermogen zeer zou vergrooten.

Opeens ontwaakte in Spark een betere geest.

Zou hij, uit persoonlijke wraakzucht, een man dooden, *die dit wonder had geschapen om hen te redden?* Het was onbegrijpelijk, hoe hij zoo diep had kunnen zinken. Ging deze man niet, om een klein hoekje Amerikaanschen grond te redden, zich aan de grootste gevaren blootstellen?

Hij had daarstraks gezegd, dat één van hen moest verdwijnen, maar dat zou deze luchtschipper niet zijn, en indien het zijn bestemming was, met het eskader op Midway terug te keeren, dan zou hij, Spark, het zijn, die verdwijnen zou.

En met gekruiste armen, onbeweeglijk, wachtte hij thans de vlucht af van „*Kate's Vogel*", welken naam hij, tot zijn groote verbazing, nu opeens achter op de machine las.

Nu klonken de laatste bevelen van Maurice Rimbaut. Een enkel touw, vastgemaakt aan een ring, welke in de rots vastgeklonken was, hield de aeroplane nog maar tegen; een man, gewapend met een bijl, moest het touw kappen en ook een stuk hout, waarop het nog rustte, doch alleen als de luchtschipper het bevel gaf.

— Opgelet! zei de ingenieur.

En hij trok met kracht aan het koperdraad, dat in verbinding stond met de geweren achter aan de machine.

Plotseling zag men twee vuurstralen en een rookwolk onder de vliegmachine; het getril van den motor nam toe, de vleugels bewogen zich zachtjes, ongeduldig als het ware om er van door te gaan. Op de pedalen van het versnellings-apparaat drukkend, bracht Maurice de omwenteling der schroef op 1800 slagen.

— Sla toe! riep hij.

De bijl hakte en het scheepje scheen een sprong te doen; toen gleed het toestel vooruit.

In minder dan een seconde was het aan de punt van het platform, en toen sidderden alle toeschouwers; want men zag de aeroplane met steeds grootere snelheid, als een meteoor, omlaag schieten, naar de oppervlakte van den Oceaan.

Maar reeds had de ingenieur het hoogte-roer gegrepen, en de aeroplane werkte tegen den wind op, met verdubbelde vleugelslagen,

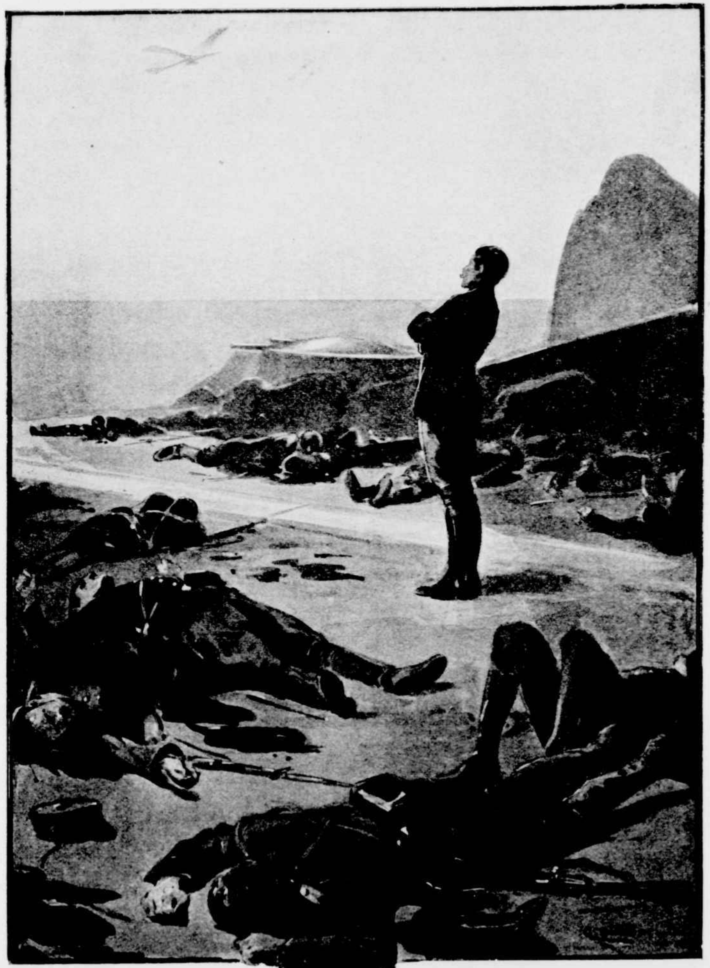

Alleen luitenant Spark was blijven staan. Pag. 165.

krachtig omhoog gaand. Een oogenblik slechts gleed *„Kate's Vogel"* boven de golven, toen verhief hij zich sierlijk, bereikte een hoogte van 25 M. en richtte zich naar links, waar, uit een der gepantserde huisjes, een kleine hand met een witte voile wuifde.

Ver in het Oosten boorden de eerste zonnestralen door de lucht en wierpen hun gouden licht op de gele vleugels. Japansche schepen, die de vliegmachine, welker vertrek hun door Kerdok verraden was, hadden ontdekt, begonnen op te stoomen.

Twee bliksemstralen schoten in de verte plotseling door de lucht, op het fort beantwoord met den kreet: „Bergt je!"

Eenige seconden verliepen; toen doorkliefden twee monsterprojectielen de lucht en kwamen als levende onheilen aansuizen. Eén viel in zee op 10 M. van den oever, een kolossale waterzuil omhoogwerpend.

De andere bereikte haar doel en viel donderend op het platform neer, dat de aeroplane juist had verlaten. Maar allen, die daar aanwezig waren, hadden, gewaarschuwd door den kreet van kapitein Brodway, reeds dekking gezocht en waren buiten gevaar. Alleen luitenant Spark was blijven staan, met de armen over de borst gekruist, strak in de verte turend. Hij scheen in de wolk, door de uitbarsting veroorzaakt, te verdwijnen en sneller, dan hij had gedacht, was hij „verdwenen".

De aeroplane was reeds een paar mijlen ver; zij geleek een groote zeemeeuw, die hoog in de lucht over den Oceaan vloog. Men zag haar thans weer naderen, grooter worden en naar Midway terugvliegen, om den afgesproken cirkel te beschrijven. Toen zij zeer hoog, met een verbazende snelheid, over de rots vloog, wuifde de witte voile weer, scherp afstekend tegen het donker brons van het graniet.

Nu zette *„Kate's Vogel"* koers naar het Oosten, de gang werd sneller, en het geraas van den motor verloor zich in de verte; de meeuw, thans meer op een zeezwaluw gelijkend, werd een stipje, dat zich ten slotte geheel verloor in de stralen der opgekomen zon.

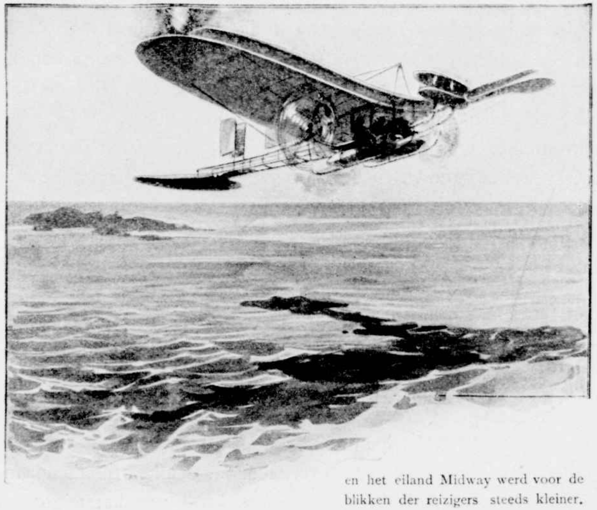

en het eiland Midway werd voor de blikken der reizigers steeds kleiner.

HOOFDSTUK X.

Boven den Oceaan.

In de onmetelijke ruimte boven den Oceaan vloog „*Kate's Vogel*" flink voort in den frisschen morgennevel, en het eiland Midway werd voor de blikken der reizigers steeds kleiner. De groote vogel vloog voor den wind, onder den druk der schroeven steeds grooter snelheid verkrijgend, naarmate de motor zijn toppunt van kracht bereikte.

De beide luchtreizigers wisselden geen woord. Een zonderlinge, eigenaardige gewaarwording deed hen zwijgen. Vooral luitenant Forster, die geheel onbekend was met vliegtoestellen en alleen kennis van motors had, vond deze manier van voortbewegen hoogst merkwaardig. Het geleek op niets wat hij kende, het herinnerde hem aan niets wat hij gezien had; het was iets grootsch, iets bovennatuurlijks.

DE SANDWICHS-EILANDEN.

(Kaart door Maurice Rimbaut na afloop van zijn tocht geteekend.)

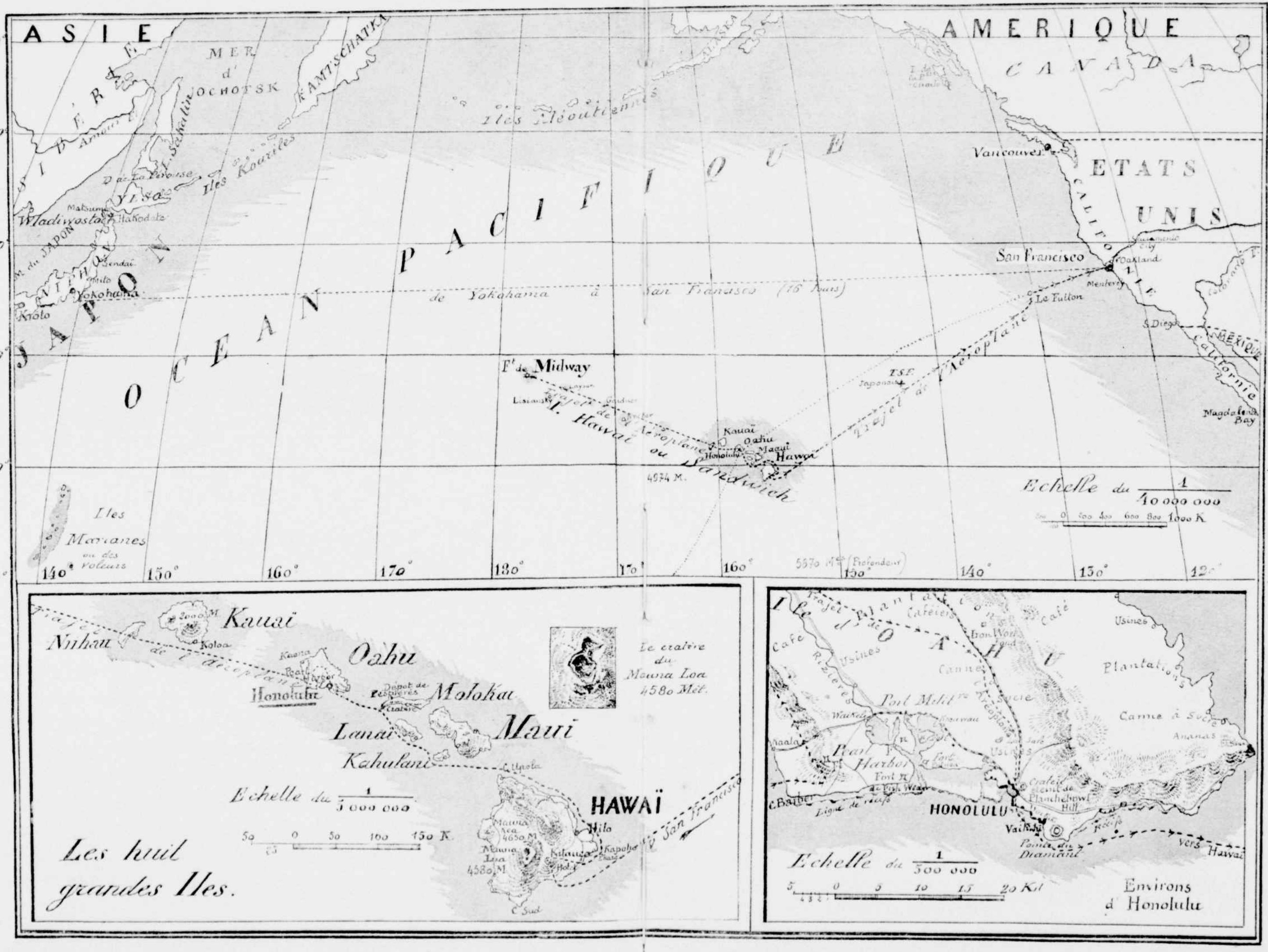

Zoo eigende de mensch, na met zijn onderzeesche boot bezit te hebben genomen van de diepten van den Oceaan, zich nu ook het domein der vogels toe, niet met een ballon met zware machines, maar met een eenvoudig nagebootsten vogel, die hem geduldig droeg, sneller en gemakkelijker dan een zeeschip of welk soort rij- of voertuig ook. De oude droom van Icarus was verwezenlijkt: de mensch had vleugels.

Bij de afvaart had de Amerikaan eenige oogenblikken een eigenaardig gevoel gehad, zooiets als men ondervindt in een plotseling snel stijgende of dalende lift. Aanvankelijk scheen het, alsof de aeroplane in zee zou storten, zooals men op het fort ook had gedacht, ja, men had zelfs het hoog opspattende schuim der op de rots brekende branding, welke Midway voortdurend in een kring van witte koppen hulde, aangeraakt, zoodat het scheen, alsof de onderneming mislukt was.

En plotseling, op niet meer dan 3 M. boven de golven, was de aeroplane, onder den druk van het hoogte-roer, gestegen. Eenige oogenblikken was zij in horizontale richting voortgegaan, als een meeuw in stormweer over de golven scherend, toen had zij zich opgericht in de ijle lucht en van haar nieuw domein bezit genomen.

Dat was een onvergetelijk oogenblik geweest, even indrukwekkend als het zien van den bliksem aan den hemel; het gewaagdste oogenblik, omdat men vooraf geen proeftocht had kunnen houden en practisch niet zeker was van de aeroplane en voor hen, die niet zeker vertrouwden op de vliegmachine, was het beangstigend geweest.

Maar zoodra „*Kate's Vogel*” die moeielijkheid had overwonnen, was er geen reden te denken, dat hij zijn bestemming niet zou bereiken.

Met een verruimd hart ademde Archibald Forster met volle teugen de frissche zeelucht in, welke de aeroplane scherp doorkliefde en ter afwering waarvan de reizigers een klein scherm hadden aangebracht. Wat Maurice betreft, hij leefde als het ware in een droom, zijn hart klopte verheugd en een onwrikbaar vertrouwen bezielde hem. O, zeker, hij zou er komen! Hij *moest* aankomen, nu de liefde zijn kracht bestuurde, nu zijn wil, zijn leven daarin geheel opging.

Bovendien, indien er iets niet in orde ware geweest, indien er iets had moeten gebeuren, zou er even na het vertrek een ontploffing hebben plaats gehad, waarvan het geluid, in weerwil van het snorren van den motor, tot hen zou zijn doorgedrongen. Dan zou de machine langzaam maar zeker haar gang hebben vertraagd, de schroeven zouden hebben opgehouden te werken en de aeroplane zou niet meer naar het hoogte-roer geluisterd hebben. Dichter en dichter zou men de golven genaderd zijn, om er ten slotte in te vergaan.

Hij dacht ook weer aan dat verraad. Hoe zou hij ooit hebben kunnen vermoeden, dat de veiligheidskleppen half doorgevijld waren? Nooit zou hij er iets van gemerkt hebben, en daar een reparatie van zooveel gewicht onmogelijk in de lucht had kunnen worden uitgevoerd, zouden zij in zee zijn gestort, en òf een prooi der golven òf gevangenen van de Japanners zijn geworden.

En het was Kate, (daarop kwam hij in zijn gedachten steeds terug), die dit gevaar had afgewend, door haar gelukkige ingeving, de misdaad had ontdekt en het vertrek nog mogelijk had gemaakt.

Door haar en *voor* haar zou hij er komen.

Gedurende den korten tocht, toen hij, zooals was afgesproken, een halven cirkel rondom Midway beschreef, werd zijn aandacht niet bezig gehouden door het opstoomen van de Japansche kruisers, ook niet door het licht van de granaten, welke werden afgeschoten, maar alleen door de vlag, haar vlag, welke daar zachtjes in de ochtendbries wapperde, als de beschermgeest van de kleine vesting. En toen, zijn oogen vestigend op het blauwe lint op het stuurrad, klonk hem in het vroolijk gesnor der machine en het gonzen der vleugels de echo tegemoet van de verlangens, welke hem bezielden. En of hij zonder uitstel het gelukkig gesternte van „*Kate's Vogel*" op de proef wilde stellen, òf dat hij den drang gevoelde, om ten hemel te stijgen, op een oogenblik, dat zijn geheele wezen tintelde van vreugde, hoe het zij, hij boog het hoogte-roer zeer sterk om.

Stipt gehoorzamend aan dat bevel, gleed de aeroplane tot op een 20 M. van de golven nederwaarts, spande toen haar vleugels en met één sprong schoot zij vooruit, tot zij weer op een 100 M. boven

den grooten plas was, wiens kleine golven zich voor de blikken der reizigers nu vertoonden als een gladde oppervlakte.

En de merkwaardige vogel steeg, steeg nog hooger naar de zon, steeds hooger, en Maurice Rimbaut behoefde slechts even het hoogteroer te wenden en zonder weifelen ging men naar de oppervlakte der zee terug, om straks weer door den wind te worden omhoog gevoerd.

Eenige seconden waren verloopen; de aeroplane zweefde opnieuw op een 20 M. boven den Oceaan en bleef zoo met groote standvastigheid voortgaan. Men zou gezegd hebben, dat de stuurman, als hij het gewild had, met de punten der drijvers de oppervlakte had kunnen raken.

— Bewonderenswaardig, Maurice! 't is een wonder in één woord!

Dat was het eerste woord, dat den Amerikaan ontsnapte.

De ingenieur antwoordde met een vraag:

— De richting, Archibald, je let toch op de naald?

— Die is steeds goed, Maurice; wat de naald betreft, deze staat sedert ons vertrek onveranderlijk; zij verroert zich nauwelijks 2 à 3 graden rechts of links en komt steeds terug op 112°.

— Honderdtwaalf graden, dat is de richting van het eiland Oahu, geloof ik.

— Of Honolulu, wees gerust, ik heb zeer zuiver gemeten.

En zijn vinger wees naar een kaartje, dat hij in een soort lijstje voor zich had opgehangen.

— Ziedaar ons „richtsnoer"; deze naald duidt den loop van onze vliegmachine aan en maakt met het blauw van deze potloodstift die stippellijn.

— Uw loop is zoo recht als die van een pijl, vervolgde hij, na nog eens nauwkeurig te hebben gekeken.

En een oogenblik later zeide hij:

— Wij loopen ook een aardig gangetje! Nooit had ik kunnen denken dat men zóó snel kon gaan.

— Vergeet niet, dat wij een motor van 80 paardenkracht hebben en dat men zelden of nooit zoo'n sterke beweegkracht aan een vliegmachine heeft gehad.

— Hoeveel maken wij nu?

— Wij maken zeker wel 100 K.M. per uur, maar ik ben nog niet zóó met de machine vertrouwd, om te kunnen uitmaken of wij 120 of 150 K.M. kunnen halen. Wij zouden het alleen kunnen uitrekenen, door den afgelegden afstand te meten en daarvoor zouden wij een vast punt moeten hebben. Wat is het eerste eiland op onzen weg?

De luitenant ontvouwde een zeekaart, die hij in een knijper links van zich vastgeklemd had. Deze kaart was geheel wit en gaf slechts de stroomingen in den Oceaan aan, welke door dieptecijfers werden aangeduid, die tusschen 4000 en 6000 M. varieerden. Alleen bovenaan vertoonde deze kaart eenige afwisseling door den Sandwichs Archipel, die er in gele ringen, de diepten aldaar weergevend, op aangegeven was.

De kleine riffen, welke overal verspreid lagen, niet medegerekend, bevatte deze Archipel acht eilanden, 4 groote en 4 van middelbare grootte. Het eerste was het eiland Niihau op 1900 K.M. van Midway en het laatste het groote eiland Hawaï, dat even groot is als alle anderen te zamen en welks vulkanen tegen den hemel afsteken; dit ligt 550 K.M. verder.

Oahu, het eiland, waarop Honolulu is gelegen, is het voornaamste van den Archipel en bevat de hoofdstad; het was het derde eiland. Heel onderaan op de kaart, zag men links de Samoa-eilanden en rechts den Touamotoe-Archipel en de Gezelschaps-eilanden met Tahiti. Maar al deze Polynesische eilanden lagen 4000 à 5000 K.M. van Hawaï.

Na de kaart, onderzocht de officier de enorme uitgestrektheid der zee, welke in de zon schitterde. Op deze gladde, schitterende oppervlakte, zou elke rots zich hebben afgeteekend als een vlek Oost-Indische inkt.

Maar geen rots of rif verscheen.

— Wij zijn reeds drie uren op weg, en wij moeten het eiland Lisiansky reeds voorbij zijn, maar ik denk dat wij het ter zijde hebben gelaten en het rechts gepasseerd zijn.

— Hoever ligt dat van Midway?

— 420 kilometer.

— 't Is een laag eiland, geloof ik.

— Een zandbank.

— Op de hoogte waarop wij ons bevinden, zullen wij het wel over het hoofd hebben gezien. Wat volgt dan?

— Het eiland Laysan, maar 7 M. boven de zee gelegen, dan de riffen Maro en Dowsett, alle drie op twintig mijlen links.

— Op vijf mijlen afstand kunnen we die ook niet zien.

— Dan volgt Gardner, dat beslist recht op onzen weg ligt. Indien wij nauwkeurig onze richting van 112° houden, zullen wij het vlak onder ons moeten zien.

— Is het hoog?

— Ja, een rots van 52 M.

— En hoever van Midway?

De officier zocht op een staatje, dat hij van te voren had klaargemaakt.

— Op 1020 kilometer.

— Hoe laat vertrokken wij van Midway?

— Om kwart over vijven.

— Dan moeten wij omstreeks 12 uur die rots zien en dan zullen wij onze snelheid kunnen berekenen.

De ingenieur keek, terwijl hij sprak, steeds rechtuit, zonder het oog af te wenden van de oppervlakte van het water vóór zich.

Zijn vriend merkte dit op.

— Gij kunt onmogelijk langer dan 10 à 12 uur zóó stil blijven zitten kijken, in zoo'n gespannen aandacht, zonder het met uw oogen te kwaad te krijgen. De luchtscheepvaart is niet gelijk aan de gewone; men kan niet eens een oogenblikje uitrusten. Zou je mij je plaats aan het stuurrad niet een poosje kunnen afstaan, van nu tot b.v. aan het eiland Gardner, omdat wij dan halfweg Honolulu zijn?

En toen de ingenieur niet antwoordde, vervolgde hij:

— Gij hebt geen vertrouwen in mijn handigheid, en dat verwondert mij volstrekt niet. En toch heb ik idée, dat het sturen van een aeroplane even eenvoudig is als van een auto. En als ge het mij even wildet uitleggen, zou ik spoedig de zwakke punten kennen.

— Hier boven deze stille watervlakte denk ik, dat het wel gaan zou, zei Maurice Rimbaut. Het zou voldoende zijn, het voorroer onveranderlijk te houden, en daar wij in langen tijd niets in 't gezicht krijgen, behoeven we er vooreerst niet aan te denken, mijn uitvinding

te gebruiken, ik bedoel het bewegen der vleugels. Zooals wij thans voortgaan, een rechte lijn volgend, is de eenvoudigste vorm van luchtvaart. Maar boven het land zou het wat anders zijn. Daar zou het een voortdurend laveeren worden, indien men tenminste geen val wil riskeeren. Door op een hoogte van 10 à 15 M. boven den grond te blijven, wat een hoogte van een huis met 4 à 5 verdiepingen vertegenwoordigt, moet men er steeds op geprepareerd zijn, ergens tusschen door te vliegen, als het ware voortdurend over de rails van een montagne Russe te loopen, en dit is juist de grootste moeielijkheid voor een aeroplane, veel erger dan voor een auto op den weg, omdat de bestuurder bij een zoo groote snelheid als wij thans bezitten, die moeielijkheden niet vooruit kan zien en er dus opeens voorstaat.

— Het gaat nu heerlijk! riep de Amerikaan uit, en ik wilde wel dat je mij het eens liet beproeven.

— Ik zou het met genoegen doen, Archibald, als ik niet bevreesd was, dat een of ander letsel zou kunnen ontstaan, terwijl wij van plaats verwisselen. Ge hebt gezien dat ik voor alles de grootste zorg heb gedragen, en bedenk wel, dat het doel dat wij beoogen, steeds een groot gevaar voor ons is. Wat zou er van ons worden, als wij b.v. ons evenwicht verloren?

— Maar dat evenwicht is reeds verbroken door ons verschil van zwaarte. Gij zijt veel lichter dan ik. Je weet toch wel, dat wij ons den avond vóór ons vertrek nog hebben laten wegen, en er bestond toen 6 à 7 K.G. verschil tusschen ons.

— Juist, en dat deed ik, omdat ik er rekening mede moest houden. Maar een tien à twintig kilogram kunnen de vleugels gerust uithouden, doch indien een gewicht van 80 à 85 kilogram opeens verplaatst werd, van de eene naar de andere zijde overgebracht, dat zou wat anders zijn .... probeer het maar liever niet, hoor.

— Dan, zeide de Amerikaan lachend, is uw aeroplane ook niet practisch. Nimmer zouden reizigers, let wel, pleizierreizigers, zich verbinden gedurende vele uren op dezelfde plaats te blijven zitten.

— Dat is zoo, maar ook dat zal men verhelpen, door het aanbrengen van automatische gewichten, die het evenwicht regelen. Een

landgenoot van mij, Marmonier, heeft reeds zooiets bedacht, een vernuftig systeem. Indien de vliegmachine b.v. door een windstoot of wat dan ook overhelt, blijft het schuitje toch in evenwicht, omdat het rust op een balans, welke het vertikaal houdt, en door een beweging der vleugels aan den lichter geworden kant het evenwicht herstelt.

— Dat is zeker, zeide de Amerikaan, dat men reusachtige vorderingen maakt op dit gebied; dat komt vooral omdat de luchtvaarders zooveel aanmoediging van iedereen ondervinden, in den vorm van ondersteuningen, maar ik wil wel bekennen, dat hierin alle landen, zelfs het mijne, bij Frankrijk achterstaan.

— O, maar vergeet Wright niet, die is in ieder geval de eerste geweest, die den stoot heeft gegeven voor al het volgende. Die eer kan niemand hem betwisten.

— Dat is waar, maar onder uw landgenooten telt men weer Blériot, die het eerst den eeuwenlangen wensch verwezenlijkt heeft, door over het Engelsch Kanaal te vliegen en zijn land zóó in verbinding te brengen met Groot-Brittanië. Tegenwoordig beteekent zooiets niets meer. Maar toch is zijn naam even beroemd geworden als die van Montgolfier, Watt en Edison.

— En thans, vervolgde Forster, is het weer een Franschman, die alle bestaande records zal slaan. En hoe komt dat? Omdat die Franschman dezen tocht zonder voorbeeld heeft ondernomen, nòch om een som gelds, nòch om een anderen prijs te winnen.

— Zeg dat niet, Archibald! riep de jonge Franschman uit, integendeel, hij zal beloond worden op een manier, welke alle andere belooningen in de schaduw stelt. Alle later eventueel te behalen prijzen zinken daarbij in het niet!

De ingenieur sprak met zóóveel vuur dat Forster glimlachte, waardoor Maurice bemerkte, dat zijn liefde niet meer alleen *zijn* geheim was, iets waarover hij trouwens geen spijt gevoelde, daar hij thans gedurende de lange uren, welke zij samen nog zouden doorbrengen, gerust kon droomen van het liefste, dat hij bezat.

Maar voorloopig had hij nog het recht niet, zich aan liefdesdroomen over te geven. Er stond te veel op het spel, en hij moest

profiteeren van de kalme zee en de groote, stille, onbelemmerde ruimte voor zich, en zich voorbereiden op de moeielijkheden, welke hem misschien nog wachtten, als hij bij de eilanden aankwam, die eilandenwereld vol vulkanen, welke hij ontgaan moest. Hij moest zich zijn aeroplane voorstellen als een rijpaard, weten wat hij er van kon vergen, steeds gereed de vereischte manoeuvres uit te voeren en nu en dan zijn richtingstoestellen wijzigen.

Terwijl Forster met de meeste zorg op den motor lette, zonder ophouden het reservoir aanvulde en zich overtuigde dat alle wrijfpunten goed van olie werden voorzien, liet Maurice de machine verschillende wendingen maken, cirkels beschrijven en telkens andere hoogten bereiken, eerst langzaam over de golven scherend, dan tot een hoogte van 100 à 120 M.

Dank zij de uitmuntend ingerichte vleugels, doorkliefde de aeroplane lustig de lucht, als een reusachtige albatros, die over de golven scheerde, nu hoog dan laag. Eens liet hij wat gas ontsnappen en verminderde de snelheid der schroeven tot op de helft en toen kon hij met genoegen constateeren, dat hij naar wensch de snelheid tot op 50 à 60 K.M. kon terugbrengen. Wel behoefde hij daarvan thans nog geen gebruik te maken en nam terstond de vroegere snelheid weer aan van 100 à 120, maar hij wist nu wat hij doen kon en dat hij niet door een plotselinge vermindering van zijn vaart gevaar liep, zijn vleugels te beschadigen. Met dezelfde snelheid van 50 M. liet hij ook de aeroplane over een 100 M. lange zandbank glijden, een gladde, slechts met helm begroeide oppervlakte. Hij deed dit met groot gemak, zonder zijn slede te beschadigen. Toen verhief hij zich weer tot de gewone hoogte en was voldaan met zijn proeven, liet den motor weer met volle kracht gaan en richtte zich naar de zon, die zich reeds hoog aan den hemel verhief, de onmetelijke ruimte met gouden lichtbundels doorstralend.

— Ik heb zes ledige bussen, wat zal ik daarmee doen? vroeg de Amerikaan.

— Ze goed bewaren. Het is met onze machine niet noodig ballast uit te werpen, zooals bij een ballon, en wie weet of wij ze niet hard noodig zullen hebben, om op Honolulu onzen voorraad aan te vullen.

De benzine wordt, meen ik, in den exporthandel, in vaatjes in den handel gebracht, die veel lastiger en zwaarder zijn dan deze bussen. Bovendien moeten wij ze vooral bewaren met het oog op ons evenwicht.

— Als zij daar maar benzine hebben?

— Dat is het juist, waarvoor ik zoo bang ben, Archibald, ik heb net genoeg om het tot dáár te brengen, en ik ben wel zeker van de goede werking van mijn machine, maar zij heeft veel noodig.

Een gebaar van luitenant Forster trok zijn aandacht.

De officier was opgestaan om beter te kunnen zien en wees naar den horizon.

— Een zwart punt, recht vooruit!

— Een boot?

— Neen, en bovendien wij zijn niet in de richting van stoomvaartlijnen. Zij, die tusschen Japan en de Soenda-eilanden varen, gaan zuidelijker en vermijden deze rotsachtige zeeën.

— Het is het eiland Gardner, zeide de Amerikaan na eenige oogenblikken.

— Nu al?

— Ja, zeker.

Tien minuten later had de zwarte punt den vorm aangenomen van een hooge rots met klippen er rondom, en toen zij naderden, bleek deze grooter en hooger te zijn dan Midway.

De aeroplane richtte zich door een lichten druk van het roer, rechts er van.

Toen zij er boven waren, deed Maurice de geweren werken. De echo van de losbranding kaatste van de rots terug en deed een wolk van vogels opvliegen, die de eenige bewoners van deze rots waren. Onder vreeselijk gekrijsch en getier schenen zij tegen het indringen van dezen monstervogel in hun gebied te protesteeren. Men bespeurde zelfs geen zweem van plantengroei.

— Tien uur veertig minuten, zei de Amerikaan, toen men, den weg vervolgend, de rots passeerde met de snelheid van een windhoos.

— Ben je er zeker van, dat je den afstand goed gemeten hebt, Archibald?

— Volkomen zeker. Bovendien staat het ook op de kaarten der Admiraliteit op majoor Heuzey's bureau; de afstand is 1020 K.M.

— Dan is ons resultaat mooier dan ik gedacht had, zei de ingenieur verheugd, na vlug de berekening te hebben gemaakt. Wij hebben dan, van het oogenblik van ons vertrek gerekend, gemiddeld 165 K.M. per uur gemaakt.

— Nooit zou ik gedacht hebben, dat er zoo'n snelheid te bereiken ware, want ik heb al eens 100 K.M. per uur afgelegd in de auto, en ofschoon dit cijfer ver beneden het uwe is, heeft men toch reeds een gevoel alsof men over den weg voortgeschoten wordt als een kogel of op een bovennatuurlijke manier. Maar ik verzeker u dat zoo'n tocht op de aarde gevaarlijker is dan zooals wij in de lucht.

— Dat geloof ik ook, maar de oorzaak daarvan ligt in het geweld en het stooten der auto, die, als zij met zóó'n groote snelheid voortgaat, meer springt dan rijdt, en ook doordat men langs tal van stilstaande voorwerpen vliegt, die sneller schijnen te bewegen dan de golven hier beneden ons.

— Honderd vijf en zestig K.M.! mompelde de officier, maar tot welke snelheid zal men dan komen?

— De geleerden beweren, dat het lang zal duren voor de 200 K.M. bereikt zijn en dat men daarna, na lange tusschenpoozen, 300 à 400 K.M. zal bereiken.

— Vierhonderd kilometer! riep de Amerikaan uit, maar dat is 100 à 110 slagen in de seconde; dat wil zeggen de snelheid van een revolverkogel.

— Volkomen waar.

— Maar dan zal men geen adem meer kunnen halen, dan zal men gesloten of dichte schuitjes voor de passagiers moeten maken en kiosken van glas voor de matrozen.

— Er zal inderdaad nog veel gebeuren, waarvan wij geen idée hebben. Deze uitvinding, die wij zoo uitstekend vinden, zal over een poosje weer oud en belachelijk schijnen, evenals de eerste locomotieven ons de schouders doen ophalen, als wij die met de tegenwoordige vergelijken. Zij, die na ons komen, zullen heel gewoon vinden wat ons nu ontbreekt en onbereikbaar toeschijnt, b.v. het middel om zoo,

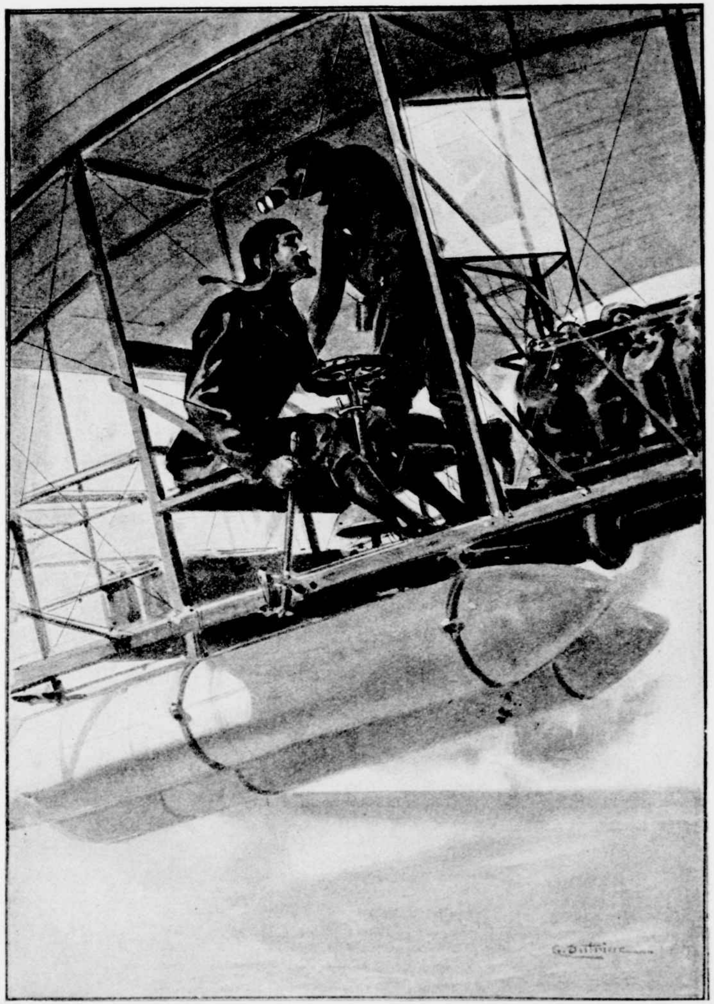

Reeds gedurende vier uren vervolgde „Kate's Vogel" zijn weg. Pag. 183.

zonder van een helling te glijden, op te vliegen. De aeroplane van de toekomst zal door electriciteit worden voortbewogen, en al vliegend zal men er een middel op weten te vinden, de accumulatoren gedeeltelijk aan te vullen, iets wat door een Edison gemakkelijk zal gevonden worden. Men zal dan kunnen blijven vliegen, zonder telkens genoodzaakt te zijn den voorraad aan te vullen. Wie weet of men dan reeds niet zoover is, dat men de electriciteit uit de lucht weet te krijgen, want er is veel electriciteit in de lucht, zooals ge weet. In ieder geval zal men vrij wat gemakkelijker vliegen dan wij thans.

En opnieuw bepaalde Rimbaut zijn aandacht bij den voorraad benzine.

— Zou ze op de eilanden te krijgen zijn?

— Ja, als de Japanners er niet zijn; is dit wèl het geval, dan behoeft ge er niet aan te denken.

De zon brandde nu met kracht op den Oceaan en herschiep deze oppervlakte in een grooten spiegel. De weerkaatsing was zóó sterk, dat Rimbaut zijn oogen half dicht moest houden en er zoo min mogelijk naar keek. Zijn makker, die oplettend de benzine en de olie aanvulde, richtte zich van tijd tot tijd op, om de achterste machinedeelen te voorzien, hier en daar eens te smeren, dan de zuigers na te zien en nu dan een blik werpend op het marine-kompas, dat hij om den hals had hangen.

Reeds gedurende vier uren vervolgde „*Kate's Vogel*” zóó zijn weg en vloog nu op een hoogte van 50 M. De ingenieur had, al stijgend en dalend, gemerkt, dat de wind op deze hoogte de grootste kracht bezat en hield de aeroplane dus daarin. Hij liet het eiland Necker rechts liggen, een eiland dat 85 M. hoog is en het Vogel-eiland, grooter dan het vorige, dat een hoogte van 250 M. heeft.

Om half vier in den middag doemde er een soort van suikerbrood aan den horizon op, vervolgens een ander minder hoog, door hoog bergland omgeven, links en rechts, maar wat daaronder lag konden zij nog niet zien.

Vol geestdrift riep Forster:

— Daar heb je de groote eilanden!

Toen keken onze vrienden eenige oogenblikken zwijgend toe, bij de gedachte dat bijna een deel van hun zending vervuld zou zijn, zoodra zij

de bewoonde wereld zouden hebben bereikt, waar zij een telegraaf zouden vinden. Zij zagen het eiland Niihau uit de golven oprijzen, de voorpost van Hawaï.

Daarachter lag het suikerbroodvormige eiland Kauaï, dat een hoogte van 3000 voet bereikt. Van de richting, sedert het vertrek gevolgd, was men geen graad afgeweken, en het was de proef op de som hoe zuiver men den koers genomen had.

Toen zij nog slechts 5 à 6 mijlen van Niihau waren, zeide Maurice:

— Wij zullen over die rotsvlakte gaan, ik weet mij van de kaart wel te herinneren, dat zij vlak genoeg is....

— Zeker, dat is zoo; het eiland is ongeveer 30 K.M. lang en 6 à 7 breed. Maar die hoogvlakte is hooger dan je denkt; er zijn pieken bij van 400 à 500 M.

— Wij zullen dan een bergpas in die keten uitzoeken. Maar het is te hopen, dat wij goed zullen kunnen laveeren, als wij te Oahu moeten dalen.

Zij zwegen, de ingenieur geheel vervuld met zijn manœuvre, zijn vriend denkend aan het bijvullen der reservoirs, want hij vreesde dat door het uitvoeren van verschillende wendingen, de benzine door het te veel achterover hellen der machine, te zeer naar één kant zou loopen.

Als zij er aan dachten dat zij thans, na een tocht van twaalf uren, op het punt waren, het eerste van de eilanden te bereiken, waardoor de mogelijkheid bestond dat hun reis ten einde zou loopen, gevoelden zij zich ontroerd.

Maurice had de machine op een hoogte van 200 M. gebracht, ten einde boven de vrij hooge bergpieken te komen, die aan den horizon verschenen. Toen bracht hij de slagen der schroef terug tot op 900 en de snelheid der machine derhalve tot op 80 K.M., om vast en zeker van zijn richting te zijn.

De steile kust overvliegend, bevond „*Kate's Vogel*" zich boven een kaal plateau, dat met een vreemd soort gras was begroeid, en daarna zag men boomgroepen; dat was alles wat op deze dorre hoogvlakte groeide. Vóór hen bevond zich een rotsstreek, welke als een ring het eiland omgaf. Maurice Rimbaut zocht een pas uit, een inham vormend met zacht glooiende hellingen, van 200 à 300 M. breed en 30° links gelegen.

En nu bewonderde luitenant Forster de zekerheid, waarmede de groote vogel naar het roer luisterde. Het richtingsroer ter hand nemend, boog de ingenieur de vleugels aan die zijde, waar hij wilde draaien, en de beide groote vleugelvlakken schoven iets in naar links; terzelfder tijd wendde het draaibare raam op den staart van den vogel vertikaal in dezelfde richting zich bewegend, met een sierlijkheid, welke iedereen met verbazing moest vervullen. Want de lucht eigent zich het best van alles om er bewegingen in uit te voeren. En zoo richtte de vogel zich naar den pas. Een laatste beweging met het hoogteroer, deed de aeroplane er boven zweven.

Aan den anderen kant lag de zee op 3 K.M. afstand, maar de vlakte waarboven men nu zweefde, was lang niet meer zoo dor als de eerste. Nu hij zijn aandacht minder bij de machine behoefde te bepalen, bewonderde luitenant Forster den weelderig wordenden plantengroei. Onder hen schitterden de harmonische kleuren der *magnolia's*, der *eucalyptussen*, der wilde sinaasappels en weelderige boomvarens. Hij meende zelfs eenige hutten van kanaken te zien, met kleine vierkantjes er rondom, wat tuinen of bouwgronden moesten zijn, en nauwelijks had hij hierop een blik geworpen, of de zee trok weer zijn aandacht; links op een paar mijlen afstand met het groote eiland Kauaï, het tweede in grootte van de Hawaï-groep.

De aeroplane moest er weer over heen, maar Maurice wilde de stijging over de kammen van dit tweede eiland niet beproeven, daar zij te gevaarlijk waren. Het geheele eiland was een oude vulkaan, welks krater een enorme kuip geleek midden in de groep. De geleerden leggen de vorming van dezen archipel uit, door te zeggen dat vóórhistorische uitbarstingen van reusachtige afmetingen zulke massa's lava in zee wierpen, dat deze te zwaar geworden om ver weg te drijven, daar bleven; dat zich daaronder koraalriffen als voetstukken vormden, aan de eeuwen de gelegenheid verschaffend, er aarde en zaden op te brengen.

Op een mijl van Kauaï gekomen, dat door talrijke kleine baaien als uitgezaagd is, richtte zich de aeroplane langs de kust. Men had de maximum snelheid aangenomen, en gedurende een half uur gleed zij zoo in het gezicht van het groote eiland voort.

— Daar is Koloa, zei luitenant Forster.

Maurice Rimbaut wierp snel een blik aan zijn kant.

Achter een haven, omringd door hooge granietrotsen, lag aan den zoom van kokosbosschen, een kleine stad. Het was het eerste bewoonde plekje der groote eilanden.

Een trilling ging door zijn lichaam, toen de ingenieur zich daarheen richtte. Zou hij daar een station voor draadlooze telegrafie vinden, zoodat hij zich rechtstreeks in verbinding met San Francisco zou kunnen stellen? Misschien dat de Japanners, druk met het beleg van Honolulu, de hoofdstad, die 300 K.M. verder lag, dit hoekje van het eiland vergeten hadden.

— Hoeveel benzine nog, Archibald?

— Vijftien bussen of 150 liter, Maurice.

— Dan snel naar Oahu.

En de gele vogel vervolgde zijn weg.

Wat zouden de planters zeggen, die hem daar voorbij zagen vliegen, de Portugeesche werklieden en de Chineesche koelies van Kauaï?

Welke legende zouden zij toevoegen aan hun verhalen, die vertelden van wachten van de godin Pélé, die haar zetel had in den kolossalen vulkaan van Kilauea? Nu was men boven de groote suikerplantages, den rijkdom der Sandwichs-eilanden. Hooge fabrieksschoorsteenen staken ten hemel en braakten dikke rookwolken uit. Groote, uitgestrekte aanlagen van bosschen *algeroba's* volgden, de voornaamste boomen van dezen archipel, want deze soort groeit snel, zelfs zonder veel water, op elk terrein, en levert een groote hoeveelheid boonen op, welke veel op betelnoten gelijken.

Bij een kromming der kust werd de ringvormige bergketen nog hooger en sprong in het noorden sterk naar binnen. Dit was voor de aeroplane het teeken om de ruimte te kiezen. Met het oog op het kompas gericht, wees luitenant Forster de richting der wijzers aan, welke men moest volgen, nl. 126°.

— Naar Honolulu! zei de ingenieur.

Nu was ook Forster geheel op zijn gemak. De groote snelheid en gemakkelijkheid, waarmede die 1800 K.M. waren afgelegd, boezemde hem groot vertrouwen in. Honolulu was niet meer dan 300 K.M. verder; weldra zou het 6 uur zijn, men kon het dus nog vóór den nacht bereiken.

En werkelijk rees een uur later de punt van den Kaena, door de wolken borend, aan den horizon op, met zijn nimmer uitdoovend vuur. Daarachter meende men een muur van bergen te bemerken, en nader komend, bespeurde men een tweeden, nog hoogeren bergtop. In deze kom van 20 kilometer, tusschen beide bergketens, bevinden zich de bananen- en ananas-plantages, de rijstvelden, de koffietuinen, die het oude Polynesische rijk van koning Kalakaua hebben hervormd in een rijke Amerikaansche kolonie. In deze vallei was Honolulu gebouwd, het waarschijnlijk eindpunt der reis. De reizigers hadden nog een uur voor zich vóór het donker werd.

* * *

„*Kate's Vogel*" loopt thans 180 mijlen in het uur, want de 300 kilometer, welke de groote eilanden scheiden, Kauaï en Oahu, zijn in 1 uur en 3 kwartier doorvlogen, en de zon is nog niet ondergegaan als de boodschapper van fort Midway op Kaap Barber aankomt, op 25 K.M. „vliegens" van Honolulu. Is dit een luchtterm? Wie weet.

De aeroplane wijzigt zijn gang en verheft zich tot 100 M. boven de rots, die spoedig achter hen ligt. Nu ontdekken de reizigers ver weg aan de andere zijde van een golf, waar de rotsen zijn vervangen door een zandvlakte, een plek met hooge spitsen en pijpen; daar ligt dus de stad.

Dat is Honolulu, niet alleen de hoofdstad, maar tevens de eenige groote haven, welke de acht eilanden met de buitenwereld verbindt.

— Kijk toch links, Maurice. En met de hand wijst luitenant Forster op een andere stad, veel korter bij.

De ingenieur merkt opeens de onvoorzichtigheid, welke hij begaat, nl. zijn tegenwoordigheid te verraden aan de Japanners, als die op het eiland zijn en een mooi mikpunt voor hun kogels te vormen. Binnen een paar seconden daalt de aeroplane tot op eenige meters

boven de vlakten met suikerriet, die zoover reiken als het oog ziet. Men zou zeggen, dat de aeroplane er de aren afscheert, zóó laag zweeft zij.

Daar ontdekken zij op 6 à 8 K.M. de Parelhaven, waarvan het gouvernement een oorlogshaven zou maken van den eersten rang. Het is een groot natuurlijk meer van 12 vierk. mijlen, in drie afdeelingen verdeeld; groote werven, dokken, entrepôts en spoorlijnen begrenzen haar. De haven is zoo uitgestrekt, dat in geval van nood, geheele vloten er zich in zouden kunnen bergen.

Op den hoogen rug benoorden de haven onderscheidt men forten, batterijen en een toren, zeker een station voor draadlooze telegrafie. Welke vlag waait er van de forten? Men kan ze nog niet onderscheiden, maar twee kruisers, geankerd in het middelste bassin, zijn grijs-blauw geverfd, de beschermende kleur welke de Japanners gewoon zijn te gebruiken, ten einde op zee minder zichtbaar te zijn. Dat is verontrustend. En daar ziet men er nog twee aan den ingang van de haven; zij stoomen langzaam op.

Terwijl luitenant Forster deze gevaarten bestudeert, om te trachten teekens te vinden waaraan de nationaliteit te herkennen is en het antwoord te kunnen geven op de angstige vraag, of het vriend of vijand is, gaat de aeroplane steeds voort. Dit is nog een gebrek van de vliegmachine. De tijd zal komen, dat men zich in de lucht staande zal kunnen houden, om eens goed en op z'n gemak te kunnen rondkijken. Indien er gevaar is, dan kan dat alleen door snelheid ontweken worden. Maar in het geval, waarin onze luchtreizigers verkeeren, moest men de machine even kunnen laten ophouden, door met den kop in den wind te gaan staan, en de schroeven achteruit te laten werken. „*Kate's Vogel*" heeft veel weg van den Wandelenden Jood, die op aarde steeds voorwaarts moet.

Op ongeveer drie kilometer afstand bemerkt men een fort. Het is op een heuvel van geringe hoogte gelegen, en de aeroplane richt zich daarboven.

Reeds onderscheidt men de stukken geschut, lang, groot vestinggeschut en twee torentjes van de centrale observatieposten.

Indien het bericht van hun vertrek door de Japansche kruisers bij

Midway overgeseind is naar Oahu — wat zeer goed mogelijk is — of door hun verschijning aan Kaap Barber, dan is men hier op hun komst voorbereid en zal men, boven het fort gekomen, zeker wel met schoten van geweren of mitrailleuses ontvangen worden.

Met deze gedachten vervuld, grijpt Maurice terstond het richtingsroer; de aeroplane beschrijft een halven cirkel naar het Zuiden en neemt haar richting dwars over de baai.

Maar een uitroep van Forster begeleidt deze beweging van den ingenieur.

— Kijk eens, de baai is vol reuzenhaaien!

Werkelijk treft men nergens zooveel van deze monsters aan als in de wateren van Hawaï, wat echter niet belet dat men er ijverig baadt, in alle jaargetijden en op elk uur van den dag en den nacht, omdat het klimaat er zoo zacht en altijd gelijkmatig is. De onvoorzichtigheid der baders is echter niet groot, want daar deze eilanden door groote koraalriffen omringd zijn, kunnen de haaien daar niet binnenkomen. Indien echter de luchtreizigers buiten de riffen in het water vielen, zouden zij in een oogenblik zijn verslonden.

Zij nemen hun weg thans langs de zee, om liever het gevaar te loopen door de mitrailleuses der forten te worden getroffen, dan door de kanonnen der kruisers en in de baai te vallen. Als een kogel Maurice treft, is de val onvermijdelijk.

Al deze gedachten doorkruisen het brein van den ingenieur, terwijl „*Kate's Vogel*" met gespannen vleugels op de riffen afvliegt, maar vóór deze bereikt zijn weer afbuigt, omkeert en dus een geheelen cirkel maakt.

Eenige oogenblikken daarna verdwijnt hij achter de hooge rotsketen, welke evenwijdig met de kust loopt uit het gezicht van Honolulu.

— En nu, zegt de ingenieur, nu het eerste gevaar geweken is, hoe kunnen wij nu zekerheid krijgen dat de Japanners hier zijn?

— Ik durf niets te bevestigen, antwoordt de Amerikaan, maar alles doet het vermoeden. Welke schepen zouden dat zijn, als het geen Japanners waren? Zij waren te ver om hen positief te herkennen, maar beslist behooren zij niet tot onze Oakland-divisie. De havenwerken van Parelhaven zijn nog niet zoover gevorderd, dat ons

gouvernement hier reeds een scheepsmacht voor vast zou stationneeren. Derhalve zullen het wel Japanners zijn, maar . . . .

— Wat zullen wij doen?

— Honolulu van den noordkant naderen, buiten het gezicht der forten en schepen.

— En dan zien wat er verder te doen is?

— Ja, er is een kazerne aan het einde van de Fortstraat; laten wij daar overheen vliegen en zoo dicht naderen, dat ik de uniformen kan onderscheiden. Als het Japanners zijn, zal ik ze door mijn kijker wel kunnen herkennen aan hun blauwe met zwart uniformen, terwijl ónze soldaten in khaki zijn gekleed.

— Goed, wij wagen er eenige kogels aan, maar daaraan is niets te doen, ik moet zekerheid hebben.

De aeroplane glijdt weer boven uitgestrekte velden met suikerriet en de eene plantage volgt op de andere, een duidelijk bewijs van den voortgang, sedert de Amerikaansche annexatie van 1898. De suikercultuur is zoo uitgebreid, dat de oogst thans reeds 500000 ton bedraagt, wat een kapitaal van 600 millioen francs vertegenwoordigt. Koning Suiker zetelt op de Sandwich's-eilanden, evenals Koning Katoen in de Vereenigde Staten.

Dichter bij de kust liggen groote rijstvelden, doorsneden met kanalen en hier en daar bezet met huisjes, welker zinken daken schitteren in de zon en die niets anders zijn dan de oude voorraadschuurtjes der Chineezen, die de eigenlijke invoerders zijn van de rijstcultuur hier, verder ziet men caoutchouc-bosschen, katoen- en tabakplantages.

En ofschoon Maurice met de grootste aandacht op zijn machine moet letten, ziet hij onder zich toch al de kleurschakeeringen van deze uitgestrekte bezittingen voorbijgaan, ook de hooge rookende schoorsteenen. En dit alles doet hem bedenken, hoe weinig hij er aan heeft gedacht, dat deze afgelegen eilanden zoo rijk zijn; in Frankrijk had men geen flauw vermoeden daarvan en meende men integendeel, dat het slechts lava-blokken waren, voor den handel van geen het minste nut.

Nu bemerkt hij in den bergrug een pas, de aeroplane gaat er door en bevindt zich dan boven de voornaamste vallei van het eiland. Naar het Zuiden sturend, richt zij zich weer naar Honolulu, hetwelk door een bosch aan het gezicht onttrokken wordt. Een spoorbaan wijst den weg; de hooge schoorsteenen van de fabrieken van ijzerwerken steken boven de boomen uit, als rookende silhouetten; dan ziet men witte kudden afsteken tegen het groen der weilanden; het zijn koeien en schapen, welke men van boven af ziet. Een tuf-tuffend geluid trekt hun aandacht, en een paar auto's staan stil, om naar den vreemden vogel te kijken, die donker tegen den avondhemel afsteekt.

— Hier zouden wij dus benzine genoeg kunnen krijgen, merkt de ingenieur op.

— Dat geloof ik ook, Maurice, al die Amerikaansche millionnairs, die hier tot herstel van gezondheid komen of hun plantages bezoeken, hebben hun auto's en jachten, en wij zouden geen twee uren noodig hebben, om de bussen te vullen.

— Waar zouden wij kunnen dalen?

— Bij die kazerne, waar wij dadelijk zijn, ik zie daar een exercitieterrein van een halve mijl, zoo vlak als mijn hand.

— Hoor!

Een gerommel, dat van rechts over de bergen komt, doet zich hooren. Het kaatst tegen de bergen terug en de officier zegt:

— Een kanonschot.

Een tweede schot schijnt van de stad te komen als antwoord.

— Zou dat een alarm-signaal zijn? vraagt Rimbaut.

— Ja, dat zal het zijn; wij zijn bij Parelhaven gezien of anders is ons vertrek van Midway geseind en zij zijn gewaarschuwd.

— Vrienden zouden ons tenminste zoo niet signaleeren.

— Dat denk ik ook niet.

— We zullen eens wat stijgen, dan . . . .

— Om veiliger te zijn en neem een snellere vaart.

— We zullen de snelheid verdubbelen.

— Goed, maar steeds voortgaan.

Eenige oogenblikken later heeft „*Kate's Vogel*" een hoogte van 200 M. bereikt en de schroeven doen 1600 slagen, terwijl de richting naar zee is.

— Daar heb je de kazerne, waarvan ik sprak, en daar op zijde de exercitieplaats, omringd door een dubbele rij kokosboomen.

— Het zou zonder nut zijn te trachten ons te verbergen, zegt de ingenieur, zelfs al was het nacht, zou het snorren van den motor nog de aandacht trekken. Ik had daaraan moeten denken en een dop op den gasuitlater moeten maken, die dat geweld smoorde.

— Bah, ik zou wel eens willen weten hoe zij ons zouden kunnen raken met zoo'n snelheid....

— Eén kogel is genoeg....

— En met Gods hulp....

Met den kijker voor de oogen, neemt de Amerikaan waar, wat daarbeneden op de binnenplaats gebeurt.

— Ik zie kleine groepjes.... allen even groot.... net een schaakspel.... andere schijnen op het exercitie-terrein bezig te zijn.

Thans ligt de geheele stad daar vóór hen, op minder dan twee mijlen afstands, omlijst door tuinen en velden, fabrieken en werkplaatsen, houtmagazijnen en kolenhoopen, met in het midden een groot gebouw, het paleis van den vroegeren koning, thans de residentie van den gouverneur. Men ziet de groote terrassen goed en ook de ringmuren en daarnaast een fort, een kasteel, de kazernes van de gardes van den koning, uit den tijd van den vrijheidsoorlog van deze inlandsche vorsten.

Daarna bespeurt men groote hotels langs een kade, zes of zeven kerken en daarachter den ouden krater van Punchebowl-Hill, waar Kamehameha, de Peter de Groote van deze eilanden, zich als souverein over al deze eilanden liet uitroepen.

— Het zijn Japanners! roept luitenant Forster opeens uit, nu ben ik er zeker van!

Hij heeft geen tijd, er nog iets bij te voegen.

Een geratel laat zich hooren, en een wolk van kogels komt als een zwerm muggen, brommend aanvliegen.

Eén er van heeft den motor geraakt, die even een tik laat hooren, anderen doorboren de vleugels.

— Ben je ongedeerd, Archibald? vraagt de ingenieur kortaf.

— Ja, en jij?

— Ik ook, maar houd je vast.

En een snel besluit doet Maurice eensklaps het roer wenden, waardoor de aeroplane als het ware omlaag stort.

Zij duikt opeens van 200 M. tot op 40 M.

Voor allen, die dat daarbeneden aanzien, schijnt het alsof de aeroplane valt, en plotseling, op hetzelfde oogenblik dat een tweede salvo volgt, is zij weg.

De beide reizigers hooren kreten, uitroepen.... de Japanners denken, dat de aeroplane valt en de luchtreizigers in hun macht zijn.

Maar de aeroplane heeft zich hersteld en zonder moeite verheft de groote vogel zich, op zijn doode gemak, boven de boomen en de rotsen, en verdwijnt voor de oogen van de Japanners op 200 M. hoogte. Daar zijn reeds de haven, het fort, de kaden en de torpedobooten, die voor anker liggen. Opnieuw hoort men geweerschoten, maar tevergeefs, het is alsof men met een kogel op een patrijs schiet.

Wat de mitrailleuses betreft, deze zijn onschadelijk, omdat hun affuit niet vertikaal gericht kan worden, en reeds hebben de duivels van Nippon met vuren opgehouden, want zij zijn toch ook niet geoefend in het schieten op de sterren.

„*Kate's Vogel*" heeft gewaagd spel gespeeld, en het gevaar te worden getroffen is groot geweest, maar hij vliegt nog en behoeft thans slechts zijn koers te vervolgen naar het groote eiland Hawaï, waar zeker de Japanners nog niet de baas zijn, omdat er geen haven is, diep genoeg voor hun kruisers.

Maar op het oogenblik dat de aeroplane het koraalrif passeert, dat rondom het strand van Waikiki ligt, laat zich plotseling een geratel, het eerste sedert het vertrek, in den motor hooren...., dan nog eens, en het regelmatig geluid der schroeven maakt plaats voor schokkende bewegingen, welke de snelheid sterk verminderen.

Een kreet, een vloek ontsnapt luitenant Forster.

Door de emoties der laatste minuten heeft hij vergeten het reservoir bij te vullen. Zou hij het nog kunnen vullen, of zou de aeroplane door zijn schuld in de kaken der haaien terecht komen? Want zij zijn reeds over het rif.

Als Maurice op dat oogenblik niet de tegenwoordigheid van geest

had gehad om in te grijpen, zou het met den tocht gedaan zijn geweest.

Maar aan deze mogelijkheid heeft de Franschman gedacht. Terstond laat hij de machine zachtjes voorover buigen en omlaag gaan, waardoor het restantje benzine naar de toevoerbuis vloeit.

— Vlug, Archibald, benzine! Om Godswil, gauw!

De Amerikaan hoort het niet eens; hij is reeds bezig met een bus en poogt zenuwachtig de kurk te verwijderen, welke er op gesoldeerd zit. En zooals het in zulke kritieke oogenblikken altijd gaat, hij kan het niet klaarspelen; de sleutel schampt af en ontglipt hem.

— Een andere, gauw, een andere!.... schreeuwt de ingenieur, met toegenepen keel, want de aeroplane is nauwelijks 6 à 7 M. boven de golven en de snelheid neemt zichtbaar af.

De Amerikaan grijpt een andere bus. Gelukkig opent hij deze snel en giet nu, de tuit in den trechter van het reservoir houdend, niet zonder te morsen de bus leeg.

Dadelijk houdt het geratel op.

— Gauw, nog een bus!

En terwijl Archibald met zenuwachtige haast een andere bus ontkurkt en in het reservoir leeg giet, stuurt de ingenieur plotseling rechts, want 300 M. verder zou de aeroplane zich te pletter hebben geloopen tegen een rotspunt van Diamantkop, een uitgedoofden krater, begroeid met honderden kokosboomen.

Daar verheft de machine zich weer met verdubbelde kracht en snelheid en vliegt met volle vaart weer zeewaarts.

Iets bekomen van den schrik, raast luitenant Forster op zichzelf, dat dit een goede les voor hem is geweest.

— Zulke dingen staan ons altijd te wachten, zegt Maurice lachend en wij komen er nog goed af. Hebt ge de torpedoboot gezien, die op ons afkwam. Ze hoopte nog tijdig genoeg te komen om ons op te pikken. Stel, dat ze ons ingehaald had, dan zou ik toch nog liever in handen der gelen zijn gevallen, dan voor de haaien te zijn.

— Neen, ik heb ze niet gezien, ik had het te druk met de bussen. En de olie.... sapperloot, die zou ik nu ook nog vergeten. Nu, je hebt een mooien chauffeur aan mij, Maurice.

— De olie? O, dat is minder. Kijk liever, nu het nog dag is, eens

goed uit, om mij te zeggen welke ster ik moet nemen waarnaar mij te richten. Het is jammer dat wij op Hawaï zullen komen, als het reeds donker is, de maan is nog niet op.

— Dat is juist goed, Maurice. Want als er b.v. bij het kleine eilandje Hilo een paar torpedobooten gestationneerd zijn, zien zij ons niet en wij zullen den tijd hebben, in de fabrieken in de dorpen, die als een ware ring op het eiland liggen, naar benzine te vragen.

— Vlug, Archibald, benzine, om Godswil! Pag. 194.

Indien de officier op dit oogenblik naar zee had gekeken, zou hij een zwarte schaduw hebben gezien, die met groote snelheid de golven doorkliefde en nauwelijks zichtbaar was.

Dat was een Japansche torpedo-jager, een van die vlugloopende vaartuigen, die de zee doorkruisen met een snelheid van 28 à 30 knoopen in het uur. Met gedoofde lichten, ten einde niet zichtbaar te zijn, had deze met alle kracht de vervolging van de aeroplane op zich genomen.

De aeroplane passeerde juist een hooge kaap. Pag. 203.

HOOFDSTUK XI.

Bij den Vulkaan.

De nacht breidde zich over den Oceaan uit en de sterren kwamen aan den hemel; de aeroplane scheerde als een vogel over de golven.

— Wij zullen er van af moeten zien om naar San Francisco te telegrafeeren, zegt Maurice, als het regelmatig geluid van den motor het laatste spoor van ongerustheid heeft weggenomen. Wij konden het op Honolulu niet doen

en daar de Japanners hier overal schijnen genesteld te zijn....

— Waarschijnlijk hebben zij ook alle verbinding met Amerika verbroken, maar zou er niet nog ergens een station kunnen zijn, zonder dat zij het weten?

— O neen, denk dat niet; er blijft ons slechts één ding over, zegt Maurice, aan Kate denkend, en dat is, den Oceaan over te vliegen.

— En dus benzine halen op Hawaï, wat het ook moet kosten, voegt de luitenant er aan toe.

Zij zwijgen en ieder denkt voor zich aan de moeielijke taak, welke hen nog wacht.

Rimbaut heeft de snelheid verminderd en men loopt nu een vaart van 60 à 70 K.M. in het uur; daar hij weinig vertrouwd is met het sturen van een aeroplane bij nacht, vreest hij op 't onverwachts te kort bij een of ander eiland te komen, en dan zou hij niet snel genoeg zijn vaart kunnen minderen. Hij moet ook zeer voorzichtig zijn met het hoogteroer, daar een verkeerde beweging hem in een seconde te water zou kunnen doen raken. Gesteld, dat hij op de drijvers bleef rusten, zou dan een opvliegen wel mogelijk zijn, door enkel met het roer te werken? Zouden zij op die manier het natte element kunnen verlaten?

Hij zou het maar niet probeeren. De aeroplane zou op die manier dienst doen als hydroplane, en dat was nu juist de bedoeling niet.

De eilanden konden niet ver meer af zijn. Zij liggen met hun vieren dicht bij elkaar, slechts gescheiden door het kanaal van Hawaï.

Bij het licht der electrische lamp, welke hij uit voorzorg had medegenomen, keek Forster op de kaart. Het eerste eiland van Oahu, gescheiden door het kanaal van Kaïwi, was Molokai.

— Het eiland der melaatschen, voegde hij er aan toe.

— Wonen daar alleen melaatschen?

— En zij die hen verplegen, zendelingen van Picpus en Franciskaner zusters.

— Dan zullen daar zeker geen Japanners zijn.

— Neen, zeker niet, wat zouden zij daar doen? Maar wij zullen er geen droppel benzine vinden, want het is een ware doodenstad en de Amerikaansche reizigers met hun auto's of jachten komen er natuurlijk ook niet.

— En de andere eilanden?

— Lanaï, dat naast Molokai ligt, heeft geen haven en slechts één dorp. Het groote eiland Mauï, dat daarop volgt, is bijna geheel één brok massieve rots en dan Kahulani, het kleinste der acht eilanden, herbergt niets dan inboorlingen.

— Dan direkt naar Hawaï.

— Zonder oponthoud?

— Hebben wij benzine genoeg om het zoover te brengen?

— Wij hebben nog 120 liter, dat is meer dan genoeg om die 300 K.M. af te leggen.

— Wijs mij dan eerst een ster aan, om mij te richten op de eerste groep eilanden en het kanaal van Hawaï over te steken.

— Ja, maar er is nog meer. Het groote eiland Hawaï is 150 K.M. breed. Waar wil je landen?

— Ken je het?

— Ja, zooals alle toeristen, die liever een grootsche natuur dan veel menschen zien. Ik ben op den vulkaan Kilauea geweest.

— Ik dacht dat die Mauna Loa of Mauna Kea heette?

— Dat zijn de namen der kraters van 13.800 à 13.900 voet hoog en midden in het eiland gelegen; zij zijn altijd in werking, maar weinig reizigers komen er kijken. Denk eens aan, twee Mont Blanc's op 80 M. van elkaar.

— En als ik bedenk, dat ik tot voor een maand of twee niets van hun bestaan wist.

— De Kilauea integendeel is maar 3000 voet hoog en dicht bij zee gelegen; hij is gemakkelijk te bestijgen en aan den kant van den krater ligt een comfortabel Amerikaansch hotel.

— Een hotel? Maar dan zal daar wel benzine te vinden zijn!

— Ik heb er nooit auto's gezien; men kan het alleen per muildier bereiken of met de zeer primitieve inlandsche wagentjes.

— Maar waar moeten we dan heen?

— Wacht, ik herinner me daar een groote suikerplantage bij den vulkaan, aan den spoorweg, naar het kleine fort Punaluu, dat de plantage beschermt. Daar denk ik dat wij wel benzine zullen vinden.

— Dan naar Hawaï, welke ster?

— Wij moeten op de hoogte van Molokai zijn, dus dicht langs de kust.

Reeds 50 K.M. had men achter den rug en links bespeurde men hooge silhouetten van bergen. De Amerikaan wees daarheen.

— Daar ergens in die massa is die andere krater, een curiositeit van Hawaï, hij is nl. gevuld met zeewater.

— Staat hij dan in verbinding met den Oceaan?

— Ja, dat moet wel, daar de waterspiegel van het meertje, dat ongeveer 500 M. omtrek heeft, met eb en vloed daalt en rijst. Men heeft er wel eens gelood, maar nooit den bodem bereikt.

— Dan moesten er op deze eilanden eigenlijk van alle streken der wereld natuuronderzoekers komen kijken.

— Die komen er ook, geloof mij vrij. Maar de Franschen, die vroeger de grootste ontdekkingsreizigers bezaten, komen er niet; zij bemoeien zich tegenwoordig alleen met hun land en laten aan Duitsche, Engelsche en Amerikaansche mailbooten de zorg over, de toeristen over te brengen naar deze eilanden, waar zoetjes aan een wereldhandel is ontstaan.

— Heel goed, beste Archibald, maar scheld niet op mijn landgenooten. Wat het reizen betreft, je vergeet dat de Franschen het tegenwoordig op een leuke manier doen. Wij nu, bijvoorbeeld.

— O, wat de lucht betreft, dat is waar, daarin moet men Frankijk alle eer geven. Wat Blériot b.v. heeft gedaan, door het eerst over het Kanaal te vliegen, dat kan nooit worden uitgewischt. Zijn waagstuk heeft den stoot gegeven. En wie had kunnen denken dat wij nu reeds niet een paar honderd, maar duizenden kilometer zouden kunnen afleggen. Het roer links, Maurice, wij komen te dicht bij den wal.

— Kijk goed uit, hoor, want God weet, wat ons zou overkomen, als wij in het donker tegen een rots liepen.

— Gij wijst daar weer op een fout van de vliegmachine, welke de luchtballon niet heeft.

— Een ballon zou er overheen gaan, zich boven de gevaarlijke bergkammen verheffen, maar gij zijt gedoemd langs de kust te blijven vliegen, zonder je zeer hoog te kunnen verheffen.

— Feitelijk ja, maar men zal er nog wel een parachute bij uitvinden, die steeds den val zal breken en zoodoende aeroplane en bestuurbaren ballon samenvoegen, en dan heeft men niets meer te vreezen.

De beide vrienden zaten nu, na van hun emotie bekomen te zijn, zoo rustig te praten, alsof zij vóór het coupéraampje in een trein zaten. Bevrijd van den angst, dat de motor hen zou begeven, die nu regelmatig snorde, en in het vooruitzicht benzine te zullen bekomen, leefden zij geheel op.

En toch was het nacht, en de maan, nog achter de hooge rotsen van Molokai, was slechts zichtbaar als men voorbij een kloof kwam, maar de sterren weerspiegelden als diamanten in elke glinsterende staaf van de machine.

Na een uur was Maurice reeds vertrouwd met die donkere zee en bleef met de grootste nauwkeurigheid op dezelfde hoogte daarboven, zonder vrees meer te koesteren, er in te zullen storten.

Uit voorzorg slechts had hij de snelheid verminderd en de machine maakte slechts 50 à 60 K.M. per uur. Zij zweefde op een tiental meter boven de oppervlakte en zoo nu en dan liet de groote, brommende vogel groote hoeveelheden gas ontsnappen, wat zeker op de kust de aandacht moest trekken, daar men er nauwelijks 2 à 3 mijlen van verwijderd was.

Deze gedachte kwam pas bij den Amerikaan op, toen hij, na zeer nauwlettend het reservoir te hebben aangevuld, zich omkeerde om de ledige bussen op orde te zetten.

— Onze vogel maakt zoo'n lawaai, dat de visschen van den Oceaan er van schrikken, zeide hij. Wij hebben een soort van gloeiende rookpluim achter ons .... kijk maar.

Maurice keek om en bespeurde ook een lichtenden damp, tengevolge van de onophoudelijke ontploffingen in den motor uitgestooten.

— Daar heb je nu het gebrek. We moesten onhoorbaar voortgaan. Op mijn woord, men zou ons spoor gemakkelijk kunnen volgen. Hè, wat zou ik graag willen dat ik onhoorbaar en onzichtbaar kon vliegen.

— Wat is de zee hier kalm, zei Forster, of zouden we soms al boven het kanaal van Hawaï zijn?

— Dat zal zooveel niet schelen; de richting der rotsen kan het uitwijzen.

Even later bogen zij zich scherp om naar het noorden en liepen verder westwaarts. Toen bevond de aeroplane zich weer „in volle zee."

De maan was daar nu ook en stond hoog aan den hemel, de zee met zilveren glinstering overgietend.

— Maar deze zee is niet de Stille Oceaan, merkte de luitenant nu op. Opgedrongen tusschen de hooge granietmuren, worstelend met de koraalriffen, woelt en jaagt zij hier en de sterren schijnen door den golfslag van het water te dansen.

Verweg was de horizon niet meer donker, want de nachten zijn in dit jaargetijde in deze hemelstreek kort, en men bespeurde al spoedig het eerste ochtendkrieken; het werd een purperen glans, die als een koperen, roodachtige wolk verscheen, welke al trillend steeds grooter werd en aan den onderkant steeds helderder.

De Amerikaan, die dit prachtige schouwspel eenige oogenblikken had gadegeslagen, strekte de hand naar den horizon uit en zeide:

— De Mauna Loa.

Want deze alleen kon zoo'n vuurgloed vertoonen, op een afstand van 80 kilometer.

In de heldere lucht zag men den top van den Mauna Loa bedekt met eeuwige sneeuw, wat geen andere berg in dezen Oceaan vertoont, een zonderling schouwspel in deze streek van eeuwige lente; langzamerhand kwamen de witte koppen onder de wolk van vuur en vlammen te voorschijn, hier en daar afgewisseld door gedeelten van zwarte lava.

— En de Kilauea, waarheen wij gaan, is die al te zien?

— Die ligt meer links, maar is nog niet te zien, omdat hij lager is.

— Hij is bekend om de geweldigste uitbarstingen van allen. Het is, als ik mij wel herinner, de meest gevreesde vulkaan van de Sandwichs-eilanden.

— Uitbarstingen? Welneen, die hebben niet meer plaats. Het is nu een kokend lava-meer. Maar welk een meer! Welk een tafereel vertoont dat! Zoodra wij er dichterbij zullen zijn, zullen wij op de rechtsche toppen een rooden gloed zien. Daar ligt het. Als de wolken laag

hangen b.v., dan weerkaatst de gloed daarop en daardoor ziet het er des nachts daar uit als bij een zonsverduistering of bij erg noodweer.

— Wat zullen wij een rijke natuur te zien krijgen, zeide de ingenieur opgetogen.

— O, tegenwoordig beteekent dat niet veel meer, men kan er gewoon per Pacifique-baan komen, Maurice.

— Toch blijft het een onvergetelijk schouwspel, en als wij niet gedwongen waren te reizen zooals wij nu . . . . en er was nog iemand anders bij . . . .

— O, Miss Kate, viel de Amerikaan hem lachend in de rede.

Maurice Rimbaut keek zijn vriend van terzijde aan. Hij had zijn zin niet eens voltooid en reeds had Forster begrepen wat hij bedoelde. Verbluft zweeg hij.

Ja, zij was steeds om en bij hem; zij vertegenwoordigde zijn liefste wenschen; nu zag hij haar zacht glimlachend te midden van haar bloemen, dan weer zag hij hoe zij zich met vochtige oogen over de peluw van haar ongeneeslijk zieken vader boog. En tijdens de kritiekste oogenblikken van zijn expeditie, had hij steeds aan haar gedacht en de gedachte aan haar deed hem resoluut handelen, stelde hem in staat de moeielijkheden en gevaren te overwinnen.

De Amerikaan, vreezende onbescheiden te zijn geweest, wilde het weer goed maken en zei:

— Wij zullen bij het aanbreken van den dag er zijn, minder dan uw vaart, dan kunnen we een goede plek uitzoeken voor de daling.

— En een waarvan wij ook gemakkelijk weer kunnen vertrekken, zeide de ingenieur, want dit is van het hoogste gewicht. Als wij slechts een klein vlak plekje vinden, dat goed helt, al is het maar een meter of twaalf lang, dan hebben we net zoo'n goede afvaartplaats als te Midway.

— Ik weet bij den krater een glooiing, een rotsmuur, die 150 à 180 M. hoog is en een lengte van 15 K.M. heeft. Ik weet nog precies de cijfers, die de gids opgaf.

— Ja, maar dat is bij dat Lava-meer waarvan je gesproken hebt. En ik zou niet graag in dat meer van kokende lava vallen, evenals wij bij ons vertrek van Midway gevaar liepen, in zee te storten.

— Maar dat Lava-meer neemt niet die geheele onmetelijke ruimte in, slechts een klein stukje. Als wij vertrekken van een rotspunt, die het verst verwijderd is van de Halemaumau . . . .

— De Halemaumau?

— Ja, dat is de inlandsche naam van dien Lava-put, het Hof van de godin Pélé, volgens de legende. Weet je dat dit de voornaamste bedevaartplaats van Hawaï is? Hier komen de inboorlingen van alle omringende eilanden, evenals de Mahomedanen naar Mekka gaan. Zij brengen daar hun offeranden, de armen offeren guirlandes van bloemen, de rijken een lap kostbare zijde of een jong varkentje. En gedurende dien geheelen bedevaartstijd moeten zij denken aan de godsdienstige plichten, welke hun godsdienst hun voorschrijft; zij mogen niet eten, geen bes, geen bloem zelfs plukken; ja, de jonge meisjes en jonge mannen mogen zelfs niet aan liefde denken. En als je dan ziet hoe wij naar dien vulkaan reizen, Maurice, dan zult ge toch blijde zijn, dat ge geen Kanake zijt.

Deze tweede toespeling op zijn liefde, deed Maurice glimlachen en zijn blik wendde zich onwillekeurig naar den Kilauea.

De aeroplane passeerde juist een zeer hooge kaap, bestaande uit basaltzuilen. In het zuiden bespeurde men een eigenaardigen gloed aan den hemel, niet ver van den top van den Mauna Loa. Was dat de Kilauea, de beroemde bedevaartplaats?

Intusschen vervolgde de Amerikaan:

— Ik heb twee jaar geleden, toen ik op Hawaï was, zoo'n bedevaarttocht medegemaakt. Zij zongen zacht liederen, die door de overlevering geheiligd zijn en hielden van tijd tot tijd stil, om den weg te versieren, op de rotsen hier en daar bladeren te schikken of een omvergewaaide plant goed te zetten. Deze oude gewoonten van Hawaï troffen mij als verheven poëzie. Hoe jammer, dat de blanken die oude zeden en gewoonten hebben verjaagd, om er hun beschaving te brengen. Binnen een halve eeuw zal er niets meer van over zijn.

— Men heeft mij verteld, dat de Angelsaksische zendelingen veel inboorlingen hebben bekeerd en dat zij nu hun gewoonte, om half naakt te loopen, hebben laten varen en katoentjes dragen. Op

deze wijze wordt de godsdienst tevreden gesteld en de handel gebaat.

— Dat is waar, de Kanaken dragen nu *„holoku”* met schitterende kleuren, maar dat is nog niets, doch het slechtste wat wij hun hebben gegeven, is de sterke drank. De suikerplantages leveren voor de helft suiker en stoken voor de andere helft daaruit rum, en door dien drank zijn reeds vele inboorlingen te gronde gegaan.

— Dat is te begrijpen, zei de ingenieur, zij kenden den alkohol in het geheel niet; zij hadden zelfs niets wat hem verving, en . . . .

— Daar bedenk ik opeens, zei Forster, dat, als wij geen benzine konden bekomen, er op die plantages wel alkohol te krijgen zou zijn. Zou de motor het daarmede kunnen doen?

— Zeker, als hij maar zuiver is.

— De planters fabriceeren uit de suiker een alkohol, dien zij distilleeren; dan komt het in poreuze vaatjes, waardoor alle waterdeelen wegvloeien en een alkohol van 98% overblijft.

— Die zou zelfs uitstekend zijn voor den motor, indien deze vóór het vertrek maar eerst verwarmd werd; bovendien zou er een kleine verandering aan het toevoerbuisje gemaakt moeten worden.

— Nu, zei Forster, wat je me daar zegt, neemt mij een pak van het hart; want alkohol kunnen wij in ieder geval krijgen op Hawaï, maar benzine niet.

— Wij zouden ook een mengsel kunnen maken.

— Hoe dan?

— Vijftig procent benzine en 100 procent alkohol of 50 procent alkohol en 100 procent benzine of gedistilleerde petroleum.

— Als het een beetje wil, zullen wij mooi onzen slag kunnen slaan. De Japanners hebben beslag gelegd op de hoofdstad van den archipel, op Parelhaven en zonder twijfel op al onze kolendepôts, behalve Midway; maar ik wil wedden dat zij er in het geheel niet aan hebben gedacht, het hotel op den Kilauea te bezetten.

— Ik hoop het, dan kunnen wij er een paar uurtjes op dreef komen.

— Dan zouden we er een uur of wat kunnen slapen, dat hebben we hard noodig, Maurice.

— Mijn oogen doen ook reeds een beetje raar.

— We zullen die paar uurtjes wel weer inhalen, zei de Amerikaan. Gister nog dacht je, geen 150 K.M. in het uur te kunnen halen en nu bereik je al 170 K.M.

Hij zweeg. De Kilauea stak helder tegen den hemel af, niet zooals kraters er gewoonlijk uitzien, maar als een bergplateau, met een rooden gloed erop, alsof het plateau in brand stond.

De aeroplane ging langs de kust van Hawaï, vloog over Kaap Kopoho, de laagste van den archipel, en links kon men het gerommel reeds hooren.

Het was ongeveer 3 uur in den morgen.

Zeer oplettend op zijn werk, begon Forster door middel van een trechter het reservoir weer te vullen. Toen hij daarmede klaar was en zich omkeerde om de bussen goed te zetten, stiet hij een kreet van verbazing uit.

— Wie kan dat zijn?

— Van wien spreek je? vroeg de ingenieur, verwonderd.

— Een boot; ze zet daar juist om Kaap Kopoho heen, op een half uur afstands en volgt ons, geloof ik.

— Een oorlogsschip?

— Ja, een torpedojager in volle vaart; hij vliegt er door! Wacht, ik zal eens even goed kijken.

En Forster keerde zich geheel om, nam den kijker en keek.

— Ja, er is geen twijfel aan, het is een der snelst loopende schepen die er bestaan; hij maakt wel 30 knoopen in het uur.

— Een Japanner?

— Natuurlijk, wat zou het anders zijn? Hier zijn geen schepen van ons, en dan in geen geval van dit model. Het is een turbinestoomer van het laatste model. De Japanners hebben er zoo zes.

— O, dan volgt hij ons al van Honolulu af, zei de ingenieur.

— Ja, dat zal; wij waren ook gemakkelijk te volgen met die vurige lijn achter ons en kalmen gang, maar hij loopt op z'n snelst.

— Wacht, kijk even naar het stuur en geef mij den kijker.

Door ongerustheid gedwongen, nam Rimbaut den verrekijker en zonder zijn zetel te verlaten, boog de Amerikaan zich terzijde en nam het stuur over.

— Dit is een bizonder snelle gang voor een schip, zeide hij, en

hoe langer ik er naar kijk, hoe meer ik overtuigd word, dat hij ons volgt. Op dit uur moest een gewoon schip toch zijn vuren aan hebben?

— Ja, Maurice, men doet ze nooit uit vóór de zon opgekomen is.

— Hij heeft ze niet eens aan. Hij heeft dus vannacht zonder lichten geloopen, een bewijs dat hij de kust goed kent.

— Wat zullen we doen?

— Ons eerste plan volgen, zei de officier. Naar den Kilauea gaan, omdat wij daar zeker vinden wat wij noodig hebben. Als wij inderdaad vervolgd worden, kunnen wij er niet aan denken, de kust te houden. Wij zijn nu reeds afgesneden van Hilo, waar wij de meeste kans hadden te slagen....

— En op de westkust?

— Op welk punt wij ook landen, zij zullen ons er spoedig vervolgen, maar als wij een hoogte van 1000 M. tusschen hen en ons stellen, dan hebben wij 7 à 8 uren gewonnen, want ik weet dat wij dien tijd noodig hadden om den vulkaan te beklimmen, van de zee tot den top gerekend.

Maurice Rimbaut nam het stuur over.

— Top! riep hij uit. En we hebben nog kans om aan hun kijkers te ontkomen ook, door opeens linksaf in een bergengte te vliegen, dan zien zij ons niet meer.

— Best, zei de Amerikaan, daar heb je er al een.... Werkelijk, dat is een goed idée, Maurice.

De aeroplane stak Kaap Kopoho over, een enorm rotsblok, op welks top een torentje stond. Dat was de eerste vuurtoren, dien men op de vaart van Amerika komend aantrof, maar dezen nacht was het een vuurtoren zonder licht. En de officier vroeg zich af, of de Japanners zoo voorkomend en zorgvol waren geweest om dit punt te bezetten en den vuurtoren te dooven, ten einde de verwachte Amerikaansche oorlogsschepen in de war te brengen.

Als het door de Japanners in bezit was genomen, zou een Japanner door middel van signalen de torpedoboot wel inlichten omtrent den weg, welken de aeroplane had genomen.

Maar op het oogenblik dat Rimbaut daaraan dacht en een hoogte van 200 M. had bereikt, bemerkte hij een opening in de rotsen. Een kleine vallei breidde zich daar in de richting van den vulkaan uit. „*Kate's Vogel*" boog er in over een rif, waarop de golven zich stortten en zweefde de vallei in, maar zonder haar snelheid te verminderen, omdat hij spoediger uit het gezicht der Japanners wilde zijn.

— Ziezoo, nu zullen ze ons in deze engte zoo gauw niet zien, zei Maurice, en als de vallei nu nog een beetje buigt, zooals ik verwacht, dan zien ze ons in het geheel niet meer, als zij de kaap zijn omgevaren.

— Als ten minste de wachter van den vuurtoren ons niet heeft gezien, merkte de marine-officier aan.

De Franschman antwoordde met een ongeduldig hoofdschudden, want hoewel die veronderstelling niet onmogelijk was, was zij te onpleizierig om er lang over na te denken.

Moest hij dan weer teruggaan en achter de boot om een ander eiland opzoeken? En welk?

Moest hij hooger gaan, om de tegenoverliggende kust te bereiken en den torpedo-jager in het onzekere te laten, daar de wachter hen dan toch niet zou kunnen volgen?

Maar hoe kon hij de aeroplane de hoogte van 3000 M. doen bereiken, om bij den krater te dalen?

In den toestand waarin Rimbaut zich bevond, wist hij niet wat hij doen moest. Daarginds zou men ten minste alkohol kunnen krijgen, dat was het voornaamste; het eenigste waarmede rekening moest worden gehouden; al het andere was bijzaak.

En daar de vallei zich ten slotte van den vulkaan verwijderde, verliet hij haar, om zich naar den vulkaan te richten, welks roode gloed van verre zichtbaar was.

Hij vloog over groote blokken lava en graniet en geelachtige zwavelklompen, en toen kwam men aan een zacht hellend plateau met groote grasvelden, zonder een enkele bloem, doch slechts grauwe struiken.

— Waar ligt die plantage, Archibald?

— Meer links, maar ik zie het terrein, dat ik bedoel, nog niet.

— Dan moeten wij naar den krater.

— Ja, dat denk ik ook, want als wij werkelijk vervolgd worden, dan kunt ge verscheidene uren tusschen hen en ons stellen, door eenvoudig den krater over te vliegen.

— Ja, maar hoe komen wij dan aan den alkohol?

— Door een weg links, dien ik wel zal vinden en die ons van den krater en van de Japanners zal verwijderen.

— Denk je werkelijk, dat zij ons zoover zullen vervolgen?

— Alles is mogelijk. Als zij ons van Honolulu af al nazitten, waarom zouden zij dan niet tot hier gaan. Maar de vangst zal hun moeite kosten!

— Ik zou de aeroplane liever in het lava-meer sturen, dan haar door die gelen te laten nemen!

— O, daar heb je het hotel!

Werkelijk zag men daar boven op het plateau een modern stevig gebouw van twee etages, omringd door schrale boomen en kleine hutten. Opeens ontsnapte Rimbaut een kreet, toen de aeroplane een 20 M. steeg.

— O, wat is dat mooi!

Vlak bij het hotel breidde zich voor zijn oogen een kolossale kom uit, met loodrechte wanden van 150 à 200 M. hoogte, en in die kom lag de krater van den Kilauea, in damp gehuld door de ontsnappende gassen.

Midden uit die massa damp kwamen kleine wolkjes te voorschijn, dat was de eigenlijke kratermond, de Halemaumau. En naarmate de aeroplane naderde — want Maurice leek wel gehypnotiseerd door deze kokende massa — zag men alles veel duidelijker. Een hevige gemoedsbeweging greep hem aan.

De krater zelf is een diepe kuil van 100 M. diepte en een doorsnede van 400 M. De sissende en kokende lava, welke hij bevat, is steeds in werking. Daardoor heen breken voortdurend vlammen uit, die hooger dan 20 M. oplaaien en daarna uitdooven. Het leven en de hitte, welke daar heerschen, zijn geweldig en gaan elke beschrijving te boven.

Zijn opwinding bedwingend, zoekt Maurice nu een punt uit, dat geschikt is om te landen. Door de dampen heen bemerkt hij een terrein, dat wel wat gelijkt op een ijsvlakte of een lava-zee, die plotseling gestold is. Dit terrein is omgeven door gele rotsblokken. Als de aeroplane daar wil neerdalen, moet zij door rook en damp

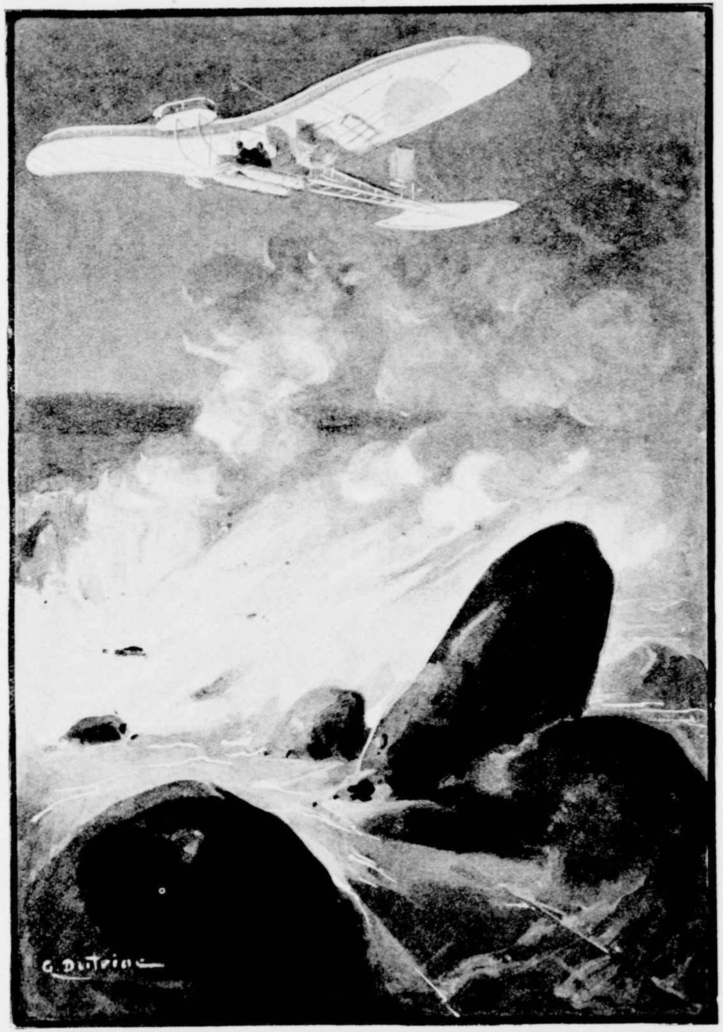

de reizigers in een wolk van gassen en rook hullend. Pag. 211.

vliegen, welke haar noodzakelijk moeten onttrekken aan de oogen, die haar van uit zee gadeslaan.

Maurice geeft zich hiervan volkomen rekenschap.

Om het terrein te bereiken, moet hij over die kokende massa heenvliegen.

Het is een onvergetelijk oogenblik.

Uit de aarde daar beneden ontsnapt een ware kanonnade en dondert opwaarts uit den krater, de beide reizigers in een wolk van gassen en rook hullend. Zij mogen zelfs geen beweging van schrik maken, en toch schijnt het hun, alsof zij in onmacht zullen vallen en in de kokende massa terecht komen.

Maar het is reeds voorbij.

Voor hen strekt de ijsvlakte zich uit, waarvan de aeroplane nu geen 10 M. meer verwijderd is. Maurice durft den toevoer van de benzine niet afsluiten vóór de aeroplane er vlak boven is, waardoor de machine iets verder komt. De motor stopt, de schroeven slaan langzamer en langzamer. „*Kate's Vogel*" staat even onbeweeglijk en zet zich dan neer. Nog iets glijdt hij voort met trillende vleugels en houdt dan stil als een arend, die zijn prooi heeft gegrepen. De grond is ruwer dan men dacht, doch nog vlak genoeg, en de daling is beter gegaan dan men had kunnen denken.

Luitenant Forster springt op den grond en kijkt op zijn horloge; het is half vier in den morgen.

De aeroplane is dus sedert 22 uren op weg. Gedurende den nacht heeft zij een afstand van 2900 K.M. afgelegd, een gemiddelde snelheid van 130 K.M. per uur. Er blijven dus nog 3300 K.M. over tot San Francisco.

Zal zij zich opnieuw in de ruimte kunnen werpen, zal men die kostbare vloeistof welke voor een aeroplane gelijk staat met het bloed voor den mensch kunnen krijgen? Dat zal de Amerikaan probeeren, door er terstond op uit te gaan.

Hij zal eerst naar het hotel gaan, langs een smal pad, dat hij uit de aeroplane heeft opgemerkt, naar beneden klauteren. Daar aangekomen, zal hij naar de plantage vragen, om tegen hooge betaling onmiddellijk benzine of alkohol te zenden. Hij zelf zal ze

dan te paard en den voorraad op muildieren van het hotel af verder brengen langs een anderen weg, want het eerstbedoelde pad is te steil.

Hij heeft uitgerekend, dat met alles zes uren zullen noodig zijn. Misschien ware het beter, regelrecht naar de plantage te gaan en het met inlandsche arbeiders direct te vervoeren, maar die arbeiders kunnen Chineezen zijn, in dienst van de Japanners, en dat zou voor de beide luchtreizigers slecht kunnen afloopen. Men zou ze

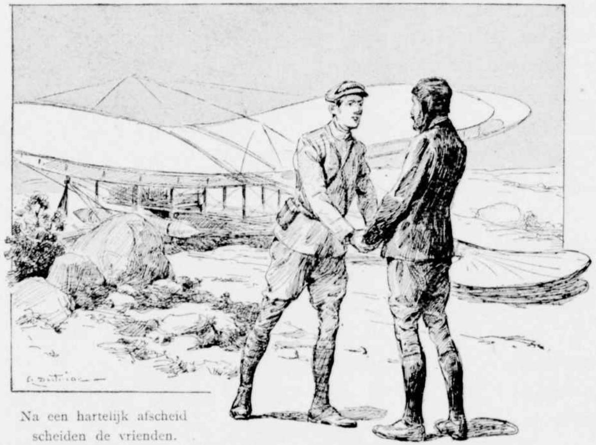

Na een hartelijk afscheid scheiden de vrienden.
Pag. 213.

zoolang ophouden, tot de bemanning van den torpedojager er was.

Zij overwegen dus alles goed.

„*Kate's Vogel*" is dáár geland en moet vandaar ook weer vertrekken. Terwijl Forster afwezig is, zal Maurice probeeren de aeroplane half om te draaien, om ze in de richting te brengen, waarin ze moet afvliegen, vervolgens zal hij den grond wat gelijk maken om zoo goed als mogelijk is een baan te maken. En dan moeten zij een signaal bepalen, om te weten of er iets aan de toevoerbuis moet veranderd worden of niet. Zij spreken dus af, dat wanneer de Amerikaansche vlag op het hotel wordt geheschen, welke Maurice

daar kan zien, dit beteekent dat er benzine genoeg is en wanneer de vlag niet verschijnt, er alleen alkohol is te bekomen.

Na een hartelijk afscheid scheiden de vrienden.

Op den rand van het plateau staande, ziet Rimbaut zijn vriend afdalen, met een rilling welke hem van het hoofd tot de voeten doorloopt; bevend, met kloppend hart, ziet hij hem gaan, terwijl hij zich behendig langs de helling laat afglijden; hij wordt kleiner en kleiner, over rotsblokken en kloven springend, over lavavelden, welke nauwelijks te begaan zijn.

Nu is hij kort bij den Halemaumau!

Archibald Forster loopt voorzichtig om de lavafonteinen heen .... Nu bereikt hij het toeristenpad en verdwijnt achter de blauwgele wolken en dampen, alsof de aarde hem bij een der uitbarstingen verzwolgen heeft.

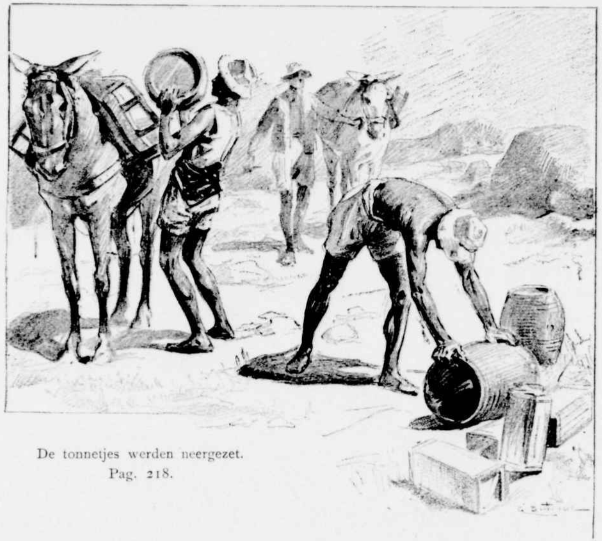

De tonnetjes werden neergezet.
Pag. 218.

HOOFDSTUK XII.

De Vervolging.

Op de plek aan den rand van den krater, waar de ingenieur wilde opvliegen, ruimde hij de grootste blokken lava, welke in den weg lagen, op, door ze in een lange rij van de helling te laten afvallen naar de lava-zee, welke zich daar uitstrekt.

Door den kijker, welken Archibald hem had gelaten, zag hij den torpedojager op eenige honderden yards afstand in volle zee kruisen op de hoogte van den vuurtoren, zeker om signalen te wisselen met den wachter, daarna zag hij het schip op de kust aanhouden, een halven cirkel maken en achter den rotswand verdwijnen.

De veronderstelling dat het schip hem vervolgde, kreeg vasten voet

en in weerwil van de groote vermoeienis, welke hem dreigde te overmannen, haastte hij zich, de aeroplane voor het vertrek gereed te maken. Hij draaide haar half om op de slede, wat veel inspanning kostte maar toch goed gelukte. Nu eerst bemerkte hij, dat de machine, toen zij te Honolulu de kazerne passeerden, door drie kogels getroffen was. Eén had de gereedschapskist doorboord, twee andere waren door de vleugels gegaan.

Het had niet veel gescheeld of een van beiden was gekwetst en daarover nadenkend, gevoelde Maurice spijt dat hij niet op die plaatsen, waar het op aan kwam, stalen plaatjes had aangebracht van 5 à 6 m.M. dikte, waarop geweerkogels zouden afstuiten.

Toen hij het terrein schoon en glad had gemaakt, bond hij de aeroplane vast aan een touw, liet haar een twintig meter vooruit gaan en bracht haar op een fraai hellend vlak, dat heel glad was. Van dat punt kon de machine 40 M. glijden, vóór zij den rand bereikte. Meer had hij niet noodig om verzekerd te zijn, dat de „afvaart" goed zou gaan.

Toen dit gereed was, richtte Maurice zijn blikken op het hotel, maar bespeurde nog niets. Forster moest er toch reeds zijn en hij kon nu ook naar de plantage getelefoneerd hebben. Dat beteekende dus „alleen alkohol."

Maurice Rimbaut had liever benzine gehad dan alkohol, omdat men nooit zeker is van het gehalte van den alkohol, en als er water in is, verzamelt dit zich op een bepaalde plaats en maakt een erg ratelend geluid.

Enfin, hij zou maar hopen dat alles goed ging.

En de afvoerbuis van het reservoir nemend, maakte Maurice er een andere aan, iets zwaarder en berekend voor alkohol van 0,800. Hij maakte voorts verschillende dingen schoon, en vooral de schroeven bij de as. Vervolgens verving hij de beide geweren, die hem bij het vertrek van Midway zoo'n flinken stoot bij de afvaart hadden gegeven en waarvan hij er twee in reserve had, door nieuwe. Andere bezat hij niet meer, en dit middel kon hij dus, als hij weer eens moest afgaan, niet meer aanwenden.

Daarna zette hij de ledige bussen op den grond om ze te vullen,

zoodra de alkohol gearriveerd was, die, naar hij meende, in tonnetjes zou worden aangebracht. Toen hij alles gereed had gemaakt, liep hij naar den rand van den krater en keek in de kokende massa daar beneden.

Door den kijker naar zee ziende, kon hij van de geheimzinnige torpedoboot niets bemerken, maar na lang kijken meende hij op de klippen aan de kust iets te zien bewegen, iets zwarts, en hij keek er naar, tot dat „iets" in het Kokabosch verdween.

Zouden dat arbeiders zijn van de vele uitgestrekte plantages, welke den voet van den vulkaan omringden en dezen geheel in een groene lijst zetten, of waren het matrozen van den torpedo-jager?

Hij kon het niet beslissen.

Maurice herinnerde zich, dat zijn vriend had gezegd, acht uren te hebben noodig gehad voor de bestijging. Indien dat dus Japanners waren, die naar boven kwamen om de aeroplane te bemachtigen, dan kwamen zij te laat; de reddende alkohol zou zijn aangekomen en de aeroplane zou voor hun oogen vertrekken. Zijn gezichtszenuwen, die gedurende 22 uren zoo ingespannen waren geweest, lieten hem echter niet toe, lang door den verrekijker te kijken en hij herinnerde zich, dat hij, zoodra hij vertrokken was, den grooten afstand naar San Francisco zou moeten afleggen zonder rust en zonder te slapen. Om den slaap te verdrijven, had hij alleen de herinnering aan Kate en aan Midway. Wat zou zij nu doen? Eergisteren had hij pas met haar en Forster gedejeuneerd, wat was dat nog kort geleden! Olivia had hen bediend en men had over de aanstaande reis gepraat. Zij had zoo'n groot vertrouwen getoond, dat zij reeds praatte over hun aankomst op Hawaï en den jongen man vertelde, wat zij van haar vader had gehoord omtrent Cook, den ontdekker van dien archipel en diens tragischen dood.

De beroemde zeevaarder was den 17den Januari 1778 op Kanaii aangekomen, waar hij met groote geestdrift door de inboorlingen was ontvangen en door de priesters uitgeroepen als de god Lano, die van een groote reis terug was gekomen. De geheele bevolking was opgekomen en aanbad hem en vereerde de equipage met een massa fruit en schapen.

Maar de Engelschen begrepen de vredelievende bedoelingen der inboorlingen niet. Zij gedroegen zich brutaal, als in een veroverd land, hieven hooge schatting en bespotten de hoofden en priesters. En toen Cook met de „*Revolution*" en de „*Discovery*" aan de zuidkust van Hawaï geland was en een tempel liet verwoesten, om goed hout te bekomen, werd hij door de woedende bevolking overvallen en met een lanssteek gedood.

Maurice herinnerde zich, dat dit in de Baai van Keaula-Kehua voorviel, dicht bij den vulkaan waarop hij nu stond; hij stond dus op historischen grond. Later, als hij zijn tocht zou voortzetten, zou hij aan de kust een door het Engelsche gouvernement opgerichte pyramide zien, ter nagedachtenis van den grooten ondekkingsreiziger.

Van de zee dwaalden zijn blikken naar den vulkaan en toen hij in die kokende lava keek en de vlammen zag opflikkeren, begreep hij dat die inboorlingen een groote vereering voor dit vuur koesterden.

Hij zag hoe als het ware fonteinen van lava oprezen, grooter en forscher dan de andere, en als zij door den wind werden neergesmakt, vormden zij lange rookende vuurzuilen, die weer terugvielen in den afgrond alsof zij van elastiek waren. „De wapperende haren van koningin Pélé", zegt de inboorling. Maurice dacht aan de gouden lokken van Kate en sloot de oogen, want zij deden hem zeer van het kijken in den vuurgloed.

Toen kreeg de slaap de overhand op hem. Hij gleed op den grond, aan den voet van een groot lava-blok, en sliep op de dorre bladeren in.

* * *

Een schot, dichtbij gelost, deed hem verschrikt ontwaken. Op hetzelfde oogenblik hoorde hij de stem van Forster, die hem riep.

Met één sprong was hij overeind.

— Archibald!

— Ha, ben je daar? Ik was al bang omdat ik je niet zag.... ik ben tot aan den rand van de rots gegaan.... je kunt niet begrijpen wat een angst ik heb uitgestaan,.... ik dacht natuurlijk aan een ongeluk....

aan ik weet niet wat. Maar je bent er, goddank, en geheel in orde. Heb je de Japanners wel gehoord? Zij komen. Luister.

Een gesis ging over hun hoofden en aan den anderen kant van den krater steeg een blauwe rook op uit de boschjes op den top.

— Gelukkig, dat ge er aan gedacht hebt, den krater tusschen hen en ons te stellen, zei de Amerikaan. Wij hebben nog twee uren, vóór zij omgeloopen zijn.

— Maar, zei Maurice, nog niet flink wakker, ik geloof dat daar geschoten werd, daar vlak bij.

— Ja, dat is zoo, ik schoot. Op 20 M. van hier heb ik dien gele een kogel moeten geven. De kerel wilde niet verder, toen hij hoorde schieten. De schurk aarzelde, zoodra hij merkte, dat er Japanners in de buurt waren. Al die gelen zijn op de hoogte van de bewegingen der Japanners en maken gemeene zaak met hen.

Al pratend liet hij de vaatjes afladen.

— Gelukkig, vervolgde hij, waren de beide andere kanaken goede kerels, wien ik een flinke fooi beloofd heb, en vooral een kleurling, een meesterknecht, die mij den kortsten weg heeft gewezen. Zonder hem zou ik zijn opgehouden door een diepe kloof en een vol uur verloren hebben met een overgang te zoeken. En een vol uur, dat is in ons geval geen kleinigheid.

De tonnetjes werden achter een rots neergezet en de officier liet de mannen de bussen vullen en dan naar den ingenieur brengen. Het waren twee flinke kerels van Hawaiisch ras, met een bronskleurig lichaam en zachte oogen; de meesterknecht, een mesties, met geel-grauwe huidkleur, zat te paard. Alle drie hadden, volgens de gewoonten op die eilanden, bloemkransen om den hals.

— Breng de ezels achter de rotsen, zeide Archibald, het is niet noodig ze bloot te stellen aan de kogels van die ellendige Japanners. Gelukkig zijn het matrozen; zij schieten als gekken en weten niet eens het doel te vinden. Maar wat gebeurt daar beneden? .... 1500 à 1600 M., dat is ook een schot in 't wilde.

En werkelijk bewezen kleine, op korreltjes gelijkende rondspattende lavastukjes, dat daar projectielen waren neergekomen. Het werd terstond gevolgd door een ratelend geluid, dat zich verspreidde over een afstand

van 200 à 300 meter straal, en het bewees dat de Japanners met hun marinegeschut beter terecht konden dan met het nationale wapen, het Arisaka-geweer.

— Eén schot is genoeg, zei de ingenieur, en onze vogel is zoo duidelijk zichtbaar, dat hij een goed mikpunt vormt.

— Daaraan heb ik het dan ook te danken dat ik u gevonden heb, mijn waarde vriend. Het is prachtige olie voor een machine, heeft de planter gezegd en wij zouden er over tevreden zijn Toevallig was hij een landgenoot. Zoodra hij begreep waarom het te doen was, was hij klaar. Hij staat er voor in, dat deze alkohol beslist zuiver is en van 98 %. Zij moeten deze soort hebben om er een eigenaardige odeur uit te distilleeren.

Het overgieten liep op de beste wijze van stapel. Gelukkig, dat de planter drie vaten had medegegeven. Toen de bussen vol en goed gekurkt waren, werden zij zorgvuldig in het schuitje achter den motor opgeborgen.

— Men zou zeggen dat zij er genoeg van hebben, hun kruit te verspillen, zei de Amerikaan opkijkend en naar den tegenoverliggenden rotswand turend; zij schieten niet meer.

— Dat is misschien de stilte, die den storm voorafgaat, zei Rimbaut; want ge begrijpt dat zij het er op gezet hebben, ons te pakken.

— Misschien heeft een der gidsen van het hotel hun wel den weg gewezen. Want drie vierden van alle werklieden op deze eilanden zijn Japanners.

— Waren er menschen in het hotel?

— Een twintigtal vreemdelingen van allerlei nationaliteit, allen waren zeer verbaasd en overstelpten mij met vragen, want zij hadden de aeroplane gezien, zij zullen op het balcon zijn om ons te zien vertrekken.

— Denkt ge dat er een weg is om in den krater af te dalen? Hier heb ik er wel een gezien. En ik dacht zoo of de Japanners er misschien in zouden afdalen om ons zóó hier te verrassen.

— Ja, zeide hij, naar den krater gaande, die slechts een twintig meter van hen af was.... dat zou best mogelijk zijn; de Japanners zijn echte acrobaten, en deze afdaling zou een Jantje niet afschrikken.

Maar laten we ons haasten. Onze bussen zijn vol, uitgezonderd deze acht, die nog vol benzine zijn.

— Ledig die dan in het reservoir, dan ben ik zekerder dat de machine bij de afvaart goed zal loopen.

Maar toen dit gedaan was, en wel in minder tijd dan men had gedacht, bleef er een vaatje alkohol van 30 gallons over, d. w. z. 120 liters.

— Wat zullen we daarmede doen?

— Laten we het meenemen, zei Maurice; er is hier achter-in nog plaats genoeg en het zal toch wel gemakkelijk zijn, als het reservoir door de een of andere oorzaak leeg raakt, wat in voorraad te hebben. We kunnen het door middel van een slang direct in het reservoir leeg gieten. Wij hebben in de gereedschapskist nog zoo'n slang. Ik zal die voor den dag halen.

— Maar dat wordt te zwaar! zei Archibald. Wij hebben 480 liter noodig gehad om 2800 K.M. af te leggen. Er blijven nog af te leggen 3500 K.M., dus 700 kilometer meer, tot San Francisco. De 120 liter meer is dus niet te veel, maar wel wat te zwaar om mede te nemen.

— Nooit zal de aeroplane dit gewicht kunnen dragen, vervolgde de luitenant. Gij hebt uitgerekend dat wij 50 à 60 K.G. speling hadden. Laten we dan de helft er uitgieten.... Als wij niet omhoog kunnen....

— Ik zal wel omhoog gaan, vriend, wees niet bang. Maar wat wij bovenal noodig hebben, is een voldoende hoeveelheid alkohol, opdat wij niet, vóór wij ons doel bereikt hebben, in zee vallen...

— Dicht bij de kust zullen we schepen genoeg ontmoeten, die op Vancouver of op Acapulco varen. Misschien zien wij ons eskader zelf wel.

— Kom, kom, Archibald, houd nu maar op, een zending als de onze kan men niet uitvoeren met „misschiens". En om dat eventueel tekort aan alkohol te voorkomen, denk ik er sedert een paar uren over, een ander middel aan te wenden.

— En welk middel is dat dan?

— Uw gewicht door alkohol te vervangen en alleen verder te gaan.

De Amerikaan was verstomd van verbazing.

— Dat zal niet gebeuren, zeide hij.

— Ik denk er toch sterk over en vraag dus als vriend een vriendendienst van je, nl. om je op te offeren....

— Maar dat is onmogelijk!

— Ik zou zooiets bij het vertrek van Midway nooit hebben voorgesteld, maar thans ben ik geheel zeker van mijn machine en heb alles zóó kort bij de hand, dat ik wel alleen verder kan gaan.

Een kogel, die vlak langs hen voorbij suisde, trok ternauwernood Archibald's aandacht. De Amerikaansche officier scheen met stomheid geslagen. Eindelijk zeide hij, Maurice de hand op den schouder leggend:

— Ach, mijn beste vriend, hoe kunt ge nu in de aeroplane uw en mijn functie te gelijk bekleeden? Hoe kun je alles doen, je overal mee bemoeien? Ik zelf, die alleen mijn taak heb te vervullen, had de handen vol, en we kwamen nog in gevaar ons door de haaien te laten opeten. En gij zoudt een dag en nacht alleen in de lucht willen doorbrengen?.... Wel, ge zult nooit aankomen.

Een geblaas, als van een kat, liet zich hooren en eindigde in een doffen slag, als op een trom. Een kogel doorboorde den rechtervleugel van de aeroplane.

De schoten waren thans juister gemikt. Ongetwijfeld hadden de Japanners een betere plaats gevonden en schoten nu met zorg. Waarschijnlijk waren zij daar met z'n tweeën of drieën en schoten met lange tusschenpoozen. Doch waar waren de anderen?

De beide reizigers waren te zeer verdiept in hun gesprek om daaraan te denken.

— Ik kom er zeker, vriend, herhaalde de ingenieur. Gij weet dat mijn gedachten steeds bij de anderen zijn en bij haar; dat helpt mij veel. Als ik val..., indien ik niet terugkom.... en gij ziet haar terug.... zeg haar dan dat mijn laatste gedachten aan haar gewijd waren.... Maar wij zullen elkaar terugzien, want ik zal er komen.

De officier nam de hand van zijn vriend en zeide:

— Maar Maurice, zouden wij niet liever het schuitje ontlasten van wat overtollige dingen, b. v. die gereedschapskist, die wel 25 kilo weegt?

— Neen, ik kan wat te repareeren hebben.

— Nu, die kist en die drijvers zijn gelijk aan mijn gewicht en dan nog een kleinigheid....

— De drijvers! Neen, vriend, dat is uw werk geweest en zij zijn onontbeerlijk. Denk eens aan, van hier naar San Francisco....

Rimbaut hield op, want de meesterknecht stiet hem aan en toonde hem iets, terwijl hij over den rotswand wees.

De richting van zijn hand volgend, bespeurde hij een dozijn Japanners die, met het geweer op den rug, tusschen de rotsen in den krater opklommen. Zooals Archibald gevreesd had, hadden zij een overtocht gevonden, en misschien geleid door Japanners van het hotel, kwamen zij op het plateau af, waarop de aeroplane stond.

Waarschijnlijk hadden zij bevel, de machine te nemen of te vernielen, 't mocht kosten wat het wilde. Zij waren thans op een afstand van 700 à 800 M. en bij den rand van het lava-meer. Misschien waren er nog meer, die men niet zien kon. Ver van de overzijde werd het vuren voortgezet, maar voor den vorm, door een stuk of drie matrozen. Maar tusschen die matrozen bespeurde men de silhouetten van werklieden der plantages, of reizigers uit het hotel, die uit nieuwsgierigheid op het vuren waren afgekomen.

Rimbaut liep op Archibald toe.

— Ziet ge hen? zeide hij, er is geen minuut meer te verliezen! Men zou zeggen dat de Voorzienigheid het zóó gewild heeft, door mij den tijd te geven eenige uren te slapen, terwijl gij geen rust hebt gehad. Ik kan nu gerust 24 uren aan het stuurrad zitten. Ge moet me echter, evenals op Midway, helpen om te vertrekken, door de touwen door te snijden.

— Maar.... begon Forster weer.

— Geen maren, zei de ingenieur; gij hebt mij gezworen te gehoorzamen, daaraan herinner ik je in dit kritieke oogenblik!

— Ik gehoorzaam, zei de officier. Maar wat zal ik dan na uw vertrek doen?

— Gij moet zoo snel mogelijk naar het Noorden gaan, naar die kleine haven, welke wij van morgen zagen.

— Hilo?

— Ja. Gij kijkt of daar een toestel voor draadlooze telegrafie is

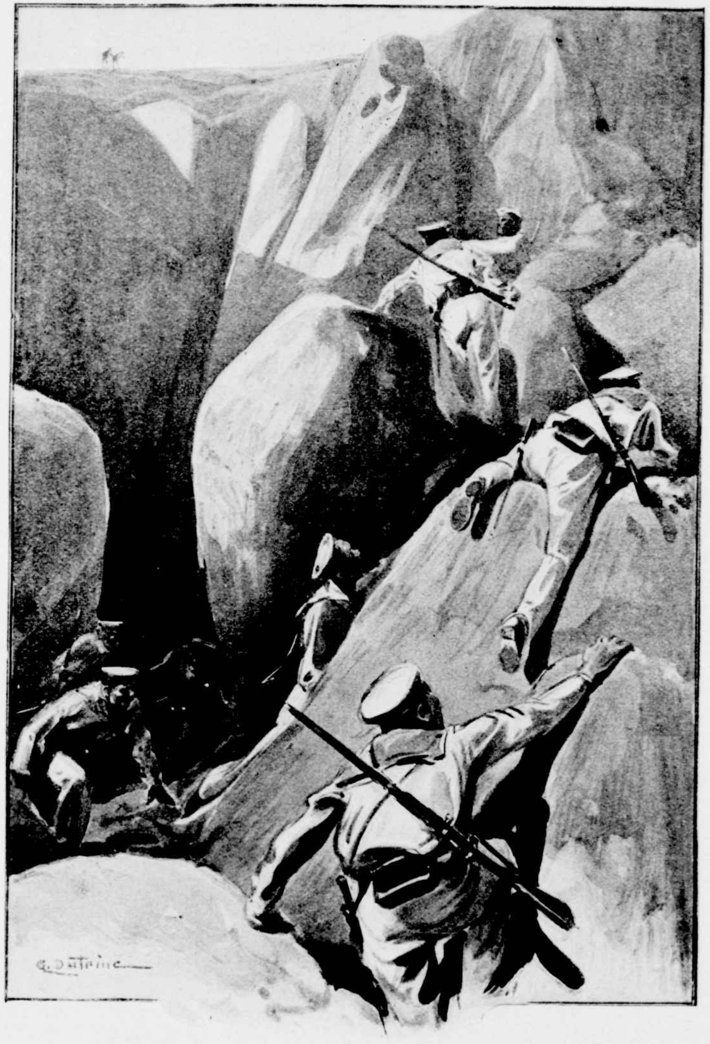

bespeurde hij een dozijn Japanners, die met het geweer op den rug, in den krater opklommen. Pag. 222.

Vindt ge die er, dan zendt ge telegram op telegram naar San Francisco, om te vertellen hoe het op Midway is.

— En ook uw vertrek oostwaarts?

— Ja.

— En als er geen draadlooze is?

en een hevige stoot deed hem naar beneden storten. Pag. 226.

— Dan wacht ge in den omtrek tot een schip u komt halen.

— Wat een toestand, zuchtte de officier. Zullen wij elkaar ooit weerzien, Maurice?

— Wij zijn al aan zooveel gevaren ontsnapt, zei de Franschman met nadruk, dat ik u Midway als rendez-vous opgeef, zonder aarzelen, binnen een dag of twaalf.

— Verlies geen tijd, Maurice, voorwaarts! Kijk, de gelen schieten

niet meer, derhalve zijn hun makkers vlak bij. Zij zijn overtuigd, ons reeds in hun macht te hebben.

— Ik wacht met vertrekken tot zij boven den rotswand uitkomen. Zij moeten bij hun klauterpartij zóó op zichzelf letten, dat zij één voor één slechts naar boven kunnen. En ik heb geen zin om nog schoten achterna te krijgen.

— Ge hebt gelijk, maar houd u klaar; 10 minuten geleden waren zij den Halemaumau reeds voorbij; zij zijn vlak onder den rand.

Opeens klonk er vlak bij, kort en scherp, een knal.

Het was de mesties die geschoten had. Hij liep op de beide blanken toe en wees hun op een kloof in de rots.

— Een Jap, dáár, kijk! zei hij in het Engelsch.

Op dat oogenblik kwam er een hoofd te voorschijn, gedekt door een blauwe baret met wapperend lint, waarop gouden letters schitterden.

Het was een Japansche matroos, met een gespierden, okerkleurigen nek. Hij had zijn karabijn aan den riem op den rug hangen, om bij de gevaarlijke klimpartij beide handen te kunnen gebruiken.

Snel had Maurice de revolver getrokken, waarmede hij Kerdok had gedood, toen hij zich plotseling herinnerde dat hij vergeten had, de geweren achter aan de machine gereed te maken. Hij wist niet wat hij zou doen, want het eene was even noodig als het andere, toen de Amerikaan hem de hand op den schouder legde met een gebaar, alsof hij wilde zeggen:

„Laat mij dat zaakje opknappen."

Snel liep hij op den Japanner toe, die, half over den rand liggend, met de voeten steun zocht op een blok lava en inmiddels de beide Kanaken in het oog hield die hem niet zagen,

Toen hij eindelijk vasten voet had gekregen, was de eerste gedachte van den soldaat, zijn karabijn klaar te houden, en hij schoof het hoofd door den bandelier.

Doch hij had er den tijd niet toe, want op hetzelfde oogenblik voelde hij zich aangrijpen en een hevige stoot deed hem naar beneden storten. Hij viel, een rauwen kreet slakend, met uitgespreide armen een 25 M. lager op een rotsblok, dat aan den rand van den afgrond lag, kaatste terug en viel te pletter in den afgrond.

De mesties lachte wreed, terwijl hij de tanden liet zien; zijn hevige haat jegens de gelen bleek hieruit ten duidelijkste. Hij kwam nu nader tot vlak bij de plek en gaf den officier een teeken, alsof hij wilde zeggen:

— Ik zal hier wel de wacht houden, wees gerust, nu weet ik wel hoe ik doen moet.

Forster keerde naar de machine terug en zei:

— Vooruit, Maurice, je hebt geen minuut te verliezen.

En met groote koelbloedigheid het magazijn van het geweer dat hij had buit gemaakt, onderzoekend, zeide hij:

— Het magazijn is nog vol; er zitten zeven patronen in. Daarmee kan ik mij die gele apen wel acht dagen van het lijf houden. Wat dit vooral betreft, mijn vriend, ik heb u daar een wijze van oorlogvoeren laten zien, welke gij zeker afkeurt, maar er is niets aan te doen, het is alles om ons bestwil....

— En gij? viel Maurice hem in de rede, wat zult gij doen?

— Ik? Ik ga een ritje op een van die muildieren maken. Ik neem er een mede, want als mijn vriend de planter hier was, zou hij het mij zelf geven.

— Neem deze drie doozen conserven, ik heb er genoeg voorraad van. En nu, laten we geen tijd meer verliezen. Ik wou dat ik, wat u betreft, gerust kon zijn.

— Maar ik moet omtrent jou gerust zijn en ik zal daarom den motor in beweging brengen.

— Best en dan snijdt ge den kabel achter mij door; evenals op Midway moet ge hem met één slag doorhakken.

— Ik kan dien met mijn mes wel doorsnijden.

— Neen, het moet in één slag gedaan worden. Neem dus de bijl, ik heb hem niet meer noodig.

Rimbaut nam plaats aan het rad, toen de gedachte om afscheid van zijn vriend te nemen hem deed omkijken; Forster had dezelfde gedachte gekregen.

Zij omarmden elkaar.

— Vergeet niet, zei de Franschman....

— Neen, neen, u niet en haar niet. En dank uit naam van mijn land.

Toen voegde hij er snel bij.

— O, dat zou ik nog vergeten.... 61 graden naar San Francisco.... 61 graden, verstaat ge?

— Eenenzestig graden, begrepen!

Een oogenblik later vernam men het signaal van de aeroplane en *„Kate's Vogel"* verhief zich, onder den druk der afgeschoten geweren, snorrend boven de lava-zee, en vloog de ruimte te gemoet.

Een hevige aandoening had zich van Forster meester gemaakt. Dit oogenblik was onvergetelijk, niet om na te vertellen.

Want wat daar omlaag op 200 M. diepte lag, was niet de zee, waaruit men na een val nog levend gered kon worden, maar kokende lava. Onder hevig gesis ontsnapten de gassen, die van 2000 à 3000 voet diepte opwelden, om te ontploffen boven en in de lava. En daar in dien damp verdween de aeroplane met Maurice, misschien om den dood door verstikking te vinden.

En hijgend van opwinding, voorover gebogen, stond de officier den gelen vogel na te staren, wiens langen staart hij zag verdwijnen, verlicht door het vuur van den Halemaumau.

De afvlucht van de berghelling ging prachtig; onder den druk van het roer volgde *„Kate's Vogel"* met eleganten zwier de aangegeven richting. Toen hij aan den krater kwam, had hij het plateau reeds achter zich. Op hetzelfde oogenblik zag men hem ombuigen, den linkervleugel licht gekromd, den rechter uitgespreid, en toen zweefde hij een honderd meter verder naar den tegenovergestelden kant van het hotel, aldus ontsnappend aan de nieuwsgierigheid der toeristen en aan de Japansche schutters. Toen verdween de aeroplane achter de eerste rotsen langs den zeekant.

— Bravo! kon de Amerikaan, aan den rand van den afgrond staande, niet nalaten te roepen.

Op eens klampten zich twee handen aan den rand van den rotswand, waar daarstraks de eerste Japanner zich had opgeheschen. Een tweede vervolger dus, langs denzelfden weg.

De Amerikaan had de bijl nog in de hand, waarmede hij den kabel had doorgehouwen en hij nam een kort besluit.

Met een enkelen slag hakte hij een der handen bij den pols af,

en de andere hand verdween met den man, evenals de eerste.

De luitenant verloor geen tijd met naar den man te kijken maar zich tot den mesties, die weer glimlachte, wendend, betaalde hij hem een dozijn goudstukken.

— Daar, voor jou en je kameraden, zei hij. Zeg aan je meester, dat onze vloot binnen een dag of twaalf hier zal zijn en dat ik hem dan dit muildier, dat ik nu noodig heb, zal teruggeven. Het spijt me dat ik hem er zelf niet voor kan bedanken. Ga nu maar vlug heen en laten de Japs gerust boven komen, nu de aeroplane weg is.

De meesterknecht hield het muildier voor Forster vast, terwijl hij opsteeg.

— Ziezoo, zeide hij, de teugels overnemend. Ik heb provisie, een goed geweer en acht dagen vacantie. En zich naar den top richtend, vervolgde hij:

— Ik ga dien berg bestijgen van 13800 voet. Later zal ik aan mijn vrienden in de club te Oakland mijn indrukken vertellen.

Toen hij een poosje gereden had en achter een boschje magnolia's kwam, hield hij halt, stak een sigaar op en rookte er eens lustig op los. Want sinds 24 uren had hij dit niet mogen doen. Een sigaar rooken op een pas afstand van een benzine-reservoir, dat beteekende voor een reiziger in een aeroplane hetzelfde als opzettelijk het gas uit een luchtballon te laten ontsnappen. Hij kwam vervolgens aan een hoogte, vanwaar hij een ruim uitzicht op zee had en ver weg zag hij een klein zeil over den oceaan glijden, alsof het een visschersboot was. Van de plaats waar hij stond geleek de aeroplane een meeuw, die over de golven scheerde.

— Twee uur, mompelde Archibald. Met deze snelheid zal Maurice morgen om dezen tijd op de wijzerplaat van het Ferrygebouw te San Francisco kunnen zien, hoe laat het is. Welk een plichtsgevoel en wat een nobel hart heeft deze Franschman!....

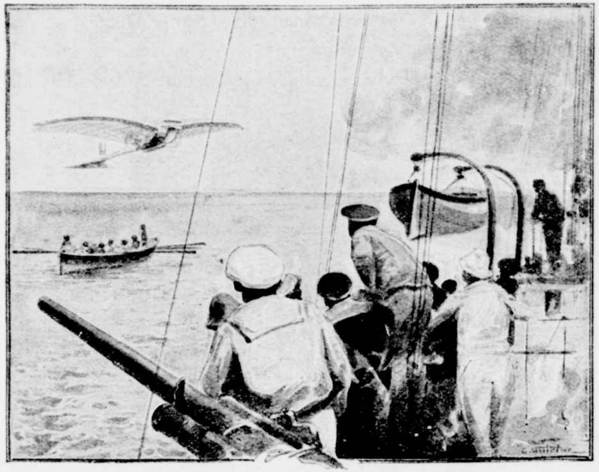

en kwam vlak bij de boot neer. Pag. 239.

HOOFDSTUK XIII.

Alleen in den donkeren nacht.

Toen de nacht inviel, bevond Maurice zich alleen in de onmetelijke ruimte. Van hier tot het Amerikaansche vasteland was geen eiland, geen rots, geen rif zelfs waarop hij in geval van nood zou kunnen vluchten.

Zijn leven hing als 't ware aan een draad, want de machine was zóó samengesteld, dat het haperen van een der stukken een te zware wrijving kon veroorzaken, waardoor de machine zou stilstaan en .... in den Oceaan vallen.

Nimmer had een menschelijk wezen beproefd, wat hij nu deed. Wat zou men in Europa zeggen, als men van dit verbazingwekkend record hoorde.

Met welke reuzenschreden was de luchtscheepvaart vooruitgegaan, sedert den dag dat een roekeloos mensch op het eerste vliegtoestel het Nauw van Calais overvloog.

Maar Maurice Rimbaut gaf zich er wel degelijk rekenschap van, dat hij een voorsprong had, d. w. z. het mooie weer en het zachte windje dat er woei.

Beneden zich zag hij één watervlak, dat als een reusachtige spiegel alles weerkaatste, het blauw aan den hemel was den geheelen dag zichtbaar en ook aan den horizon vertoonde zich geen wolkje. Het was bij uitstek geschikt weer om een vliegtocht te wagen en daarvan had hij geprofiteerd. Hoe minder tegenwind, zooveel te meer snelheid kon hij verkrijgen. Daarom spande hij alle krachten in en hij bezat nu olie genoeg. Had hij daarvoor niet zijn besten vriend opgeofferd?

Indien hij den wind opzij had gehad, zou hij genoodzaakt zijn geweest, voortdurend te laveeren, terwijl een onstandvastige wind, die nog onaangenamer is, hem zou genoodzaakt hebben, voortdurend met de vleugels te werken, wat zeer vermoeiend zou zijn geweest.

Derhalve waren alle omstandigheden gunstig en de aeroplane liep zoo flink, dat de albatros, die spottend met den wind over de breede golven scheerde, het noodig vond om te protesteeren tegen dezen indringer.

„Een en zestig graden," had Forster hem toegeroepen, bij zijn vertrek. En toen de zon achter hem was ondergegaan, kon hij vaststellen dat hij in de goede richting vloog. De schaduw van de aeroplane, welke op de oppervlakte van de zee viel, maakte met de richting welke hij volgde, een hoek van 30 graden; dat was vrij duidelijk te zien. De ingenieur stelde zich echter hiermee niet tevreden, maar nu en dan keek hij op het kompas, dat zijn vriend hem had meegegeven, en als hij zijn vertikaal roer naar het nulpunt hield, kon hij vrij zeker zijn in de goede richting te gaan. Zooals de officier vroeger reeds had gezegd, hield „*Kate's Vogel*" de richting zoo juist als een pijl die van den boog snort.

Want het was voor den luchtschipper vooral van groot belang, in rechte lijn op San Francisco af te gaan. Hij moest nòch ten zuiden, nòch ten noorden daarvan afwijken en goed opletten bovendien,

omdat de Amerikaansche kust veel baaien heeft, die op elkaar gelijken.

Twintig graden noordelijker zou hij bij Vancouver komen in Canada en 20⁰ zuidelijker zou hij in Californië belanden.

In het begin was Maurice niet volkomen gerust geweest, dat met de verwisseling van brandstof alles goed zou gaan. Hij was bevreesd dat de toevoer van den alkohol te langzaam zou geschieden, omdat de machine eerst voorzien was van benzine, die veel beter was. Er was echter niets gebeurd. Het voordeel dat hij er bij had, was, dat de ontploffingen in den motor veel zachter waren, en de verwisseling van benzine met alkohol, wat om 6 uur des avonds had plaats gehad, veroorzaakte geen stoornis. Er gebeurde niets bizonders; de zuigers vervolgden even regelmatig hun beweging alsof er geen verandering had plaats gehad. Dit stelde Rimbaut gerust en hij bevestigde den trechter op het reservoir en nam het tonnetje van zijn plaats.

Van te voren had hij de slang in de ton bevestigd; hij legde het einde ervan in den trechter en de vloeistof spoot er met kracht uit. De prachtige zuivere alkohol stroomde in het reservoir, dat vlak achter den zetel van zijn vriend lag. Het verschil in hoogte tusschen het reservoir en het vaatje maakte, dat de vulling geregeld en vlug van stapel liep.

Door een en ander nu volkomen gerust gesteld, gaf Rimbaut zich geheel aan zijn droomen over, terwijl hij de oogen gevestigd hield op de *cyclame*, die door de verschroeiende zon, den wind en de hitte van den vulkaan thans geheel verdord was.

Zonderlinge beschikking van het lot.

Van aanleg zeer avontuurlijk, altijd reizend en trekkend, had de ingenieur, om aan die neiging te kunnen voldoen, nimmer aan trouwen willen denken. En nu, op zijn laatste reis, moest hij opeens iemand ontmoeten, die zooveel invloed op hem had, dat hij om harentwil deze gevaarlijke onderneming waagde. En steeds zag hij haar nu voor zich, steeds was het haar onzichtbare tegenwoordigheid, die hem de kracht gaf, een bijna onmogelijke taak te volvoeren.

O! als hij maar aankwam.

En zijn hart klopte sneller, zijn borst hijgde en hij liet het gas met volle kracht ontsnappen en bracht zijn machine tot een snelheid, welke hij nooit had gedroomd te zullen bereiken.

En toen de nacht viel, op het uur dat het, zooals iedereen weet, het stilst in den dampkring is, bereikte „*Kate's Vogel*" een snelheid van 200 K.M. per uur. Toen bespeurde Maurice het eerste schip.

Het was een groot stoomschip met drie masten, dat voor anker scheen te liggen, want hij zag nòch zog achter het schip, nòch rook uit de pijpen. Dat was een vreemd geval.

Het was toen halftien.

De aeroplane passeerde het schip op een paar kabellengten, achter langs. Het lag stil en alle mannen waren aan dek of in de masten om den grooten vogel te zien.

Het deed den ingenieur goed, deze pakketboot te zien; want hij had nu 3000 K.M. gevlogen, zonder andere dan Japansche schepen te zien. Het nieuws dat de gelen in den archipel gevallen waren, was zeker al wijd verbreid, anders zou hij meer schepen hebben gezien. Men wist dus dat de Sandwichs-eilanden veroverd waren. Hoe zou men dan kunnen gissen dat een dier eilandjes nog altijd stand hield tegen den vijand en juist een eiland, dat door den grooten kolenvoorraad zoo gewichtig was. Nu, het Gouvernement zou het spoedig weten, dank zij den gevleugelden boodschapper, die thans, in de duisternis van den nacht gedompeld, zich reeds 12 uren boven den Oceaan had zwevende gehouden.

Toen hij de pakketboot gepasseerd was, kwamen hem sommige dingen te binnen, welke hij aan dat schip had opgemerkt, zonder er op dat oogenblik aan te hebben gedacht. Thans herinnerde hij zich, dat het schip in de eerste plaats voorzien was van een inrichting voor draadlooze telegrafie, doch van een soort als hij nog nooit had gezien. Hij was er dicht genoeg langs gegaan om op te merken, dat de drie masten allen een dwarsstang hadden, een hoek van 30 of 40 graden met den horizon vormend en onderling verbonden waren door een dicht dradennet, dat naar den voor- en achtersteven liep en op den achtersteven van dien aard was, dat het aan een groot vogelnest deed denken.

Ten tweede had hij, ondanks het gesnor van den motor, in het

voorbijgaan een eigenaardig geluid gehoord, alsof zweepslagen door de lucht knalden en floten. Vervolgens voerde het schip in het geheel geen vlag, zelfs de rooden oorlogsvlag niet; aan de ankerkettingen kon men echter zien, dat het schip elk oogenblik weer kon wegstoomen.

Bij deze zonderlinge omstandigheden kwam nog dat het stil lag. Waarop wachtte men op deze afgelegen plek midden in den Oceaan? Zou het soms een post der Japanners zijn, om door middel van draadlooze telegrafie aan hun landgenooten de verwachte komst van het Amerikaansche eskader te seinen?

De ingenieur kon op deze vragen niet antwoordden, en zou er vooreerst ook geen antwoord op krijgen.

De duisternis was thans geheel gevallen en Maurice had, evenals den vorigen nacht, de aeroplane op 100 M. boven de zee gebracht, niet alleen om bij een eventueel ongeval niet van te groote hoogte in zee te storten, maar ook om de lichten van het eskader te kunnen zien, indien het toeval wilde, dat dit reeds op weg was naar Honolulu.

De sterren schitterden aan den hemel en de jonge ingenieur had terstond de Poolster opgezocht. De Sandwichs-eilanden liggen onder den noordelijken sterrenhemel en hij had gevonden wat hij zocht, laag aan den horizon, want hij bevond zich op 25° N.Br. Zeker, in de goede richting te gaan, vervolgde hij nu zijn weg gerust en gaf den motor zijn maximum snelheid.

Wat hem in dien langen nacht te pas zou zijn gekomen, zouden een paar grappenmakers zijn geweest, die hem met hun potsen opvroolijkten.

Want ondanks zijn vertrouwen in de machine, ondanks zijn energie en aanleg, vermeerderd door zijn ervaring, had de jonge Franschman toch oogenblikken, dat hij het groote gewicht en de verantwoordelijkheid van zijn zending zeer voelde drukken.

Deze nachtelijke tocht op een afstand van 2000 uren van elke kust, was wel het vreemdste avontuur dat een mensch ooit beleefd heeft. En plotseling zag hij twee visioenen, in de eerste plaats Kate, die hij zoo duidelijk vóór zich zag dat hij er door getroffen werd, en in de tweede plaats zag hij den roem, door hem tengevolge van

zijn waagstuk behaald, terugvallen op Frankrijk. Men zou in de kronieken schrijven, dat de goede oude tijd van La Fayette en Rochambeau werd gevolgd door den „Vliegtijd" der Franschen, toen men het jonge Amerika, strijdend voor zijn onafhankelijkheid, te hulp „gevlogen" was. Meer nauwkeurig zou men vertellen van een Franschman, die 5800 K.M. gevlogen had, om aan het groote Amerika tijding te brengen van den ellendigen toestand van één zijner forten. En deze ideeën hielden hem den geheelen nacht bezig en maakten hem zenuwachtig.

Met de electrische lamp keek hij telkens naar de hoogte van den stand van den alkohol in het reservoir en vulde dien gestadig bij, terwijl hij overal smeerde. Tegen 10 uur in den avond wierp hij het ledige vaatje in zee.

Ofschoon zijn eetlust geheel verdwenen was, moest hij toch wat gebruiken. De koude koffie deed hem goed en hij dronk ze met kleine teugen.

Ten einde zichzelf de vrijheid te verzekeren, welke hij voor al deze bewegingen noodig had, had hij het stuurrad goed vast gebonden aan de ijzeren stangen, welke de beide vleugels verbonden. Het hoogteroer werd eveneens zóó vast gezet, d. w. z. op een bepaalden stand vastgeschroefd, daar hij toch op een zekere hoogte boven het water wenschte te blijven. Op die manier kon hij zich bewegen en de meest achteraf geplaatste kruiken wat dichter bij zetten, ten einde ze direct bij de hand te hebben.

Toch deed hij dit alles met de grootste omzichtigheid, daar hij vreesde dat de vleugels, tengevolge van de verplaatsing van het evenwicht, mochten doorzakken, waardoor hij in een gevaarlijken toestand zou komen.

Maar hij merkte spoedig op dat de snelheid van de aeroplane toe- inplaats van afnam, naarmate hij alles met oordeel rangschikte en opborg. Evenals een afgeschoten granaat, die in het begin een snelheid van 900 M. in de seconde heeft, ondanks zijn lengte de spits naar voren houdt gekeerd, evenzoo bleef ook de aeroplane door de snelheid der beweging in den goeden stand. En in de geheimzinnigheid van dezen onvergetelijken nacht, onder het zwijgend toekijken van de halve maan, vlogen de uren letterlijk voorbij, terwijl de stilte

slechts werd afgebroken door het regelmatige gestamp der zuigers en het geraas der opvolgende ontploffingen.

Tegen 2 uur in den morgen verschenen er in de verte vuren, zonder dat de reiziger zich rekenschap kon geven van de richting, waarin deze schepen gingen; toen kwamen er andere, iets later, zeer ver in het zuiden, en de ingenieur vroeg zich af of zij niet tot het Amerikaansche eskader konden behooren.

Het eskader moest den volgenden dag de Magdalenabaai passeeren, het laatste station vóór Oakland, ten minste dit had men op Midway gezegd. Maar misschien had het eskader door berichten een en ander vernomen en zijn plan gewijzigd, kolen ingenomen en onverwijld koers gezet naar Honolulu, zonder Oakland of San Francisco aan te doen.

Dit was slechts een veronderstelling van Maurice, welke terstond opgelost zou zijn, als hij maar eens op de kaart had gekeken, want dan zou het eskader veel zuidelijker zijn voorbijgevaren.

De vuren verdwenen en de maan ging onder, en rechts aan den gezichteinder, welke tot nog toe zoo donker was geweest als de hemel, verscheen zachtjes aan een rosachtige tint, welke zich gaandeweg uitbreidde en den horizon rood kleurde.

Het was de ochtendschemering.

Naarmate de gezichteinder lichter werd, werd ook het hart van den jongen Franschman lichter; zijn vertrouwen keerde geheel terug.

Zoo kan de ziel van een mensch in de duisternis van den nacht veranderen en zooveel indruk maakt het schitteren van dat groote licht op den mensch, die in angst zit.

Er kwam meer afwisseling. Schepen verschenen in de verte, zeilschepen, stoombooten, waarvan alleen de rookpluimen zichtbaar waren, die er als een lange staart achteraan sleepten.

Hoever was hij reeds? Hoever moest hij nog?

Rimbaut nam zijn horloge; het was 4 uur. Dus had hij reeds veertien uren gevlogen en met welk een snelheid? Geen enkel vast punt kon hij ontdekken, en geen enkele berekening kon hij maken, waardoor hij zekerheid kon krijgen.

Bevond hij zich 1000 of 600 K.M. van San Francisco?

Hij kon het niet zeggen.

Toch kon hij eenigszins een berekening maken, nl. door den alkohol. En hij telde de ledige bussen. Toen hij dat deed, parelde opeens het koude zweet hem op het voorhoofd.

Er waren nog slechts 8 bussen, 80 liter in het geheel, en daarmede kon hij niet meer dan 400 à 500 K.M. afleggen op z'n hoogst. Het was dus onmogelijk, nog 800 K.M. te maken, want daar hij 14 uren op weg was, kon hij nog slechts 2600 K.M. hebben afgelegd en het geheele traject was 3400 K.M.

Weer rees er twijfel bij hem, of hij wel in de goede richting ging.

„*Kate's Vogel*" zou dus genoodzaakt zijn, 300 à 400 K.M. vóór de kust in zee te storten? Dat wilde zeggen, nog niet eens in het gezicht van de kust. Misschien had hij kans, door een schip te worden opgepikt, want hier werd de zee nogal tamelijk bevaren. Maar hoeveel tijd zou hij daardoor verliezen.

Dan bleef nog de vraag over, of het reddende schip een Amerikaansch zou zijn en zou willen bijdraaien, om zijn reis, te onderbreken, ten einde hem naar San Francisco te brengen. Nog eens nakijkend of hij nog 3 uren in de lucht zou kunnen blijven, ontwaarde hij een pakketboot, die de Amerikaansche sterren- en strepenbanier voerde en naar hem koers zette.

Maar zoodra Maurice dit zag, vroeg hij zich af of dat schip een toestel voor draadlooze-telegrafie aan boord zou hebben. Indien dat het geval was, dan zou hij toch in zijn zending geslaagd zijn, ofschoon niet zooals hij het zich had voorgesteld, maar admiraal Hopkins zou gewaarschuwd zijn en zeker met zijn snelst varende kruisers terstond op weg gaan. Zoo zou hij het doel toch bereiken.

Ten einde langer in de lucht te kunnen blijven, belette hij het te veel ontsnappen van gas, waardoor de snelheid iets afnam. Het oog op het glazen buisje vestigend, dat de hoogte van den alkohol aangaf, bemerkte hij dat deze nu minder snel daalde dan den vorigen dag, en nu schoot hem opeens te binnen, wat hij meer had gehoord betreffende het verbruiken van kolen door schepen: Gedurende proeftochten met kruisers, die de grootste snelheid bereikten, had men waargenomen, dat een kruiser, die 600 kilo per dag noodig heeft om 18 knoopen te maken, er 800 verbruikt om 20 en

1600 om 22 knoopen te maken. Zoo had hij dus, ten einde een groote snelheid te bereiken, die niet van zooveel belang was, dat het een meerder verbruik wettigde, een groote fout begaan. Den geheelen nacht door had hij gas van de toevoerbuis laten ontsnappen, ten einde den motor prachtig te doen loopen en de maximum-snelheid te bereiken, maar hij had, om dat te verkrijgen, veel te veel alkohol verbruikt.

Misschien had hij 200 K.M. per uur gemaakt en 1/4 meer verstookt, om 20 K.M. op elke 200 te winnen.

Een vierde deel verbruikt, om een tiende te winnen, en dat zou dus de oorzaak zijn dat hij het land niet bereikte!

Dit speelde hem nu aanhoudend door het hoofd. Hoe had hij toch zoo'n domme fout kunnen maken?

Hij keek den horizon langs en ontdekte links rookpluimen. Daarop stuurde hij in die richting. Het schip dat daar naderde, scheen snel de golven te doorploegen, maar de ingenieur had niet zoo'n geoefenden zeemansblik om terstond te zien, wat voor schip dit was, zoodat hij reeds dicht bij het groote, logge gevaarte was vóór hij bemerkte, dat het een kolenboot was. Hij kon zien dat de equipage hem had opgemerkt en teekens maakte, hij zag zelfs een boot te water laten, als om hem op te nemen. Maar dit was het soort schip niet dat hij zocht. En een zwenking makend om zijn verloren koers weer te hernemen, groette hij het schip en vloog verder.

Nog twee andere schepen ontmoette hij, een zeilschip, dat hem op grooten afstand passeerde en een stoomschip, dat de Venezuelaansche vlag voerde. Daar de Vereenigde Staten met dat land op een gespannen voet stonden, tengevolge van de handelingen van den gewezen president Castro, wilde hij dat schip niets vragen en ging verder.

Zou het hem misschien gaan als den reiger uit de fabel van La Fontaine, die karpers, zeelten en grondelingen versmaadde en achtereenvolgens alle visschen liet passeeren, om ten slotte genoegen te nemen met een kikvorsch?

Meer dan 100 K.M. had hij na de ontmoeting met het eerste schip gevlogen, zonder dat hij een zeil meer bespeurde en hij begon ernstig ongerust te worden, toen hij de laatste bussen in het reservoir leegde; doch op dat oogenblik bespeurde hij juist in de verte een rookpluim.

Omstreeks 8 uur in den morgen bereikte de aeroplane dit schip. Het was een groot stoomschip, dat de Amerikaansche vlag voerde, en toen hij er dicht langs ging, zag hij aan de toppen der masten den arm, die bewees dat men daar een inrichting voor draadlooze telegrafie had. Er bleef dus niets meer te wenschen over, en er vlak langs vliegend, beschreef hij een halven cirkel, die hem langs zij bracht, om aan te duiden dat hij opgenomen wenschte te worden. Op den achtersteven las hij in gouden letters den naam „*Fulton*."

Het zou gekkenwerk zijn geweest op het schip te dalen, want de achtersteven was geheel overdekt en hij zou zonder eenigen twijfel de machine op verschillende plaatsen beschadigen. Het zou ook vruchteloos zijn geweest, iets te roepen, daar de aeroplane, ondanks het remmen, nog wel een vaart had van 25 K.M. in het uur en de motor flink snorde. De ingenieur beschreef dus nogmaals een halven cirkel en daalde toen tot boven het water. Dit begrepen de zeelieden, want weldra zag hij een boot uitzetten, bemand met drie matrozen, die snel naar hem toeroeiden.

Toen hij geen 25 M. meer van de boot was, gaf Maurice een lichten druk aan het hoogte-roer en kwam dus vlak boven het water; tegelijk zette hij den motor stop en gracieus scheerde „*Kate's Vogel*" over de golven en kwam op zijn drijvers vlak bij de boot neer.

Deze neerdaling was een schitterende vertooning.

Een donderend applaus weerklonk van het stoomschip, de geheele equipage stond klaar om hem te helpen, en terstond draaide een groote kraan met kettingen buiten boord, om de aeroplane, die de nieuwsgierigheid van alle schepelingen gaande maakte, op te hijschen.

Doch Maurice scheen ineens te zinken.

Op de drijvers vertrouwend, haastte hij zich niet naar de boot en wachtte, tot twee matrozen de aeroplane met haken tot zich trokken.

Hij keek rond en jawel, hij zonk langzaam.

Reeds stond hij met de voeten in het water en terwijl hij snel uitstapte, bemerkte hij dat de drijvers bijna geheel gevuld waren: het water bereikte den bodem van het schuitje en ledige bussen dreven naar alle zijden heen.

Nog eenige minuten en het water zou bij de machine komen. De

cilinders, die uren lang gewerkt hadden, waren sterk verhit en zoodra zij in het water kwamen, zouden zij barsten en de machine buiten werking stellen. De ingenieur gaf zich volkomen rekenschap van dit gevaar. Zijn gebaren en kreten werden door de zeelieden begrepen. Zij ondersteunden de aeroplane met hun bootshaken, lang genoeg om den ketting er onder door te brengen en in eenige oogenblikken werd „*Kate's Vogel*" door de in werking gebrachte kraan opgeheven boven de verschansing, tot de hoogte van de brug.

Zoodra hij zijn machine in veiligheid zag, klom Maurice aan boord. Aan den valreep stond een groote, breede man, van een jaar of vijftig, zonder baard, die een breed goudgalon om de pet had, en die den Franschman met uitgebreide armen opwachtte.

— Commandant Howe van de „*Fulton*".

— Maurice Rimbaut, Fransch ingenieur.

— Fransch? .... Maar waar komt ge vandaan?

Hij vroeg dit op een toon, alsof hij wilde zeggen: „Van Frankrijk, dat is onmogelijk; waar zou je dan gerust hebben?"

Een diepe stilte volgde. Men wachtte op het antwoord van den ingenieur, zooals de Grieken op het antwoord van het Orakel van Delphi wachtten.

— Ik kom van Hawaï, zeide de jonge man eenvoudig, of eigenlijk van nog verder, van Midway.

— Van Midway! riep de Amerikaan, maar dat is 3000 mijlen ver!

En ieders gelaat gaf de grootste verbazing te kennen.

— Drie duizend mijlen. Ja, dat is zoo, maar ik heb het met mijn aeroplane gedaan.

— Maar dan, riep de Commandant uit, als gij van Midway komt, dat groote kolendepôt, is dat niet genomen?

— Dat was het nog niet, toen ik er eergister ochtend vandaan ging.

— Eergister ochtend .... Dan zijt gij dus in twee dagen daar vandaan gekomen?

En Commandant Howe streek met de hand over het voorhoofd, alsof hij het niet kon gelooven.

— Ik zou het nog vlugger hebben gedaan, als ik op Hawaï geen benzine had moeten innemen. Wat Midway betreft, het kan het nog

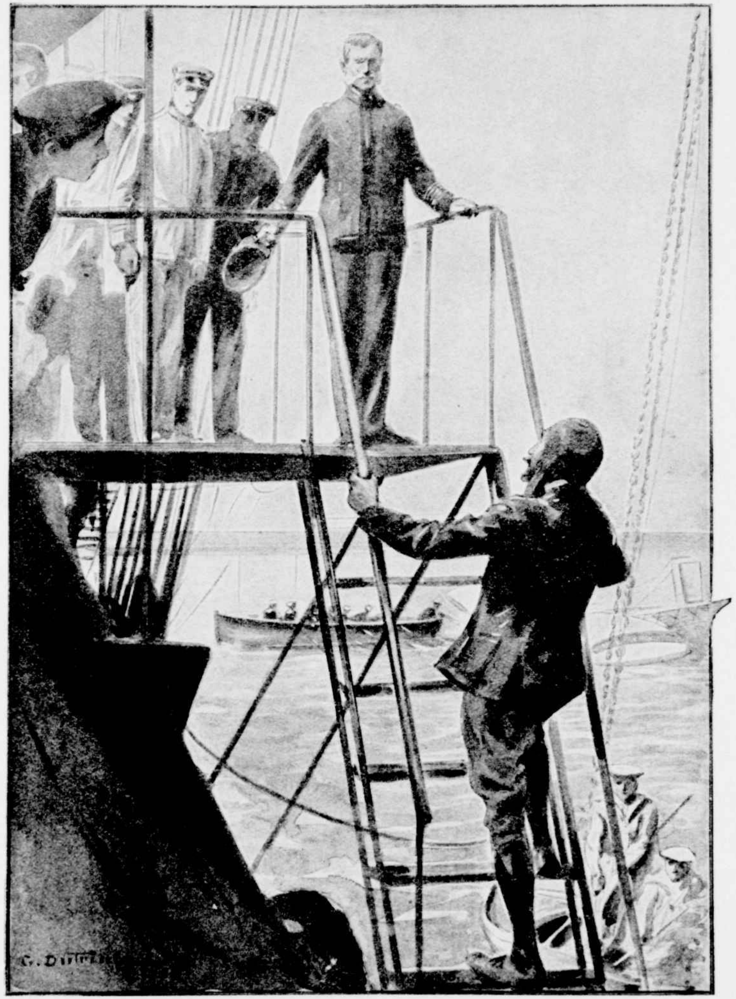

Aan den valreep stond een groote, breede man van een jaar of vijftig. Pag. 240.

10 à 12 dagen uithouden, en juist om dit in uw vaderland te berichten, heb ik den eenigen weg genomen, die ons overbleef, nl. de lucht.

— En *gij* hebt dat gedaan? . . . . *Gij*, die niet eens een Amerikaan zijt!

En, ten toppunt van verbazing, greep hij opnieuw de handen van den Franschman en drukte die herhaaldelijk. En allen die daar aanwezig waren, gaven hun oprechte bewondering te kennen.

Onder alle vragen, welke zich in het hoofd van den Amerikaan verdrongen, was er vooral één die hem niet losliet: „Waarom was het een Franschman, die deze even grootsche als gewaagde zending op zich had genomen?"

Het was waar, dat Frankrijk alle volken was voorgegaan bij de verovering der lucht; dat het ook een Franschman was, Blériot, die het eerst de grootste verwachtingen op dit stuk had vervuld door de zee over te steken; maar welke onbekende redenen hadden dezen Franschman in dit gedeelte van den Stillen Oceaan gebracht; dat was toch zeer vreemd. Hoe kwam deze machine van Midway? Nimmer had hij gehoord of gelezen dat er een heen gebracht was. Hoe kon men gelooven, dat iemand met dat ding dien afstand had afgelegd, hoe had hij moeten rusten, hoe was het mogelijk geweest, zelfs bij nacht te vliegen?

En Maurice Rimbaut begreep, toen hij al die verbaasde gezichten zag, dat hij 't best zou doen, wat meer te vertellen.

Hij verhaalde dus in korte trekken, hoe hij „*Kate's Vogel*" op het fort had gemaakt; dat hij een kameraad had gehad van Midway af, die met hem op de „*Mackenzie*" was geweest; dat hij over Honolulu was gevlogen, waar de Japanners thans de baas waren en zijn oponthoud bij den vulkaan; ten slotte het vervolgen van de reis naar San Francisco, welke reis slechts door gebrek aan olie was onderbroken.

Wat echter aan de nieuwsgierigen ontsnapte, was de onmiskenbare trek van vermoeidheid, welke op Maurice's gelaat zetelde. Zij gevoelden te veel geestdrift om dit te zien. Zij vroegen echter, toen hij geëindigd had, niets meer. Geheel overrompeld door dit wonderlijke verhaal, dat toch zoo eenvoudig was, uitten zij een kreet van verbazing, en toen klonk spontaan, plotseling een eenige kreet:

— Leve Frankrijk, leve Frankrijk!

En het daverde over het geheele schip. Van alle kanten werden den ingenieur handen toegestoken. De matrozen, de bootslieden, de stokers, allen kwamen boven om er bij te zijn en om dien wondervogel te zien, en er vormde zich een kring rondom de aeroplane, die nog buiten boord hing, maar nu binnen werd gehaald, om haar beter t kunnen zien en aan te raken.

Maar Maurice ging er bij staan.

Hij kende nl. de eigenaardige gewoonte van het Angelsaksische ras, de landgenooten van Cook, de verwoesters van talrijke gedenkteekens. Hij herinnerde zich, dat hij in Domremy Engelsche toeristen het huis van Jeanne d'Arc had zien bezoeken, en hoe zij overal stukken uit planken en balken sneden in de kamer, waarin de heldin had geslapen en gedroomd. Indien een dezer fanatieke matrozen van de „*Fulton*" het idee kreeg, een stukje van den vleugel van de aeroplane af te snijden, als herinnering aan „*Kate's Vogel*," om het als een curiositeit te bewaren, dan zou dit leelijke gevolgen kunnen hebben.

Commandant Howe begreep zijn ongerustheid en liet den kring wat ruimer maken.

Maurice vroeg nu aan den eersten officier van de „*Fulton*", die de kraan in beweging had gebracht, de machine zóó hoog te willen ophijschen, dat hij de drijvers van onder kon bekijken.

Toen dit was geschied, bevoelde de ingenieur zachtjes het caoutchouc van het omhulsel der beide cylinders. Tot zijn groote verbazing en verontwaardiging kwam hij terstond tot de ontdekking, dat in het gedeelte van de drijvers, dat onder water kwam, eenige lange sneden waren, waardoor deze, zoodra zij in het water kwamen, vol moesten loopen. Ten einde die sneden niet in het oog te doen vallen, waren zij met een zeer scherp mes aangebracht.

— O, die bandiet!

Deze uitroep ontsnapte hem onwillekeurig. Want het bleek hem, dat Kerdok wel zijn voorzorgen had genomen. Niet alleen dat hij den motor had willen vernielen, maar hij had meer pezen op zijn boog gehad en ook zijn maatregelen genomen, opdat zij bij een val in zee zouden verdrinken.

Ondanks al zijn moed, gevoelde Maurice thans angst. Hij had

zóó vast vertrouwd op de drijfkracht van de aeroplane, dat hij zonder aarzelen was gedaald. Indien hem boven den Oceaan een onheil ware overkomen, zou hij eveneens zonder aarzelen gedaald zijn en dan zou hij aan de haaien ten offer zijn gevallen.

Eenige oogenblikken gaf hij zich aan deze gedachten over, maar toen kreeg de plicht weer de overhand en het hoofd opheffend, vroeg hij den commandant:

— Hoever zijn wij van San Francisco?

— Vierhonderd vijftig mijlen.

— Dat is voor uw draadlooze maar een kleinigheid om te bereiken. U kunt met San Francisco spreken, nietwaar?

De commandant maakte een ontkennende beweging.

— Onmogelijk! zei hij.

— Wat! riep Maurice verbaasd uit. Maar ge hebt toch een inrichting er voor? Is die vernield?

— Neen, zeker niet, het toestel werkt wel, maar sedert twee dagen dat wij onderweg zijn, krijgen wij van de stad, met allerlei verwarde teekens, ten antwoord dat men ons niet begrijpt, niet verstaat.

— Ellendig! En *hun* seinen, verstaat ge die?

— Neen, maar het teeken „vergissing", dat, zooals ge weet, wordt aangeduid door een rij puntjes, komt herhaaldelijk voor, zoodat we het hebben opgegeven en het niet meer probeeren, overtuigd, dat er iets niet in den haak is.

Dit gesprek had plaats op de brug, vanwaar de officieren de aeroplane bekeken, terwijl de equipage van het dek af het gedrocht beschouwden en allerlei typische opmerkingen maakte.

De „*Fulton*" was een kabelboot van het laatste model. Zij had den kabel van Panama naar de Galapagos-eilanden, die op 250 mijlen van het Panama-kanaal gelegen zijn, thans met Amerika verbonden. Op zijn terugtocht begon commandant Howe vrees te koesteren voor een oorlog met Japan, want alle verbindingen met Hawaï waren verbroken. Hij had de order gekregen, zich gereed te houden, om, geëscorteerd door vijf kruisers, naar Honolulu te gaan. Daarop ontving hij weer tegenbevel, want de Admiraliteit had geprotesteerd tegen de bevelen van den Gouverneur van Californië. Men mocht deze schepen niet

wagen op een reis, waarbij zij groot gevaar liepen, maar wachten tot den 15^{den} Juni, als de vloot te San Francisco zou zijn.

Terwijl men intusschen de vloot wachtte, had men een groot aantal kolenbooten gereed gemaakt en deze den Oceaan op gezonden, om zachtjes aan naar Honolulu te stoomen. Het eskader zou hen wel spoedig inhalen. Toen kwam per draadlooze het bericht, dat Honolulu in handen der Japanners was gevallen.

Opeens was nu echter het Amerikaansche volk uit een droom ontwaakt, en algemeen werd de wensch geuit, dat de heele vloot op de gelen af zou gaan en niet een gedeelte. Men zeide dat, zoo de vloot geen kolenstations in den Stillen Oceaan meer had, zij toch sterk in de minderheid zou zijn en dat de kolen slechts te verkrijgen waren, door Honolulu te hernemen. Indien Amerika daar ver weg een ramp onderging als de Russen te Tsoeshima, dan zou de triumf der gelen verschrikkelijk zijn. Dat zou dan het einde zijn van al hun streven en van den vijftigjarigen arbeid en de kroon zetten op den smaad, dien Amerika had ondergaan.

Toen Maurice dit alles vernomen had, wat veel erger was dan zij op Midway hadden kunnen denken, vroeg hij den commandant, wat hij dacht te doen en of hij van plan was, zóó alléén de Japanners te gemoet te gaan.

De Amerikaan was een groote, kalme man, een moedige figuur met een door weer en wind gebruind gelaat en een energieken mond, die met de meeste bedaardheid sprak.

— Ik doe slechts een verkenningstocht, zeide hij. Mijn schip heeft een matige snelheid, maar verbruikt weinig kolen, het manoeuvreert bovendien met het grootste gemak. Ik had plan, naar Hilo te gaan, dat nog niet door de Japanners is genomen en daar eenig nieuws van de andere eilanden op te doen.

— Dat is veel gewaagd, commandant, met een ongewapend schip.

— Dat weet ik wel, maar ik zou den Trans-Atlantischen kabel, die te Hilo aan wal komt, zien te krijgen en dan dat eiland weer met San Francisco verbinden, een verbinding welke zoo geheimzinnig verbroken is, zooals de draadlooze bewijst. Indien hij op Hilo zelf is doorgesneden, aan de kust bedoel ik, dan zal ik hem een eind van de kust wel vinden en hem direct in werking stellen.

— Maar dan zal ik u wat vertellen, wat nog geen 24 uur geleden is, zei Maurice. En toen deelde hij den commandant mede, hoe hij door een torpedo-jager vervolgd werd.

— Dan is het nutteloos te trachten, ongemerkt Hilo te bereiken, zei de commandant, en dan zullen we San Francisco weer opzoeken, om u en het nieuws dat ge hebt, daarheen te brengen. Het is ten minste goed nieuws, dat Midway nog behouden is.

— In hoeveel tijd kunt u daar zijn?

— Binnen 36 uren, maar dan hebben we geen minuut te verliezen.

— Zes-en-dertig uren, herhaalde de Franschman, de wenkbrauwen fronsend, dat is erg lang.

En zijn gedachten keerden terug naar de rots, die nu gebombardeerd kon worden, terwijl Kate bij haar stervenden vader bad.

— Ik begrijp dat gij er in een uur of drie zoudt zijn, mijn vriend, zei de commandant en gij zoudt juist aankomen als het eskader er het anker uitgeworpen had en zoudt het hen ook weer kunnen doen lichten. Maar gij dient ook eens te rusten van uw vermoeienis en derhalve moet ge er u in schikken, tot San Francisco onze gast te zijn.

Maurice was wanhopend.

Verscheidene uren verloren! Hij gevoelde dat dit tijdverlies de ondergang van het fort kon zijn, waarop de Japanners nu zeker verwoeder dan ooit storm zouden loopen, nu zij wisten dat de aeroplane om hulp was uitgezonden.

Het voortdurend schieten met de groote vergiftige granaten zou de torens buiten gevecht stellen en de groote stukken verwoesten. De schepen zouden nader komen en een plaats vinden om hun troepen te landen en een bres te schieten.

En indien zij vasten voet kregen, zou het zwakke garnizoen niet veel meer kunnen uitrichten, vooral als majoor Heuzey niet in staat was, hen aan te voeren. Maurice durfde er niet aan te denken, wat dan wel het lot van Kate zou zijn.

Inmiddels had de „*Fulton*" den steven gewend naar San Francisco.

Alsof hij in de aeroplane steeds volop had gegeten en gedronken, dacht Maurice er niet aan iets te gebruiken. Hij dacht en peinsde

en antwoordde zeer verstrooid op de vragen, welke hem door de officieren werden gedaan.

Al zijn gedachten waren geconcentreerd op één enkel punt, dat een paar uren te laat de verovering van Midway kon beteekenen en den dood van haar, die hij beminde. Want daar hij haar den vergiftigen ponjaard had teruggegeven, was hij er zeker van dat zij, om aan de macht der woeste overwinnaars te ontkomen, zich zou dooden.

De waarde van een uur is in tijd van oorlog onschatbaar, dacht hij, en hij zou 36 uren verliezen, door hier stilletjes op den Oceaan te dobberen en dat, terwijl hij wel dertig uren kon uithalen als hij vloog?

Ja, vliegen, maar hoe?

En commandant Howe terzijde nemend, toen de officieren het gesprek staakten, maakte hij hem met zijn plan bekend.

„*Kate's Vogel*" was nog prachtig. Zijn vleugels, die door het water in het geheel niet hadden geleden, waren niet zwaarder geworden, alleen de staart en het richtingsroer waren flink nat geworden; zij zouden door inwrijven met olie weer beter tegen weer en roest bestand zijn en dan zou hij dit kleine eindje nog wel kunnen vliegen.

— Maar benzine, commandant, hebt ge die?

— Ja, zeker, al onze machines zijn motors.

Op dit punt gerust gesteld, vervolgde de ingenieur zijn uitleg. De aeroplane zou ontdaan worden van het gewicht der nutteloos geworden drijvers....

Maar bij deze woorden viel de commandant hem in de rede:

— Zonder drijvers vertrekken? Denk daar niet aan, mijn vriend! Ik zou er mij steeds een verwijt van maken, dat te hebben toegestaan.

— Maar zooals zij nu zijn, zijn zij....

— Bedenk, dat de „*Fulton*" niet alleen dient voor het leggen van kabels, maar ook is ingericht voor het repareeren van onderzeeërs. Wij zijn van alles voorzien en alle benoodigdheden zult ge vinden, vooral guttapercha en caoutchouc, dat hebben wij veel noodig, want het is het omhulsel der kabels. Sla er een blad van rond, dat is het werk van een uurtje en gij behoeft geen gevaar te loopen.

— Uitstekend, dank u duizendmaal voor uw hulp. Nu blijft de

vraag nog over, hoe te vliegen of liever van wal te steken, want ik bezit niets meer om de geweren in orde te brengen; het ontploffingsmiddel, dat ik op Midway door deskundigen liet maken, kostte hun 24 uren tijd.

Zonder drijvers vertrekken? denk daar niet aan, mijn vriend! Pag. 248.

— Ja, lieden die zooiets kunnen maken, hebben we hier niet, en ik zou bang zijn....

— Het zou ook te lang duren, commandant. Is er niets anders te bedenken?

— Hoe groot is de afstand, dien ge noodig hebt?

— Tien meter is genoeg.

— Die hebben wij wel aan den achtersteven. Maar hoe kunnen we daar een soort platform maken, met die kolossale trommel achter bij het roer. Er is geen denken aan, die weg te nemen.

De „*Fulton*” had werkelijk aan den achtersteven een groote trommel, waarom de kabels werden op- en afgerold; de trommel kon op en neer worden bewogen.

Al pratend kwamen zij bij die trommel, waarom een kabel gewonden was, dien de commandant te Hilo had willen gebruiken.

En toen Maurice daar zoo stond te kijken, naar dien kabel, waarvan het einde in het ruim verdween, schoot hem plotseling een denkbeeld te binnen. Hij dacht aan zeker soort van wagentjes, die erts laden en lossen langs een rondloopenden kabel, en er hangend langs schuiven, zoodat de omlaag gaande volle wagentjes de ledige te gelijk ophijschen. Zou hij zooiets hier niet kunnen toepassen, door achter aan de „*Fulton*” zoo'n kabel te spannen, als een soort luchtrails? Als die kabel maar goed strak gespannen was en men bracht de aeroplane er, door middel van de kraan, op, dan zou het wel gaan.

De commandant schudde het hoofd, maar naarmate de ingenieur het hem duidelijker maakte, hem de zaak uitlegde, hield hij op met rooken en dacht ernstig na. Toen riep hij den chef-werktuigkundige en zeide:

— Printer, luister eens even naar hetgeen de ingenieur te vertellen heeft, en zeg me dan eens of hij u ook voor de zaak heeft gewonnen, zooals mij. Die Franschen weten zoo overtuigend te praten, dat je er niets tegenover weet te stellen. Ik verwonder er mij alleen over, dat het akeligste woord wat ik ken, nl. „onmogelijk”, ook in de Fransche taal voorkomt.

— En nu, commandant, zei Maurice opgewekt, gaan wij weer iets „onmogelijks” beproeven. Luister, maar denk er tevens aan, dat we reeds twee uren hebben verloren.

En nu legde hij hun de zaak uit.

Men moest eenvoudig onder het schuitje, tusschen de sledeschenkels, een katrol aanbrengen, die op den kabel rustte en die het geheele gewicht van de aeroplane moest dragen, totdat voldoende snelheid

zou zijn bereikt en de schroeven de aeroplane ophieven. Verder moest men een lijn aan den grooten mast bevestigen, om de aeroplane in evenwicht te kunnen houden tot het bevel „los” kon worden gegeven. Indien men nu nog den kabel rond kon laten loopen, zou de snelheid zeker bespoedigd worden, en dan twijfelde hij niet of binnen 10 minuten zou „*Kate's Vogel*” zich in de lucht verheffen. Men moest echter rekening houden met den staart, die 6 M. lang was, daar er anders te weinig afstand over bleef voor het afloopen.

Toen de ingenieur dit alles had uitgelegd, zei de officier-werktuigkundige, een jonge man met een intelligent voorkomen:

— Dat alles is mogelijk. Ik heb katrollen van allerlei soort, en ik zal er zelf een uitkiezen die groot genoeg is voor den kabel. Vervolgens zal ik de smeden 4 stalen wieltjes laten maken, waarop de slede zal rusten. In een paar uren kan dat alles gereed zijn.

— Ik wed, zei de commandant, dat de vindingrijkheid nog zóóver zal gaan, dat er een toestel wordt uitgedacht om zoo ineens op te vliegen, zooals de vogels doen, door even een aanloop te nemen.

— Dat zal zeker wel komen, antwoordde de jonge Franschman, de aeroplane zou dan meteen een helicoptère zijn.

— Maar de helicoptère is de voorlooper van de aeroplane, zei de commandant. Er bestaat een klein stuk kinderspeelgoed, net als een schroefblad van een motor aan een elastieken draad. [1]

— Juist!

— Niets verhindert ons, van die uitvinding partij te trekken. Men zou dan ook het middel kunnen vinden om zich vertikaal op te heffen.

— Maar dat kunnen wij reeds, commandant, zei de ingenieur. Ik heb in Frankrijk verscheide helicoptères gezien, die zich op de plaats kunnen opheffen, die van Bertin b.v. Alleen is de machine te samengesteld, is niet gemakkelijk, omdat men ze niet kan verplaatsen en is niet practisch.

— Wat we nog moeten hebben, is een aeroplane, die één schroef meer heeft, een vertikale, die haar 1 M. opheft. Met zulke schroeven

1) Soort van luchtvliegmachine met schroef, komt voor als kinderspeelgoed.

zullen we alle bezwaren overwinnen. Want als we ze slechts een oogenblik kunnen onttrekken aan de wetten der zwaarte- en der aantrekkingskracht, zal zij weldra gehoorzamen aan de voortdrijvende kracht en zonder veel krachtsinspanning, zonder vertraging, in horizontale richting voortgaan.

— Bovendien, merkte de werktuigkundige op, zouden zulke vertikale schroeven in geval van een ongeluk kunnen dienst doen om den val te breken.

— Misschien komen we nog zóóver, dat we met een enkelen motor vliegen .... doch dit zijn voorloopig luchtkasteelen, laten wij tot de werkelijkheid terugkeeren, want ik heb haast om weg te komen, commandant.

Op deze wijze aan het doel herinnerd, liet de commandant terstond de handen aan het werk slaan. De werktuigkundige officier begaf zich naar de smederij, terwijl de commandant de lieden op het dek aan het werk zette om achter ruimte maken en den kabel bij wijze van rail te spannen, op een hoogte van 2 M. boven de brug.

Men behoefde niemand aan te sporen. De nieuwsgierigheid der equipage was ten hoogste gespannen. Men had den wonderlijken vogel zien aankomen, zien zwenken en over het water zien scheren, men wilde hem nu ook zien vertrekken, zich zien verheffen in de lucht en in die onmetelijke ruimte zien verdwijnen. Ieders hart klopte bij het idee, een mensch te zullen zien wegvliegen, die vogelvleugels had.

Misschien zou men hem op de oppervlakte zien rusten als een natgeregende vogel, of hem op zijn drijvers voort zien glijden over het water, terwijl hij niet in staat zou zijn zich er boven te verheffen.

In ieder geval zou men een imposant, onvergetelijk schouwspel te zien krijgen. Deze zeelieden hadden wel eens van vliegende menschen gehoord, maar er een te zien, dat was wat anders.

Terwijl de voorbereidende werkzaamheden in gang waren, hield Rimbaut zich bezig met het herstellen van het toevoerbuisje, het weer in orde makend, zooals het eerst was geweest, voor benzine. Toen werd de kabel gespannen, na eerst wat haar sterkte betrof, duchtig te zijn beproefd. Ten einde de minste wrijving te voorkomen,

werd de kabel zeer glad gemaakt, want men begreep dat dit nauw luisterde. Nu werd de groote vogel opgeheschen tot boven den kabel en handige smeden brachten in een uur tijds een beweegbare katrol aan, die aan een as bevestigd was, aan welks einden groote haken zaten, die door middel van een koord verbonden waren aan de rolletjes, waarmede de machine over den kabel zou loopen. Men had, al wat nu aan de aeroplane werd aangebracht, zoo licht mogelijk gemaakt en de katrol zelf was van hout, zoodat het gewicht daarvan onbeteekenend was.

Toen de katrol op z'n plaats zat, werd de kabel, waaraan de aeroplane hing, gevierd en zachtjes aan de machine op den kabel gebracht.

Maurice constateerde met groote vreugde, dat de doorbuiging zeer gering was en de aeroplane op dezen kabel als op een rail zou loopen. Door middel van een ladder klom hij er in, vulde het reservoir en zette de ledige bussen er uit, wat weer veel verlichtte.

Duidelijk zag men hoe bij elke beweging, die Maurice maakte, de aeroplane overhelde en zoo kon hij duidelijk zien, hoe hij het evenwicht kon bewaren, wat van het hoogste belang was en hem een poosje geheel in beslag nam. Want wanneer hij, van den kabel afglijdend, zijn evenwicht niet kon bewaren en de machine naar de eene of andere zijde zou overhellen, dan zou alleen groote snelheid hem kunnen redden.

En nu was alles klaar en alles had slechts 4½ uur geduurd. Zoodra Maurice verklaarde, dat hij gereed was te vertrekken, gaf de commandant een teeken en de hofmeester verscheen met twee glazen champagne. Staande op een vat, bood de commandant er Maurice een aan en toen, het andere opheffend, zeide hij:

— Mijne heeren, ik ben Amerikaan en ik constateer, dat nog geen Amerikaan voor ons land heeft gedaan wat een Franschman er voor gedaan heeft. De 240 millioen burgers van mijn land groeten u erkentelijk door mijn mond; zij danken u uit grond van hun hart en heffen opnieuw den kreet aan, waarmede wij u aan boord van de „*Fulton*" hebben begroet: „Leve Frankrijk!"

Als een honderdvoudige echo herhaalde de geheele equipage langs het dek en in het want staande, dezen kreet.

Maurice bemerkte nu eerst, dat ieder man een glas in de hand had. Op zijn welslagen dronk ieder man daar aan boord, en zijn glas opheffend, riep hij: „Leven de Vereenigde Staten!”

Toen dacht hij aan Kate, die de vijf en veertig staten als zilveren sterren op haar vlag had geborduurd.

Maar plotseling werd het doodstil, iedereen wachtte op het gewichtige oogenblik.

Evenals vroeger was er ook nu een lijn, welke losgemaakt moest worden; het eenige verschil was, dat thans deze lijn de aeroplane niet tegen hield, maar ondersteunde. De ingenieur van de „*Fulton*” had dit zóó gemaakt, dat de lijn door een haak werd vastgehouden, en men door aan een touw te trekken deze losmaakte. De machine was stop gezet en op de kalme zee lag de „*Fulton*” met den achtersteven in de richting van San Francisco. Men had nauwkeurig het kompas geraadpleegd en de te volgen richting bepaald. Hij bleek op 63° 4′ afgeweken te zijn van de koerslijn, omdat de aeroplane de „*Fulton*” moest naderen. Het punt, waarop men zich bevond, was nauwkeurig gemeten 131°, 2′, 37″ Westerlengte van den meridiaan van Greenwich en 35°, 42′, 8″ Noorderbreedte. De afstand van dat punt tot San Francisco bedroeg 825 K.M. Al deze aanteekeningen werden Maurice, geschreven door een der officieren, ter hand gesteld.

Alle sloepen waren uitgezet en dreven op 200 à 300 M. van het schip, in de richting der te nemen vlucht, ten einde in geval van nood terstond ter plaatse te kunnen zijn.

Maurice had zijn hoogteroer parallel met de richting van den kabel gezet, ten einde de katrol, welke het afloopen moest leiden, geen te sterke wrijving zou ondervinden. Hij zou stijgen, door bij het laatste steunpunt gekomen het roer te verzetten. Dit was een gevaarlijk oogenblik; want aan het einde van den kabel gekomen, zou hij slechts 5 M. boven de oppervlakte zijn.

Op Midway had hij een hoogte van meer dan 10 M. gehad en op Hawaï was hij van den hoogen kraterwand gevlogen. Maar de jonge ingenieur had veel vertrouwen in zijn aeroplane, nu hij de machine beter kende.

Hij zat als een ervaren ruiter te paard, en toen de schroeven met

volle kracht werkten, klonk zijn „los!” Hij voelde dat hij ging en hij was in het geheel niet ongerust. „*Kate's Vogel*” richtte zich op en nam opnieuw bezit van zijn element, met het gemak waarmede een ervaren zwemmer de golven doorklieft.

De aeroplane vloog licht en majestueus, en zich naar den blauwen hemel richtend, zonder zelfs de geringste beweging naar het water te maken. En het donderend hoera! achter Maurice stierf snel weg.

Het was 20 minuten over elven in den morgen.

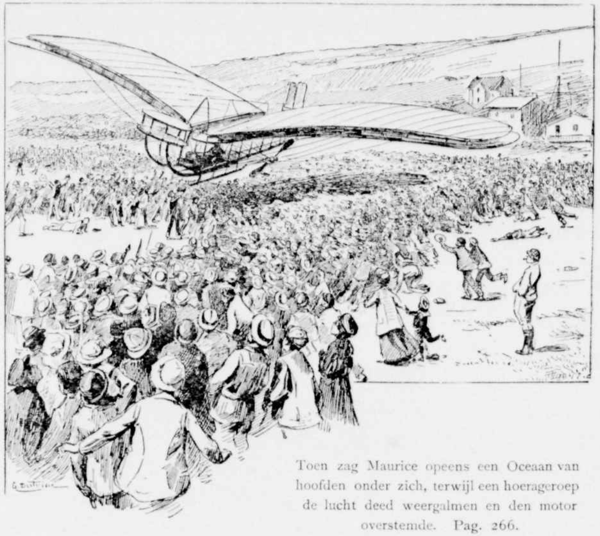

Toen zag Maurice opeens een Oceaan van hoofden onder zich, terwijl een hoerageroep de lucht deed weergalmen en den motor overstemde. Pag. 266.

HOOFDSTUK XIV.

Een gevaarlijke nederdaling.

Intusschen heerschte niet alleen in San Francisco, de groote Californische stad, maar in geheel Amerika een kolossale opwinding.

Deze Japansche kwestie had in den laatsten tijd verbazend snel veld gewonnen. Ofschoon het reeds een paar jaar geleden, tijdens het bestuur van president Roosevelt, begonnen was, had zij, door de energieke houding van den gouverneur van Californië, eerst in den laatsten tijd grootere afmetingen aangenomen. En plotseling had zij een onverwachte wending genomen, waarvan het resultaat de oorlog was, en die oorlog overviel de Amerikanen.

De tijd, toen de Yankees bijna den geheelen invoerhandel in Japan beheerschten, toen men van Amerika niet alleen waren, maar ook professoren en werktuigkundigen vroeg, de tijd toen de Amerikanen in de kleine „Japs" slechts een goedaardig, vriendelijk volkje zagen, dat slikte wat men hun gaf, was lang voorbij.

De overweldigende macht, welke Japan tegenover het groote Rusland had ontwikkeld, een macht, die de geheele wereld verbaasd had doen staan en met sympathie voor dit kleine land had vervuld, had den Amerikanen de oogen geopend en hen doen beseffen, welk een machtigen concurrent zij zelf gekweekt hadden.

Eenmaal op de oevers van den Oceaan genesteld, hadden de Amerikanen gedacht, van deze wereldzee een Amerikaansche binnenzee te maken. Zonder zich te bedenken, maakten zij zich meester van de Hawaï-groep, de Samoa-eilanden en de Philippijnen met een deel van de Marianne-eilanden.

Plotseling echter begon aan de overzijde van *hun* zee Nippon zich te roeren. Sterk door hun overwinning op Rusland, wilden de Japs ook wat te zeggen hebben in het bestuur der Aziatische kustlanden, en het land van de „Rijzende Zon" begon stil maar krachtig te werken. Spoedig hadden zij een groot deel van den handel veroverd en zij „zaaiden" op de eilanden van den Stillen Oceaan als het ware Japanners. Meer dan 20000 Japs kwamen elk jaar de reeds aanwezige gelen vermeerderen, en zelfs overstroomden zij Californië. Alleen in San Francisco telde men in 1908 60000 Japanners en de couranten van Tokio durfden deze kuststrook reeds „Nieuw Japan" te noemen.

Zij pakten flink aan en bekleedden weldra alle mindere baantjes, en daar zij bovendien zeer goedkoop konden leven, slechts van een handvol rijst, zooals men het uitdrukte, overvleugelden zij de mindere blanke bevolking en namen die het brood uit den mond. Zij waren eenvoudige, geduldige emigranten, evenals de Chineezen, pasten zich buitengewoon gemakkelijk aan alle omstandigheden aan en kwamen zoodoende van alles op de hoogte.

Men zag het gevaar pas, toen het al vrij groote proportiën had aangenomen. Indien dit zoo voortging, zou die bevolking snel groeien,

want zij brachten hun vrouwen mede en kregen veel kinderen en dan zou het tijdstip komen, dat zij het blanke ras konden overvleugelen. De beweging tegen de Japanners begon het eerst te San Francisco, met haar kosmopolitische bevolking. Daar zag men het eerst het „gele gevaar" en trachtte het te stuiten. Men begon met de Japansche kinderen de toelating tot de scholen der Amerikanen te weigeren en dat deed in 1908 de crisis losbarsten. Ondanks de bemoeiingen van president Roosevelt, die te kennen gaf dat de Japanners op denzelfden voet moesten worden behandeld als alle andere natiën, werd de Anti-gele beweging steeds grooter en breidde zich uit over Hawaï en de Philippijnen en veroorzaakte bloedige botsingen.

Maar de toestand werd, ondanks de bemoeiingen van president Roosevelt, niet beter, en eindelijk ging deze tot het bekende vlootvertoon over, ten einde den Japanners daarmede wat ontzag in te boezemen. De vloot maakte een reis rondom de wereld en bezocht het eerst Japan. Te Yokohama ontvingen de slimme Japanners de Amerikanen met groote geestdrift, en de tegenwoordige president Taft, die toen Staatssecretaris was, bracht een bezoek aan Tokio, om daar met de Japansche regeering de laatste moeielijkheden uit den weg te ruimen. Alles kwam in orde; de Amerikaansche vloot zette haar reis ongehinderd voort en keerde toen terug.

En de geheele wereld dacht, dat het voor onbepaalden tijd vrede zou zijn.

Maar men kende Japan nog niet.

De gehuichelde ontvangst in Japan had den Amerikanen de oogen verblind, maar de gele vergeet niets en wacht zijn tijd af.

Inmiddels had president Roosevelt zijn hoog ambt neergelegd en was Taft hem opgevolgd, maar vóór hij heenging, had Roosevelt er de aandacht op gevestigd, dat het noodzakelijk was in den Stillen Oceaan een sterke vloot te hebben, als voorpost tegen Japan. President Taft nam dien raad ter harte en zond de helft van de vloot om Kaap Hoorn naar den Stillen Oceaan, naar San Francisco, waar zij in de mooie baai van Oakland een prachtige haven vond. Binnen eenige jaren zou men van die haven een flinke oorlogshaven maken.

Toen de Japanners vernamen dat de Amerikaansche vloot met een

onbekend doel vertrokken was, begrepen zij terstond welk dat doel was. Als de vloot daar eenmaal gestationneerd was, dan zou deze een voortdurende bedreiging voor hen zijn.

En derhalve sloeg Japan, vóór de vloot Kaap Hoorn gepasseerd was, zijn slag en verklaarde op 't onverwachts aan Amerika den oorlog.

Zij begonnen met het bezetten der Sandwichs-eilanden en ontnamen daardoor de Amerikaansche vloot de mogelijkheid om tegen de Japanners te ageeren, omdat deze eilanden, op het lange traject van 10000 mijlen, het eenige punt vormden waar de schepen kolen en voorraden konden inslaan. Indien de Amerikanen deze eilanden niet in hun macht hadden, zou de vloot San Francisco niet kunnen verlaten. Het zou hun zelfs onmogelijk zijn, zich op de Philippijnen te voorzien van het noodige, omdat deze te dicht bij Haïnan lagen en de Japanners hen zouden aanvallen.

Het nemen der Sandwichs-eilanden leverde aan de Japanners geen moeielijkheden op. Tengevolge van de gebeurtenissen van 1907 wantrouwig geworden, was de Amerikaansche bevolking grootendeels vertrokken naar het groote vaderland en hun plaatsen waren ingenomen door Japanners. Want sinds tien jaren had Japan hierheen een stroom van Japansche koelies gezonden, waarvoor de soldaten van de beste regimenten van Mandschoerije werden uitgekozen. Ten slotte waren daar een 18 à 20000 man bijeen, die slechts op het bevel wachtten om de wapens op te nemen. Dat bevel kwam in den vorm van een dringend telegram per draadlooze, om ananassen, waarop de gelen verzot zijn. En een paar dagen later was het geheele eiland van wapens voorzien. Deze werden in den nacht te Waikiki, de badplaats van Honolulu, dicht bij Diamant-Kaap, wat een der voornaamste punten van Oahu is, ontscheept.

Dienzelfden dag namen twee regimenten Japanners, geheel gewapend, onverwachts bezit van Honolulu, sloten het garnizoen in de kazerne op en dwongen dit zich reeds een dag daarna over te geven.

Dit alles was geschied zonder één gevecht. Alle punten van belang werden bezet door een kleine divisie, en de commandeerende officieren bleken gewone koelies te zijn, employés aan banken, aan stations en andere instellingen, die daar allen reeds lang woonden en werkten.

Zij kondigden den staat van beleg af en legden beslag op Parelhaven en alle gebouwen.

Reeds den volgenden dag verschenen schepen, die nieuwe regimenten aan wal zetten. Parelhaven, een paar jaar vóór deze gebeurtenissen door de Amerikanen aangelegd, bood met zijn twee pieren, kaden, dokken, werven en entrepôts den Japanners alles wat zij noodig hadden. Spoedig verschenen twee kruisers en twee pantserschepen vóór de forten *Fish-Wear* en *Putiloa*, welke de ingang van de haven beheerschten en namen die in. Vervolgens boorden zij met torpedos den voor den *West Loch* gestationneerden kruiser, die hen met kanonschoten had begroet, in den grond en toen was de zaak afgedaan. Binnen vier dagen was het eiland Oahu, het voornaamste punt van den archipel, in hun bezit en vormde het hoofdkwartier der Japanners.

En dat alles was gebeurd, zonder dat men er in de Vereenigde Staten iets van wist, verstoken als men was van elke gemeenschap, daar de kabels waren doorgesneden en de stations voor draadlooze telegrafie door de Japanners bezet waren. Na drie dagen was de gemeenschap met San Francisco verbroken, en of men al het eene schip na het andere uitzond, er kwam er geen een terug en geen enkele bereikte ook de overzijde van den Stillen Oceaan. De schepen die op weg waren naar Japan, op de route naar Yokohama, kwamen ook niet terug. Maar wel kwamen er een groot aantal Japansche schepen naar de Amerikaansche kusten. Want San Francisco bleek geheel verlaten te zijn door de gelen. Met treinen, booten, walvischvaarders enz. poetsten zij de plaat naar Canada of Mexico, uit vrees voor de wraak der Amerikanen, en Japansche schepen namen hen overal op.

Eindelijk bereikte de tijding van het gebeurde Amerika over Europa. Want ondanks alle maatregelen, welke het gouvernement van den Mikado had genomen, om alles wat daar gebeurd was geheim te houden, lekte het uit, door schepen, die in den omtrek kwamen, door consuls van andere mogendheden, die het wisten te verspreiden. En toen vloog het nieuws van deze ongeoorloofde zeerooverij plotseling door de geheele wereld en de president van de

Vereenigde Staten maakte bekend, dat Amerika gedurende zes dagen reeds in oorlog was met Japan.

* * *

Nu kwamen de Amerikanen plotseling tot de ontdekking van den staat van zaken. Het gepeupel vermoordde in de Chineesche- en Japansche wijk van San Francisco eenige duizenden gelen en wachtten toen met spanning op de komst van de vloot, die juist Kaap Hoorn omgestoomd was.

Vroeger zouden zij gelachen hebben om het idée, dat San Francisco kon gebombardeerd worden of Japansche troepen er konden landen, maar zoodra zij wisten dat Hawaï bezet was door de mannetjes van het land van de „Rijzende Zon", veranderde hun lachen in angst. Die „gele apen", zooals zij de Japanners noemden, waren tot alles in staat. Dat hadden zij bewezen.

Nu zij meester waren van de kolendepôts in den archipel en daardoor de middelen bezaten, hun schepen reeds halfweg te stationneeren, konden zij den Amerikanen den weg over den Stillen Oceaan beletten. Door pantserkruisers geëscorteerd, konden hun transportschepen zonder moeite 4 à 5 divisies overbrengen en op de Amerikaansche kust ontschepen.

De Japanners hadden, tijdens den oorlog in Mandschoerije, getoond, dat zij bizonder handig waren met dit soort van transport, de Amerikanen hadden hen toen zelf bewonderd, en wat zij op 't gebied van legerorganisatie vroeger aan die aardige, kleine, gele mannetjes met genoegen hadden geleerd, zou thans tegen hen gekeerd worden. Men kon alles verwachten van het „gele gevaar", waartegen Keizer Wilhelm reeds lang geleden met een symbolisch schilderstuk gewaarschuwd had. En de Amerikanen begonnen te begrijpen, dat zij niet gewapend waren tegen de vijanden, dien zij zelf onderricht hadden gegeven.

Maar men liet er geen gras over groeien.

Men bezat nog goed geschoolde soldaten, beproefd in den Cubaanschen oorlog en bovendien had men nog de plannen voor een moderne legerhervorming. Het waren wel is waar slechts plannen,

maar zij waren kant en klaar. Zij begrepen nu echter, dat een volk zonder staand leger, in den tegenwoordigen tijd ten doode is opgeschreven en het bezit van een flink leger een groote gerustheid geeft, zoodat een groote natie zich deze kosten maar moet getroosten.

Met koortsachtige haast ging men aan het werk en terwijl men wachtte op de vloot, begon men een leger te vormen. Want gesteld dat de Japanners een landing wilden doen, dan zouden zij hun kans waarnemen vóór de vloot er was en dan zou San Francisco weldra genomen zijn. Vervolgens moest men er voor zorgen, dat admiraal Hopkins van kolen werd voorzien.

De ijver en werkzaamheid der Amerikanen verdubbelde, zoodra zij hoorden dat de spoorweg, welke dwars door Amerika loopt, door de gelen van China Town, de Chineesche wijk in San Francisco, was vernield, bij de stad van het Groote Zoutmeer en bij fort Laramie, dat wil zeggen aan den ingang van het dal van het Rotsgebergte. Bruggen en tunnels waren opgeblazen op 1000 K.M. van San Francisco. Onmiddellijk nam men alle noodige maatregelen om hulp te verleenen, want de bewoners van het Westen waren immers, tot de vloot kwam, op eigen krachten aangewezen.

Maar zij waren de zonen en dochters van de beroemde Avonturiers, die in minder dan veertig jaren dáár, waar vroeger de tenten der goudzoekers stonden, uit zand met ploeg en spade, de stad te voorschijn hadden geroepen. En zij hadden de wereld het onvergetelijk schouwspel te zien gegeven, niet alleen deze stad te stichten, maar ze ook, na de groote aardbeving van den 18den April 1906, in drie jaar tijds opnieuw op te bouwen, nog veel grooter en fraaier dan zij eerst was.

Zij hielden van hun stad alsof het 't oude Athene was, zooals vroeger de Grieken hun beroemde stad vereerden. En al konden zij niet bogen op haar hoogen ouderdom, zij deden het op haar vorstelijken rijkdom en groote waarde.

Van 1848 tot 1908 waren zij van 600 zielen op een bevolking van 600.000 gekomen en zij vertegenwoordigden een reusachtig wereld-entrepôt van den handel tusschen Europa en Azië.

Met ongeëvenaarde geestkracht sloegen zij de handen aan het werk.

In tien dagen tijds werden er veertig duizend vrijwilligers aangeworven, gekleed, gewapend en gedrild; rondom de stad verrezen wallen en de haven werd ter dege beschermd; de groote ijzergieterijen goten kanonnen, inplaats van rails en pantserplaten, inplaats van locomotieven, terwijl alle auto's eenvoudig voor den velddienst, telegrafie en ordonnance-dienst werden in beslag genomen.

Eindelijk kwam er een einde aan die koortsachtige werkzaamheden en met vreugde zag men, wat er verricht was. De Amerikaansche vloot, die haar snelheid verdubbeld had, stoomde de baai binnen, de Koningin van den Stillen Oceaan te hulp.

Het was toen 2 uur in den nacht.

De geheele bevolking verdrong zich langs de *Gouden Poort* en boven op de wallen, die er, in de verte gezien, als forten uitzagen. Bij het binnenkomen van het kanaal, dat aan den ingang 1000 M. breed is, bij een lengte van 5000 M., toegang gevend tot de baai, kon men den anderen oever niet zien, en daar men groepsgewijs opvoer, verschenen de schepen in het licht van de kust, allen achter elkander.

Het hoerageroep begon, toen de kruisers, die de hoofdmacht vormden, de *West-Virginia*, de *Noord-Carolina*, de *Montana* en de *Colorado*, verschenen. Deze werden gevolgd door zes torpedo-jagers en vier onderzeeërs en lanceerbooten. Een half uur later stoomde de vloot, onder het gedonder der kanonnen van de forten, de baai binnen, zestien schepen in het geheel, de *Connecticut*, de *Louisiana*, de *Nebraska*, de *Kansas*, de *Virginia*, de *Georgia*, de *Nieuw-Yersey*, de *Mississippi*, de *Rhode Island*, de *Indaho*, de *Nieuw Hampshire*, de *Michigan*, de *Ohio*, de *Zuid-Carolina*, de *Vermont* en de *Minesota*, elk schip zijn voorman op een afstand van 400 M. in diens zog volgend, in volmaakte orde, allen de kleine vlag voerend; 35 torpedobooten voor de open zee, flankeerden deze lijn van afstand tot afstand, terwijl twee kruisers, de *Tennessee* en de *Washington*, de lange lijn sloten.

Bij een tot 10 knoopen verminderde snelheid had deze groote strijdmacht een paar uren noodig om te defileeren, maar San Francisco bewonderde en juichte. Een warm vaderlandslievend gevoel doortintelde alle klassen, werklieden, burgers en millionnairs.

Nu konden de gelen komen; de Californiërs voelden zich gewapend. En terstond werden deze lieden, die eerst zoo ijverig gewerkt hadden, gemakzuchtig; zij drentelden langs de kaden, slenterden langs de havenhoofden en dachten niet meer aan het gevaar van een overval en toen kwam het idee op: zelf aanvallen en de Hawaï-eilanden hernemen.

* * *

Het was 5 uur in den morgen. De laatste torpedojager kwam binnen en de menigte bewoog zich door de stad, welke, in haar geheele lengte langs de baai gebouwd, haar achterzijde naar de baai keert, toen opeens eenige menschen opmerkzaam werden op een punt in de verte, dat steeds grooter werd.

Het scheen van de Farallones-eilanden te komen, een dorre rotsgroep, een post van de Amerikanen, welke alleen door vogels werd bewoond.

Was het een vogel, die daar van die rots kwam aanvliegen? Neen, want de stip werd grooter, met elke minuut. Het moest een condor van het Rotsgebergte zijn, die, door den bovenwind voortgedreven, zich haastte om de bergen weer te bereiken, welke hij moest kunnen zien in de verte, de Sierra Madra, een piek van 12000 voet hoog.

Maar, daar hoorde men opeens een geraas, het kon geen vogel zijn; hij kwam van den kant, van het kanaal.

Wat was het dan?

Het woord „aeroplane” werd hier en daar gemompeld. Zij waren reeds vertrouwd met vliegmachines, want zij telden Wright onder hun stadgenooten.

Maar welke aeroplane kwam uit zee?

Was het een verrassing, hun door admiraal Hopkins bereid? Had deze een aeroplane, een Blériot, een Latham, een Sommer of Farman per stoomschip uit Frankrijk laten komen en bevond die zich aan boord van de vloot, om als clou van het feest, van de Farallones-eilanden naar de vloot te vliegen?

Duizenden verrekijkers werden op het vreemde ding gericht en toen ging een kreet op. Het was werkelijk een aeroplane en men

kon reeds iets er van onderscheiden, zeildoek en schroefbladen. Het was zeker een Amerikaan.

Toen steeg er uit deze, tot de uiterste nieuwsgierigheid geprikkelde menigte, een gebrul op.

De vogel kwam nu snel nader; hij gleed op een hoogte van 200 M., ten einde de hooge granieten torens te vermijden, die langs het kanaal stonden. Tegelijk werd het geraas van den motor duidelijk; men zag rechts en links draaiende schroeven, achter den motor een man, en boven alles groote, met doek overtrokken vleugels. Verder bespeurde men een langen staart, en onderaan 2 cylinders, waarvan men de beteekenis niet begreep. Toen de aeroplane op de hoogte van het fort Alcantraz was, daverde een nieuw salvo aan haar adres de lucht in. De menigte was stom van verbazing. De artillerie, bezig met het geven van saluutschoten, begreep er niets van, doch vuurde door, tot de verschijning van den grooten vogel, nu dichtbij, alles deed verstommen, en de nieuwsgierigheid bereikte haar toppunt, toen men de aeroplane naar de laagte zag komen, het kanaal verlatend en zich naar de duinen richtend.

Duizenden menschen snelden in die richting. Het was een ware paniek. De aeroplane verminderde in snelheid en daalde steeds meer, kalm een goed punt uitzoekend. Men had haar bijna bereikt, want het roepen klonk dichtbij, toen „*Kate's Vogel*”, op een hoogte van 12 M. over den grond scheerend, op het punt was zich neder te zetten. Toen zag Maurice opeens een oceaan van hoofden onder zich, terwijl een hoerageroep de lucht deed weergalmen en den motor overstemde. Men dacht dat hij den grond reeds bereikt had, maar vreezend te midden van die razende menigte te dalen en een dozijn onvoorzichtigen te kwetsen met de schroeven, vloog hij weer op.

Maar bij die beweging helde de machine, terwijl zij op een ledigen duintop wilde neerstrijken, naar rechts over en de vleugel raakte de menschenmassa aan. Terstond greep men er naar en plotseling viel de aeroplane neer, loodrecht, boven op de menigte. Gelukkig had de onbekende reiziger zijn koelbloedigheid bewaard en den motor stop gezet.

Doordringende kreten klonken van onder de machine, doch met

vereende krachten werden allen, die er ondergeraakt waren, er onder uitgehaald en ten slotte bleek alles nog gelukkig afgeloopen, daar zij slechts lichte kwetsuren hadden gekregen. Rondom klonk nog steeds het hoera van de menigte, die aanhoudend toenam en als een orkaan den heuvel opstormde.

Zoodra de aeroplane geheel gedaald en stil was, ontstond er een groote beweging. Onder den druk van de steeds van achter talrijker wordende massa, werd een queu gevormd, die langs of liever rondom de aeroplane begon te defileeren; eenige kropen onder de vleugels, anderen onder den staart en ten slotte begon een algemeen dringen en duwen.

Het voor-roer verdween in de samengepakte menigte en hier en daar begon het zachtjes te kraken, terwijl de drijvers inzakten onder het gewicht en den drang der massa. Maar de reiziger zelf stond daar nog even bedaard en kalm, glimlachend met de hand aan het stuurrad.

Een groote kerel, een reus, sterker dan de overigen, drong tot de aeroplane door en deed haastig eenige vragen.

Wie was hij? Waar kwam hij vandaan?

Intusschen heesch een kwajongen aan de middelste verbindingsstang der vleugels een Amerikaansche vlag, die de wind deed wapperen, lustig zich ontplooiend tegen de vleugels.

Plotseling snerpte de doordringende stem van den reus boven het rumoer uit:

— Hij komt van Hawaï!

En dit ééne zinnetje, dat Maurice, hoewel van alle kanten geduwd en gedrongen, in het oor van den reus had kunnen zeggen, bracht opeens een onbeschrijflijke verbazing te weeg. Deze korte uitroep had op de reeds zoo overspannen zenuwen nog grooter uitwerking en van alle kanten klonk het en werd het herhaald:

— Hij komt van Hawaï; het is een Franschman!

Als een loopend vuurtje vloog dit over de hoofden der menigte, toen een tweede mededeeling, door den reus geroepen, meer licht verspreidde.

— Midway staat nog! Midway is nog niet genomen? De Franschman komt van Midway!

De menigte werd razend. Aan de waarheid van hetgeen deze reiziger vertelde, kon men niet twijfelen. Men had hem immers zien komen uit zee, als een meteoor aan den hemel. En dan had hij ook gemakkelijk de zooveel duizend kilometers kunnen afleggen, welke hen scheidde van het fort in den Stillen Oceaan, het fort dat men reeds verloren achtte en nu nog stand bleek te houden.

Maar dan was de aeroplane, die dit wonder had volbracht, een reliquie, welke in het museum naast het schip van Christoffel Columbus diende te staan en wat Rimbaut op de „*Fulton*" nog had kunnen verhoeden, gebeurde thans hier.

Een fanatieke patriot sneed uit het achterste roer een klein stukje zeildoek, frommelde het in elkaar en stak het in den zak. De omstanders volgden dit voorbeeld. Toen kwamen de vleugels aan de beurt en toen de politie, gevolgd door een corps vrijwilligers, in stormpas opdaagde, stond daar slechts een geraamte van „*Kate's Vogel*", zooals hij er in de grot van Midway had uitgezien en het kostte politie en soldaten moeite, te verhoeden, dat de geheele machine uit elkaar werd gerukt.

Maurice Rimbaut, steeds glimlachend, maar bijna bezwijkend van vermoeienis, kon nu eindelijk uitstijgen, maar eerst stak hij het lint met de verdroogde cyclame en het medaillon, waarop onderweg zijn blikken zoo vaak hadden gerust, in zijn portefeuille.

De commandant van het detachement wendde zich nu tot hem en vroeg:

— Komt u werkelijk van Hawaï, mijnheer?

Hij antwoordde bevestigend, met zwakke stem.

— Ik zou den admiraal graag spreken.

— En Midway is nog niet gevallen?

— Midway staat nog en zal behouden blijven, als er intijds hulp komt, maar dat moet snel gebeuren .... Mijn hemel, mijnheer, breng mij vlug bij den admiraal.

De commandant der vrijwilligers had veel invloed; het was een flinke jonge man van 25 jaar, die tot een der eerste families behoorde. Zijn heldere, open blikken en sympathiek uiterlijk namen Maurice terstond voor hem in.

Hij greep de hand van den ingenieur en zei met trillende stem:

— Mijn naam is William Lipton. Gij zult mijn medeburgers een groot genoegen doen, als ik u mag omarmen.

En toen Maurice glimlachte, omarmde hij hem, terwijl de menigte eerst zwijgend toekeek en toen in een daverend applaus uitbarstte, afgewisseld door den kreet:

— Leve Frankrijk!

Niet zonder moeite, baanden de reiziger en zijn gids, geflankeerd door vier vrijwilligers, zich een weg door de menigte, terwijl het grootste gedeelte van de wacht bij de aeroplane bleef. Maar tot hun schande moet worden gezegd, dat ook zij de verzoeking niet konden weerstaan en op hun beurt alles van de aeroplane haalden, wat niet al te vast zat. Daarna volgden de ledige bussen, stukken hout, gereedschap enz. En als men hiermede rekening houdt, kan men best begrijpen dat de aeroplane van Midway, in het groote museum te San Francisco opgeborgen, in zoo'n treurigen toestand verkeert.

Onderweg kwam een politie-auto, door den heer Lipton in allerijl ontboden, hun te gemoet en nam de heeren op, die nu in een flinke vaart naar de stad tuften.

Rimbaut zag nauwelijks iets van de onmetelijke stad, van de fraaie boulevards of van de duizelingwekkend hooge wolkenkrabbers van 25, 35 en 42 verdiepingen, welker silhouetten donker afstaken tegen de zonnige lucht, als reusachtige schoorsteenen, noch het hooge Ferry-gebouw met zijn fraaie belvedère, of de marmeren hotels aan de baai. Hij beantwoordde verstrooid de vragen van zijn gids en had alleen oogen voor het eskader, een drijvende stad gelijk, met rookende schoorsteenen.

— Op welk schip zou de admiraal zijn? vroeg hij, terwijl hij keek naar het groote mastbosch, doormengd met rookzuilen en zware geschuttorens, draden en schoorsteenen.

— Op de „*Connecticut*", het laatste schip van de tweede rij.

Opeens schoot het Maurice te binnen, dat Archibald officier op dit schip was en zijn gedachten voerden hem terug naar zijn vriend. Wat zou er van hem zijn geworden op Hawaï. Zou hij wel gedacht hebben dat de aeroplane het vasteland kon bereiken? Hij

zou stellig geen station voor draadlooze telegrafie hebben gevonden op dit eiland, anders had hij den toestand van Midway wel hierheen geseind en ook zijn komst met de aeroplane.

Archibald moest eens weten dat hij op dit oogenblik op het punt stond, aan boord te gaan van zijn schip en met zijn kameraden zou spreken.

De jonge Franschman werd spoedig tot de werkelijkheid terugge-

bemerkte hij, dat er van alle kanten kodaks op hem gericht werden.

roepen. Maar nauwelijks was hij uit de auto gesprongen of hij vernam een groot rumoer, en opkijkend, bemerkte hij dat er van alle kanten kodaks op hem gericht werden. In een oogenblik was hij gekiekt, om de wereld in te worden gezonden. Toen kwam er een wolk „Pers-muskieten" op hem af, met potlood en blocknotes in de handen, om hem te interviewen; maar de heer Lipton greep hem bij den arm en drong door de menigte heen naar een boot, die terstond van wal stak.

Toen bemerkte Maurice, dat zij op dat korte tochtje naar de baai door nog wel een 100-tal auto's waren gevolgd. Zij kwamen snorrend en fluitend aan, langs de kade, door elkaar krioelend, en als de jonge Amerikaan geen stoomjacht had gehad en zijn sloep niet had klaargelegen, zouden de auto's hem ongetwijfeld hebben ingehaald en ware hij niet aan de indringerige verslaggevers ontkomen.

Buiten zichzelf van vreugde, dat zij er zoo mooi door gerold waren en hij dien „Pers-muskieten" een kool had gestoofd, nam Lipton met Maurice plaats in een fraai wit jacht met gouden snijwerk versierd, dat gereed lag en hen in tien minuten tijds naar de „*Connecticut*" bracht. Het noemen van Liptons naam was voldoende om hen aan boord toe te laten.

Maar toen zij nu verzochten om onmiddellijk den admiraal te spreken, weigerde admiraal Hopkins beslist, hen te ontvangen. Want op dat oogenblik waren juist alle commandanten aan boord van het admiraalschip vergaderd, om de geheime bevelen van den admiraal te vernemen en gedurende zoo'n vergadering mocht zelfs geen officier hen storen.

De officier, die dit berichtte, was een jonge man, die er zeer elegant uitzag in zijn officier-uniform. Hij eindigde met te zeggen, dat de admiraal *misschien* van avond, na zijn bezoek aan den gouverneur van Californië, den heer Lipton wel zou willen ontvangen.

— Maar het is niet om *mij* te doen! riep de Amerikaan uit; ik wilde alleen dezen heer introduceeren; hij is een Franschman, die van Midway komt en hij moet den admiraal direct spreken.

Er heerschte een oogenblik stilte. De officier bleef doodkalm, maar vroeg:

— Midway, ons fort op Hawaï?

— Ja, mijnheer, Midway, dat men door de gelen genomen waande, iets wat niet waar is.

De officier schudde ongeloovig het hoofd en glimlachte spottend.

— Wat beteekent dat, mijnheer? riep Lipton uit, weet gij dan van niets? Hebt gij de aeroplane niet gezien?

— De aeroplane.... mijnheer, een aeroplane van Midway?

En nu werd de glimlach een lach en de jonge man vertoonde zijn hagelwitte tanden.

Hij dacht, voor den gek te worden gehouden en de lach maakte plaats voor een trek van ongenoegen.

Heftig viel hij uit:

— Ik heb u niets meer te zeggen, heeren; de admiraal zal dezen heer ontvangen, zoodra het hem gelegen komt. Maar denk niet, dat ik zoo dwaas zal zijn om dezen onzin te gaan vertellen op een vergadering van de scheepsbevelhebbers.

— Mijnheer! riep Lipton kokend van woede uit, de geheele bevolking van San Francisco, die te hoop liep, om uw eskader te zien, heeft de aeroplane gezien, uit zee zien aankomen, mijnheer, en in die vliegmachine zat deze heer, de Fransche ingenieur Rimbaut, die door 100000 menschen verwelkomd is, wat ik gezien heb op de duinen van de *Gouden Poort*, en ik zelf commandeerde het eskorte dat thans de aeroplane bewaakt. Dit wilde ik u alleen maar zeggen, en ik zal niet dulden dat u of een ander mijn woorden in twijfel trekt.

— Gij duldt niet....

En de toon, waarop de jonge man deze woorden herhaalde, was zóó spottend, dat Maurice het noodig oordeelde, tusschenbeiden te komen.

— Mijnheer, zeide hij, ik kan uwen twijfel goed begrijpen, maar verzoek u toch beleefd even maar den admiraal te willen kennis geven, dat ik zooeven van Midway kom, waar ik eergisteren morgen om 5 uur nog was, en dat ik hem zeer gewichtige mededeelingen heb te doen, die een groote verandering kunnen brengen in de plannen, welke thans beneden besproken worden, zóó zelfs, dat ik u durf verzekeren, dat zij die plannen geheel zullen wijzigen.

Een beetje gekalmeerd door den ernstigen toon, waarop Maurice sprak, vroeg de officier:

— Gij zegt, dat ge eergisterochtend nog op Midway waart.... eer.... gisteren?

— Ik geef u op mijn eerewoord de verzekering, dat het de waarheid is, en ik voeg er bij, dat ik vandaar vertrokken ben met sir Archibald Forster, luitenant op dit schip, dien ik op Hawaï heb moeten achterlaten, omdat de aeroplane verlicht moest worden. Hij wacht thans op Hilo, tot een uwer schepen hem komt afhalen. Ik

verzoek u dringend, hem daar niet te vergeten, daar hij een uitstekend officier is en een oprecht vriend.

Het gezicht van den officier helderde eensklaps op.

— Wat, kent gij Archibald? riep hij levendig uit.

— Wij leden samen schipbreuk, toen de Japanners de „*Mackenzie*" in den grond boorden.

— Daarop was hij eerste officier .... Wat? De „*Mackenzie*" in den grond?

— En heel wat menschen, mijnheer, want Archibald en ik waren de eenigen die er afkwamen. Met moeite bereikten wij Midway, waar wij door majoor Heuzey hartelijk ontvangen werden. Dank zij de hulp, welke die commandant mij verleende, konden wij in zes dagen een aeroplane maken, die thans hier is aangekomen, om den Amerikanen te vertellen, dat zij den 12den Juni om 5 uur des morgens het eiland verlaten heeft, nadat in den voorafgaanden nacht een stormaanval der Japanners op het fort was afgeslagen. Wij maakten het traject Midway-Hawaï met 150 K.M. in het uur. Onderweg werd de vriendschapsband, welke ons sedert de schipbreuk verbond, nog sterker. Maar op Hawaï, op den top van den Kilauea, moest ik hem achterlaten, om meer alcohol te kunnen meenemen. Zoo ben ik hier gekomen, met een snelheid van 200 K.M. in het uur. Als ik de „*Fulton*", een uwer schepen, niet had ontmoet, zou ik gezonken zijn, want op 300 K.M. van hier was mijn alcohol op en ik moest in zee vallen. Hebt u nog meer te weten noodig, mijnheer, om er van overtuigd te zijn dat het geen roman is, vraag dan.

Maar de officier twijfelde niet langer.

— Houd op, mijnheer, riep hij levendig uit, de naam van Archibald Forster is genoeg. Hij is mijn vriend en op mijn eerste torpedoboot was hij mijn onmiddellijke chef .... maar dat ik eerst twijfelde .... ja, het was ook werkelijk ongeloovig .... Ik verzoek u, mij dat te vergeven. Een langzaam en doelloos rondzwalken, zooals wij tegenwoordig doen, maakt een zee-officier kregel en ontstemd. En u, mijnheer, aldus wendde hij zich tot Lipton, geldt dit ook. U moet begrijpen, dat men zijn orders ontvangt, en de admiraal is zeer stipt en verkeert ook in het onzekere. Moet hij vertrekken .... onmiddellijk

Te midden van een doodsche stilte vertelde de ingenieur nu zijn heldentocht. Pag. 275.

naar Hawaï gaan .... zooals de gouverneur van Californië wil, zooals de couranten willen, zooals de openbare meening wil. En moet hij dan zachtjes aan voorwaarts gaan, of moet hij wachten op de kolenvloot, die over een dag of vier pas hier kan zijn ...?

— Terstond vertrekken, terstond! riep Maurice met vuur uit, anders wordt Midway genomen en dan is de weg voor het eskader voorgoed afgesloten.

— Ik ga onmiddellijk naar den admiraal, ondanks het consigne om niet in de vergadering te komen. Wacht dus.

Eenige minuten later werd Maurice in den grooten salon van de „*Connecticut*" binnengeleid, waar, naast elkaar gezeten, twee-en-twintig scheepsbevelhebbers vergaderd waren. Zeven Schouten-bij-Nacht en drie admiraals stonden rond een groote tafel, waarop een kaart van den Stillen Oceaan lag uitgespreid. Ofschoon deze mannen, die tot de élite behoorden, reeds veel wonderlijks in de wereld gezien en ondervonden hadden, verwonderden zij er zich toch allen over, dat deze eenvoudige jonge Franschman in hun midden verscheen.

Wat was de reden daarvan?

Admiraal Hopkins was een man van middelbaren leeftijd met een gebruind gelaat, donkerblauwe oogen onder dikke wenkbrauwen verscholen en een voorkomen van gezag.

Zonder te groeten, trad hij op den ingenieur toe en zeide:

— Wat vertelt men mij .... dat gij van fort Midway komt? Dat staat dus nog? Ons kolenstation is er nog? Het weinige wat men mij gezegd heeft is ongelooflijk, zoodat ik u dringend moet vragen, ons alles te willen meedeelen. Want het is mogelijk, dat uw inlichtingen ons vertrek zeer zullen bespoedigen.

— Dat weet ik, admiraal, daarom drong ik er op aan, direct gehoord te worden.

— Spreek dan, mijnheer, spreek!

Te midden van een doodsche stilte vertelde nu de ingenieur zijn heldentocht, beginnend bij den aanval op de „*Mackenzie*". Toen hij verhaalde van de verwonding van majoor Heuzey en hoe ernstig dat was, vernam men een gesmoorden kreet en allen keken naar een der commandanten, die bleek was geworden en een teeken met de hand maakte.

Admiraal Hopkins viel Maurice in de rede.

— Arme Heuzey, riep hij uit, wat spijt het mij, dat dit bericht je zoo onvoorbereid overvalt. Mijnheer wist natuurlijk niet, dat de broeder van dien dapperen majoor een onzer schepen commandeert. In ieder geval kon hij niet weten, dat die broeder hier aanwezig was. Dat is het noodlot van den oorlog, heeren. Majoor Heuzey zal waarschijnlijk het eerste slachtoffer zijn van al onze verliezen. Eere zij hem, maar wij zullen hem wreken!

En naar den commandant gaande, drukte de admiraal hem de hand, terwijl alle aanwezige officieren hem ook hun deelneming betuigden.

De scheepscommandant Heuzey was het evenbeeld van den majoor, doch een paar jaren jonger. Hij was ook even groot, en men zag terstond dat het een energiek man was; hij had een arendsneus, een flinke militaire houding en een gelaat, dat van groote vastberadenheid getuigde.

— Denkt gij, mijnheer, vroeg hij Maurice, dat ik hem nog levend zal aantreffen, om zijn laatsten wil te vernemen?

Maurice haalde de schouders op en schudde veelbeteekenend het hoofd.

Een traan rolde den commandant langs de wangen.

— En zijn dochter? vroeg hij. Wat zal er van haar worden?

— Vergeef mij, admiraal, aldus wendde hij zich opeens tot den vlootvoogd, deze vraag en op dit oogenblik . . . Excuseer mij, heeren, en laat de heer Rimbaut zijn verhaal vervolgen.

— Commandant, zei de admiraal, ik ben verzekerd dat de heer Rimbaut u straks alle gewenschte inlichtingen zal willen verschaffen, en wees overtuigd dat bij deze verschrikkelijke gebeurtenis ons aller deelneming met u is.

Ontroerd door dit voorval, vertelde Maurice verder. Hij had wel geweten dat er een commandant Heuzey bestond, maar was het vergeten en dat speet hem. Hij vertelde de rest van zijn avonturen snel en zakelijk, en eindigde met er op te wijzen, dat, zoo men het gewichtige kolendepôt van Midway wilde redden, men zich zou moeten haasten.

Toen hij klaar was, dankte admiraal Hopkins hem met gevoelvolle woorden.

— Gij hebt door uw bericht een einde gemaakt aan den twijfel, die ons beheerschte, zeide hij. Wij werden in de war gebracht door allerlei geruchten en tegenberichten, waaraan wij geen touw wisten vast te maken. De draadlooze werkte niet meer òf op zoo'n manier, dat er allerlei zotte telegrammen te voorschijn kwamen. Zij hebben nòch hier, nòch elders de oorzaak er van kunnen ontdekken, want onophoudelijk wordt alles door krachtige stroomingen in de war gebracht.

— Admiraal, zei Maurice opeens, nu geloof ik te begrijpen, waar dat in zit. De fout zit dan niet hier, maar op zee. Ik heb dat ontdekt, toen ik gister een Japansch schip passeerde, dat op 800 à 1200 mijlen voor Hawaï ten anker lag. Indien ik mijn kaart had kunnen raadplegen, zou ik het nauwkeuriger kunnen zeggen.

En hij vertelde alles wat hij gezien had van dat stoomschip, dat voor anker lag en een groot net van draden had; waaruit hij het gestamp van machines hoorde. Het was zeker een inrichting om het seinen te verstoren.

— Wij zullen het nemen of in den grond boren, zei de admiraal. Dit is alweer een dienst, welken gij ons bewijst, mijnheer. Ik kan die diensten onmogelijk naar waarde beloonen, maar Amerika zal het u vergelden.

— Admiraal, zei Maurice, geef mij de beste belooning, die gij mij kunt geven.

— En wat is dat? vroeg de admiraal verwonderd.

— Sta mij toe, mij in te schepen op dien kruiser, die het eerst gereed zal zijn en mij het snelst op Midway zal brengen. De vlag van uw natie terug te zien, die op den top van Midway wappert, dat is op 't oogenblik mijn eenigste wensch.

Admiraal Hopkins was zeer verbaasd.

— Mijnheer, zeide hij, gij hebt een edel hart en in mijn oogen zijt gij een der verdienstelijkste mannen. Ik respecteer uwe belangeloosheid ten hoogste.

Maurice ontroerde.

Belangeloos, dacht hij, neen dat was hij niet, want de belooning,

die hem daar ginds wachtte, zou voldoende zijn. Ten einde zijn verlegenheid over de hem gemaakte complimentjes te verbergen, spoorde hij den vlootvoogd aan, toch snel en beslist te handelen.

— Mijn adjudanten zullen werk krijgen, zei de admiraal lachend, en wat u betreft, mijnheer Rimbaut, houd u gereed om u over een uur in te schepen; want wij zullen nu geen minuut meer verliezen. Uw berichten hebben allen twijfel weggevaagd. Als Midway het tot onze komst uithoudt, zullen we binnen 14 dagen Honolulu herwonnen hebben; de rest komt vanzelf.

— Dan, admiraal, zei commandant Heuzey, hoop ik dat u mij de eer bewijst, mij te vergunnen aan de spits van het eskader op te stoomen. De „*Colorado*" kan 24 knoopen in het uur maken en u hebt mijn schip ook wel in gevecht gezien. Misschien gelukt het mij dan nog, den laatsten zucht van mijn armen broer op te vangen en het eerst zijn arme dochter te troosten.

— Best, mijn waarde Heuzey, zei de admiraal. Ik vergun het u gaarne en de „*Montana*" zal met u gaan. Twee kolenstoomers, die reeds gereed liggen, zullen u met een hospitaalschip volgen en admiraal Dewey zal u drie van zijn torpedo-jagers medegeven, om u te assisteeren. Ik geef u zelf het bevel over uw eskader.

— Dank, admiraal, zeide Heuzey flink. Mijn schip heeft nog stoom op. Alle man zijn aan boord en levensmiddelen nam ik eergisteren in de Magdalena-baai in. Binnen een uur stoom ik op.

— Goed, op een afstand van drie uren zal een tweede eskader u volgen, terwijl twee andere divisies te middernacht zullen vertrekken. Ik zal alles terstond regelen en met het innemen van kolen spoed laten maken. De kruisers zullen recht op Midway aan koers zetten, terwijl de pantserschepen naar Honolulu gaan.

Toen Maurice den admiraal bij het heengaan groette, zei deze, terwijl zij, gevolgd door den commandant van de „*Colorado*", naar de deur gingen:

— Nog eens mijn hartelijken dank, mijnheer Rimbaut, en we hopen elkander daar ginds terug te zien.

En ernstig voegde hij er bij, zich tot de verschillende commandanten richtend:

— Tot vandaag heb ik niet geloofd in de luchtvaart, d. w. z. de

vliegmachine, want ik heb ze nog nooit anders zien vliegen dan op zeer korte afstanden. Maar nu geloof ik er in; ik stel er nu belang in, en dat zal de heele wereld doen.

* * *

Na van sir William Lipton, die hem zoo bereidwillig van dienst was geweest, en hem in staat had gesteld aan zijn opdracht te voldoen, afscheid te hebben genomen, betrad Maurice Rimbaut het dek van de „*Colorado*".

Het was een prachtig schip, slank van vorm, gebouwd om snel te loopen en vlug te ageeren, met machines van 40.000 paardenkracht en vier groote kanonnen. De bemanning, door langdurige oefening ervaren, had pas den zwaren tocht langs Kaap Hoorn achter den rug en vernam met vreugde dat men aan de spits van het eskader zee zou kiezen. Met de meeste oplettendheid luisterden de mannen naar de gegeven bevelen en haastten zich met de voorbereidende maatregelen.

Om 8 uur in den avond verliet de kruiser zijn plaats en werd bij het schijnsel van de zoeklichten door een paar torpedobooten door het kanaal geleid.

In de stad was het haastige vertrek van het eskader weldra bekend en veroorzaakte daar een onbeschrijflijke geestdrift. Men vertelde elkaar, dat de luchtreiziger met de vloot medeging, het als een gunst had gevraagd om terug te gaan naar Midway en de opgewonden Amerikanen bewonderden het land, dat zulke mannen voortbracht.

De oevers van het kanaal waren aan weerszijden propvol bezet met nieuwsgierigen, evenals toen het eskader aangekomen was, en onder luid hoera en gejuich, dat duizendmaal herhaald werd, vertrokken de schepen naar het front, als voorposten van de vloot, om hun „lieve kleine Japs" op te zoeken. Beter gewapend dan de vroegere Russische schepen van admiraal Rodjesvenski, zouden zij Japan eens de kracht van hun wapens laten voelen. Zij dachten aan niets anders dan aan de overwinning en hun moed werd versterkt door het gejuich van het volk, dat op zoo'n geestdriftige wijs getuigde van zijn vaderlandsliefde.

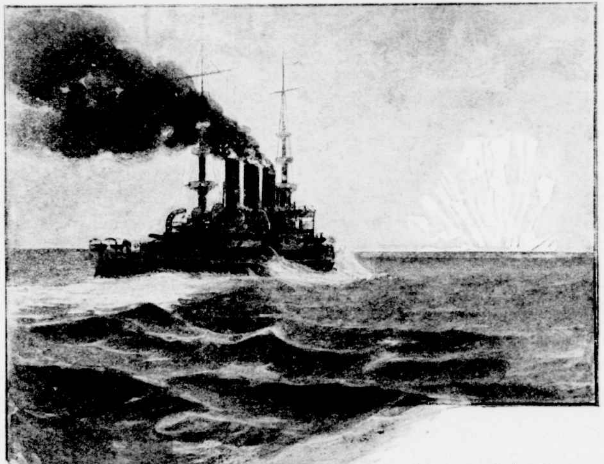

kwam er uit den Oceaan
een zee van vlammen.
Pag. 299.

HOOFDSTUK XV.

Aan boord van de „Colorado”.

Zoodra hij zelf het vertrek van zijn schip tot buiten het kanaal van de „Gouden Poort” had geleid en op den weg naar Midway had gebracht, voegde commandant Heuzey zich bij Maurice aan tafel. Hij had hem verzocht, gedurende den tocht zijn gast te willen zijn en aan zijn eigen tafel te dineeren met den eersten officier van het schip en een vlag-officier.

Op zijn verzoek vertelde Maurice nog eens het verhaal van zijn avonturen en vooral van de gebeurtenissen op Midway, toen majoor Heuzey de wond opdeed, waaraan hij zou sterven. Zelf twijfelde hij

er thans niet meer aan, dat zijn broeder zou sterven en over Kate sprak hij met het grootste medelijden.

— Arme Kate, mompelde de commandant, wiens smart duidelijk was, arme kleine, weldra zult ge een wees zijn en in het leven geen anderen steun hebben dan zoo'n ouden knaap als ik, die bovendien òf op zee, òf in de koloniën is. Wat zal zij een ellendig leven te gemoet gaan . . . . Heeft mijn broeder niet gesproken over haar huwelijk met een der luitenants van het fort? Ik word voortdurend gemarteld door de gedachte, wat daar zoo kan gebeuren, als de gelen binnendringen. Zij zullen natuurlijk alles doen om het fort vóór onze komst in hun macht te krijgen, want het gewicht daarvan begrijpen zij volkomen.

— Hoeveel tijd heeft de „*Colorado*” noodig om er te zijn? vroeg Maurice, die zijn angst trachtte te verbergen achter een kalm voorkomen.

— Juist zes dagen, daar we gemiddeld 22 knoopen loopen. Ik kan tot 24 gaan en dat zal ik ook doen, als het moet, gedurende de laatste 24 uren; maar het is altijd die ongelukkige kolenkwestie, die alles beheerscht. Als ik daar was en ik kon geen kolen krijgen terwijl de gelen er zaten, dan schoot ik nog niet op.

— Hoever is het naar Midway?

— In rechte lijn 3200 mijlen, maar wij moeten, volgens opdracht van den admiraal, een omweg maken van 250 mijlen, om dat electrische station te vernielen, dat alles in de war stuurt. Zoodoende wijken wij van Hawaï af en loopen 800 mijlen om. Maar het is van het grootste gewicht, den dienst tusschen de vloot en het vasteland te herstellen en we mogen niet aarzelen. Maar denk nog eens goed na, mijn waarde ingenieur, waar dat vervloekte schip zoowat ligt.

Rimbaut dacht eenige oogenblikken na. Een uur nadat hij het passeerde, was hij 850 mijlen van Hawaï en 1250 van San Francisco.

— Wij zouden het in 55 uren kunnen bereiken, rekende de commandant uit. Binnen twee dagen, omstreeks middernacht, kunnen we er kort bij zijn. Wij zullen dus onze voorzorgen nemen. En al mocht dat duivelsche schip ook wat gaan verleggen, zullen we het nog wel vinden. Was het gewapend?

— Ik heb geen pantsering of geschut gezien, zelfs geen uniformen, maar daarop kan men geen staat maken.

— Nu, kanonnen zal hij zeker wel hebben, maar net als elke pakketboot zulke kleine dingen, om zich tegen een torpedoboot of een andere pakketboot te verdedigen. Een van onze granaten onder de waterlijn, zal hem spoedig naar den kelder zenden.

— Zouden wij dat apparaat, dat hij zoo bizonder goed gebruikt, zelf niet kunnen benutten? vroeg een der officieren, een jonge man, die reeds meermalen de aandacht van Rimbaut had getrokken.

— Zeker, beste Patrick, dat is best mogelijk, maar als hij mocht vluchten, om 't even of het naar het Zuiden of het Westen is, dan zullen wij geen tijd verspillen met hem te vervolgen, dat verzeker ik je, maar dan vervolgen wij onze reis naar Midway. Laat den commandanten der torpedobooten weten, wat ongeveer de ligging van dat schip is en laat iedereen zijn best doen. Zoo moet de „*Fusée*" overmorgen nacht de voorhoede vormen, en dien nacht wat vooruit loopen, dan zal hij het denkelijk in den vroegen morgen wel in de gaten krijgen; de „*Bullet*" gaat dan 10 streken Zuid-West, om het te beletten, bakboord uit te vluchten. Leg hem alles goed uit en ook aan den commandant van de „*Montana*", die de achterhoede zal vormen, en dan.... alle vuren gedoofd, hoor!

— Als hij ons maar afwacht.

— Op 't oogenblik is hij er tenminste nog, want ik heb zooeven nog een telegram verzonden naar Oakland en weer het antwoord gekregen „niet begrepen".

— Laten wij er maar mee ophouden, zei commandant Heuzey, want de vijand zou er op zoo'n manier achter kunnen komen, dat er schepen in aantocht zijn en dan ontsnappen zij ons nog.

— Jammer, dat wij hùn telegrammen niet kunnen opvangen.

— Och, wat zou ons dat helpen, commandant? zei Maurice. Of wij nu al konden bepalen, dat de radiogrammen van Vancouver of van een schip in die richting komen, dat geeft ons niets. Dat schip ontwikkelt eenvoudig een electrischen stroom, welke zich over een breedte van 2 à 3 mijlen uitbreidt en die zóó sterk is, dat hij alle mogelijke trillingen en stroomingen verstoort en dus vernietigt. Neen, de oplossing van dit vraagstuk zit in het synchronisme der trillingen en in het harmonisch werken der uitzenders en ontvangers, die een

gelijke sterkte zullen moeten bezitten, en wel zóó krachtig, dat zij alle vreemde stroomingen, hoe sterk ook, overtreffen en daardoor opvangen, terugdrijven of vernielen.

— Maar men zal onze stroomsterkte toch wel goed kennen, zeide de eerste officier, en met dat prachtige spionnage-systeem, kan men er zeker van zijn, dat de Japanners alles op z'n nauwkeurigst weten. Denk maar eens aan dat gevalletje bij ons, toen een onzer officieren zijn ouden boy onder de adjudanten van den commandant van een Japanschen kruiser vond. [1]) Daarom zou het mij volstrekt niet verwonderen dat zij ons vertrek van San Francisco reeds weten.

— Hoe zou dat kunnen? zij maken zelf alle radiogrammen onleesbaar.

— Wel, wie zegt ons, dat zij geen hoofdbureau bij ons zelf hebben, dat b.v. van middernacht tot 3 uur werkt, in welken tijd wij nooit iets verzenden, en dat zij hun toestel aan een raam van een onzer hooge wolkenkrabbers hangen en op die manier alles vertellen.

Tegen deze verpletterende hypothese werden geen tegenwerpingen gemaakt en het gesprek kwam nu op de te volgen oorlogstaktiek, welke van beide zijden zonder pardon zou zijn, en commandant Heuzey voorspelde, dat de Vereenigde Staten zouden zegevieren. Maar in zekeren zin zou de oorlog beperkt blijven tot den Stillen Oceaan; want als de Amerikanen de eilanden weer hernomen hadden, zouden zij daarmede tevreden zijn en zich niet wagen aan Japan zelf, omdat het zoo'n geduchte landmacht bezit. En eigenlijk, aldus eindigde de commandant, hebben wij Japan ook noodig.

— Wij zouden het kunnen missen, als wij China als afzetgebied konden krijgen.

— Maar dan zouden wij alléén daar een afzetgebied moeten hebben en niet de andere mogendheden ook....

Maurice Rimbaut luisterde niet meer. De groote vermoeienis deed zich eindelijk gelden; de inspanning van al die dagen was hem te sterk, en zich in z'n kajuit terugtrekkend, legde hij zich te bed, met het lintje tusschen de lippen, dat hem herinnerde aan het gouden kopje van Kate.

1) Historisch.

Den volgenden dag, tegen den middag, eerst werd hij wakker. De hofmeester had reeds een paar malen aan de deur van zijn hut geklopt, maar geen gehoor gekregen en hij had hem laten slapen.

Toen Maurice was opgestaan en op de brug verscheen, was hij verbaasd dat het weer zoo veranderd was. Groote, zwarte wolken joegen in noordelijke richting, totdat zij als het ware in zee vloeiden, één zwarte massa vormend.

De „*Colorado*" verloor geen minuut. Hij maakte, van af middernacht reeds, 23 knoopen in het uur, zonder groot kolenverbruik, en zóó zou hij door blijven gaan. Het slechte weer was in het voordeel der kruisers, die er hun vaart niet om verminderden.

Iedereen aan boord dacht aan de vangst, welke men hoopte te doen.

— Maar uw torpedo-jagers? vroeg de ingenieur aan den eersten officier, die bij hem stond, houden die zich met zoo'n hooge zee ook goed?

— Nog beter dan de schepen .... och, die, die gaan altijd goed .... groote tonnen inhoud, ... groote kolenbergplaats, sterke machines, met die dingen gaat men dwars door de golven, als men er niet over kan.

Tegen het vallen van den avond verdwenen twee torpedo-jagers, die het onderzoek aanvingen. De zee was hol en de wind sterk en noordelijk.

Toen hij alle orders had gegeven, trok commandant Heuzey zich in zijn hut terug en even later verzocht hij den ingenieur, bij hem te komen, omdat hij nog een en ander omtrent zijn broer wilde weten.

Het was een groote kajuit, en dank zij het hier toegepaste systeem der Amerikaansche slaapwagons in de treinen, waardoor het beddegoed des daags opgeborgen wordt, bespeurde men niets van bedden of slaapkamer ameublement dan een artistieken spiegel, in een stevige lijst gevat. Foto's van kruisers en bizondere wapens versierden den wand en een groote kaartentafel stond in het midden.

Terstond toen Maurice binnenkwam, zag hij de portretten van majoor Heuzey en Kate in vergulde lijsten gevat en hij keek er lang naar.

— Gij herkent hen? vroeg de commandant, die zag hoe Maurice

er naar keek. Heeft mijn broer u niet verteld van onze Fransche afkomst en hoe wij daar nog aan hechten? Hij was de oudste van onze familie en wij beschouwden hem als het hoofd er van. Hij stond ons steeds met raad en daad bij. Kate, zijn dochter, was mijn liefste nichtje; die arme kleine, zoo fijn en teer. En zij is zoo ontwikkeld .... maar dat zult ge zelf wel hebben opgemerkt.

— Natuurlijk, commandant, antwoordde de jonge man met vuur. Gedurende de paar dagen, dat ik daar was en toen uw broeder mij de eer bewees wat intiemer met mij te worden, heb ik haar bewonderd, zoo als zij voor haar vader zorgde. Ik werd getroffen door haar fijn gevoel, haar liefde en toewijding jegens haar vader en de manier waarop zij als gastvrouw de eer van het huis ophield.

En gedurende een minuut of tien zweeg hij niet over Kate. Hij vertelde van haar bloemen, van de vlag die zij gemaakt had en keek steeds naar de foto, waarop zij in wit toilet stond, met een roos in het haar; het scheen hem toe dat zij glimlachte.

Commandant Heuzey had den jongen man laten uitspreken zonder iets te zeggen. Nu merkte hij op:

— Gij zult zeker ook luitenant Spark wel hebben gekend; mijn broer heeft mij indertijd over hem gesproken, als iemand die een goede partij voor Kate zou zijn. Vertel mij eens iets van hem, mijn waarde ingenieur, want ik zal haar voogd worden, als haar vader sterft en dan is het goed op de hoogte te zijn, om een goede keus voor haar te doen en haar niet in haar ongeluk te doen loopen.

— Ik ken luitenant Spark weinig, commandant, antwoordde Maurice, die opeens op een geheel anderen toon sprak. Zijn dienst was van dien aard, dat ik weinig met hem in aanraking kwam. Bovendien was ik den meesten tijd bezig met mijn aeroplane.

— Het schijnt een goede jongen te zijn en een goed soldaat, die best aangeschreven staat. Nu, wij zullen zien.

Hij ging er niet op door en sprak ook dien dag niet meer over Kate. Het had den commandant niet veel moeite gekost om een tipje op te lichten van het gordijn, dat Maurice's geheim verborg. En nu begreep hij ook de oorzaak van het verzoek, door den ingenieur gedaan, om mede te gaan met het eskader. Maar de commandant

liet er niets van merken, dat hij de zaak doorzag; want hij wist nog slechts de helft. Wat zou Kate er van denken? Nu, dat antwoord zou spoedig in haar oogen te lezen zijn.

Hij stelde zich in verbinding met den officier-machinist en beval, met nog een halven knoop meer snelheid te stoomen, daar de „*Montana*" geseind had, dit ook te willen doen en nu slechts een halve mijl achter was. Tegen middernacht werd weer wat langzamer gestoomd, uit vrees het geheimzinnige schip voorbij te zullen varen zonder het te zien, want dat zou zeker wel met gedoofde vuren liggen.

De nacht ging zonder iets bizonders voorbij. De „*Montana*" liep op een paar mijlen Zuid-Westelijk, om het gezichtsveld te vergrooten. Toen het morgenrood zichtbaar werd, sliep niemand meer aan boord van de „*Colorado*". De lanceerbuis voor torpedo's vooruit, en de twee groote stukken voor op afstand schieten, waren gereed, en commandant Heuzey drukte er juist zijn spijt over uit, dat men het schip zeker had mis geloopen en daarmee zooveel tijd verloren had, toen er opeens een draadloos bericht kwam, dat luidde: „Een schip opzij Zuid-Zuid-Oost. Ik ga er heen."

Een half uur later kwam er een tweede bericht van den torpedojager „*Bullet*": „Ben langszij van het stoomschip, dat Zuid-Zuid-Oost koerst, zend instructies."

Daar kwam er weer een van de „*Montana*":

„Ik heb het geobserveerd. Engelsche vlag. Kalm loopend. Het zal een vergissing zijn. Wat moet ik doen?"

„De „*Colorado*" afwachten", liet de commandant antwoorden.

En hij beval een snelheid van 24 knoopen. Toen ging hij zelf overal rond en gaf zijn instructies.

De dag brak aan, maar een mistige dag, die het vervolgde schip eerst liet ontdekken, toen men het tot op een mijl afstand genaderd was. Tien minuten later kwam de „*Colorado*" het opzij en deed een los schot, om bij te draaien.

Het schip stopte terstond.

De Engelsche vlag woei werkelijk van den mast en de roode oorlogsvlag was niet te zien. Nergens bespeurde men kanonnen en het zag er precies uit als een pakketboot van de „Prince line".

Wat deed dit schip hier en zoo kalm varend?

Omdat het daar wat te doen had gehad en geen argwaan wilde wekken door te vluchten?

Maurice Rimbaut, bij den commandant op de brug staande, beschouwde dit schip met verwondering. Hij herkende het terstond als het schip, dat hij gepasseerd was, donker grijs geschilderd als vuil zeildoek, de schoorsteenen van dezelfde kleur, de masten bizonder hoog en slank, ten getale van drie. Maar het eigenaardige was, dat er geen spoor meer over was van de inrichting voor draadlooze telegrafie.

— Nu, herkent ge het?

— Die stengen . . . , die al die draden ophielden . . . . en wat toen het meest mijn aandacht trok, want ik ging er toen kort langs, daarvan zie ik nu niets meer. En dan een Engelsche vlag? . . . Kunnen wij niet in de verkeerde richting gestoomd zijn?

— O, die vlag, dat beteekent niets, dat is juist het meest bedriegelijke van de zaak, want nu begin ik een vermoeden te krijgen. Sedert een uur werkt de draadlooze weer. Ge hebt die telegrammen van de „*Montana*" en de „*Bullet*" gezien. Die hebben we toch ontvangen, ja, er is er zelfs een van San Francisco, die sinds 8 dagen niet werkte. Ik wil wedden, dat dit schip bij onze nadering zijn hoorntjes heeft ingetrokken. In ieder geval zal ik mij zelf overtuigen. Gij moet meegaan, waarde ingenieur, uw herinnering zal tegenover die roovers het grootste bewijs zijn.

— Ik zal mijn best doen, maar ik ging er toen zoo snel voorbij.

— Maar ge hebt toch draden gezien?

— Ja, zeker, want ik vloog op die hoogte.

— Gij zijt er zeker van?

— Absoluut zeker!

— Dat is voldoende, laat mij nu maar begaan.

De groote stoomsloep met pantserdek werd te water gelaten en het commando aan den eersten officier overlatend, met instructies om de brug en het middenschip met de snelvuurkanonnen in het vizier te houden en op het eerste signaal een tweede detachement te zenden, scheepte commandant Heuzey zich in met een bizondere lijfwacht van zes gewapende matrozen.

Op het oogenblik van vertrek, riep hij den officier toe:

— Wie is de beste klimmer, Bentson?

— Dat is Plock, commandant.

— Laat hij in klein tenue hier komen, zonder wapens, snel, geen minuut te verliezen!

Een paar minuten later liet een matroos zich als een kat langs den kabel, welke de sloep nog aan het schip verbond, afglijden en nam, op een wenk van den commandant, aan den voorsteven plaats.

De commandant onderhield zich eenige oogenblikken met den matroos en fluisterde hem vervolgens wat in het oor, en toen men aan boord van het schip de lijn opving en inpalmde, grijnsde de matroos en liet al zijn tanden zien.

Op den achtersteven las de ingenieur den naam „*Kosmopoliet*". Een officier, die de uniform droeg van alle kapiteins op de stoomschepen in dezen Oceaan, donkerblauw met goud, wachtte aan den valreep zijn bezoekers af. Het was een man met een zonderling gelaat, een rooden baard en zeer wilde, rusteloos ronddwalende oogen.

Hij beantwoordde het saluut van den commandant der „*Colorado*" uit de hoogte, slechts even salueerend en nauwelijks buigend en begon terstond over de vlag, die hij voerde.

— Geen gekheid, mijnheer, zei de commandant, ik heb geen tijd om lang te praten; laat mij slechts vlug uw papieren zien, maar zoolang blijft *gij* hier bij mij, en als ik vind wat ik hier zoek, dan geef ik u de verzekering, dat ge binnen een uur aan de hoogste mast van uw schip zult bengelen!

Deze bedreiging scheen den commandant van de „*Kosmopoliet*" geen zier te verwonderen.

— Als gij die verantwoordelijkheid op u wilt nemen, mijnheer, dan moet *gij* het weten; dreigen is niets, het uitvoeren is wat anders! Gij weet zeer goed, wat het leven van een Engelsch officier u zou kosten.

— Houd asjeblieft op met die praatjes. Ik verlang niets anders dan uw schip te bekijken. Ik wil het bezichtigen met een uwer officieren, dien ik zelf zal kiezen. Roep uw geheele equipage op de brug en spoedig ook. Laat mij dan uw vaarplan zien, doch roep eerst al uw volk....

— Maar mijnheer, die bedreigingen....

— Zijn onder deze omstandigheden geoorloofd. En nu, antwoord mij: Wat doet ge hier?

— Ik ben belast met een zending van den vorst van Monaco. Gij weet dat hij aan diepzee-onderzoekingen doet. Hij is een groot geleerde en liefhebber van dierkunde. Wij peilen hier tot op 5000 M. diepte. Ik ben begonnen bij de Markiezen-eilanden en heb Christmas, Fanning en Palmira aangedaan.

— Honolulu zeker ook, nietwaar?

— Honolulu ligt buiten mijn koers, dat heb ik achter mij gelaten.

— Dan weet ge dus niet wat er gaande is?

— Neen, niets. Ik kan u alles van onze onderzoekingen toonen, en ik zal u al ons materiaal laten zien: de dieplooden, de lijnen, de trommels om ze op te winden, monsters zand en modder, visschen op sterk water. Gister nog ving ik een zeer zeldzame, die nog niet bekend is; daar zal men in de wetenschappelijke wereld verbaasd van staan....

De man sprak met groote overtuiging, maar de commandant viel hem in de rede:

— Verzendt ge ook draadlooze telegrammen?

De roodbaard weifelde even, wat op te maken viel uit de beweging zijner oogen, toen zeide hij:

— Hoe zou ik, commandant, ik heb niets van dien aard. Het spijt mij wel dat ik niet aan zoo'n inrichting heb gedacht, want dat is zeer nuttig.

— Nog één vraag: hebt ge in de laatste drie dagen geen machine zien passeeren, een vliegmachine, 30 M. boven de oppervlakte der zee, een machine met schroeven en vleugels, die verbazend snel vloog?

Hij gaf geen antwoord; het was alsof hij niet wist wat hij zou zeggen: ja of neen.

— De heer, die deze machine bestuurde, vervolgde de commandant, is deze heer. Hij herkent uw schip, wat vorm en kleur betreft. Gij hebt hem dus gezien, ontken het maar niet; drie man van uw equipage zijn zooeven ondervraagd en hebben het bevestigd. Gij stondt toen op de brug en ge voerdet geen vlag.

Maurice bevestigde dit met een hoofdknik.

— Dat wil ik ook niet ontkennen, zei de roodbaard, en weifelend voegde hij er aan toe:

— Ja, wij hebben die aeroplane gezien; zij kwam van achter aan. Maar wat beteekent dat dan?

— Dat beteekent dat gij liegt, als ge zegt, geen draadlooze telegrafietoestellen te bezitten. Want deze heer heeft in het voorbijvliegen geheele netten van draden aan uw masten gezien. In één woord, ik beschuldig, u met de Japanners te heulen, door onze telegrafie in de war te sturen en ge zijt dus in staat van oorlog met de Vereenigde Staten.

— Maar dat is pure fantasie, commandant!

— Ik heb de toestellen op dit schip gezien, zei Maurice.

— Gij verwart een ander schip met het mijne. Kijk dan maar naar de masten. Waar is die inrichting?

— Ik zie er niets van, zei de commandant, maar Plock zal het eens nader gaan bekijken.

En zich tot den matroos wendend, die daarop scheen te wachten, zeide hij:

— Doe, wat ik je gezegd heb.

Met één sprong was de zeeman op de verschansing en klom in een touwladder, die tot halverwege den grooten mast voerde. Daar zette hij z'n voeten in inkepingen, die beneden voor het oog onzichtbaar waren en kwam zóó bij een grooten koperen cilinder, die op 2 à 3 M. van den top bevestigd was. Met z'n beenen om den mast geslagen, bekeek hij dezen eens op z'n gemak, zóó, 15 M. hoog in de lucht. Toen vatte hij de steng, die er boven uitstak, bewoog deze en liet haar overzakken in een geul van den cylinder. Zoo liggend, maakte zij met den horizon een hoek van 30 graden en vormde dus een goed toestel. Zoodra de steng neergebogen was, kwamen er zes zij-armen voor den dag, die er nauw merkbaar waren aangebracht en nu langs den cylinder hingen; zij stonden ongetwijfeld in verbinding met een kanaal binnen in den mast.

— Dat is zeer vindingrijk, zeide commandant Heuzey kalm. Ik had er reeds iets van gehoord, goed dat ik het nu in werking zie. Gij zult dadelijk gehangen worden, mijnheer.

Het gezicht van den commandant van de „*Kosmopoliet*" betrok hoe langer hoe meer en toen de vangarmen daarboven zich in de lucht ontplooiden, stamelde hij iets en sprong achteruit.

Maar twee Amerikaansche matrozen, die hem niet uit het oog hadden verloren, grepen hem, en tien minuten later bengelde hij aan den hoogsten gaffel van zijn schip.

Op hetzelfde oogenblik kwamen op een sein twee sloepen van de „*Colorado*" en brachten een geheel detachement aan met een dokter, ten einde te onderzoeken of er Japanners onder de equipage waren. Hij vond er negen, matrozen en machinisten, die volgens gewoonte, onder hun chef gehangen werden. Toen liet commandant Heuzey den eersten stuurman komen.

— Wie hield zich hier aan boord bezig met seinen; wie bediende de toestellen, die met Japan telegrammen wisselden of met de schepen bij Honolulu?

— Maar....

— Ik geef je één minuut om hem bij mij te brengen; deze dienst kan je leven sparen. Zoo niet, dan zult ge de andere daar omhoog gezelschap moeten houden.

De man verwijderde zich, en de minuut was nog niet voorbij, toen hij met een ander aankwam, een klein, geel kereltje met flikkerende oogen.

Tegelijkertijd kwam de adjudant van commandant Heuzey berichten, dat hij daar beneden een prachtige inrichting voor draadlooze telegrafie had gevonden, model in orde, waarmede men in alle richtingen depêches kon verzenden, alsmede een draadlooze schrijftelephoon, welke als een gewone menschenhand schreef; verder waren er kolossale installaties, dynamo's van groote krachtsontwikkeling, alles in de puntjes.

— Men kan met deze toestellen zeker het vasteland bereiken, zeide hij. Maar deze vriend wil niets loslaten en beweert maar steeds, dat alles dient voor het diepzee-onderzoek.

— Hij houdt ons voor den gek, zei de commandant. Al die kostbare dingen zijn niet voor de visschen bestemd.

En zich tot den kleinen man wendend, zeide hij:

— Deze geheime cijfer-code zult ge wel kennen. Vertaal die voor

mij en sein dan terstond aan de Japansche schepen vóór Honolulu, wat ik u zeggen zal.

De kleine man schudde het hoofd.

— Neen, zei hij kalm.

— Zijt ge een Japanner?

— Ja.

— Dan weet ge wat je te wachten staat?

— Dat weet ik.

Vóór iemand het kon beletten, trok hij uit zijn borstzak een grooten dolk en bracht zichzelf eenige steken toe in de borst en in de hartstreek.

Met oogen, die van wraakzucht en voldoening schitterden, zakte hij vlak voor den commandant in elkaar.

Het wapen stak tot aan het hecht in zijn borst.

— Dat is een dappere Japanner, zei de commandant.

— Wij zijn nauwelijks aan het begin, zei hij zacht tot Maurice, maar aan dergelijke dingen kan men wel zien, dat deze oorlog verschrikkelijk zal zijn. En hardop voegde hij er aan toe:

— Oog om oog, tand om tand.

Hij scheepte zich in en vertrok weer naar de „*Colorado*".

Twintig minuten later vervolgde de kruiser zijn weg, nadat den commandant van den torpedo-jager „*Torpedo*" was opgedragen, de rest der gevangenen in de boeien te slaan en het schip naar San Francisco te brengen. Deze opdracht werd door de zeelieden met een donderend gejuich begroet, terstond bemanden zij het schip en de Engelsche vlag maakte plaats voor de Amerikaansche.

— Was dat schip nu werkelijk een Engelsch? vroeg de ingenieur, toen het schip aan den horizon verdween.

— Wie weet, antwoordde de Amerikaan, maar wat zij deden staat gelijk met zeerooverij. Tegenwoordig is het volstrekt niets bizonders als een volk aan zijn eigen vijanden wapens levert. En zoo kan een Engelschman zich in Japanschen dienst begeven of hij kan een contract sluiten om de Japanners te dienen. Meteen neemt hij misschien een opdracht van den vorst van Monaco aan, en dan gaat hij onder diens bescherming en onder die van de Engelsche vlag aan het werk.

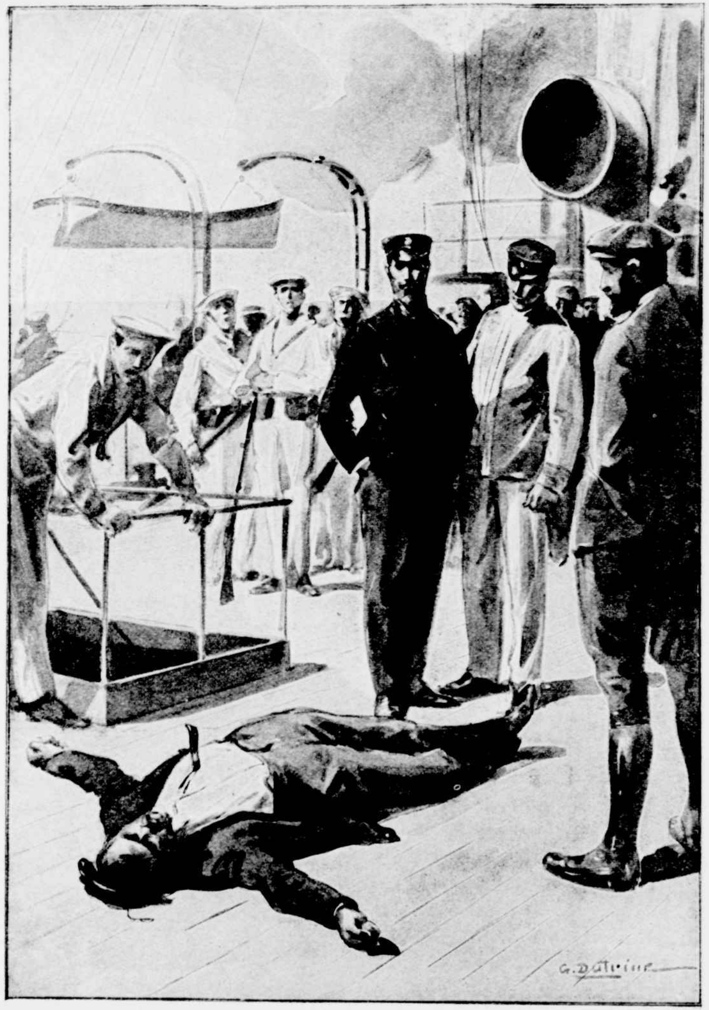

Het wapen stak tot aan het hecht in zijn borst. Pag. 292.

Gelukkig dat ik op zee ook wat te zeggen heb, en Engeland, gesteld dat dat varen onder Engelsche vlag echt was, zal zich wel stil houden.

* * *

Een vreeselijke storm zweepte dien nacht de golven hemelhoog.

Op de brug staande en naar de golven kijkend, welke den kruiser hevig deden slingeren, dacht Maurice er aan wat er van hem en zijn aeroplane zou zijn terecht gekomen, als hij het op dien nacht zoo getroffen had.

Door den storm gegrepen en meegevoerd, zou hij met gebroken vleugels in zee gevallen zijn en in de golven van den Oceaan zijn verdwenen. Hoe gelukkig, dat hij dien overtocht met zulk stil weer had gedaan, want daaraan zou hij het te danken hebben, als Midway bevrijd werd en hij Kate weerzag.

Na den storm klaarde het weer weer op en men zag dien nacht in de verte den gloed van den Mauna Kea, waarvan men nu 80 mijlen verwijderd was; men zag den geheelen nacht den rossen gloed tegen de lucht afsteken.

De „*Colorado*" had nu een voorsprong van 5 à 6 uren op de andere schepen en het ongeduld van den commandant en van den ingenieur deelde zich mede aan de machinisten. Terwijl de kleinere schepen met den storm worstelden, boorden de grooteren eenvoudig door die bergen water heen, zonder zich er om te bekommeren. Ofschoon zij zich nu met het vasteland in verbinding konden stellen, hadden zij slechts ééns aan de „*Montana*" geseind; opzettelijk deed de commandant het zoo weinig mogelijk, om niet de aandacht van de Japanners te trekken, en ook vooral om niets te doen uitlekken op de eilandjes rondom Midway, waar de Japanners wel een post zouden bezitten. Gedurende den vierden dag bleven de kijkers den geheelen dag naar het Zuiden gericht. Want daar zouden de Japansche kruisers zijn.

Zouden zij de nabijheid van de Amerikanen vermoeden?.... denken aan de komst van een eskader, op een afstand van 24 uren? Hoe kwam het, dat zij geen verkenningsschepen hier in de buurt

hadden? Zeker zou de storm van den vorigen nacht ze teruggedreven hebben.

Van die omstandigheden partij trekkend, liet commandant Heuzey de vaart versnellen. Om zeker te zijn, niet op een te grooten afstand te worden gezien, werd de rook, welke uit de schoorsteenen kwam, door de aanwending van een nieuwe vinding bijna onzichtbaar gemaakt.

Op den vijfden dag liet de „*Colorado*" de hooge rots van het eiland Gardner links liggen en toen de nacht inviel, bevond men zich op 176°, 22′ Westerlengte en 28°, 37′ Zuiderbreedte, op de parallel van Midway. Het fort was nog slechts 160 mijlen van hen af, in Westelijke richting.

Men naderde snel.

Met elken slag van de schroef klopte het hart van Maurice sneller; hij verliet de brug niet meer. Tegen 11 uur in den avond kwam commandant Heuzey bij hem staan.

— Ik laat niet meer fluiten, zeide hij, want de voorzichtigheid gebiedt het. Wij zijn bijna alleen en dan vrij kort bij de Japanners en een uur of 7, 8 van de rest van het eskader af; de „*Montana*" is 155 mijlen achter.... Bovendien ben ik maar half gerust, omdat ik niet weet op welke macht ik zal stooten. Op het bericht van uw ontvluchting, kunnen er meer schepen van den vijand hier zijn gekomen. Misschien is er ook niets meer te doen en zal het fort genomen zijn.... Een treurige veronderstelling.... Arm kind.... Dat idee beangst mij zeer.

— Mij ook, commandant, zei de jonge man ontroerd, want ik wil het u liever van te voren zeggen, vóór u het zoudt zien.... ik bemin Kate.... ik houd van haar meer dan ik zou kunnen zeggen.

— Gij bemint haar, zei de officier langzaam, dat dacht ik al. Maar weet zij het?

— Zij weet het, en zij wacht mij, òf.... zij is dood!

En op ontroerden toon vertelde de jonge man commandant Heuzey het tragische voorval in de grot, dat hen tot elkaar had gebracht.

Toen hij zijn verhaal geëindigd had, was commandant Heuzey zeer ontroerd en de handen van den ingenieur drukkend, zeide hij:

— Beste vriend, ik zie nu dat gij haar waard zijt. De Voorzienigheid

heeft het gewild en ik zal u niets in den weg leggen, integendeel.... Er bestond, zoover mij bekend is, niets dan een engagement, dat nog in de lucht hing; ik heb mijn broer daarvan hooren spreken, het was met een der officieren. Dat zou, wanneer mijn broer dat bij laatste wilsbeschikking bepaald had, de eenige moeielijkheid kunnen zijn. Weet gij ook of Kate met mijn broer over u heeft gesproken?

— Dat geloof ik niet; hij was te ziek, en om hem elke vermoeienis te besparen, moest zij zwijgen. En toch....

Maar opeens hield Maurice op en de hand uitstrekkend naar den horizon, zeide hij met schorre stem:

— Kijk toch eens, commandant.... dat lichten.... dáár....

De commandant wreef zich de oogen uit.

— Ik zie niets.

— Ik zag toch goed.

— Wel alle duivels!

— Een beetje links van onzen koers.... Het is als een licht dat weerkaatst. Nu zie ik het niet meer, maar gezien heb ik het.

Commandant Heuzey nam zijn nachtkijker en keek lang, terwijl hij tot den officier van de wacht zeide:

— Kijk goed uit, Freeckle!

— Ik zie niets, commandant.

Een uur lang vervolgde de „*Colorado*" met een vaart van 24 knoopen zijn weg, toen uitte de ingenieur weer een kreet en keek in dezelfde richting.

— Ik zie het lichten weer.... het is geen vergissing.... ik ben er zeker van.... Kijk!

— Ik geloof waarachtig ook iets te zien, zeide de officier een oogenblik later.... Het is nog zeer, zeer ver.... en ook zeer hoog.... misschien weerlicht?

— Wacht, zei de commandant, het zal de weerspiegeling zijn van iets op de wolken.... een signaal misschien.... dat gebruikt men sinds een paar jaren.... en de wolken dienen als reflector.... deze soort van telegrafie draagt zeer ver. Laat den telegrafist roepen.

Toen deze verscheen, zeide hij:

— Bekijk den horizon eens goed, daar ver weg. Als dat lichten weer begint, probeer dan eens of ge het kunt ontcijferen.

Er verliep een half uur, toen zei de telegrafist, die een grooten zeekijker had gehaald:

— Ik geloof iets te begrijpen van dit laatste lichten, dat gelijkt op een H (- - - -) En een E (-).

Even hield het lichten op, toen begon het weer.

— Daar heb je een P (- — - -). Dat zijn signalen!

Eenige minuten gingen voorbij.

— Nu is het uit, er komt niets meer. Er waren drie letters H. E. P.

— H. E. P., herhaalde Rimbaut, wat wil dat zeggen?

— In ieder geval, zei commandant Heuzey, zullen ze zeker wel voor ons zijn en van de onzen; het zijn geen Japansche letters.

— Dan komen zij van Midway, riep Rimbaut met vuur. Anders kan het toch niet.... Midway ligt daar en is nog niet genomen.

— Wacht, riep de telegrafist, daar heb je weer hetzelfde begin.... H.... Wij komen nu nader en zien daarom nu beter.... L (- — - -).

— Dat geleek daar straks op een E.

— Zeker, 't is nu een L en daar heb je een P!

— Ha, commandant, ik heb het, riep de officier: HELP! dat is duidelijk.

— *Au secours*, vertaalde Maurice Rimbaut. Commandant, ik bid u sneller, sneller.... Midway smeekt u er om.

Hij sprong op en de commandant boog zich over de spreekbuis van de machinekamer.

— Sneller, mijn hemel! 25 knoopen als ge kunt!

Van beneden kwam een antwoord, een tegenwerping.

— Kan niet schelen! riep de commandant, neem dan de reserve.... 25 knoopen, zeg ik je, slechts twee uren lang!

En de boeg van de „*Colorado*” sneed door de phosphoresceerende golven — bloedspatten gelijkend, die in duizenden spatjes over het lemmet heen spatten — en liet een gouden streep achter zich.

Gedurende anderhalf uur ging men zoo voort; de groote machines schenen te zuchten en te steunen, en toen kwamen er uit de schoorsteenen, ondanks de apparaten, hooge vlammen.

* * *

Om half drie in den morgen kon men duidelijk een witte streep van het eerste morgenkrieken onderscheiden, omdat de zon aan den anderen kant opkwam.

Dat was zeker een zoeklicht van een der vijandelijke schepen. Om de aandacht niet te trekken, liet de commandant de vaart verminderen tot 23 knoopen.

Plotseling, op een oogenblik dat dit licht zich verdubbelde en twee schepen verlichtte, kwam er uit den Oceaan een zee van vlammen, verlichtte een seconde den geheelen horizon, en toen hoorde men een doffen slag.

Een angstkreet was het antwoord. Rimbaut had dien geuit. Zijn wanhoop, die hij niet meer poogde te verbergen, was vreeselijk.

— Het fort springt in de lucht! riep hij, in tranen uitbarstend, wij zijn te laat!

En deze held, die koelbloedig zooveel gevaren had getrotseerd, weende bitter. Maar weldra herstelde hij zich en zich tot den commandant wendend, zeide hij:

— Ik bid u, sneller, sneller, misschien komen wij nog op tijd om haar te redden, misschien is zij overgebleven bij de ontploffing.... ze zullen er zelf de lont in gestoken hebben.... Uw broeder heeft het gelast. Er is nog een petroleumboot op het fort.... daar zal miss Kate zeker wel vóór de ontploffing in gebracht zijn. Misschien is ze dichtbij.... op zee.... Laten wij haar redden! Zweer mij dit, commandant!

Hij smeekte als een kind, en tranen rolden over zijn wangen; de commandant, die zeer aangedaan was, had groote moeite, niet toe te geven aan dien drang.

— Laat mij maar begaan, zeide hij.

En in den commandantstoren gaande, zond hij naar alle richtingen orders af. Hij had op dat oogenblik het leven van 600 man in zijn

hand en was na God de baas over die menschen, maar hij kende daarom ook zijn groote verantwoordelijkheid.

De bevelen vlogen naar alle kanten: zich gereed te houden bij het zoeklicht om de vijandelijke schepen te zoeken, die dichtbij moesten zijn; aan den officier over de beide stukken aan den boeg, die stukken te laden met granaten, en gereed te zijn ze op het meest belichte schip af te vuren, ter hoogte van de waterlijn; aan den officier-torpedist, zich met een torpedo gereed te houden bij de voorste lanceerbuis, indien de vijandelijke schepen vóór hem mochten komen te liggen; en eindelijk werd iedereen gewaarschuwd, dat dadelijk na het vuren der eerste stukken de lichten gedoofd moesten worden en het schip terstond links zou zwenken, om den vijand te misleiden en de twee achterste stukken een woordje te laten meepraten. Daarna zouden alle zoeklichten in werking worden gesteld om eventueele aanvallen van torpedobooten enz. af te slaan.

Toen dicteerde hij voor de „*Montana*" en de torpedo-jagers „*Bullet*" en „*Fusée*" van zijn afdeeling en vervolgens aan de tweede afdeeling, die 8 à 9 uren achter moest zijn, het volgende bericht:

„Fort Midway springt in de lucht. Ik begin het gevecht met de „*Colorado*" alleen, tegen twee schepen, wier sterkte ik niet ken, maar die zich gereed maken, de ruïnes van het fort te bezetten. Zet alle stoom bij om mij te hulp te komen en mij te zien overwinnen of sterven, of mij te wreken."

Nadat hij dit had afgezonden, kwam hij op de brug terug, ten einde het resultaat te zien van de uitbarsting. De mist maakte het nog donkerder en een stem, die niet erg gerust klonk, zei tot hem:

— Commandant, wij zijn zes mijlen van Midway.... een rots midden in zee.... Zijt gij niet bevreesd voor een ongeluk. Het is een gevaarlijke kust.

— Ach, mijn waarde ingenieur.... Deze gedachte doet mij weer aan u denken.... Wat de rots betreft, er staat daar een hydrografisch signaal-toestel; dat weet ik; wij zullen het aan bakboord zien, wees dus gerust.

— O, als wij slechts wraak kunnen nemen op die vervloekte gelen! riep Maurice uit, die zich opnieuw aan zijn wanhopige droefheid overgaf.

— Ik zal mijn best doen; wij hebben het voordeel van den onverwachten aanval, want sinds acht dagen rekenen zij niet meer op ons. Vóór hun zoeklichten mij hebben ontdekt, zal ik hun een hoeveelheid springstof in de maag hebben gegeven.... en als het kruisers zijn, zooals ik denk,....

Commandant Heuzey voltooide den zin niet. De zoeklichten van den vijand verplaatsten zich, en nu zag men rechts de rots van Midway in het volle licht. Beschenen door sterke lichtbundels, want de Japanners lagen er geen halve mijl af, scheen het zeer nabij, en de verbazing van Maurice steeg ten top; hij begon te vreezen, dat zijn zending nu nog zou kunnen falen. Hij onderscheidde de loopen der kanonnen in de torens, maar zij waren stom, en de vlag van Kate was weg.

Rechts van de rots bespeurde hij een vertikalen muur, dien hij nooit had gezien. Men zou gezegd hebben, dat de rots door een zwaard in tweeën was gespleten.

Opeens schoot er uit den toren van den grooten mast van de „*Colorado*" een lichtstraal op de vijandelijke schepen af, zocht even over de zee en zette vier sloepen in het zonnetje, terwijl er nog vier langs zij lagen. Deze laatsten lagen in het volle licht, van het eiland afgekeerd en boden een prachtig doel. Eenige seconden, die Maurice een oneindigheid schenen, vlogen om.

Waarom wachtte die officier zoo lang, voor hij zijn beide stukken afvuurde?

Het was duidelijk; hij wilde niet schieten vóór hij zeker was van zijn schot; hij wilde nog meer naderen.

De spanning was verschrikkelijk.

Plotseling werden de stukken te gelijk afgevuurd en alle balken van de „*Colorado*" trilden. Twee monsterachtige granaten, elk 470 K.G. wegend en 280 K.G. springstof bevattend, drongen in het boord van den kruiser en onmiddellijk toonden twee vuurkolommen van vlammende gassen de plaats der ontploffing aan.

Zij waren afdoende aangekomen ter hoogte van de machinekamer, waar zij ontploften; het schip bleef stil liggen.

Te gelijk met het commando, zich langs bakboord te begeven, deelde commandant Heuzey nieuwe bevelen uit.

Maurice hoorde hem roepen:

— Richt de twee lichten op de booten, die met troepen gevuld zijn en juist zijn afgevaren en boort ze in den grond met de mitrailleuses uit de geschuttorens.

Vervolgens:

— Denk aan de twee kanonnen aan den achtersteven, houdt ze gereed voor den tweeden kruiser. Toen hij ophield was het, alsof het antwoord, dat opeens kwam, zijn eigen zin voltooide.

— Geef acht, commandant! Daar gaat onze torpedo! Goed gericht!

Dat beteekende dus, dat men binnen eenige minuten het vijandelijk schip zou kunnen zien opvliegen.

En de verloofde van miss Kate, door den commandant daarop opmerkzaam gemaakt, wachtte met ingehouden adem en starende blikken.

Opeens verhief zich een waterzuil van wel 20 M. hoog, in het midden van den Japanschen kruiser. Hij scheen door een ontzettende onderzeesche kracht te worden opgeheven, toen brak hij doormidden. De brug werd met zwarte beweeglijke puntjes overdekt. De beide geschuttorens lieten als het ware de koppen hangen en bogen zich zinkend naar elkaar toe, als twee reusachtige brilleglazen. Snel helde de kruiser over, de masten raakten het water; de lichten verdwenen het eerst, de zoeklichten schenen nog tot 't laatst, toen verdwenen ook zij, en het geheele gevaarte zonk in een draaikolk weg.

— Dat is één! riep de commandant, met een stem als van metaal. Voorwaarts, naar nummer twee!

Hij greep zelf naar het handvat van het stuurtoestel, ten einde een te snelle zwenking te voorkomen, die de artillerie zou beletten, haar werk te doen op de booten, die een compagnie Japanners naar Midway brachten.

Reeds dwaalde het zoeklicht langs de kust en de booten haastten zich wat zij konden door de woelige golven; één vluchtte links, om de gevaarlijke plek te ontwijken, die zij voelde naderen als een orkaan.

Het was in een anderen vorm een herhaling van hetgeen Maurice vroeger op Midway had gezien, bij den aanval op het kolenplatform. Het ontzettend lijden, dat hij zoo'n verwoesting moest aanzien, paarde zich aan zijn smart, dat hij Kate verloren waande; want geen haar op zijn hoofd dacht er aan, zich op zóó'n wijze te wreken. Al die offers konden hem Kate niet teruggeven, het lieftallige meisje, wier hulpgeroep vol verlangen hij meende te hooren.

Waar zou zij nu zijn? Zou zij vertoeven op het gedeelte van Midway, dat nog gespaard was. Zou zij op zee ronddobberen in de boot, of gedood zijn door die afgrijselijke vergiftige gassen? Hij wist niet meer wat hij moest denken. Zou hij op Midway aan land gaan, de ruïne en de vernielde kazematten doorzoeken, haar overal zoeken, als een wanhopige haar roepend?

Hij had als in een droom deelgenomen aan den slag, waarin een paar kanonnen en torpedo's zoo'n rol hadden gespeeld. Hij hoorde opnieuw schieten, thans de beide achterste stukken van 305 m.M., maar kon de uitwerking niet zien, want de „*Colorado*" keerde den achtersteven naar Midway en wat hij nu zag, boeide hem. De jonge man stond daar, beschenen door de zoeklichten, en zag het morgenrood aan den horizon glanzen.

Een soort van woede greep hem aan.

Eén uur vroeger en de ontploffing in het fort zou niet plaats hebben gehad. Dan zou de „*Colorado*" op tijd zijn gekomen. Dat was de fout van Admiraal Hopkins, door aan de eerste divisie op te dragen, de „*Kosmopoliet*" op te zoeken. Had het tweede eskader dat niet kunnen doen of een paar torpedo-jagers? Indien de „*Colorado*" vier uren eer aangekomen was, zou zij Midway nog vóór het vallen van den nacht hebben bereikt en de commandant van het fort zou de wanhopige daad, welke hem bevolen was, niet hebben uitgevoerd. Wie zou die commandant zijn geweest? O ja, kapitein Brodway immers.

In zijn ongeduld verzocht hij den commandant, toch een sloep uit te zetten, om hem naar het eiland te brengen.

— Ik zweer u, laat mij er heen gaan, zeide hij; ik weet er den weg nog wel, en als zij er nog is, dan zal ik haar vinden. Misschien zijn de Japanners er reeds.

— Wij gaan samen! Nog een oogenblik geduld, tot ik mijn werk voltooid heb.

De tweede kruiser, zwaar getroffen, vluchtte reeds.

Het was echter niet noodig, zich verder op te houden. De torpedojagers zouden dat zaakje opknappen en het monster afmaken, door hem zonder genade te lanceeren.

Een getroffen schip is in den tegenwoordigen oorlog verloren.

De taak van de „*Colorado*" was, nog door te gaan om met het zoeklicht den horizon te onderzoeken. Want het kon best gebeuren dat er andere vijandelijke schepen op komst waren, gelokt door het hevig vuren. Zoolang de „*Montana*" er nog niet was, moest commandant Heuzey op alles voorbereid zijn, maar hij bleef Midway bewaken als een bulhond, klaar elk oogenblik toe te bijten.

Eindelijk liet de commandant een sloep strijken om Maurice naar Midway te brengen, maar hij had er veel verdriet van dat hij niet zelf mee kon gaan. Acht gewapende matrozen, onder bevel van een constabel, zouden den ingenieur vergezellen en hem gehoorzamen.

* * *

De sloep landt in de kleine baai, waar vijftien dagen geleden het schuitje van den luchtballon geland was. De dag begint aan te breken en de ingenieur vindt zonder moeite den bedekten weg, de rails en de brug bij den ingang van het fort.

Maurice komt bij de gracht en vindt de brug opgehaald; overal vóór hem is de muur doorboord door granaten; het metalen kijkgat boven de poort, tevens schietgat en waardoor een zoeklicht werkte, is vernield; een projectiel van zeer zwaar kaliber heeft het vlak van voren doorboord.

De jonge Franschman roept uit volle borst hetzelfde, wat Forster vroeger had geroepen: „Vereenigde Staten!" „Vereenigde Staten!"

Hij denkt er niet aan, dat hij onvoorzichtig is, dat hij gevaar loopt een schot te zullen krijgen van de Amerikanen, die hem voor een Japanner zullen aanzien.

Maar er schijnt geen vrees voor zooiets te zijn, het fort is stom en doodsch. De gracht verhindert hem, er in te komen.

Nu herinnert Maurice zich de kruitkamer, aan den anderen kant; daar zal wel een bres zijn, waardoor hij kan binnen komen.

Den hollen weg volgend, daarheen waar Kate's tuintje was, ziet hij eenige geknakte plantjes te midden van gebroken potten en granaatscherven. Niets dan dit kleine groene plekje herinnert hem er aan, dat hier eens een vrouwenhand de bloemen verzorgde. Zelfs de vruchtbare aarde van Californië, eens met zooveel moeite hierheen gebracht, scheen door de winden verstrooid.

Daar achter ligt de zwarte muur, stuk geschoten door de ontploffingen. Een dikke massa is hier opgehoopt en vult de gracht voor twee derde gedeelten. Hier zal hij in het fort kunnen komen.

De jonge man wringt zich door het gat, klautert over een puinhoop en komt in een groote ruimte, zeer diep, waarin hij nog diepere gedeelten ziet. Zijn oogen moeten even aan de duisternis gewennen, maar dan herkent hij de beide bassins van drinkwater.

Nu weet hij, dat hij in de kazemat der reservoirs is.

De bassins zijn geheel droog en half gevuld door het puin.

Op het oogenblik dat hij rondkijkt, gaat er vlak bij hem een schot af. Een der matrozen heeft gevuurd op een Japanner, die over de puinhoopen vlucht.

De gelen hebben zich dus ontscheept. Wanneer?

Zijn zij er reeds lang of eerst sinds de uitbarsting?

Rimbaut tracht geen antwoord op die vragen te bekomen, maar gaat voort met zoeken, zonder zich te dekken voor de schoten, welke de Japanner nu, achter één muur verscholen liggend, op zijn beurt afvuurt.

Rimbaut loopt als een automaat, steeds aan Kate denkend, haar zacht roepend, zenuwachtig zoekend in alle hoeken van het fort, om haar dood of levend te vinden.

Dáár is de trap die naar de gangen voert, maar zij is bijna geheel vermorzeld door kogels en granaten. Tegen de rotsen leunend, staat hij echter nog.

Wat zal Kate angstig zijn geweest op den dag, dat men de bassins droog en geheel met puin gevuld vond; zij zal er bij geweest zijn, toen de officieren, om haar vader geschaard, dezen hoorden zeggen:

— Mijne heeren, al het water is weg. Laten wij onzen plicht doen!

En deze ruïnen bevestigen dit op een verschrikkelijke manier. Hij ook heeft echter zijn plicht gedaan, meer dan dat. Ach, als hij er maar zelf bij had mogen zijn!

Wat schenen deze herinneringen lang geleden en toch was het nog maar 15 dagen; maar het noodlot achtervolgde hem, sedert den ondergang van de „*Mackenzie*” was er zooveel gebeurd, dat het alles in zijn hersens door elkaar warrelde.

Hij vervolgt zijn weg door de puinhoopen, bereikt de trap en klautert die hijgend op, zich door het puin werkend, dat zijn beenen gekwetst worden; dan moet hij weer wachten tot de matrozen een hindernis hebben opgeruimd en hij vasten voet kan krijgen voor den verderen tocht. Hij komt aan de deur waar hij zoo vaak heeft aangeklopt, tienmaal per dag, toen hij z'n vogel maakte en telkens een voorwendsel zocht, om haar te spreken. Het bordje met „Bureau van den commandant” is er nog, en daar de deur half open staat, is een trap er tegen voldoende om haar geheel te openen.

Als Maurice binnen gaat, is het alsof er iets op hem toekomt, zooals dat vroeger altijd gebeurde, als zij op haar teenen loopend, ten einde haar gewonden vader niet te wekken, naar hem toe kwam. Op het bed links bij den muur lag hij steeds. Rechts was een tafel en langs den muur een bank, waarboven een scheurkalender hing. Het bed is weg; het raam is gebarrikadeerd met pantserplaten en balken. Het daglicht schijnt door de kieren en de eerste zonnestralen spelen over de tafel, waarop nog eenige papieren liggen. Aan den muur hangt de kalender nog met den datum 13 Juni, den dag van zijn vertrek met de aeroplane.

Was er iets mede bedoeld, dat die datum daar bleef?

En Maurice tracht zich te herinneren, welke datum het thans is.

Doch hij weet het niet en moet moeite doen om het te bedenken. Laat eens zien, een dag en een nacht tot den vulkaan, 12 uren verloren bij den krater, dan nog een dag en een nacht om San Francisco te bereiken. Zes dagen aan boord van de „*Colorado*”, dat is in het geheel negen dagen.

Dat komt uit, hij heeft zijn belofte vervuld, want het is nu den 22sten Juni. Het is de afgesproken datum. Maar zij?

Misschien is de kamer vrijwillig verlaten, omdat deze te gevaarlijk werd bij de ontploffingen. Kate had ook stellig dat crucifix boven het bed wel meegenomen, maar waar was het nu?

Op de trap komt hij weer tot zich zelven. Hier hebben zij de eerste kussen gewisseld als verloofden, zonder te weten dat luitenant Spark hen uit de gang gadesloeg. Het graf had dit geheim meegenomen als zoovele andere.

En nu roept hij heel hard, ofschoon hij er aan twijfelt of er wel antwoord zal volgen:

— Kate! . . . . Kate!

Daar is de trap naar de geschuttorens en hij springt er op. Op dien dag, toen haar vader daarboven gewond werd, heeft hij haar langs die trap naar beneden gevoerd; dáár zette hij haar tegen den muur om tot haar zelf te komen, en dáár was het dat hij haar voor het eerst bij haren naam noemde.

Hij komt op het platform en het eerste wat hij ziet is . . . . Kate's vlag. De Japanners hebben hier dus den voet nog niet gezet, anders hadden zij die meegenomen. Zij ligt daar neergesmakt door de schoten, die zelfs de muren aan gruizels schoten. De stof, welke zij zoo fraai heeft bewerkt, is stuk gescheurd, aan het eind aan rafels en zwart van kruitdamp. Het kruitmagazijn, dat gesprongen is, heeft de vernieling helpen voltooien; steenen en pantserplaten liggen door elkander. De pantserkoepels bestaan nog, maar de monden der kanonnen wijzen naar den hemel. Duidelijk ontwaart hij, dat de Japansche bommen door hun zwaar kaliber zelfs de zwaarste stukken van het fort tot zwijgen hebben gebracht, dat moet reeds eenige dagen geleden zijn en zoo is het gekomen, dat de Japansche schepen dichter hebben kunnen naderen. Hun bombardement moet het garnizoen hebben terug gedreven naar de meest beschermde lokalen, maar dat heeft hen ook gescheiden van het laatste waterreservoir, en het oogenblik, dat alle tegenstand nutteloos was, was dus nog eer bereikt dan de majoor vermoed had. Maar waar zouden dan toch de laatste overlevenden zijn? Waar is Kate, die kapitein Brodway toch zeker wel ergens in veiligheid moet hebben gebracht, vóór hij de lont in het kruit stak. Vóór hij op verder onderzoek uitgaat, richt Maurice eerst de vlag op, de vlag van Kate.

Een oogenblik denkt hij er aan, de vlag mede te nemen, maar haar plaats is toch beter op deze rots, waar zij ten koste van zooveel bloed is gebleven, waar de waakzaamheid van een handvol mannen haar stand heeft doen houden.

Geholpen door twee matrozen, die hem gevolgd zijn, maakt hij de vlag weer vast en de sterren en strepen schitteren opnieuw in de zon. Rechtop in de puinhoopen geplant, wappert zij in het koeltje van den Oceaan nu weer boven de koepels.

Van omlaag heeft men het gezien.

Daar ligt de „*Colorado*" op een paar kabellengten van het rif. Hoera's stijgen van het schip op voor de sterren en strepen, zonder dat men vermoedt, dat het een

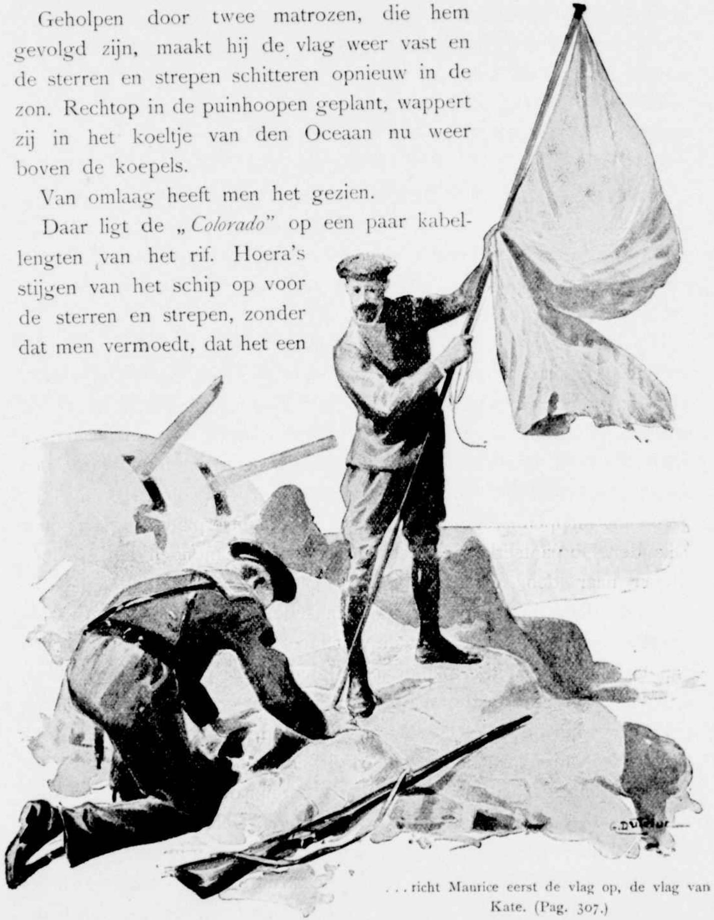

. . . richt Maurice eerst de vlag op, de vlag van Kate. (Pag. 307.)

Franschman is, die haar heeft geheschen. — Een gewapende troep scheept zich aan boord in, om naar den wal te komen.

En ver, heel ver weg in de stralen der zon, naderen met lange rookpluimen achter zich de schepen, de „*Montana*" en de torpedobooten, met volle kracht.

Amerika zet weer vasten voet op z'n verst gelegen eiland; het vindt hier zijn kolenvoorraad en z'n sterren en strepen weer.

Plotseling hoort men van den anderen kant van het eiland hoera's; zij komen van den kant van de grot, waar de vliegmachine gestaan heeft. En Maurice, die juist afdaalt, snelt er heen, dwars over het plateau en ziet khaki-uniformen en de blauwe kielen der matrozen van de „*Colorado*."

Daar zijn de overlevenden . . . . Kate zal er zeker bij zijn. En met een van vreugde kloppend hart snelt hij de trap af in den hollen weg en komt achter de grot uit, waar, te midden der rotsen, soldaten en matrozen elkander in de armen vallen. Er zijn er 22 van de 140 over. Geen enkele officier is er bij; die zijn allen dood. De een na den ander is gevallen in de koepels of elders, waar zij het voorbeeld moesten geven om de stukken te blijven bedienen, onder een orkaan van projectielen. Alleen kapitein Brodway leefde gisteren nog, ofschoon gewond, maar . . . . hij moest de lont in het kruit steken, zei een artillerist . . . . hij is niet teruggekomen.

Bij stukken en brokken krijgt Maurice dat er uit, maar wat hem het meest aan het hart ligt, dat kon niemand hem zeggen.

Toch valt hij den vertellers telkens weer in de rede en vraagt met bevende stem:

— Waar is toch miss Kate?

Neen, zij is er niet; geen een heeft haar eigenlijk gezien; niemand weet te zeggen, wanneer men haar het laatst heeft gezien.

De commandant is inmiddels ook aan land gekomen en drukt de overlevenden de hand, wenscht hun geluk, doch vraagt ook al tevergeefs naar Kate.

En opnieuw komt hem de vraag op de lippen:

— De dochter van den commandant! De commandant zelf! Hoe is het toch mogelijk, dat zij niet weten waar die zijn!

Nu komt er een stem, die zegt:

— O, de commandant! Die is eergisteren gestorven. Men heeft een lijkrede gehouden en een gebed gelezen in de kazemat, het lijk in de machinehal gebracht, waar een kist gemaakt zou worden. Toen kwam plotseling het bevel om alles te ontruimen, terug te trekken in de grot. Ik ben niet eens aan de kist begonnen. Dit was te gevaarlijk nu de Japanners zoo dichtbij waren. Zij gooiden als het ware geheele tonnen van dat vergiftige kruit over ons uit. Daartegen was niets bestand, dat begrijpt u, als er zoo'n overmacht komt. Hebt u onze signalen gezien?

— Help! Ja, op 70 mijlen afstand hebben wij ze waargenomen.

— De telegrafist heeft met de zoeklichten die seinen op de wolken gegeven. Zoo, zoo, hebben ze toch die signalen overgebracht? Dat is een wonder!

Maar Maurice luisterde niet meer. Wanhopend, dat hij nog niets wist, klom hij weer naar boven en drong door naar de machinehal. Daar zag hij een der werklieden die aan de aeroplane hadden gewerkt.

— Zoo, Jackson, ben jij het. Ben je ontsnapt?

De soldaat zei geen woord, hij staarde den ingenieur met een uitdrukking van vreugde en tevens van vrees aan en riep toen uit:

— Het is de Franschman!.... Hier is hij!.... Ik heb het wel gezegd dat hij terug zou komen! O, mijnheer, ik was daarboven toen gij vertrokken zijt. Ik keek u na, tot u een puntje, een stipje waart en toen zeide ik: Hij zal ons redden!

— Ons allen, helaas niet, mijn beste Jackson; want er zijn er nog slechts een paar.

— O, mijnheer, die laatste vijf dagen was het hier ontzettend! Ik heb er twintig per dag dood zien schieten. Men zeide, dat de Japanners voelden dat u ons te hulp zou komen.

— Maar hoe komt het toch, dat niemand iets weet van de dochter van den commandant en de gouvernante?

— De juffrouw.... Ik heb haar niet meer gezien sedert.... Zij verzorgde de gewonden; zij had geen tijd meer voor iets anders. Toen kwam het bevel de grot te ontruimen, omdat de kruitkamer werd opgeblazen. Ik heb haar daarna niet meer gezien. Misschien

heeft de kapitein haar doen inschepen in de boot. U weet wel, die kleine petroleumboot, die achter den kolenmuur stond en die wij „de vloot van Midway" noemden.

— Ja, daar ben ik al geweest; ze ligt er niet meer.

— Dan zal het wel zoo zijn. Maar het was nogal veel gewaagd, met die Japansche schepen zoo kort bij en de steeds rondzwervende torpedobooten.

— Was de kapitein bij u, toen de groote ontploffing plaats had?

— Neen, hij stak de lont er in en zeker heeft hij niet meer terug kunnen gaan, want hij had ons allen vaarwel gezegd. En toen, even voor 2 uur in den ochtend, waarschuwde hij ons, dat we ons moesten ingraven tusschen de rotsblokken, die wij rondom ons opgestapeld hadden. Het was een dappere, want hij dacht zelfs toen nog aan ons.

Een ander zeide:

— O, 't was verschrikkelijk, mijnheer, toen wij wachtten van minuut tot minuut en toen die slag, vlak bij ons. Men dacht alleen aan zichzelf, dat begrijpt gij. En toch was het minder erg dan wij hadden gedacht. Uitgezonderd een paar van ons, die door rotsblokken verpletterd werden, werden wij alleen door elkaar geschud en de arme juffer zal zeker wel ergens op het water gedobberd hebben. Mijnheer, dáár is ze van wal gestoken.

— O ja, viel Jackson hem hier in de rede, daar was het, en Healt, de kameraad die de boot bestuurde, is er nu ook niet.... ik heb hem al sedert gisteravond niet meer gezien.

Toen viel de andere weer in:

— Maar het beste dat we doen kunnen, is, nu wat te eten en te drinken, wij hebben al in 36 uren niets gehad.

— Ga in de booten, mijn dapperen, zei de commandant, en roei naar boord.

— Dus denken jelui, dat er niemand meer in het fort zelf is?

— Alleen een paar stuk geschoten Japanners. Die waren er juist in, toen de kapitein de lont in het kruit stak.

* * *

— Gij weet, hoe wij daar boven kunnen komen, mijn dappere ingenieur? zei commandant Heuzey met trillende stem, want de angst over zijn nichtje was voortdurend toegenomen en vergalde alle vreugde van zijn wapenfeiten.

— Ik ben er geweest.

— Gij hebt de vlag geheschen?

— Ja, de vlag die zij gemaakt heeft.

— Arme kleine, ik heb er haar aan zien beginnen. Toen ik daarstraks naar boven keek, zag ik niets dan ruïnen.

— Het is te laat, commandant. Zij zal, vrees ik, in handen der gelen zijn gevallen. 't Is afgrijselijk . . . . verschrikkelijk . . . . het ergste wat haar kon overkomen.

Het slot van dezen zin smolt weg in een snik. De wanhoop, zoo lang verjaagd, maar steeds gestegen, overmeesterde den jongen man nu geheel.

De zon stond reeds hoog aan den hemel, toen de commandant op den top van Midway met den kijker den horizon onderzocht. De „*Montana*” was aangekomen en twee torpedojagers kwamen ook reeds uit het Westen terug van de vervolging van den zwaar gehavenden kruiser.

De zacht deinende zee teekende lange strepen achter hen. In het Oosten zag men grijsachtige wolkjes, die de komst van het tweede eskader aankondigden, dat zich haastte om Midway te bereiken. Ver in het Zuiden bewogen zwarte punten, ongetwijfeld Japansche torpedojagers, die voor nog onzichtbare schepen uitliepen. Aan den voet van het fort lagen de steenkolen, de kostbare brandstof waarvoor dit fort gebouwd en weer vernield was, waarvoor zooveel levens opgeofferd waren. Tot op het laatste oogenblik hadden de verdedigers dien voorraad verdedigd. Dank zij deze massa kolen zou een der beide volken, die thans den strijd hadden aangebonden om het bezit van den Stillen Oceaan, de overwinning behalen en tot aan de kusten van het andere zou de dood woeden.

Onder den indruk van het groote resultaat dat hij had bereikt, drong de commandant zijn tranen terug. Zijn broeder en nicht waren glorierijk gestorven voor het vaderland en een laatsten blik op den

horizon slaande, zag hij de kruisers naderen. Een ingehouden snikken bracht hem tot de werkelijkheid terug. De ingenieur kon zijn smart niet langer verkroppen; de vraag, hoe zij verdwenen was, kon niet worden opgelost. Voor haar was hij den Oceaan overgestoken, had veel gevaren getrotseerd en nu? Nu weende hij over zijn verlies en zijn zoo wreed verstoorde droomen van geluk.

SLOT.

De torpedojager „*Cartridge*" van de 2e divisie kruisers, die intusschen was aangekomen, ging naar het Noorden op verkenning.

Het was nu vast, dat de „*Colorado*" en de „*Pensylvanie*", die thans versterkt waren met de „*Tennessee*" en de „*Washington*", de voorhoede van de Amerikaansche vloot zouden blijven uitmaken en de torpedojager moest hen tijdig waarschuwen, als de vijandelijke vloot in aantocht was. Want het was natuurlijk te voorzien, dat er versterking van de Japanners opweg was naar Midway, schepen die in opdracht hadden, Midway te nemen, het kostte wat het wilde.

Op het fort heerschte de grootste bedrijvigheid. De schepen hadden een 25-tal kanonniers afgestaan, die met groote haast aan het werk togen om, zoo goed als dat ging, alles weer in orde te brengen, vooral in de pantserkoepels. Van de schepen zond men munitie aan wal, terwijl afdeelingen matrozen het puin wegruimden, de bressen dicht maakten, de gracht uitgroeven, de rails herstelden in den bedekten weg, kortom het fort zoo goed mogelijk weer in staat van verdediging brachten. Onderwijl deden de schepen met dit oponthoud hun voordeel door kolen in te nemen.

Te dien einde had men tusschen de schepen en den wal het toestel van Temperley in werking gesteld, dat toeliet de kolen in volle zee in te nemen, terwijl de schepen onder stoom bleven. De manden met briketten circuleerden en gleden langs de dubbele kabels.

Het was 5 uur in den avond en de commandant van de „*Cartridge*" daalde juist van den valreep van de „*Colorado*" af, waar commandant Heuzey hem zelf zijn bevelen had gegeven. De verkenningstocht, welken de „*Cartridge*" ging doen, bracht mede, dat de torpedojager alleen zou gaan en den geheelen nacht in zee zou doorbrengen. Maurice Rimbaut keek den officier als in gedachten na. Hij was als een wanhopige van Midway teruggekomen; hij had alles doorzocht, overal rondgedoold, om haar te zoeken die de ziel van het garnizoen was geweest, maar had niets gevonden. Het was onmogelijk geweest, om in de machinehal door te dringen, daar deze nagenoeg geheel verwoest was. Er zouden uren noodig zijn geweest om een toegang te maken en men moest eerst aan den commandant van de „*Colorado*" vragen of men zoo'n langdurigen arbeid mocht ondernemen. Maar zelfs Maurice had geen idée, dat het iets zou geven, want al had hij er niet in kunnen doordringen, door de openingen welke hier en daar waren, had hij geroepen, hij had Kate's naam en dien van de gouvernante luid laten weerklinken door de gewelven, maar er was geen antwoord gekomen.

Zijn groote smart werd door iedereen aan boord geëerbiedigd.

En zoo luisterde hij thans als in een droom naar het gesprek tusschen den commandant en den luitenant, die den torpedojager commandeerde.

Op het oogenblik dat hij zou vertrekken, zei de luitenant opeens:

— Dat stukje land, commandant, dat op onze kaarten in N.-N.-O. richting op 6 mijlen afstands ligt, en waar ik zooeven langs ben gevaren, bezit geen enkel baken meer. Vroeger was er toch een; de Japanners hebben dat zeker neergehaald. Het is misschien niet kwaad, dat ik het weer herstel. Zoo'n baken kan ons van dienst zijn in dit vaarwater en daar ik er toch langs moet....

— Ge hebt gelijk, Smit, dat signaal moet weer hersteld worden. Het is voor het fort ook goed, en ge moet het dan maar eenvoudig doen.

— Ja, vervolgde de commandant, zich tot Maurice wendend, dat is dat eilandje, waar gij op den dag na de schipbreuk een schuilplaats hebt gevonden. Gij hebt immers nog een plank van dat toestel gebruikt als roer, is 't niet?

De jonge man scheen als uit een droom te ontwaken. Hij had half verstaan en alleen hoorde hij in zijn ooren nog klinken „die schuilplaats op den dag van de schipbreuk.”

En plotseling schoot het hem te binnen, dat hij dit den dag vóór zijn vertrek ook aan Kate had verteld. Zij had er hem om gevraagd en hij moest het vertellen in alle bizonderheden, tot in de fijnste puntjes. Toen had zij den kijker van haar vader genomen en er lang naar gekeken. Zij zou toen die rots wel gezien hebben.

Hij had er toen niet verder over nagedacht, daar hij enkel dacht aan de „*Mackenzie*” en hun redding, maar nu zag hij het heel anders in.

Zij hield toen reeds van hem en had belang gesteld in die rots, omdat hij er zijn redding had gevonden. Daarom had zij zooveel belangstelling getoond en later....

Hij kreeg een soort van visioen, de verschijning van Kate op die afgelegen rots.

Als zij door kapitein Brodway genoodzaakt was geworden, met de petroleumboot te vluchten, had zij alleen dat eiland kunnen bereiken, zonder door de Japanners te zijn opgemerkt.

Hoe meer hij hierover nadacht, hoe minder hij twijfelde.

Het was voor hem als een openbaring, als een psychisch bericht van haar ziel tot de zijne en zonder aarzelen bracht hij met een paar woorden den commandant op de hoogte en verzocht, met den torpedo-jager mede te gaan.

Deze vond alles goed en den luitenant terugroepend, die reeds in de barkas had plaats genomen, bracht hij hem met een paar woorden op de hoogte. Hij scheen te denken, dat Maurice niet wel bij het hoofd was.

* * *

De rots werd steeds grooter voor het oog. Op de voorplecht staande, ondervond Maurice vreemde gewaarwordingen, welke hem als het ware hypnotiseerden. Kate was daar! Hij was er vast van overtuigd; als hij de oogen sloot zag hij haar. Maar indien hij zich vergist had? Als hij de speelbal van zijn opgewonden verbeelding was? Dan.... nu, dan was alles gedaan.

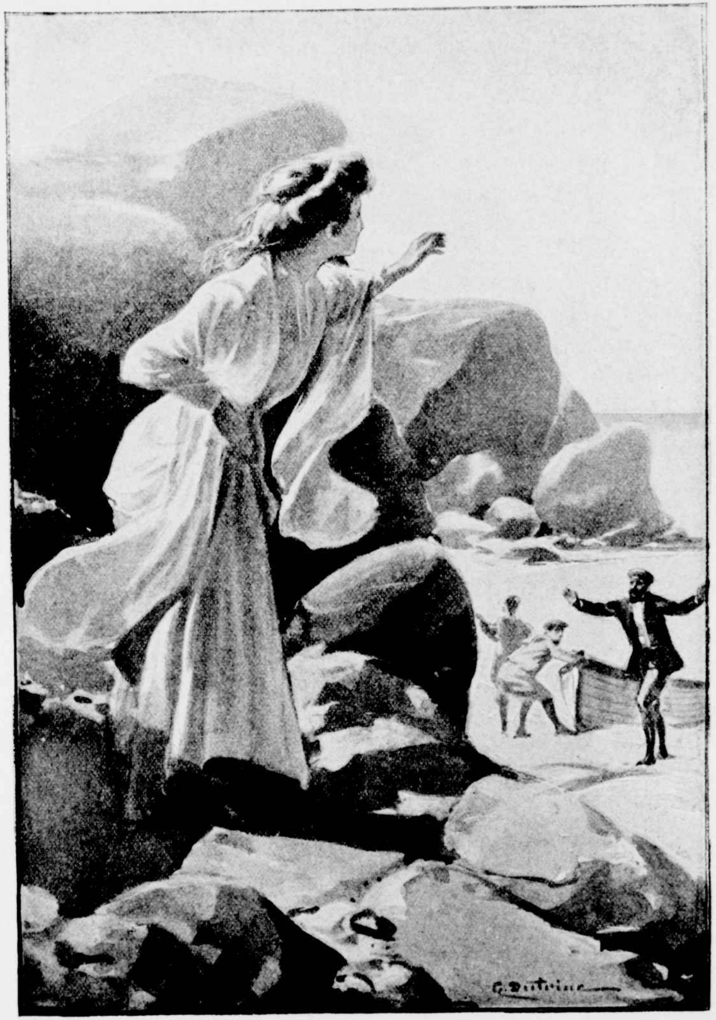

En zonder verder een woord te wisselen, liep hij op haar toe. (Pag. 319.)

De plek werd grooter; de „*Cartridge*" stampte geweldig. De commandant liet een sloep met twee man gereed maken, om Maurice terstond naar het eiland te kunnen brengen, want hij had medelijden met diens verdriet.

Een oogenblik later stak Maurice, die aan het roer zat, van het schip af en zocht met zijn oogen langs de rotsen. Zonder aarzelen drong hij in de kreek door, waar hij met Forster was geweest gedurende dien geheelen langen dag, toen de Japansche schepen hen zochten, en opeens stiet hij een kreet uit.

Daar achter de rotsen bespeurde hij een witte gedaante, die zich tegen die rotsen gedrukt hield, maar er toch duidelijk tegen afstak, op de plaats waar de zee bij vloed tot de rotsen stond. Nu bewoog die gedaante zich en op hetzelfde oogenblik weerklonk een uitroep op een toon, die met geen pen te beschrijven is:

— Kate!

— Maurice!

En zonder verder een woord te wisselen, liep hij op haar toe en nam het meisje in zijn armen, haar haastig in de boot dragend, terwijl haar loshangende haren over zijn schouders golfden.

Zij had haar armen om zijn hals geslagen en van vreugde lachte en weende zij te gelijk.

— Maurice.... jij!....

De beide matrozen voelden hun oogen vochtig worden bij deze teedere ontmoeting en zij roeiden met de meeste haast naar het einde der kreek.

Aan het strand gekomen, bespeurde het meisje den torpedo-jager en kleurde uit verlegenheid.

Toen schoot het Maurice te binnen, haar te vragen, of zij geheel alleen op het eilandje was, of zij niemand bij zich had.

— Neen, er was niemand.

— Maar de boot dan, wie had die geroeid. En de oude gouvernante dan, die moest er toch zeker ook zijn?

— Arme Olivia, zei het meisje.... ik zal je alles vertellen, Maurice, neen, zij was niet bij mij.... Maar Healt en de andere, zijn die niet terecht gekomen? Zijn zij niet bij je, niet op Midway?

— Neen, zei hij verwonderd.

— Dan zijn zij in handen van de gelen gevallen. Ik had er vrees voor. Toen wij dien nacht het kanongebulder hoorden, dachten wij dat het onze schepen waren en bij het krieken van den dag gingen zij samen naar Midway. Ik heb hen gebeden het niet te doen, maar te wachten, doch zij verklaarden dat zij vele schepen zagen en dat dit de onzen moesten zijn. Misschien zouden zij weer vertrekken, zonder aan ons te denken en daarom wilden zij de kans wagen om weer op Midway of op een onzer schepen te komen. Ik zeide hun dat ik hier bleef. Zij zijn toen heengegaan, wat levensmiddelen hier achterlatend, en beloofden dat ze mij zouden komen halen. En tot het oogenblik dat gij gekomen zijt, heb ik aldoor gedacht dat zij toch niet terug zouden komen .... Ik heb hier als het ware geleefd van de herinnering, dat ge hier ook had gezeten evenals ik op deze rots, ik meende, toen je kwam, een verschijning te zien. O, God zij geloofd dat het werkelijkheid is!

De boot kwam bij den torpedojager en de verbazing van den officier was niet te beschrijven. Hij was er bij geweest toen commandant Heuzey met Maurice sprak; hij had gehoord wat deze van Maurice dacht, dat zijn verstand was gekrenkt, en daar was nu toch alles waarheid geworden.... Miss Heuzey was daar bij hem.

Hij groette het meisje eerbiedig. Haar bleek gelaat en haar oogen die van vreugde schitterden, maakten haar zóó schoon, dat hij er verstomd van stond. Dadelijk bood hij haar zijn eigen kajuit aan en gaf bevel, onmiddellijk koers te zetten naar Midway.

— Ik heb nooit geloofd aan die soort van telepathische verschijnselen, zeide hij tot Maurice, die nu weer een geheel ander man was, maar nu moet ik toch wel toegeven, dat er een soort van magnetisme bestaat, dat op een afstand kan werken, iets als geestes-telegrammen. De overtuiging die gij bezat, dat ge haar zoudt vinden, kan kwalijk anders worden uitgelegd .... Men heeft mij eens een dergelijk geval verteld, van menschen die op die wijze den dood van nabestaanden vernamen door een plotselinge sterke aandoening, welke hen juist op het oogenblik van het overlijden van dat familielid overviel. Maar om u de waarheid te zeggen, ik geloofde het niet, omdat ik er nooit ondervinding van had gehad. Nu daarentegen ben ik er bij tegenwoordig geweest en ik verzeker u, dat nog nooit iets mij zoo heeft getroffen.

Kate verscheen nu op de brug; haar kapsel was weer in orde gebracht en liet weer het blanke voorhoofd en de heldere blauwe oogen zien, en daar in het wachthuisje, waar de officier hen bescheiden alleen liet, hand in hand met Maurice, vertelde zij hem wat er in die negen dagen op Midway was gebeurd.

— Ik was een-en-al wanhoop, toen je weg was; ik kon je met de oogen volgen, tot je aan den horizon verdween. De zekerheid en snelheid waarmede je vloog, overtuigden mij echter dat je er zoudt komen. Maar de Japanners moesten hetzelfde hebben gedacht, want van dat oogenblik af werd het bombardement heviger. Het eerste slachtoffer was die arme Spark .... Toen werden de kanonnen in de koepels getroffen, en nu zij deze niet meer te vreezen hadden, naderden zij tot dichtbij en deden een regen van granaten op het fort neerdalen, waardoor het nergens meer uit te houden was. Men moest de kazematten ontruimen ....

— Ja, toen werd het aantal dooden en gewonden met den dag grooter en vader vreesde, dat Midway het niet uit zou kunnen houden. Dat idee heeft zijn dood bespoedigd. Hij is nu drie nachten geleden gestorven .... Hij haalde zeer moeilijk adem .... de dokter diende hem inspuitingen toe .... en toen .... toen werd de dokter gedood!

Zij hield even op en vervolgde:

— Hij nam mijn hand en vroeg mij van alles. Hij was nog geheel bij kennis, en toen heb ik hem gezegd hoeveel wij van elkaar hielden.

— Hij keek mij doordringend aan, en ik antwoordde op zijn onuitgesproken vraag weenend, dat ik je lief had en vroeg ons zijn zegen te geven. Ik viel voorover op het bed en hij legde zegenend zijn hand op mijn hoofd.

— Toen ik de oogen weer opende, was hij heengegaan ....

Kate barstte in snikken uit en zocht instinktmatig troost bij haar verloofde; haar hoofdje tegen zijn schouder vleiend, en met haar handen in de zijne, vervolgde zij:

— Den volgenden dag defileerde het geheele garnizoen voor hem en kuste zijn voorhoofd, volgens Fransche gewoonte, wat hij verzocht

had. Toen zei kapitein Brodway, dat onze kazemat boven de groote kruitkamer lag en dat hij vaders lijk liever in de machinehal wilde leggen.

— Ik waakte dien nacht bij hem. Ik was oververmoeid en zeer zenuwachtig, maar de hoop op redding hield mij staande.

— Toen deelde men mij den dood van de arme Olivia mede.

— Zij had haar kamer moeten ontruimen, omdat deze naast de mijne lag en ging er heen om iets, wat zij vergeten had, te halen. Er sprong een vergiftige bom in die kamer en toen zij niet terugkwam en men haar ging zoeken, vond men haar dood en zóó verminkt, dat ik haar niet meer mocht zien. Zij hebben haar dien nacht in zee „begraven", zooals al onze dooden.

— Arme Olivia, zoolang bij ons, en dan zóó'n einde!

Kate hield op en dacht aan hetgeen achter haar lag. Maurice keek haar op zij aan en het ongewone geluk, dat hem overkomen was, door haar ongedeerd terug te vinden, deed hem tranen van aandoening in de oogen komen. In haar bleekheid had zij iets van Jeanne d'Arc op den dag der zalving; [1]) rustend op haar zwaard en, droomend rondkijkend, ziet zij haar werk bekroond, doordat de Dauphin tot koning wordt gekroond en gezalfd met de heilige olie.

Met haar lieve, zachte stem vervolgde Kate:

— Ik was zeer ongerust over vader en vreesde dat men zijn lijk ook aan de zee zou toevertrouwen, aan de zee waar men nooit kan bidden op het graf, nooit bloemen kan neerleggen. Maar kapitein Brodway dacht er niet aan. Hij gaf mij de verzekering, dat het niet zou gebeuren, want hij hoopte dat ge tijdig genoeg met het eskader zoudt terugkeeren en dat men dan het lichaam naar Californie zou brengen; hij gaf dus bevel, een doodkist te maken.

— Wat er verder in een twaalf of vijftien uren gebeurd is, weet ik niet meer. Ik heb lang geslapen in een stoel naast mijns vaders lijk, en ik zie als in een droom kapitein Brodway, gewond, met den arm in een doek; hij nam mij bij de hand en na mij te hebben

1) Een meesterstuk van beeldhouwwerk van Epinay en volgens velen het mooiste van de talrijke Jeanne d'Arc's, welke bestaan. Die prachtige figuur met ivoorwit gelaat, op natuurlijke grootte, is door den heer Henri Abelé aan de kathedraal te Rheims geschonken, op den dag dat Jeanne d'Arc heilig werd verklaard.

gezegd, mijn vader voor de laatste maal te omhelzen, deed hij dit ook en bracht mij naar de grot.

— Daar kwam mij weer alles te binnen, wat wij daar samen doorleefd hadden.

— De kapitein zeide mij dat het uur was gekomen om de belofte, welke hij mijn vader had gedaan, na te komen, nl. om de lont in het kruit te steken in de zuidelijke kruitkamer, omdat dáár de Japanners geland waren.

— De nacht viel; hij bracht mij bij het kanaal en liet mij in de barkas stappen en beval twee man, voor mij te zorgen en naar dat eilandje te brengen; zooals hij zeide, waren de schepen nu dichtbij. Hij gaf mij ook een klein pakje voor z'n vrouw, dat ik hier heb.

Het meisje hield even op en beefde van opwinding.

Toen vervolgde zij weer, maar Maurice viel haar in de rede:

— Arme lieveling, zeide hij, met welk een geluk zal ik je later omringen, om je te beloonen voor alles wat je geleden hebt.

— Die belooning heb ik al, zeide zij, pogende te glimlachen, maar niettegenstaande haar kordaatheid weende zij.

— Ik wilde blijven, vervolgde zij, maar kapitein Brodway maakte tegenwerpingen; hij zeide dat het de laatste wil van mijn vader was, welken hij moest gehoorzamen en dien hij stipt zou uitvoeren.

— Maar u, zeide ik, wat zal er dan van u worden?

— Hij lachte droevig.

— Mijn laatste uur zal spoedig slaan, zeide hij. Want de electrische installatie, waarmede de mijn ontstoken zou worden, is vernield door een bom en nu moet het met een lont gebeuren en dat kan ik niemand toevertrouwen dan mijzelf. En bovendien, zooals gij weet, verlaat ook de scheepskapitein het laatst zijn schip. Vaarwel, miss!

— Wat een edel en moedig hart, mompelde de jonge man.

Kate zweeg even, haar borst ging heftig op en neer; het scheen dat zij dat alles weer voor haar geestesoog zag voorbijgaan. Terwijl zij des nachts in de kleine petroleumboot op zee dobberde, had zij de uitbarsting gezien, de zee fel verlicht, Midway zien springen. Toen had zij aan haar vader gedacht, wiens stoffelijk overschot daar ook nog was en aan den heldhaftigen kapitein, die zoo kalm den dood

tegemoet ging, om zijn plicht te doen. Even klein en laag als zoo'n daad zou zijn, als een verrader dat deed, even grootsch en verheffend was het nu.

— O, die verschrikkelijke ontploffing! Het duurde zoo lang, zeide zij bevend. Die vlammenzuil, welke de geesten der dooden naar den hemel scheen te voeren, de woelende zee, waarop ons notedopje hevig slingerde; de angst van de beide matrozen, die hun best deden, den motor niet zoo'n leven te doen maken, daar de Japansche torpedobooten ons dan zouden hooren .... en vooral de verschrikkelijke vertwijfeling waaraan ik ten prooi was .... en dat alles alléén, zonder jou, Maurice.

— Wat een nacht!

— Als hetgeen gij van deze rots verteld hebt, mij niet een soort steun en troost was geweest, zou ik teruggekeerd zijn, maar ik had het plan opgevat, mij daar, waar jij je ook eens verborgen had, in veiligheid te stellen. Ik begreep, daar het veiligst te zullen zijn en ik wilde daar op je wachten.

— En gij kwaamt mij voor den geest, Maurice .... werkelijk, ik begreep dat ik dáár wachten moest. Er is een zesde zintuig, Maurice, voor hen die beminnen, ik verzeker het je. En .... ik wachtte dus.

En daar hij bemerkte dat de wanhoop de overhand op haar dreigde te verkrijgen, omhelsde hij haar.

— Met mij was het eveneens, liefste, want opeens kwam de gedachte aan dat eilandje bij mij op en dat ik je daarvan had verteld. Je had me zooveel gevraagd, dat ik begreep je dáár te moeten zoeken.

— Ja, zeide zij, het was wederzijdsche sympathie.

— Ik had een visioen, dat je niet dood kon zijn, Kate, en het is mij nog als een sprookje.

— En ik, zeide zij, ik dacht tusschenbeide dat je in den hemel moest zijn, waarheen ik je had zien gaan, op den rug van dien grooten vogel.

Zij zwegen, en door de glazen van hun huisje bespeurden zij nu masten en schoorsteenen en het fort. Commandant Heuzey, die een draadloos telegram had ontvangen van den commandant van den torpedojager, wachtte zijn nichtje aan den valreep op.

Zij wierp zich in zijn armen en hij hield haar lang omvat.

— Arme, kleine Kate, arm lief kind, wat zie je bleek. Wat ben je veranderd, mijn kind. Ik heb je verlaten toen je nog een onnoozel bakvischje was en ik vind je terug als een volwassen dame, door zware rampen en beproevingen gerijpt. Wat een geluk en troost voor mij, ten minste jou nog gered te zien. Wat een angst hebben wij allen uitgestaan. Mag ik je tweede vader zijn, mijn arm kind?

Hij sprak met korte zinnen, totaal van streek door ontroering, haar telkens aankijkend en bewonderend, vóór elk antwoord kuste hij haar.

Opeens liet zij hem los, liep op Maurice toe en hem bij de hand nemend, zeide zij:

— Oom, mijn verloofde. Gij vindt het immers goed? Vader heeft onze verloving gezegend, vóór hij stierf.

— En ik geef u nog tienmaal desnoods mijn toestemming, lief kind, want mijnheer Rimbaut is de edelste mensch, dien ik ooit zag. Aan hem is Amerika grooten dank verschuldigd.

Maar de jonge man schudde het hoofd.

— Neen, commandant, u dwaalt, zeide hij. Wat mij dreef, was bloot egoïsme en niet die onzelfzuchtige heldenmoed, dien ge mij toedicht. De admiraal heeft mij reeds met loftuitingen overladen en ik schaam mij er voor, omdat ik ze niet verdien. Mijn lange tocht in de vliegmachine had alleen ten doel, een ster te veroveren en die ster is zij.

Op dit oogenblik naderde een adelborst.

— Het werk der opruiming is klaar, commandant, zeide hij, salueerend. Men kan nu in de groote kazemat komen.

— Ge hebt dus het lijk van mijn broeder gevonden?

— Ja, zeide de adelborst, hij schijnt te slapen, zoo rustig ligt hij daar. Door de ontploffing was hij van de affuit geworpen, maar wij hebben alles weer in orde gebracht.

— Laat mijn vlag halen, zeide Heuzey; hij moet onder de vlag rusten.

— Oom, zei het meisje, neem de vlag die ik gemaakt heb, die daar nu weer wappert .... dat is het lijkkleed voor mijn vader.

— Goed, kind, hij zelf zou niet anders wenschen.

Toen liet hij zijn stem dalen en zeide tot den adelborst:

— Ge moet majoor Heuzey met die vlag van het fort toedekken. Laat het bevel op de schepen geven, zoodra die vlag daalt, alle vlaggen halfstok te halen.

* * *

Op de affuit van een kanon van gevlamd staal met blauwen weerschijn, lag majoor Heuzey uitgestrekt, in groot tenue gekleed, met een crucifix op de borst en de Amerikaansche vlag als lijkkleed.

Aan den voet van het kruisje zag men twee verdroogde bloemen, door een blauw lintje saamgebonden; het waren de twee cyclamen, opnieuw vereenigd, tevens symbool van de vereeniging der twee zielen, die het gezegend geluk hadden, elkaar te hebben weergevonden.

Verdroogd en verstijfd door het groote bloedverlies, was het lijk nog niet tot ontbinding overgegaan. Zijn ivoorkleurig gezicht, voor een groot deel ingenomen door de dikke witte snor, had de rustige uitdrukking van de majesteit van den dood.

Alles was opgeruimd, de blinden waren geopend en de kazemat, opgevuld met smidsaanbeelden, draaibanken en andere dingen, vertoonde een zonderlingen aanblik. Dat alles was aan de verwoesting ontkomen en te midden daarvan lag de kloeke verdediger, alsof hij het zoo gewild had, alsof hij alles in de beste orde had willen achterlaten. Thans smaakte hij werkelijk de rust, na een welbesteed soldatenleven, een leven dat geëindigd was in den oorlog.

De commandant en Maurice wilden dien nacht bij het lijk waken. Men zou het kisten, de militaire honneurs bewijzen en dan aan boord van de „*Colorado*" brengen. Van Kate hadden zij met groote moeite gedaan gekregen, dat zij een paar uren zou gaan slapen. Om twee uur in den morgen was zij weer op en kwam in een wit kleedje, het eenige wat zij nog bezat, bij hen.

Na gebeden te hebben, nam commandant Heuzey de jonge lieden bij de hand en zeide:

— Mijn broeder, gij, die de eer van ons huis zijt geweest, zie uit den hooge op ons neer, zie de smart in onze harten, en als gij daar zijt, ontvang dan onze groeten.

— In den pas uitgebroken oorlog, waarin gij het eerst gevallen zijt, zal het voorbeeld, dat gij ons hebt gegeven, ons richtsnoer zijn en wanneer God wil, dat ook ik zal vallen, dan zal de Fransche tak van onze familie slechts blijven voortleven in deze beide jongelieden, die ik in uw tegenwoordigheid vereenig. Als uw ziel ons nog omzweeft, broeder, als uw ziel nog hier tegenwoordig is, zegen hen dan, en mij en mijn schip.

— Bid in de eeuwigheid, waarin ge thans vertoeft, voor de Fransche natie, waaronder ons kind thans weer zal worden opgenomen en bid ook voor het Amerikaansche volk, waartoe ik behoor en waaronder wij geleefd hebben.

— Dat wij triumfantelijk de beproevingen zullen doorstaan, welke de Meester voor ons bestemd heeft.

Toen legde Kate haar kleine, bevende hand in die van Maurice en beiden knielden bij den doode neer. Commandant Heuzey legde de hand van den doode beurtelings op hun beider hoofd, kuste toen zijn broeder op het voorhoofd en verliet de kazemat.

Een poosje later kwam hij in groot tenue terug, als commandant van de eerste divisie der vloot van den Stillen Oceaan. Hem volgde een wacht, bestaande uit twee adelborsten en twee matrozen, die bij het lijk zouden blijven, vervolgens trad de priester van de „*Colorado*" binnen om de gebeden te doen en alle overlevenden van Midway defileerden in groot tenue voor hun dooden bevelhebber.

Nu hield al het gestamp en gehamer, gestommel en gerammel van de werktuigen op en er heerschte een indrukwekkende stilte, welke alleen werd verbroken door het gesnik van het meisje; de looden kist werd op de schouders van zes kanonniers aan boord van de sloep gebracht, die het stoffelijk overschot naar de „*Colorado*" zou brengen. Langs den weg vormden detachementen der equipages van alle schepen een dichte haag en van Midway woei een nieuwe vlag.

Op dat oogenblik klonken twee kanonschoten van het fort en vier kruisers antwoordden onmiddellijk door een salvo uit de geschuttorens, toen juist de eerste stralen der zon boven den horizon verschenen.

Maar toen de gebruikelijke 21 schoten gelost waren, vernam men uit het oosten, met korte regelmatige tusschenpoozen, een zwaar gerommel.

Iedereen luisterde er naar en meer dan één dacht, dat het de Japansche vloot was, welke naderde. Voor de soldaten bij deze lijkplechtigheid scheen het, alsof de uitvaart van hun gesneuvelden chef op deze wijze bezegeld werd.

Het bleken echter geen Japanners te zijn, want toen het licht was geworden en men de schepen kon verkennen, zag men de vloot van admiraal Hopkins, die daar aankwam.

Hij bracht het speciale bevel van Washington over, om terstond ten krachtigste den geleden smaad te wreken. Hijzelf bracht de tweede divisie mede en werd op een afstand van 12 uren gevolgd door zes andere kruisers.

Vergezeld door eenige stafofficieren, kwam hij met den torpedojager „*Rapid*" naar de „*Colorado*" en werd daar door commandant Heuzey ontvangen, dien hij feliciteerde met zijn behaald succes.

Toen, op het achterdek de uit zeildoek opgetrokken kapel bemerkend, waarin de kist stond, de gewapende wacht en de deputaties van officieren, begreep hij alles en vroeg:

— Ge zijt dus niet vroeg genoeg gekomen, om den laatsten groet van uw broeder te ontvangen, mijn waarde Heuzey?

— Neen, admiraal, mijn broeder is den 18den gestorven en wij zijn hier pas gisteravond binnen gedrongen.

De admiraal drukte hem ontroerd de hand.

— Gij zijt toch nog op tijd gekomen, om hem en ons te wreken en ge hebt als zeeman en broeder uw plicht gedaan.

En het hoofd ontblootend, bleef de admiraal een oogenblik bij de kist staan. Toen hij weer opkeek, fluisterde hij zacht iets tot zijn adjudant.

Deze gaf hem een papier, dat de admiraal aan commandant Heuzey overreikte.

— Hier heb ik twee depêches, zeide hij, die wij gisteravond per draadlooze ontvingen; zij werden naar ons eskader gezonden, maar daar de eerste voor u is, liet ik mij terstond hierheen brengen.

De commandant las:

„De President van de republiek der Vereenigde Staten van Amerika, wenscht den commandant Heuzey geluk met den schitterenden uitslag van zijn onderneming. Hij verzoekt hem, op de kist van zijn zoo dapper gestorven broeder, als zoovelen zijner Amerikaansche voorouders voor het vaderland gestorven, een burgerkroon neer te leggen met mijn groote bewondering en eerbied. Deze gebeurtenissen zullen in den Staat worden bekend gemaakt en aan mej. Heuzey, wie alle burgers van Amerika hun bewondering betuigen, zal van Staatswege een jaarlijks inkomen van 2000 dollar worden gegeven.

De minister van Marine,
W. S. ROTH."

De tweede depêche luidde als volgt:

„De President der Vereenigde Staten van Amerika brengt aan den heer Maurice Rimbaut, Fransch ingenieur en luchtreiziger, den openlijken dank en de hulde van het Amerikaansche volk, vooral voor de gewaagde reis, welke hij volbracht en die ons in staat stelde, Midway te ontzetten. Hij heeft door deze daad zijn naam gevoegd bij die der groote Franschen, die vroeger voor onze onafhankelijkheid hebben gestreden en zal uit 's Rijks schatkist, voor zijn bewezen diensten, een belooning van 100000 dollar ontvangen, terwijl te San Francisco, op de plaats waar hij den 15den Juni geland is, een gedenkteeken zal worden opgericht, dat de roemruchtige daad vereeuwigen zal.

De minister van Oorlog,
BONAPARTE WYSE."

De commandant bedankte den admiraal hartelijk en drukte de hoop uit, dat hij een naar San Francisco terugkeerend schip zou belasten met het overbrengen van het stoffelijk overschot van zijn broeder en hem zou toestaan met de „*Colorado*" aan het hoofd aan zijn eskader de expeditie naar het Westen mede te maken.

— De „*Colorado*" zal de plaats behouden, welke zij zich getoond heeft, waardig te zijn, mijn waarde kameraad, antwoordde de admiraal met warmte, maar dan zult gij haar commandeeren in een anderen rang, want hier ontvangt ge uw bevordering tot vice-admiraal en

dit brengt mede, dat ge het bevel over twee divisies zult voeren. Ge kunt dus uw nieuwe vlag op uw schip hijschen. Wat het stoffelijk overschot van uw broeder betreft, dat zal naar San Francisco worden gebracht door de gewapende pakketboot „*Oceania*", die ik met het nieuwe garnizoen voor Midway bij mij heb. Zij zal direct teruggaan, geëscorteerd door de „*Rapid*". En nu, mijn waarde admiraal, sta mij toe, mij aan uw nicht voor te stellen, om haar mijn eerbiedige deelneming te betuigen.

— Zij is in de kajuit, admiraal, en zal zeker diep getroffen zijn .... maar vergun mij, u eerst haar verloofde voor te stellen.

En de commandant keek rond naar Maurice.

Hij zag hem druk in gesprek met een officier van den staf van admiraal Hopkins. Hij liet hem verzoeken, bij den admiraal te komen en diens verbazing was groot, toen hij in Kate's verloofde den luchtreiziger herkende.

— Wat een gelukkig nieuws hoor ik, mijn waarde ingenieur, zeide hij, hem de hand drukkend. Geen verloving zou mij meer genoegen kunnen doen dan deze. Geheel Amerika zal er mee instemmen. Het noodlot, dat het meisje zoo achtervolgd heeft, zal wel verdwijnen, nu gij haar levensgezel wordt.

— Maar, vervolgde hij opeens glimlachend, nu begrijp ik het motief, dat u bewoog, mij als grootste belooning te vragen, u te mogen inschepen op den kruiser, die het eerst de Amerikaansche vlag op Midway zou planten. Die vlag wapperde dus boven iets kostbaars, dat had ik toen niet kunnen denken.

— Dat had ik ook niet mogen zeggen, admiraal, en ik moest dus een uitvlucht zoeken. Onder den schijn van belangeloosheid ....

— Dat is geoorloofd en te rechtvaardigen, mijnheer. Alles wat gij hebt gedaan, is in één woord bewonderenswaardig, prachtig en als ik niet ginds heen moest, zou ik u vragen, mij de eer aan te doen, mijn gast te zijn. Doch ik heb het genoegen, u als geschenk in uw huwelijksbootje een verrassing van Amerika mede te geven. Luister even:

En zelf las hij den jongen Franschman de beide besluiten voor.

Maurice was een en al verbazing. Neen, zoo beloonde men in Frankrijk niet.

Toen keerde Maurice zich om naar den officier, met wien hij daareven had staan praten, en hem bij den admiraal brengend, zeide hij:

— Admiraal, hier is mijn reismakker, die van Midway tot Hilo met mij reisde. Laat mij u vragen ....

— Ik ken Forster, viel de admiraal hem lachend in de rede. Ik heb hem zelf van Hilo laten halen door twee torpedo-jagers en ik heb zijn benoeming tot kapitein in den zak. Gij ziet, dat ik uw wensch had voorzien. Ik geloof ook dat het de zijne is en ik heb hem opgenomen in mijn staf, tot het tijdstip daar is, dat ik hem het bevel over een kruiser kan geven.

Beide jonge mannen bogen lachend.

Luitenant Forster had nauwelijks tijd gehad, iets van zijn vriend te hooren betreffende het gedeelte der reis, dat hij niet mede had gemaakt en nog minder, om hem zijn avonturen op Hawaï te vertellen. Maar Maurice begreep wel, dat hij, uit vrees in handen der Japanners te vallen, die met hun torpedobooten overal zochten, den Mauna Loa was afgedaald en een paar dagen op de suikerplantage van zijn kennis had doorgebracht. Vandaar de zee observeerend, had hij de Amerikaansche vloot zien aankomen.

De admiraal had inmiddels Kate Heuzey begroet en vertrok nu naar zijn schip.

Nauwelijks hadden de vrienden elkaar dus weergevonden, of zij moesten andermaal scheiden. Zij gingen met een bezwaard hart van elkander. Zouden zij elkaar ooit weerzien? En toch, hoe kort was hun samenzijn geweest, maar onder de grootste gevaren, en dat bindt de menschen sterker, dan jarenlange vriendschap in gewone omstandigheden.

Om 4 uur zou de „*Oceania*" het anker lichten, met zich voerend het lijk van majoor Heuzey, waarop nu een eikenkrans van hout (de burgerkroon) bevestigd was. Bovendien zouden met dit schip Kate en Maurice vertrekken, en de verdedigers van het fort. Zij hadden hun diensten volbracht, anderen namen hun plaatsen in.

* * *

Op de commandobrug staande, salueerde commandant Heuzey het lijk van zijn broeder, toen de „*Oceania*," de vlag halfstok geheschen, langs de „*Colorado*" voer.

Het hoorngeschal aan boord van den kruiser bewees den soldaat de laatste eer, en toen donderde het kanon van Midway mede ten afscheid.

Kate en Maurice wuifden met betraande oogen hun vaarwel toe aan allen, totdat de pakketboot uit het gezicht van Midway verdween.

Zij bleven op het dek staan, bevend van aandoening, het hart vervuld met een groote, diepe vreugde, tot opeens, vlak bij hen, een rots uit zee opdook.

— O, Maurice, onze rots! Is het toeval, deze nog eens terug te zien .... en zoo vlak bij?

Zij drukte zich vaster tegen hem.

De pakketboot verminderde haar vaart en gleed kalm langs de rots. Het was een attentie, welke de commandant van de boot, op verzoek van Forster, bewees. Zij konden op die wijze nog even van hun gemeenschappelijke herinneringen genieten.

— Daar heb je de plek, waar wij lagen, toen de Japansche torpedojager passeerde, zeide hij.

— Die vooruitstekende punt? Daar ben ik ook geweest. Men zag daar niets dan de oneindige lucht en water.

— Daar, bij het signaal, heb ik water gevonden.

— Ik heb er ook naar gezocht, maar er was niets meer. Alleen de herinnering aan jou, en daardoor had de dood geen verschrikking meer voor mij.

— O, Kate, heb je dien dolk nog?

— Ja, kijk maar.

En uit haar boezem den kleinen ponjaard te voorschijn halend, wierp zij hem in zee.

— Wat is het leven toch schoon, fluisterde zij.

En toen het schip zijn reis naar het Oosten vervolgde, hoorden zij in de verte een gerommel.

Aan den horizon werd de rots van Midway steeds kleiner en in de verte zag men rookpluimen.

De Amerikaansche vloot stevende naar Japan.

Een tweede gerommel dreunde over het water.

Was dat het laatste saluutschot aan den doode van Midway of waren het de eerste schoten op den naderenden vijand?

Kate en Maurice wisten het niet.

Maar wat zij diep gevoelden, was, dat terwijl daarginds duizenden menschen dooreenwoelden, zonder genade aan de luimen van het toeval overgeleverd in een verbitterden krijg, zij op weg waren naar het vasteland; dat hun beproevingen geëindigd waren en zij naar Frankrijk gingen, waar het geluk hen wachtte.

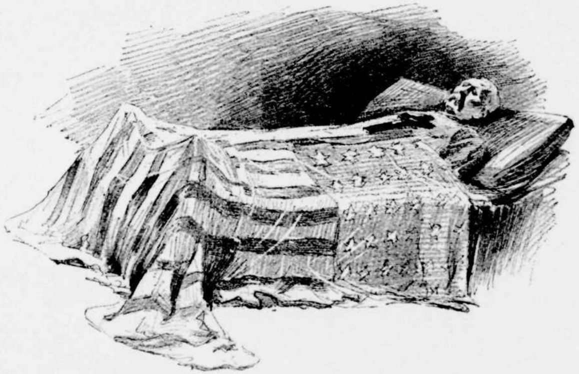

INHOUD.

Hoofdstuk		Bladz.
I.	De Japansche torpedo's	1
II.	Een bizondere boot	17
III.	In het fort van Midway	35
IV.	Het gemeenschappelijk vaderland	50
V.	Het ontwerp van den ingenieur	69
VI.	De sterrenbanier	88
VII.	De aeroplane	105
VIII.	Een verrader	122
IX.	De vlucht in den ochtend	147
X.	Boven den Oceaan	166
XI.	Bij den vulkaan	196
XII.	De vervolging	214
XIII.	Alleen in den donkeren nacht	230
XIV.	Een gevaarlijke nederdaling	255
XV.	Aan boord van de „Colorado"	280
	Slot	314

In de Serie **„Excentrieke Reizen"**, waarvan dit het 13de deel is, zijn vroeger verschenen de volgende boeken van

PAUL D'IVOI:

1. Met een Kwartje de Wereld rond.
2. Vrijbuiter Triplex.
3. De Neef van Lavarède.
4. Jean Fanfare.
5. Nilia de Commandante.
6. Sergeant Kordaat.
7. Doctor Mystéro.
8. Krekel bij de Boksers in China.
9. Patriottenstrijd en Heldenmoed.
10. Een onoverwinlijk Drietal.
11. Dalia's Eed.
12. Millionnair tegen Wil en Dank.

Prijs per deel:

f **2.40** ingenaaid, *f* **2.90** in prachtband.